

12964

प्रभुगीता

मग्गे मायिदेवप्रणीता

PRABHUGEETĀ

by Maggè Māyidéva

S8KO.96294-

VI

ALLM

Prof. C. Mahādevappa

Researcher - Editor

महात्मा मग्गे मायिदेवप्रभुप्रणीता प्रभुगीता

संशोधक सम्पादकः

प्रो. सि. महादेवप्प

12964

शारदानिवासः बेङ्गलूरु संशोधनकोटि
सं. १९७, ५, मुख्यवीथि, वैयालिकावल्,
बेङ्गलूरु-- ५६० ००३

PRABHUGEETÄ — A Sanskrit commentary-cum-rendering of the vacanā-s of Allama Prabhu, the prince of saints and mystic poet of literary and spiritual revolutionary period of the 12th century by Mahātmā Maggè Māyidēva, a bi-lingual scholar, poet and philosopher of great eminence of literary and religious revival period of 15th century, during the Vijayanagar Empire, edited by Prof. C. Mahadevappa.

First Edition : 2001 A.D.

No. of copies : 1000

No. of Pages : xxxvi + 512

® All rights reserved

© Registered by Prof. C. Mahadevappa.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any manner or form or by any means, electronic or mechanical including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without the written permission of the editor-cum-publisher of this book, Prof. C. Mahadevappa and even after his death also without the prior written permission from his legal heirs in their order.

“Published with the financial assistance from the Rashtriya Sanskrit Sansthan, New Delhi”

ISBN 81-901411-0-4

Price : Rs. 122/-

Printed at

Navbharath Press

No. 10, Sirur Park 'B' Street

Seshadripuram, Bangalore - 560 020

ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ ಸ್ಮಾರಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ
ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ

ಕ್ರಮ ಸಂಖ್ಯೆ: 12964

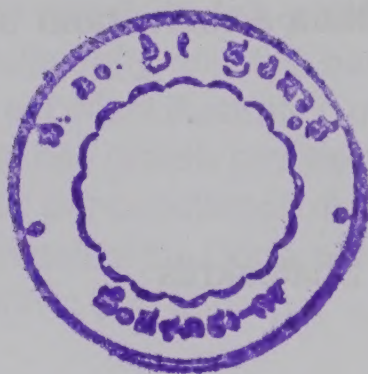
ವರ್ಗ:

ವರ್ಗ ಸಂಖ್ಯೆ:

ಬಂದ ತಾ||

ಜಿಲ್ಲೆ: 122-020

*In Memory
of
My Venerable Parents*

Illustrations

Page

In introduction

18. A.

1) Navacakróddharanè

18.B

2) Mukutóddharanè

3) Sünyalingóddharanè

4) Urdhvakundali uddharanè

5) Adhókundali uddharanè

132

6) Jñāna Ashtāvarana uddharanè

In text

102 A.

7) Shatcakrās

102 Back

8) Jangamamūrti uddharanè

....

Vidyälankära, Sästrachüdämani,
Sangïta Kaläratna
Professor S. K. RAMACHANDRA RAO

Bangalore
25 /12/ 2001

Foreword

Professor C. Mahadevappa is to be congratulated for having focussed the world's attention on eminent mystic-poet of Karnataka, Allama-prabhu, by writing this book in English. Allama is a house-hold name in the Kannada country, and his Kannada songs and poems are well-known among all classes of people here. But outside Karnataka he is little known, although in the Siddha tradition his is an honoured name. Even the celebrated Hatha-Yoga-Pradïpikä of Svätmäräma-Yógi mentions his name in hushed reverence. The Tibetan chronicles refer to his greatness while recounting the stories of 84 Siddhäs. The Nātha-Sampradāya also includes Allama among the early masters. And Allamā's teachings have incorporated the essentials of Kasmir **Saivism**, the *Trika-philosophy* and the basic ideas of Sivādvaita: he was an excellent illustration of Siva-yóga. And the **Sarana** lineage has greatly profitted by his leadership. He was a mystic par excellence. And his mystic utterances breathe the spirit of the Dóhäs of the Siddhäs of Magadha like Saraha and Mina-pa.

Despite this eminence, he is almost unknown to the world because his works were not translated to English or any European language. Allama wrote in Kannada, but was proficient in Sanskrit. He was acquainted intimately with the traditional lore, the Vedäs

and the Upanishads. And he had his own spiritual experiences to fall back upon. It is therefore that his articulations read like the utterances of the rshi-s, the sages of yore. Had the world got acquainted with his works, he would surely have ranked among the most eminent of the mystics of the world. It is unfortunate that the spiritual aspirants and enthusiasts of the western countries could not derive guidance from Allamā's works all this while.

Prof. Mahadevappa has now rendered yeoman service to the cause of world mysticism by bringing out this work on the teachings of Allama. He has unearthed an important work in Sanskrit, which crystallized the doctrines of Allama on the Shat-sthala-Siddhānta, the corner stone of Vīrasaiva philosophy. Māyidēva of Maggē (15th century) was a prolific writer both in Kannada and Sanskrit, an erudite scholar and also a mystic. He studied under and served a great Siva-yōgi Guru-Mahālingadēva, reputed as a Vārānāsī-Siva, and who presided over the Jñāñānubhava-mantapa. Māyidēva was greatly influenced by this Siva-yōgi, who probably was inspired by Allama. It is from Māyidēvā-s pen that we have a collection of Allamā's utterances (Vacanā-s) in Kannada, bearing on the six spiritual stages of realization, and a Sanskrit rendering of these Kannada pieces. He says in all humility that he was an inconsequential creature blessed by Allama himself:

कश्चित्प्रभोस्तस्य प्रसादभाक् ।

and that what he has written was not his words, but those prompted by Allama himself:

नाहं वक्ता प्रभोरुक्तिः ।

He takes us into confidence and tells us that what Allama taught was the traditional self-realization or Brahma-gnosis, coupled with the insights that his own experiences provided :

षट्स्थलब्रह्मबोधकं स्वानुभूतिकलावेद्यं
आत्मविद्यानिगूहितम् ॥

The mystic teaching is known as **Sivādvaita**, which is but one and only teaching relevant to spiritual aspirants. But it differs in accordance with the different inclinations and equipments of the aspirants:

एकमेव शिवाद्वैतं नानात्वं नास्य कुत्रचित् ।
तथापि रुचिभेदेन बहुधा प्रभुरल्लभः ।
उवाच परमाद्वैतं परिणामाय चात्मनः ॥

The present work, entitled "Pabhugīta" (The songs of Allama-prabhu) contains 658 Vacanā-s of Allama-prabhu in Kannada, and 1104 verses in Sanskrit but also explaining the import of these poems. Thus the Sanskrit work is both a rendering and a commentary. It illustrates the type of mysticism that Allama espoused. There is a ring of authenticity in the words of Allama as crystallized by Māyidéva. It provides an evidence for Allamā's own words ' when one has realized his own self whatever he speaks is the highest truth' (tanna tñ aritarè nuḍiyèlla paratattva'.) If Allama had mystical flashes of unusual brilliance, Māyidéva had powerful insights into them. Māyidéva could understand Allama, for both shared common spiritual kinship.

Allamä's mysticism was beyond sectarian boundaries, and doctrinal confines. It transcends both time and space, for it relates to the very core of human existence. It mocks at formal religious observances and dry rhetorical disputes that cloud spirit's vision. Allamä's appeal is not to the intellect, nor to the emotions, but to the abiding peace within one's own heart, where **Siva** dwells as the burning fire, at once luminous and tranquil. It is difficult even to fathom the full significance of his language, let alone rendering it to another tongue. Mäyidéva, however has accomplished this feat, because he had an entrance into Allama's heart. When Mäyidéva wrote, it was Allama that was seated in his heart. Hence Mäyidéva's claim that the real author of Prabhu-gīta was Allama himself ('näham vaktä, Prabhör uktih').

Professor Mahadevappa has accomplished a similar feat. He has done in English what Mäyidéva did in Sanskrit. He has entered into the heart of Mäyidéva, as his Introduction to the work clearly reveals. This part of the book expounds Allamä's mysticism with remarkable clarity and fidelity. This is obviously a labour of love, an honest labour of intense love. The professor's untiring effort in procuring the valuable manuscript of Mäyidévä's book, in editing it with care and devotion, in providing an excellent account of the book in English are to be admired. It is a great work that he has accomplished in his old age. Age has not robbed his energy or enthusiasm; but has bestowed on him maturity and

clarity of vision. He has in fact rediscovered Allama for the world.

There is a detail in the Professor's Introduction which merits the attention of the scholarly world. The Professor establishes a link between Allamä's doctrine of the sky-void (Gagana-siddhanta) and the teachings of Makkali-Gósäla who was contemporaneous with Gautama the Buddha and Vardhamäna Mahävira. By all accounts, Gósäla was a colourful and queer personality and espoused eccentric and unusual ideas. One of his teachings pertained to the contemplation on the Void (**Sünya-dhyäna**). This was doubtless a mystical idea, which was derived from the Upanishadic insistence on recognizing the self as the inner and subtle void, hidden in the heart-cavern (guhä-dahara äkäsa), without form, beyond sensory apprehension, all pervasive, unstained and uniform ground for all existence. And this notion continued in the Mahäyäna schools of Buddhism, especially the schools which had Nägärjuna as their patron-saint. Nägärjunä's Mädhya-mika-Kärikä provides an intellectual justification for **Sünyatä**, but his other works (preserved in Tibetan translations included in Kanjur) underline the mystical significance of **Sünyatä**, (like his gloss on prajñä-paramita, and Pañcha-krama). And the doctrine was of practical import for the Siddhä-s of Magadha (like Lui-pä, Saraha-päda, Kañha-pä and Dombi-pä); it must be noted that Nägärjuna also was a Siddha. Further, the notion that Siva was akula

(pure consciousness) gained importance in Kashmir **Saivism**; this was the positive aspect of **Sünyatä**. It is probable that Allama inherited this mystical streak from a **Saiva** source in Kashmir or Madhya pradésh.

In any case, the learned professor has opened an interesting line of thought. The career of mysticism in our country has not yet been satisfactorily traced. The source of it may be found in the Vedic Corpus. But it was lost when Karma-Kändä gained popularity; and it was still in the background when jñäna-märga gained ascendance. It was only in the prevalence of bhakti (devotion) that elements of mysticism could be discerned. A mystic is also a devotee (bhakta), and this makes him eligible to partake of divine grace (prasäda). Allamä's mysticism is imbued with devotion of the purest kind. The body was for him the only worthwhile shrine to Godhead, who was the very soul of the devotee.

It was not without significance that Allama was chosen to preside over the Anubhava-mantapa of **Saranä**-s in Kalyän. Allama personified the divine experience (Sivänubhava), which was verily the mystical experience of the Ultimate Void (in Allamä's own words, 'bayalu'). He was altogether different from others, who were like the rider on the ox looking for the horse elsewhere ("èttané_{ri} èttanarasuvrèttä hódaró!") His mind had swallowed the sky ("gaganava mana nungittu"); and he had become with Siva, who was altogether devoid of specifications :

साक्षान्निर्विशेषः शिव एव केवलः ।

It is time this glorious chapter in the history our religions got revived. A study of Allama's teachings is likely to herald a new era of religious consciousness, where cultic affiliation, ceremonial formalism and doctrinal fanaticism will have no place. It is my hope that Professor Mahadevappa's book will enable people all over the world recognize the excellence of the mystical teachings of Allama, whose words were not that of a Sādhaka (seeker) but that of a Siddha (one had accomplished).

S.K. Ramachandra Rao

305, 6th cross,
I Block, Jayanagar,
Bangalore 560 011

(S.K. RAMACHANDRA RAO)

Opinion on Prabhugeeta
by
Dr. V. R. Panchamukhi
Director General, Research and Information System
for the non-Aligned and Other Developing Countries,
New Delhi
&
Chancellor, Rashtriya Sanskrit Vidyapeetha,
Tirupati

I have gone through the text of Prabhugeeta composed by Magge Mayideva with great interest. This volume has been edited by Professor C. Mahadevappa with great care and diligence. Prabhugeeta is the Sanskrit translation of the Vacana-s of Allama Prabhu of 12 century A.D. Magge Mayideva himself belongs to 15th century A.D. What impresses the reader most is the fact that the Sanskrit translations of Vacana-s rendered by Magge Mayideva have retained the charm and the insight of the original Kannada compositions and they convey the profound principles of Veerasaivism in simple and clear terms. The Vacanas provide insight into the fundamental philosophical themes such as Shatsthala, Bhakti, Sarana, Prasada, Gurukaruna, Aikya etc. They provide the most practical guideline for realising Shivanubhava. The strategic importance of Bhakti, Jnana and kriya in realising the grace of guru and through that, final emancipation from Samsara are very well brought out in the Vacana-s.

While studying Prabhugeeta one is tempted to feel that the various messages of deep of knowledge for life contained in Vedas, Upanishads and Bhagawadgita are communicated here in the frame work of the philosophy of Allama Prabhu. The highly communicative style of presentation of the Vacana-s and equally enticing style of the Sanskrit translation makes Prabhugeeta one of the most important works of philosophy for the benefit of the common man. Magge Mayideva displays his versatility and scholarship both in Sanskrit and Philosophy. He has used varieties of Vritta-s for making the Sanskrit composition attractive and readable.

The 12th century in which Allama Prabhu made his significant contributions to Vacana Literature is in a sense a century of renaissance for the Indian spiritual thoughts. It is during the period of 11th to 13th century that a large number of philosophers, thinkers, poets and social-reformers appeared on the Indian spiritual space. They all have endeavoured to reinvigorate the faith in the profound wisdom of the Vedic Literature and emphasise the spiritual basis of the existence of life on this universe. The period of 15th to 16th century is another period of epoch characterised by the intellectually prosperous environment of the Vijayanagara kingdom. Magge Mayideva, a great scholar of Sanskrit and Philosophy, has himself authored a number of literary-cum-religious works in Sanskrit and thereby enriched the literature of Sanskrit and philosophy. It is not very clear as to why Mayideva chose to translate the Vacana-s of Allama Prabhu into Sanskrit even when they were already popular among the Kannada speaking masses of that period. One explanation for the initiative taken by Mayideva to translate the Vacana into Sanskrit could be that he wanted to give the Vacana Literature the lofty status which was enjoyed by the works in Sanskrit. It could also be that Mayideva wanted to make the enlightening contents of the Vacana-s known to the world not conversant with the Kannada Language. His purpose might be to make the Veerasaivism of Vacana Literature known to the scholars in the North and in the South through the medium of Sanskrit language.

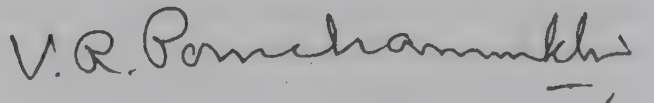
Professor C. Mahadevappa deserves our congratulations and admiration for the efforts that he has put in in editing this rare Volume of Prabhugeeta on the basis of an old manuscript. Professor Mahadevappa, who is well-known in the scholarly world for his well researched publications, has done very useful service to the literary world by making this unique volume available to all those interested in the Vacana-s and Veerasaivism. It is unfortunate that Professor could not lay hand on more than one manuscript of the work since only one palm-leaf manuscript was accessed with great difficulty. In any case Professor Mahadevappa has done an extremely commendable job in making the text complete and readable even with the help of only one manuscript. I feel that Prabhugeeta both in the original Kannada and

its Sanskrit translation provide many useful topics for intensive research on comparative analysis of Veerasaivism in India.

The appendix of the Volume contains a composition of Magge Mayideva in praise of six stages of self-realisation entitled Shatsthala Gadyam which gives very useful insight into the Shatsthala-s namely Bhaktasthala, Mahesvarasthala, Prasadisthala, Pranalingisthala, Saranasthala, and Aikyasthala. Even though it is called as Shatsthala Gadya, it is in the form of simple poetry, useful for everyday reading, and for explaining in simple terms the significance of these different phases of an individual soul.

In the introduction, Professor Mahadevappa states that there is an interesting composition attributed to Magge Mayideva entitled Visvavijnanakosha, a lexicon on science of Universe in Sanskrit. It is a pity that this extremely interesting manuscript has not yet been unearthed. Incidentally I should mention that rich literature of Sanskrit manuscripts containing secret wisdom of high scientific and spiritual value still remain unexplored. It is high time that all the lovers of the Indian philosophy and spiritual heritage launch concerted efforts to catalogue the manuscripts available in the manuscripts Libraries through out the world, both in the formal documentation centres and also in private collections. Information on the manuscripts needs to be preserved in the digitised form and the task of editing and publication of rare manuscripts should be undertaken on a massive scale before we further lose our access to this rich store house of knowledge and wisdom.

Finally I would like to once again commend the efforts of Professor Mahadevappa and express my hope that Prabhugeeta edited by him with great love for spiritual knowledge of self would be appreciated and admired in the scholarly world.

V.R Panchamukhi

Opinion on Prabhugeetä

MAHAMAHOPADHYAYA

Dr. B.P. Tripathi " Vagisa Sastri"

Ex-Director, Research Institute

Sampurnanand Sanskrit University

Varanasi

Sivala

Varanasi--221 001

Date 12. 7. 1999

I have gone through with pleasure, the unique book "Prabhugeetä" a good collection of kannada vacanäs of Prabhudeva arranged by Maggeya Mayideva of 15th century on the basis of his Spiritual knowledge and personal experience of Šatsthala doctrine comprising of thirty four Sthaläs including the main Šatsthaläs and their Sub-Sthaläs. Each vacana has been commented upon in Sanskrit embodying the spirit of the original. Originally this is an independent collection made by Mayideva himself of sayings of Prabhudeva, the fountain-head of "Anubhava Mantap," the Spiritual and Religious Assembly of contemporary Veerasaiva Vacanakäräs of 12th century. This reminds us the collections of Buddha's sayings and preachings by his followers and not written by himself.

India is a spiritual country and saints were practising to find immense source of bliss from Vedic period to 18th century and till now from time to time they were giving demonstration, teaching their disciples not differentiating any caste or creed in all provinces of India. As stated in Srimad Bhāgavata Purānam, Source of Bhakti came from Karnataka. The vast Vacana Literature of Prabhudeva and others is a good evidence of the immense source and impact of Siddhānta Śaivism which consisted of eighteen branches with huge literature, only one branch being in Kashmir which is called Kashmir Śaivism. Spiritual experiences of saints appeared from time to time in regional languages. These were noted by their disciples, not only in South, but also in North India in later days from 14th or 15th century. It began from Swamy Rāmānanda whose disciples were Sen Nayee, Peepājee of Rajasthan, Kabirdās, a muslim weaver, Raidās and many other famous persons. In the same tradition Sant Tulasidās composed Rāmacarita mānasa though a product of the same tradition is not a collection of sayings of saints whereas Guru Grant Sahib is a collection of sayings of saints in north over a period of time.

Vacana -Sāhitya is started in between **Sri Sankarācārya** and **Sri Rāmānujācārya**. Bhakti and Yóga sādhanā both together were emanated as people's movement in Karnataka, not limited to scholars and the elite. Vacana Sāhitya is both Jñāna and Vijñāna. Jñāna comes from books, while Vijñāna originates from the source of soul and one's own experience. Prabhudeva was not only a Great Siddha Purusha but also a great philosopher, master thinker and scholar. He is really a Mahaprabhudeva of Vacana Sāhitya sharing his knowledge and experiences among people.

After about three hundred years later Maggeya Mayideva, on whom Prabhudeva had showered his grace, had few parallels with equal ability and perfectness in Kannada and Sanskrit. Sanskrit language itself is a spiritual language and it is a touchstone for spiritual subjects. Therefore, use of Sanskrit by Mayideva also indicates the aspiration of spreading Ātma Vidyā or Self-knowledge expressed in the vacanās of Prabhudeva and to gain universal acceptability to the use of mystical language in some of his vacanās.

Buddhists and Jainās too chose to express themselves in Sanskrit though their religious languages were Pāli and Prākṛit. Being an eminent scholar in Sanskrit, Mayideva had complete mastery over the language. Saraswatī dances on his tongue. He composed **Shatsthala Siddhānta** of Veerasaivism in different metres in this work. To give a contrast, **Srimad Bhagavadgītā** is composed of only two or three metres while this philosophical work named **Prabhugeetā**, of Mayideva has rare long metres like **Sragdharā**, **Sārdoola**, **Sóbhā**, and **Méghavisphūrjita** along with **Sikharinī**, **mālinī**, **Vasantatilakā**, **Bujangaprayātam**, **Āryā**, **Geetī**, **Slóka** and others in a composition of more than one thousand and one hundred **Slókās** and **Vrittās**. I have not seen so many metres in a spiritual and philosophical work.

Mayideva has evidently mastered the whole range of Vedic, Upanishadic, Kāmikādi Vātulānta **Saivagamās** and other spiritual texts. In this work, we find Upanishadic style defraying Upanishadic vacanās and fills Veerasaiva Siddhānta in that frame. If only **Prabhugeetā** had a Nāyaka or a hero and the

author attempted descriptions of Nature, this could have been easily a Mahäkāvya. The language used here is that of languages of Yóga, Purāna, Kāvya. and good description of **Shatcakrās**. There is a great scope for Scholars to make comparative study of **Shatcakrās** described in this book and in other Yógic works.

The original idea of mystical Vacana is highly difficult to explain in plain words in the same language. To bring out the mystical meaning of expression is much harder task in finding the same valued word in Sanskrit. The Vyākhyānakāra, Maggeya Mayideva, has brought out the spirit of the original in a laudable poetic expression. There is a unique blending of Bhakti and **Shatcakrayóga** and the work is pertaining to Tāntric Philosophy.

This work of Mayideva was hidden for centuries and the credit of bringing it to light goes to Prof. C. Mahadevappa who discovered this rare palm-leaf manuscript of great literary and Universal philosophic value. It would have been a great loss to both kannada and sanskrit language and literatures had it not been unearthed. This Septuagenarian scholar who successfully brought out several old kannada works has toiled himself with this single manuscript for over three decades with Prabhudeva inspiring him invisibly. He has mastery in both Kannada and Sanskrit. Editing philosophical work is not an easy task. It needs "*Sūkshma dristi*" of language and spiritual experience. I feel that Prabhugeeta is in the safe hands of prof. Mahadevappa. It will be a great service in the field of Siddhānta Philosophy in Sanskrit and it needs quick publication so that the regional and spiritual aspiration of the people to reach the heights of universally acceptable teaching of Prabhudeva is fulfilled. National and International scholars of Sanskrit World would really get benefitted if published soon and I wish Prof. Mahadevappa all success.

Vagish Shastri

Vagish Shastri
Vagyoga Chetanapeetham
Shivala , Varanasi 221 001
Date: 12/07/1999

MAHAMAHOPADYAYA

Dr. Sitaram Shastri

Ex.Dean Faculty of Sanskrit Learning & Theology

Professor & Head of the Department of Vyakarana

Banaras Hindu University, Varanasi.

D.5 / 109,Meerghat

Varanasi-221 001

Date 8. 4. 1999

It gives me great pleasure to have gone through "PRABHUGEETA," the Sanskrit renderings of Vacanās of 12th Century philosopher saint, Allamaprabhu by Maggeya Mayideva, a Veerasaiva Acārya of Vijayanagar period. It is of great importance from the point of view of both histories of Sanskrit and Kannada literatures. The doctrine of Veerasaivism solely based on the '**Shatsthalānubhava**' as has been imbibed in the order of vacanās brought together under each sthala and its upasthalās gives the reader a great insight into the experience of the doctrine of Veerasaivism. The free rendering of Kannada vacanās into Sanskrit in poetic format is unique and excellent. The language adopted is perfect from the grammatical point of view.

The scholarly Vyākhyāna of Mayideva is not mere translation but has been independent at times though remaining faithful to the spirit of the original. The mystical nature of the vacanās has been unveiled through clear philosophical terms of Veerasaivism. The rendering, apart from its contents of spiritual experience, has been of rich literary value. The importance of the work is unique and is probably the first ever effort to open up the vacana literature to the outside world through Sanskrit. This is a rare example where a regional philosophical work has enriched Sanskrit reversing the normal trend.

Prof. C. Mahadevappa who has already come out with several well researched literary works in old Kannada literature has put his heart and soul in editing this scholarly work based on a single palm-leaf manuscript. I am sure, Prabhugeeta will be well received by scholars.

I am aware that this researcher has more unknown and unpublished manuscripts in Sanskrit and other languages in his "Research Corner." I look forward from him more releases to enrich the cultural and literary heritage of our country. I wish him all the best.

Sitaram Shastri

Sitaram Shastri

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. SITARAM SHASTRI

प्रभुगीता / Prabhugeetä

Preface

On saturday the 29th october 1960 on the occasion of "The Research Corner Day" at Dévaräyana Durga Hills, Tumkur District, Karnätaka, my Outline of Research publication, namely "The Unknown Pages in the History of Kannada Literature--1" released by Prof. S.B. Bondade, the then Director of Collegiate Education in Mysore, Bangalore brought to the notice of the scholars in Sanskrit and Kannada that "Prabhugeetä" is a Sanskrit work comprising of the meaning of the Vacanä-s of Allamaprabhu by Maggè Mäyidéva

The mere name of the work had been mentioned as that of Mäyidéva in "Karnätaka Kavi charite"-- (Vol II, 1919 edition, Pp.70-73) titled as "Prabhugeeti" without any revision for years. Perhaps on the basis of the title of the book mentioned therein by R.Narasimhachar, mistaking that caption to be that of a Kannada work, in "Kannada Sahitya Charitre"-- (P.238, 1964 ed,) by R.S. Mugali, "Prabhugeetè" is noted as "Song" (ಹಾಡು) without noticing that Prabhugeetä of Mäyidéva consists of the meaning of the Vacanä-s of Allama-prabhu, which fact was narrated in 1530 A.D. in Veerasaiva Mahäpuräna (Kända 7.Sandhi 17, Verse 20) by Gubbi Mallanärya(1907 Pub.).

Since no individual or private institution or any other Manuscripts Library of the country neither made public the availability of any copy of Prabhugeetä, for years together, nor came out with its publication in case they had one, the editing work was undertaken personally having based upon the only palm-leaf Manuscript unearthed by self-effort whose Outline was previously made known in the above said publication. xx

It is no doubt a good thing that it was possible for me to unearth this rare, unique, monumental, spiritual, philosophical and scholarly work of great eminence of Universal acceptance, accompanied with appraisal and acknowledgement of the Royal Court of Praudhadévaräya II (1419-1446 A.D.), of Vijayanagar Empire, where Prabhugeeta is said to have given the befitting answer by Maggè Mäyidéva in Sanskrit to the charges made in the court by some Pandits about the Kannada Vacanä-s of Allama Prabhu as "“ಒಗಟು” or riddles, which fact has been narrated by Gubbi Mallanärya in his Puräna mentioned earlier. We know that Mäyidéva was very much influenced by the philosophical and spiritual Truth of Allama, at the hands of his Sadguru, Mahälingadéva, the Tikäkära on the Vancanä-s of Allama, he who was extolled by Saranä-s as “ಭಾಷವಂತಲ್ಲಯ್ಯ,” one known for his mystic language of intuitive spiritual experience of the Supreme Being,

"Bhāshā"-- an esoteric language, conversant among the Saints in particular, relating to the experience of the individual soul, contemplating on the Supreme Spirit called God. And therefore that language was called "Déva Bhāshā." Maggè Mäyidéva, as a challenge, took up the task of rendering the Regional Bhāshā Vacanä-s called “ಬೆಡಗಿನ ವಚನಗಳು,” among others, on the doctrine of Shatsthala philosophy of Allama Prabhu by way of commenting in Sanskrit titled as "Prabhugeetä" in the interest of the common as well as that of Sanskrit-knowing Spiritual minded scholars of the world.

The said rendering of the Vacanä-s into the Universal Spiritual language, the Sanskrit is an attempt of the 15th century to universalize the 12th century and earlier development of Spiritual and Philosophical thought of Karnātaka. Thus it meant for the expansion of knowledge of self, providing scope for the upliftment of mental and moral health of religious, social,

प्रभुगीता /Prabhugeetä

and cultural integration of the nation and for the practice of devotional love of God in oneself by one and all irrespective of region or religion, caste, colour or creed, sex or social status paving the path of universal love of humanity, the guiding force of "Äptalaukikamata" आप्तलौकिकमत of Äjeevikä-s. The esoteric mystical Vacanä-s of Prabhudéva have been commented upon by Maggè Mäyidéva (1430 A.D.) in agreement with the Védic substance of Ultimate Truth and in tune with the established meanings of words in Vocabularies. The traditional religious and philosophical terminology employed by the commentator in bringing out the spirit of the original Vacanä-s in his elegant, enlightening poetic and scholarly genius is highly praiseworthy.

The present work wherein the spiritual experience of Jeeva-Siva yóga has been predominantly dealt with has won the heart of Guruji Vägish Shastri, is evident by the fact that he has touched upon the problem, why some meditators of Väggyóga **Kund**alini have a flow of tears when they meditate in the third eye associated with Sushumna energy in "Väggyóga **Kund**alini--the spiritual experiences of meditators" and referred to Maggè Mäyidéva's Prabhugeetä and found its attention in stanzä-s ib.333 to 335, out of my quotations, giving the translation as "When the air gives Ida and Pingala up and it moves from Sushumna to third eye, two a leaf lotus, then eyes become full of tears with bliss. Internal Soul appears with its own shining in the third eye between eye brow."

In response to the quoted verses, a Canadian yóga teacher has narrated his inner experience as follows: "During my Vagyoga meditation, I was able to move energy systematically through the Chakras of particular significance were sensitive at the left side of my neck, my ear and my throat. There resulted in a spontaneous flow of tears unmotivated by emotions."

प्रभुगीता /Prabhugeetä

It is thus quite evident that Shatsthalayōga (षट्स्थलयोग) has been a matter of great Yaugic significance reflecting the spiritual experience of a living religion of the world originated and moved down to south from North India mainly centralised in Karnataka from the very ancient times.

A note in respect of the method of editing this philosophical work, I think, is not out of place. Strictly following the basic principles of textual criticism, the first and foremost step taken was to familiarise with the style and stroke of writing in distinguishing between the letters in similarity by the scribe on smooth, thin and delicate material for writing known as Palm leaf. Copying the text with keenness of attention and preparation of fair copies was personally done with the necessary background knowledge of the subject matter and intuitive bent of mind. Reading of palm-leaf manuscript itself is an art. One should be alert in observing even a small rounded dot or a dash or even a significant gap between letters in a word and purposely unwritten conjoined syllable of a double consonant of literary writing style which makes reading sensible only when their implication is taken cognizance of, and applied in the process of reading the text orally. The reader should also know the part played by Bindu or Sünya or Sonne(o) in palm-leaf manuscripts' writings.

It became inevitable to edit each Vacana since the scribe of the discovered manuscript of Prabhugeetä had indicated only the initial part of the Vacana and not its full version on which the succeeding Sanskrit commentary was written. Hence all the Vacanä-s were edited with the help of the original authoritative palm-leaf manuscripts of collected Vacanä-s of Prabhudéva and other Vacanakärä-s by Mahä lingadéva (1425 A.D.) of Vägata or Huligerè. While preparing the hand-written copy of the text I thought it was for the benefit of the non-Kannada language-knowing readers that

प्रभुगीता /Prabhugeetä

I should give the diacritical marks on or near the respective syllables of Kannada and Sanskrit words in their transcription -cum- transliteration in English so as to distinguish between the short (ಎ ಏ) and the long (ಐ ಓ) vowels apart from the indigenous special consonants R (ಱ) L (ಱ) in Kannada language which make difference in meaning from that of ordinary letters r (ರ) and l (ಲ). Therefore a chart of pronunciation symbols for such syllables that are required is presented in the book.

I owe a deep debt of gratitude to venerable former Chief Justice of India, Justice Ranganath Misra, Member, Rajyasabhā for his keen and active interest taken in my effort for the cause of knowledge for the benefit of scholarly world as a whole. I remain thankful to him for ever. My thanks are due, to the authorities of Rashtriya Sanskrit Sansthan and to the Government of India for their whole-hearted help in the publication of this work.

My heartfelt respectful thanks are due to Mahāmahōpādhyāya revered Gurūji Dr. Vagish Shastri, Dr. Sitaram Shastri, Mahāmahōpādhyāya of Vāranāsi and Dr. V. R. Panchamukhi, Director General, Research and information system for Non-aligned and Other Developing Countries, New Delhi and Chancellor, Rashtriya Sanskrit Vidyapeetha, Tirupathi, who with great love for Sanskrit and Research spared their valuable time in going through Prabhugeetä and graced it with their valuable opinion.

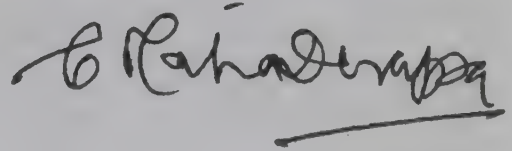
My thanks are due to Dr. M. Shivakumara swamy, Professor and Head of the Department of Sanskrit, (Retd), Bangalore University who lovingly spared his time whenever I approached him for consultation and guidance. As editor and commentator of several Agamic works, including that of Pāramésvarāgama, Dr. M. Sivakumara swamy has made remarkable contribution to spiritual Sanskrit scholarship.

प्रभुगीता /Prabhugeetä

Vidyälankāra, Sästrachüdāmani, Sangīta-kalāratna

Professor S.K. Ramachandra Rao, a great admirer of Allama Prabhu and reputed scholar of eminence not only in psychology but also in art, music, philosophy and Védic Literature was so kind enough to have taken the trouble to go through the introduction in English to the text and the printed book of Prabhugeetä. By his erudite foreword, I feel it a great honour done to the cultural heritage of universally accepted philosophical, spiritual and religious development of thought through centuries in Karnāṭaka embodied in this memorable book by name Prabhugeetä, hidden with the science of sciences called Ätma-Vidyä. I am deeply indebted to Professor. S. K. Ramachandra Rao for having whole-heartedly dealt with, upholding the glory of Eternal Truth delineated in this pious Prabhugeetä by Mahātmä Maggè Mäyidéva.

My sincere thanks are due, to Sri S. Sridhar, Partner Navbharat press and his staff, for having got the book printed in this nice get-up.

Bangalore

24. 12. 2001

C. Mahadevappa

प्रभुगीता

Description of the Manuscript

Manuscript No.	Sans. 6 Codex unicus
Source	Bangalore Research Corner Palm-leaf Manuscript Library
Material of the ms.	Palm-leaf
Appearance	Old by about 250 years back
Preservation	worshipfully protected by smearing Sandlewood Paste on wooden binding with threaded punch marks on either side of the palm-leaves of the Ms.
Language	Sanskrit along with Kannada
Script	script gets read without much efforts
Scribe	Telugu-/Kannada-knowing per- son not named. Ms. not dated.
Deity in praise	Ganādhpati, Mahābala and Devi Cāmundi at the commencement of writing
Subject	Shatsthala Siddhānta / Philosophy of Veerasaivism
No. of leaves in the pack	73
Measurement	32.3 x 5.3 Cms
No. of lines on each side of the leaf	Normally 10 / rarely 11
Average No. of letters in a line	About 45
Symbol assigned	DP

(Prabhugeetā in Dévanāgarī Script)

.....

See for a note on the ms. on the next page.....

ప్రభుగీతా

ప్రస్తావ /

కలనాటిధనములక్కర

గలనాటికి దాచ కమలగర్భుని వశమా ।

నెలపొడపునాటి వెన్నెల

అలవడునెగాదిభూయ అమవసనిశికిని ॥

The above poem in Kanda (కన్దపద్యము) metre in Telugu language figures on the back of the left hand margin of the palm leaf No. 3 of PG. The caption of the verse is ప్రస్తావ "prastāva," which means an incidental reference either to the person or thing, but it is not explained as it is. It is left to the imagination of the reader. The verse is marked by the parallel construction of the first and second half of the poem.

The illustration of the former reflects the depiction of the latter. The first half makes one to realise the fruitlessness of effort, even if it is made by the creator, the Brahma to get a thing of non existence. The description of a phenomenon, a matter of fact, delineated in the second half of the Kanda (కన్దము) drives home the thought of truth that a physically impossible event can never come to be.

The substance of the poem is of symbolic significance. The literal meaning is whether lotus-born Brahma can ever be able to seize the treasure found and hid in a dream in order to meet the future exigency? Will it ever be possible for the New-moon Night, which was made to flee from the sun, to shine forth with the rising brilliance of the illuminated disk of the moon, on the day of Full-moon Night? What a unique poetic gift of imagination presented by the scribe!

प्रभुगीता

Abbreviations-- I

अवसं--	अल्लमन वचनसंपुट
उ ...	उदाहरणं
ए--	एकोत्तरशतस्थल-- महालिङ्गदेवविरचित.
एई--	एकोत्तरशतस्थली--जक्कणार्यविचिता.
ग्रं--	ग्रन्थः / Slókah
छन्दोपा--	छन्दोदोषयुक्तपाठः
तालिपा--	ताडलिखितपाठः
पत्रसं--	पत्रसंख्या
पा--	पाठः / पाठान्तरः
पु--	पत्रं
प्र--	प्रकरणः; प्रभुगीता.
फगुह--	फ.गु. हळकट्टि
मूलिपा--	मूललिखितपाठः
लिस्खा--	लिपिकारस्खालित्य
व / वृ	वचन / वृत्तम्.
शा. वि--	शार्दूलविक्रीडितवृत्तम्
स्वीपा--	स्वीकृतपाठः
हलगेशू--	हलगेयार्यन शून्यसंपादने
ल--	लघु ; गु-- गुरु

प्रभुगीता

Abbreviations-- II

Acptr. —	Accepted reading
Asv. ----	Äsvāsa or chapter
cf., ----	Compare / confer
ch. ----	Chapter
d.ms.	Dated manuscrit.
ed. ----	Editor / edited / edition.
edsr. ----	Editor's suggested reading within sq.brackts
etc. ----	et cetera
E ----	(ए, ँ)
f.	for / formula, mantra.
ft. / ftn. ----	foot / footnote
ib. ----	ibid, ibidem
ind. ----	Index / indeclinable
k.g.c. ----	क.ग.च (क.ग.च)--names of pl.mss
Lap mem--	Lapsus memorioe; A slip of the memory.
m. ----	meaning / masculine.
msr. ----	Manuscript reading
ms/s. ----	Manuscript /s
mer. ----	Metrical error
ori. ----	Original reading
owrt ----	Overwritten reading
p./ pub	Page / published, publication.
PG. ----	Prabhugeeta
pl.ms/s.----	Palm leaf manuscript/s
prt. ----	Print / Printed
r. / ref. ----	Reading / Refer, reference
scr. ----	Scribal error
sic. ----	So or thus. the reading in fact is accurate.
sl. ----	Serial; Sloka.
V.	Vacana
Vol. ----	Volume
Vr. / Vri. ----	Verse / Vritta
Wrt. ----	Written reading

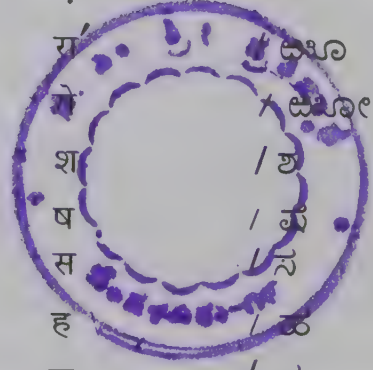
प्रभुगीता

Pronunciation Symbols

			Skt	/	Kan
Ä / A / ä / aa	as in	All	आ		/ अ
ï / ee	"	deep	ई		/ छ
ü	"	root	ऊ		/ ए
è	"	met / end	short ए / ए		/ ँ
é / e	"	A-one / care	ए		/ ं
ò	"	one	ओ		/ ः
ó	"	note	ओ		/ ऄ
ca	"	caraka	च		/ च
cha	"	chavi	छ		/ छ
ñ	"	Jñāna	ज्ञा		/ ज्ञ
t / t	"	tree	ट		/ ट
tha	"	thakkura	ठ		/ ठ
d / d	"	do / Anda	ड		/ ड
dha /	"	dhanadhan	ढ		/ ढ
na / na	"	pinda	ण		/ ण
t	"	tatāka	त		/ त
tha	"	ratha	थ		/ थ
d	"	this	द		/ द
dha	"	धरणि	ध		/ ध
n	"	nut / in	न		/ न
r	"	hear	र		/ र
र'	"	refer	र'		/ र'
रे	"	rare	रे		/ रे
रा'	"	Rotate	रा'		/ रा'
रो	"	Roll	रो		/ रो

प्रभुगीता

			Skt	/ Kan
र	is for	<u>r</u> as in 'रवरे'	र	/ र
र'	"	<u>rè</u> " <u>rèttè</u>	र'	/ र
रे	"	<u>ré</u> " <u>révu</u>	रे	/ रे
रा'	"	<u>rò</u> " <u>ròppa</u>	रा'	/ रा
रो	"	<u>ró</u> " <u>ródu</u>	रो	/ रा
š./ s	---	is " sure	श	/ श
sha	---	" " bush	ष	/ ष
s	---	" " so	स	/ स
h / <u>h</u> (:)	" " halt	ह	/ ह
<u>l</u> = (ल)	" " <u>lkāra</u>	ळ	/ ल

.....

ङ्, ज, ण, न, म --- पंकज, पंजर, तंडुल, वंदन, कंपन

--these written forms of words in Kannada are in order for

पङ्कज, पञ्जर, तण्डुल. वन्दन, कम्पन in Sanskrit. A dot or bindu over a devanagari script (consonant) in Kannada vacana or language used in this book indicates the sound of the pronunciation of nasal consonants as shown in the above words. The dot at the bottom of a devanagari consonant with a long vowel sign, except repha (r), signifies the pronunciation as that of a short syllable in Kannada as shown in the following words:

कें (kèm) चें (cèm) ने (nèm) सों (sòm)

...

प्रभुगीता

Key to philosophical special terms

Ref. ib. Sl. No. ९६१

Bhāvalinga : It is Bhāvagrāhya --to be grasped by Ātma. Paratattva-- Supreme doctrine. Sadrūpa--Ultimate Reality. Asipadārtha--- having the meaning of the verb 'are' i.e. second person of ' be' with Kārana Sareera or Ātmānga--- Causal body.

Prānalinga : It is manógrāhya---to be understood by mind. Cidrūpa or Cinmātra (Pure thought only); Sakala-Nishkala---form as well as formless. 'Tvam' padārtha--denoting the meaning of the word 'You.' Sūkshma Sareera---subtle body, Prāna.

Ishtalinga: It is dr̥stigrāhya---to be perceived by the eye; Ānandarūpa---consisting of happiness; blissful. Sakala--object possessing form. 'Tat' padārtha--- connoting the meaning of the word ' tat' -- 'That,' Parasivabrahma. Sthūla Sareera--Gross body.

Having Atharvana Sruti in view, Māyidēva describes Ishtalinga as the One that is worn on the body and worshipped with heartfelt devotion daily throughout life and it wards off evil and fulfills the devotee's desires. Linga-s are six-fold thus:

Under Bhāvalinga of **Lingasthala**:

1. **Mahālinga or Mahātmalinga**: It is Bhāvagamya ---Passable by Ātma; Cicchakti.Samsphuranarūpa ---Spontaneous revelation of delightful transcendental Will.

Sivatattva --- The doctrine of Sūnya or linga called Siva.

2. **Prasādalinga**: It is Jñānagamya---approachable by intellect; Parāsaktiyukta Jyótissvarūpa---Inner-light accompanied by Supreme Power. Sādākhya tattvāsraya depends upon the characteristic principle of being or existence.

Saranasthala---the State of seeking refuge.

प्रभुगीता

Under Pränalīnga as that of the above:

1. **Caralīnga:** It is Manógamya-- accessible to mind; Ādisaktisahita--endowed with the Original Power. Jyōtissvarūpa Parama Purusharūpa--- having the form of Supreme Being, beaming with lustrous beauty. Amūrta tattvāśraya--- that which depends upon the principle of Nishkala.

Prānalīngasthala---the state of vital air concentrated on Līnga

2. **Sivalīnga:** It is Ahamkāragamya---approachable by ego. Aikyasthala --- The state of oneness of Jeeva with Siva. Icchāsaktiyukta--- accompanied by self-will; Vidyā kalārūpa. Mūrta tattvāśraya---seeking shelter under the principle of enlightened form of Vidyā; Prasādisthala--the state of having the favour of grace of Siva.

Under Ishtalīnga of Līngasthala:

1. **Gurulīnga:** It is Buddhigamya-- attainable by the faculty of intellect; Jñānasaktiyūta

Tējonidhi--. Treasure of lustre accompanied by Jñānasakti; Kartṛsādākhyā tattvāśraya-- having the support of the principle of capability of a doer.

Māhēsvarasthala --the state of Mahēsvara.

2. **Ācārālīnga:** It is Cittagamya--perceivable by mind; kriyāsaktiyukta, karmātmaka---endowed with power and knowledge of Siva expressed in action in one's daily life. Sakalā tattvāśraya-- the source of universal principle. Nivṛtṭyunmukha---proceeding towards immergence. Bhakthasthala---the State of a devotee of Siva.

Yōgāṅga : It is one of the three Angasthalās; It is related by **Prājña** Jeeva---intelligent individual Soul. **Paramātmanāma**---named after Paramātma. Sushuptyaavasthè--- in the state of deep sleep in the causal body. Sivayōgasukhasvarūpa---- enjoys the bliss of union being at-one-ment with Siva.

प्रभुगीता

The sub-sthaläs of Yôgänga being two:

1. Aikyasthala, stage of identity endowed with Samarasa Bhakti---devotion of Oneness. 2. **Saranasthala**---the stage of surrender to Siva with Änanda Bhakti--the state of joy. Both these sthalä-s are the resort for the Präjña Jeeva.

Bhógänga: Taijasa Jeeva --- luminous self is related to **Antarätmanäma**--Inward-Ätma-named. Svapnävastè--- in the state of dream, residing in the subtle body---**Pränasthana** or heart.

Pränalingópäsaka---worshipper of **Pränalinga**. One of the sub-sthalä-s of Bhógänga is **1)Pranalingisthala**---the state of Anga, the Psychic with Anubhava Bhakti--experiential devotion The other sub-sthala is **2) Prasädisthala**--- Anga the grace earning, with Avadhäna Bhakti---attentive devotion. Both these sthalä-s are the dwellings of lustrous Self; enjoy the grace of Siva along with Him.

Tyägänga: to which **Visvajeeva**--- Universal self--- belongs. **Jeevätmanäma**--bearing the name 'Jeevätma';--Psychic being. Jägradavasthè--in the state of wakefulness.

Sthüla sareeragata---residing in the physical body.

Ishtalingópäsaka---worshipper of **Ishtalinga** worn on the body.

Since Ätma is able to be freed from illusion of samsära caused due to ignorance of **Änavädi Malatraya**, it is called as Tyägänga, according to the author. One of the sub-sthalä-s of this Anga is **Mähésvara sthala** with Naishtika Bhakti--- devotion of firm faith. The other one is **Bhaktasthala**, the dwelling for the Universal Soul or **Visvätma** with **Sadbhakti**--devotion of **präna** identified with **Parasivabrahma**.

...

प्रभुगीता

Introductory and other Chapters

1	Maggè Mäyidéva and his works	1 - 3
2	The pedigree of Mäyidéva	4 - 5
3	Maggè Mäyidéva and his Sadguru	6 - 10
4	Jñānānubhava Mantapa and Vägata*	11 - 13
5	Vägata and Vāranāsi---the strongholds of Kālāmukhā-s	13 - 15
6	Gósālā's doctrine of Sūnya and the Intuitive Truth--a Link	15 - 39
7	The Ājeevikā religion moved down to South	40 -53
8	A glimmer of the Sthalā-s 1 - 34	54 - 132
.....		
9	Vishayānukramanikā (not numbered)	+2
10	Prabhugeetā Text	1 -317
11	Missing Slókā-s found elsewhere	318
12	Anubandha <u>h</u> 1 Shatsthala Gadya	319 - 326
13	Anubandha <u>h</u> 2 Vacanānkita of Prabhudéva	327 -331
14	Anubandha <u>h</u> 3 Chandóvaividhyasūci	332 - 339
15	Appendix 1 References	340 - 346
16	Appendix 2 List of names of Publications	347
17	Appendix 3 Vṛttānukramanikāsūci	348 - 373
18	Main Publications by the present Editor	374

.....

* Padmasrī Pandit B. Sivamūrty Sastri Memorial Lecture
delivered at Mythic Society, Bangalore on 5-3-1999.

प्रभुगीता

Corrigendum

verse / line	Printed as	Read as
५१.३-४(D)*	एतद्यन्त्रं शम्भो...एतद्यन्त्रं शम्भो...	
३७४	तदा	तत (ori wrt)
४७५.४(व.)	होगेश्वरा	गोगेश्वरा
५१२(व)	Nil	कैयिल्लद व्याधनु एच्चना मृगव
५२३.४	क्रीडन्ननाशनमयो	क्रीडन्ननाश नमयो
५२७	*166	*164
९१८	भक्त्यादयोर्नित्यसुखी..	भक्त्या दया नित्यसुखी..
१०२३	"८८०"(Plms.wrt)-दीनं	[लीनं]
६२४, ६२५	ग्रं.	गीतिः
७४७.४	इहाभवं [यः]	इहाभवं [हि]
334(P) 51	under Slokas: 624, 625 (615) ---	(613)
७५०	उपजाति(50) इन्द्रवंशा(१४)+ उपजाति(51) - इन्द्रवंशा(१३)	
339(P)	गीतिः (102)	(+ 624, 625) (104)

Introduction:

(A) under P.1 add ftn:Ref to "Pragati mattu krānti Sāhitya" by Sir Siddappa Totappa Kambali, P.13 Sarana Sahitya 1944 about "Cintāratna called, ""Visvavijñānakōsa."

(B) P. 82 fomula formula
" मूर्त मूर्त

(C) P.104: Four lines from 21 - 24 beginning with "In revealingand ending with.contri" jumped in to be treated as repetion.

(D)* For detaïls peruse: Paley's Watch"
in

"Back to Methuselah" (xxxvi)1929, by Bernard Shaw.

1. Maggè Mäyidéva and his works

Mäyidéva, the poet-philosopher hailed from Maggè called Peru Maghè near Aiholè which is on the bank of the holy river, extolled as "Malaprahärini" or "Maläpahärini" (मलापहारिणी / मलप्रहारिणी in many literary and religious works. The name of the river is currently called and on record in the map of Bijapur District in Karnataka as "Malaprabhä." The sacred meaning of the original name of the river, as it implies, is that it is the 'remover of impurities or sin committed by people. But the changed name on record is unholy. It is high time that this lack of sense due to ignorance is removed by a legitimate process and due respect given to the holy river of this land of culture. The presiding deity of Aihole Somanätha Siva was worshipped by the forefathers of Maggè Mäyidéva of mid-fifteenth century A.D.

The following are the main literary-cum-religious works available in Sanskrit authored by Mäyidéva,

1. Anubhava Sūtra 2. Viséshārtha Prakāsikā --- an extraordinary explanatory text appended to Anubhava-Sūtra called Sivānubhava Sūtra. 3. Bhaktisatakam 4. Jñānasatakam 5. Vairagyasatakam --all the three texts put together are called "Satakatrayam." 6. Prabhugeetä.

Except Prabhugeetä all the other works mentioned above have already been published. It is worth noting that Mäyidéva is said to have been the author of "Cintāratna," titled "Visvavijñāna Kōsa", a lexicon on the science of Universe in Sanskrit. But it remains hitherto unearthed.

Along with the above metrically composed philosophical works on Virasaivism, Mäyidéva's contribution to the treasure of Kannada Literature and Religious Culture, imbibing

the traditional Spiritual experience of Oneness with the Universal Spirit, pertains to the period of Proudha Dévaräya II (1419-1446), the King of Vijayangar Empire. It is as follows:

1. Šivādhavasataka
2. Šivāvallabhasataka
3. Mahadaipurisvarasataka
4. Ekóttarasatasthalashatpadi
5. Shatsthalagadya
6. Maggè Mäyidévara Vacana --not traced;

The collection of Vacanä-s of Prabhudéva might have carried the heading in a nutshell as "Maggèya Mäyidévara Vacana" by the scribe. If this conjecture is proved otherwise and the Vacana work is found out, it would add to his credit as a Vacanakära also besides being a Poet of classical Poetic genius firmly established in the attainment of Jīva-Sivaikya or Jīvanmukti, the doctrine of Vīrasaiva Darsana.

All the five including Shatsthalagadya are in different regulated metrical forms. Just as Anubhava-Sūtra is highly venerated as an authoritative work of Veeasaiva philosophy in Sanskrit, the above mentioned Kannada works are also known for their clarity of thought and simplicity of expression. bringing home the essential and basic tenets of Vīrasaiva Dharma such as Bhakti, Jñāna and Vairāgya in a heartfelt entertaining approach. The Darsana of Shatsthala or the Six States of Siva as Bhakta, Mahéśa, Prasādi, Prānalingi, Sarana and Aikya; ultimately identifying oneself with the Parasiva Brahma by attaining the Ekóttarasata(101th) Sthala or Jñāna Sünyāntasthala, a state when one will have no knowledge of being identified with the Universal Being.

Maggè Mäyidéva compiled the Vacanä-s of Allama Prabhu from a different source of his own, independent from that of Mahalingadéva, his Sadguru. The said collection of vacanä-s contains some more vacanä-s not found hitherto either in the Collected Volume of Mahalingadéva or in any of the hitherto printed collection of Vacanä-s of Allama Prabhu.

Mäyidéva's name appears prominently among the compilers of Ägamä-s whose origin is as old as Védic Literature. The fact that he was a compiler of Ägamä-s has been mentioned in "Rathóddharanè Väcyä" of Kaṭi Sangana Basavésvara. The other noted compilers being Sómasambhu, Pälkurki Sóma, Gubbi Mallanna (C. A.D.1430) the grand father of Poet Gubbi Mallanärya author of Bhävacintäratna (A.D.1513) and Vīrasaivämritapurāna (A.D.1530), Kèrèya Padmarasa and Bhakti Bhandäri Jakkanärya of Vijayanagar.

Mäyidéva by his Anubhava-Sütra and Viséshartha Prakäsikā has been known as Sütrakāra, a composer of Shaṭsthala Siddhānta in Slóka and Verse forms. From his works it is evident Mäyidéva was a bi-lingual poet-philosopher of the doctrine of Vīrasaivism, an eminent preceptor, Sivātmā by dedicated devotion, an exponent of Védópanishad Knowledge and a disputant of high order. Literary sources reveal that Mäyidéva had installed an inscription on Tatvanirnaya of "तत्त्वमसि," "That thou art." and the declaration of his firm faith that no devotee of Siva will ever suffer the cycle of births and deaths. Vīrasaivism believes in the past births and aims at the attainment of Jīvanmukti, that is enjoying the state of Divine Spirit while alive and never to be reborn. It is the freedom of the soul from the bondage of samsāra, the cosmic process of evolution.

2. The Pedigree of Mäyidéva

It is a matter of unique gratification and introspective experience of elevatory spiritual heritage and historical sense of the poet, Mäyidéva in giving an elaborate account of his lineage beginning with Upamanyu Siväcärya in his Anubhava or Sivänubhava Sūtra (I.12 - 22). Aipuri or Aihole was the birth-place of Upamanyu Siväcärya. he was endowed with the eternal knowledge of indwelling Self harmoniously blended with his activities of daily life. He was a teacher-ascetic known for his scholarship in **Shatsthala Siddhānta**.

His son Bhīmanātha Prabhu was reputed as Arya-vēdya, one who was acquired by noble ones. Lord Mahādēva named Kalēsvara was the son of Bhīmanātha Prabhu. He had all the characteristics of an ideal preceptor credited with the manifestation of philosophical learning and by inward nature deeply devoted to the service of Sōmanāthalinga of Aiholē. Kalēsvara's son Bōppanātha was faithful follower of religious preaching and practice of knowledge of the Vēdic literature including Smṛiti and Āgamā-s. His son Nākīrāja, I suppose that he was one of the Nūtana Purātanā-s, those in the recent past that attained Sivaikya and to whom, in **Sivatattva-cintāmani**, Lakkannadandēsa offered obeisance mentioning his name as "Maghēya Nāgianna." He was a devout worshipper of Siva-guru Sómēsvara Linga or Aipuri Sōmanātha. His meditation upon the Lord of Aipuri was so deep in cherishing the idea of heroic vow, that is giving up one's life immediatly in case of the fall of Ishtalinga from the body on the ground. He was a great lover of the doctrine of Lingānga-sāmarasya of Saivóttara, latter part of **Saivāgamā-s** being the Jñānayōgapāda or Sivayōga, in the true sense of the term "Religion."

Näkirāja's son Sangamésvaraprabhu lead the life-style of Siva. He was the best among the noble ones. His son Mäyidéva self-styled "Kalyānada"--one who confers liberation from the bondage of life on the devotees aspiring after the deliverance of the soul from the deepening desires of the body, has called himself as **Sivātmā**, the conqueror of **Vishnu-Māya**. He was of the nature of Siva himself. Hence he had vigorous imagination in the doctrine of **Sivādvaita** or **Sakti-visistādvaita**.

Mäyidéva, by virtue of his extraordinary and personal knowledge of **Āgamā-s** and the tenets of **Veerasaivism**, was called "Prabhu," an attribute of distinction applied to his name rightfully. It is a well-known fact that all his predecessors had the distinction of possessing inspired spiritual experience of scriptural knowledge of the Supreme Being.

Having observed the the action-oriented religious and cultural knowledge of the great personalities of the pedigree of Maggè Mäyidéva, the reader never fails to notice the striking similarity found between **Anubhava Sūtra** of Maggè Mäyidéva and **Siddhānta Sikhāmani** of **Sivayōgi Sivācārya** in adopting the method of giving a descriptive account of the authors' lineage in the commencement of their works. It is but quite appropriate to do so, to bring home to the mind of the devotees that these are the works of revelation of pious souls of several generations who were in pursuit of Truth and known as dedicated preceptors. The **Āgamā-s** stand the test of time being the treasure of traditional spiritual knowledge. Hence they are claimed to be authoritative works as evidenced by one's own experience of spirituality, which is by nature rational. Mäyidéva's heritage of such a merited lineage is most praiseworthy.

3. Mäyidéva and his Sadguru

Mäyidéva in all his works has extolled the preceptor or the Sadguru to whom he has offered obeisance with all love and reverence at his command. The following Slóka in praise of his Guru is to be found in both of his works namely Anubhava-Sütra and Prabhugeetä.

अवाच्यात्मस्वरूपाय शिवभावप्रदायिने ।
नमस्सद्गुरुनाथाय षट्स्थलब्रह्ममूर्तये ॥

After this slóka in Prabugeeta, there is a **Sikharini** vṛitta, a metre par excellence, which is meant mainly for praising his Guru by name Mahālingaprabhu and therefore he has specified the vṛitta as "Gurupada vṛittam." The devoted dedication of the vṛitta runs as follows:

“ गुरुपदवृत्तम् ”

अनाद्यन्तं ज्योतिःपरममहितानन्तविभवम्
महालिङ्गं यस्य स्वयमविरतोपास्यमभवत् ।
यदैक्यावस्थायां विहरति निजोपासकतया
प्रभुं तं वन्देऽहं विमलबहुलानन्दजलधिम् ॥

Mahālinga Prabhu, the Sadguru in possession of beginningless and endless light of knowledge, highly celebrated with infinite power, and to whom that Mahālinga known as Pranava, the universal spirit itself has become the object of worship by way of meditation for all times and in that process enjoys that state of identity with the Supreme Being. To that Mahālinga Prabhu, the knower of Sivatantrā-s, who resembles an abundant ocean of spotless Blissfulness, I offer my devotional salutation.

The following verses of Jakkanārya narrate that there was the city called Vyāghrataṭāka or Vāgata, heard of far and wide. Jagannātha, the Lord of the globe, Siva by name Sōmanātha, made Vāgata his abode. The guru, Mahālinga by name whose lineage of preceptors originated from the respected sage called "Dūrvāsa dévaru," was the worshipper of Sōmanātha of Vāgata, being gifted with highest blissful knowledge of Siva. He was regarded as the noblest of all Acāryā-s, in the true sense of the term.

अस्ति स्वस्तिकरो भूमेराकारश्शिवसंविदाम् ।
नाम्ना वारणासीनाथो नियमादिगुणैर्गुरुः ॥

अस्ति व्याघ्रतटाकाख्यं नगरं लोकविश्रुतम् ।
तदध्यास्ते जगन्नाथस्सोमनाथाख्यया शिवः ॥

तदुपास्ति परानन्दचित्तवृत्तिर्गुरुत्तमः ।
दूर्वाससम्प्रदायो भून्महालिंगसमाह्वयः ॥

The sage Dūrvāsa's name appears in Lingapurāna. He was one of the muni-s who wore linga in their tuft of hair on the head. Dūrvāsa was one of the Bhāshyakārā-s in ancient times on Upanishads in accordance with the doctrine of Vīrasaivism along with Kālahastidīkshita, Vrishabha Panditārādhyā and others. In purānā-s it has been narrated that Veerasaiva Siddhānta was taught by Jagadguru Viśvārādhya of Kāsi Jñāna Peetha to one sage Dūrvāsa. Evidences are yet to be traced in order to confirm whether the disciple of Jagadguru Viśvārādhya, was the one who has been referred to by Mahālingadēva in his works in connection with his predecessors.

The above slókā-s of Jakkanārya are of historical importance not only because of a person like Vāranāseesa or Vāranāsi siva but also on account of the place like Vāgata or Vyāghratatāka which had remained hitherto disconnected or disassociated with the great personality like Mahālingadēva. Vāgata, though it was the second in importance to Kalyāna and which was the seat "Jñānānubhava Mantapa" where the revival of Vacana literature and propagation of Shatsthala Siddhānta took place. The literary world was all in darkness being unaware about it. Vāgata came to light only by Bhakti Bhandāri Jakkanārya.

Mahālingadēva, whom Jakkanārya has extolled as the greatest preceptor worthy of reverence, has mentioned the name of Jakkanārya in his collected volume of vacanā-s of Allama Prabhudēva. There is a mention to the effect that the work, dealing with Shatsthala Darsana or six-fold state of experience of lingāṅga sāmarasya, the union of the individual Self with the Universal Self, was compiled and commented upon for the sake of Jakkanārya, the grand disciple, in order to be the guide in his pursuit of spiritual realisation of the Ultimate Truth.

Mahālinga Guru has been described as Jagadārādhyā. He was called as Puligerè Puravarādheesvara, the pontifical ruler of Puligerè, the Sanskrit equivalent term of which, employed by Jakkanārya is "Vyaghra tatāka." Puligerè and Vāgata, in other words called Vyāghratatāka are one and same city of Vijayanagara period of 15th century. The fact that Mahālingadēva was the devout worshipper of Sōmanātha of Vāgata has been described as "आ पूर्व स्वयम्भूप्रसन्न चेन्नदक्षिणश्री-सोमनाथदेवर दिव्यश्रीपादपद्माराधकरू."

Here the reader is expected to observe the word "Pürva," which means "Paramätma." Instead of the words " आ पूर्व," the word "अपूर्व," which is not the original reading in palm-leaf manuscripts, has been printed in Karnataka Kavi Charite (Vol. II. P. 50). The mistake has been repeated hitherto in all other editions also. Further the terms "Chennadakshina Sómanätha" significantly indicate that the Lord Jagannätha Sómanäthalinga of Vägata or Puligere of Hulinädu / Hódè nädu of tenth century in the south, is not to be confused with the installed "Puligerè Sómanäthalinga" by Ädayya of earlier centuries, presently being named as Laksmésvara, near Hubli in north Karnätaka.

Mahälingadéva was dedicated to the service of trikända i.e. Guru, Linga and Jangama. He was known as "Bhaktidéhika dévaru," the very embodiment of sarana to whom Bhakti or devotion was the very soul of his existence. He was well versed in all the religious and philosophical texts of Veerasaivism. As such he was famous as "Paramaveera-Saivägamacärya."

Mahälinga's "Ekóttarasatasthala" is another compendium or collection of selected Vacanä-s of Basavarajadévaru, Chennabasavarajadévaru, Prabhudévaru and other Asamkhyäta or innumerable Mahäganä-s consisting of utterances of spiritual experiences. It contains 101 Sthalä-s commencing from Pindasthala to Jñānasūnyāntasthala. The introductory prose given in the Teekina Vacana of Prabhudéva is repeated at the commencement of this Ekóttarasatasthala also in verbatim. The object of this compilation of Sthalä-s by Mahälingadéva was also meant for the enlightenment of Jakkanärya in the process of attaining identity of individual soul with the Universal Spirit, the Eternal Truth, keeping in mind Bhaktibhandäri Jakkanärya, the disciple of Kumära Bankanätha,

R. Narasimhachar, writing about the works of Mahalingadēva has brought to the notice of the readers that it appears Mahalingadēva was also called as "Vāranāseesa." The statement is corroborated by Maggē Māyidēva's following verse found in one of manuscripts# at the commencement of the text of Anubhava Sūtra. The description in the verse stands for ever as a monumental statue of Mahalingadēva, the divinity manifested as Vāranāsiyòdēya, the lord of Vāranāsi, sculptured in words by Maggē Māyidēva. The verse is in Utpalamālā Vṛitta. It is as follows:

श्रीगुरु वारणासियोडेयंगे भवंगे शिवंगे चारुशै-
 वागमवारिरासिपरिपूर्णसुधाकिरणंगे षट्स्थले ।
 योग विशुद्धबुद्ध चरितार्थित भक्तिविनंगे संसृति
 त्यागपरिस्मृतंगे शरणेबेननारत भक्तियुक्तियिं ॥# B.S.K Ms.

Maggē Mayidēva offering his obeisance to his most revered preceptor, extolled Vāranāsiyòdēya as Bhava, Siva, and the full-moon to the ocean of charming Saivāgamā-s; as one who was well-versed in delineating the doctrine of Shatsthala in accordance with which he lead the life of humility with all awareness in mind of the religion of unselfishness by renunciation of worldly desires. In another verse, Maggē Māyidēva has made it known that by birth Mahalingadēva belonged to the traditional teachings of Panditārādhya and he was born in order to uplift his devotees. Mahalinga, the manifested Shatsthala Brahma, was very much pleased by Chenna-Mallikārjuna of Sreesyla, the Holy Mountain known as one of the seats of the twelve Jyótirlingā-s meant to be worshipped by one and all without any distinction of caste, creed, or gender. They could worship the linga with their own hands. Thus the right to worship was a privilege conferred on them..

4. Jñānānubhava Mantapa and Vägata

Vāranāsi Vòdèya to whom Maggè Mäyidéva remained in devotion for ever was also praised by Jakkanārya with these words:

श्रीवीरशैवसिद्धान्तसद्रहस्योपदेशिकम् ।

देशिकेन्द्रं महालिङ्गं वारणासिगुरुं नमः ॥

Vāranāseeisa is none other than Mahālinga of Vägata is established by this slōka of Jakkanārya. He is the Sadguru whom Mäyidéva has held in high reverence both in his Sanskrit and Kannada works. In his exposition of one hundred and one Sthalā-s, Jakkanārya has addressed Mahālingadéva as Varanāseesa Sadguru in the following Slōka:

पुरातनगुरूक्तायाः वारणासीशसद्गुरो ।

एकोत्तरशतस्थल्या क्रियते व्याक्रिया मया । १-२

Both Maggè Mäyidéva in his Gurupadavṛitta and Jakkanārya in the following slōka have identified Mahālingadéva sadguru with O'mkārapranavajyóti, the Cosmic Syllable Om, the Mahā Linga, the Paratattva called Sūnya. It is the cause of all causes; real, changeless, perfect, subtle, all pervasive and capable of being apprehended by faith and devotion.

लोकोपादानमगुणममायमविकारिणम्

भक्तिज्ञानैकगम्यं तं महालिङ्गं गुरुं नमः ॥ १-३

.....

Vṛitta No. 69 of Sivādhava Sataka may be compared to find similarity of structural composition of the verse given on the [ib.#](#) previous page.

In the words of Srīgirīndra, Siva Himself descended in the form of Vāranāsīsa just to rescue those sunk in the ocean of samsāra, the mundane life as follows:

शिव एव स्वयं लोकान्भवसिन्धौ निमज्जतः ।
उद्धर्तुमवतीर्णोऽत्र वारणासीवरात्मना ॥

The appellation of Mahālingadēva as " Vāranāsīsa" is due to the fact of his having the pontifical rule over Vāranāsī a nearby town of Vāgata in the same Hòsakóte taluk of Bangalore district. It is heartening to note that if Basava Kalyāna was known for "Anubhava Mantapa," a spiritual assembly of Saranā-s installed by Bhaktibhandāri Basavésvara and headed by Allama Prabhu, it was Vāgata which was reputed as "Jñānānubhava Mantapa" whose head was Vāranāsī Siva, named Mahālingadeva, sorrounded by Pramathā-s of highly accomplished with the spiritual attainment of Oneness with the Supreme Being. The fact has been mentioned in the following words by Srīgirīndra:

“स कदाचित्सुखासीनो ज्ञानानुभवमन्टपे ।
प्रमथैरन्वितः प्राप्तैष्वट्स्थलब्रह्मवेदिभिः ॥”

Vāgata became the centre for the revival and propagation of knowledge and the experience of Siva Saranā-s of the twelfth century through a thorough study of Āgamā-s along with Vacanā-s of Shatsthala Doctrine of Vīrasaivism. Among the spiritual personalities of Jñānānubhava Mantapa, headed by Paramavīrasaivacārya Mahālingadēva, was one Parvatēndra who had inherited the traditional knowledge of lineage of Panditarādhyā of Srīshyā. Another great scholar by name Srīgirīndra, at the instant of his guru Mahalingadēva, wrote a commentary on Ekóttarasatasthali of Jakkanārya,

whose dikshä guru, the consecrator. was Mahälingadéva. The poet Maggè Mäyidéva was not only a senior contemporary of Jakkanärya, but also, it is said, that there was the relationship of a teacher and the taught between them. This has been mentioned in a palm-leaf manuscript of Virasaiva Sikhäratna.

The voluminous literature of vacanä-s of 12th century and ancient Ägamä-s would have been in darkness but for the genuine efforts of the great preceptors like Mahälingadéva, Maggè Mäyidéva, Jakkanärya and Srī Girindra of Vägata, Kalmathada Prabhudéva and others of Vijayanagara period.

5. Vägata and Vāranāsi--the strongholds of Kālāmukhā-s

The inscriptions at Vägata bear evidence to the fact that Vägata and Vāranāsi were dominant strongholds of Kālāmukha Saiva Äcäryä-s along with other centres such as Banavāsi and Balligävi, the birth place of Allama Prabhu, in Sivamogga district, Nölambavādi of Kólar and Nandi in Bangalore Districts etc. The name of Srīmatkriyāsakti guru-s appear in inscriptions at Vägata. Among those Saiva Äcäryä-s "Käsivilāsa Kriyāsakti" styled as "Rājarājaguru" Mahā-Mandālēsvarācärya was a highly revered Divine personality. He was claimed by queen Gangāmbikā or Gangādēvi of Vijayanagar royal family as her guru in her Mathurāvijaya, a work in Sanskrit. The hero of that work was her husband Hiriya Kampana or Kampana II. In an inscription (A.D.1386) at Vägata the Äcärya is described as

“साक्षादीशावतारवपुषः काशीविलासेशितः.”

The other inscriptions related to the Ācārya have named him as "Sivadésika" also. Harihara II (A.D. 1377-1404) and his son Bukka II (A.D. 1405- 1406) were the disciples of the royal family Guru, Sri Kriyāsakti whose consent was sought by them in matters of religious affairs. Another inscription No, 129 (A.D. 1377 - 1378) in a **Siva** temple at Vāgata relating to Chandrabhūshana Vòdèya is styled as

"दक्षिण वारणासिस्थित स्वयंभू त्रियंबकदेव पादारविन्द
सेवासक्तनु. मंडलाचार्य संसिद्ध चक्रवर्ति आचार्यवर्य
अभंगराहुत्तरायादि बिरुदांकितमाद चन्द्रभूषण देव ओड़ेय."

By this narration it is evident that Chandrabhūshana déva òdèya was a worshipper of Triyambakadéva of Vāranasi.

Though the Āndhra kavisārvabhauma Sreenātha during the reign of Praudha Dévarāya II (1419 - 1446) has, in one of his poems, mentioned the name of Chandrabhūshana as a Kriyāsakti,† he was known as "Chandrabhūshana Vòdèya" only in inscriptions. The change in the suffix of the nomenclature indicates the close association with the Vīrasaivāgama-cāra tradition. Kālāmukha tradition which flourished for centuries had already absorbed in Pāsūpatha Pantha of Veerasaivism.

The very fact that Mahālingadéva who was already mentioned as "Puligerè puravarādhisvara" became "Vāranāsi-Vallabha Prabhu" also shows that Vāranāsi of Hòdènādu of earlier centuries, which was under the control of kriyāsakti Ācāryā-s came under the religious hold as Mathapura § of Mahālingadéva. It indicates that the amalgamation of ,†ftn. ३

Kalāmukhā-s with Veerasaiva tradition finally came to stay in Karnātaka in the early mid 15th century and not came to an end suddenly in 14th Century as envisaged by others # earlier.

6. Gósälä's doctrine of Šünya and the Intuitive Truth—a Link

It is a well known fact that the doctrine of space (Bayala tattva) was promoted by Allama Prabhu. He was the first Ganādhyaksha of the Sünyasimhāsana established by Bhaktibhandāri Basavésvara at "Anubhavamantapa," the Assembly of Saranaganā-s in pursuit and promotion of spiritual experiential discussion and exchange of philosophical thought, in the famous city of Kalyāna, in Karnātaka. Allama Prabhu was the originator of the path of renunciation, meant for the attainment of salvation by Saranā-s. The monasteries that claim to belong to his Viraktamārga are renowned as that of Prabhuparamparè, the renunciation tradition of Prabhudéva. It has not claimed its antiquity beyond 12th century. Hence here is an attempt to unearth or trace the deeprooted link of intuitive spiritual path of truth trodden by the Šaranaganā-s of 12th and of later centuries, with that of the doctrine of Sünyadhyāna propagated by Gósälaganācārya at Šrāvasti, in U.P. in 6th century B.C.

The status of Gósäla was on par with his contemporary Vardhamāna Mahāveera, on the ground that he was well versed in the Jaina old texts called "Pūrvagata". After having

.....

† Journal of the Literary Committee Dharwad. Vol. VII. No. I & II. 1947.

§ Epigraphica Carnatica K L. 205

Karnataka through the Ages P. 176

been with Mahāveera for a few years in the beginning, Gósāla broke away from him and propagated the doctrine of Ājeevikā-s. Gósāla Gurūttama was known as Maskari Gósāla because he was travelling from place to place holding a single bamboo staff in his hand. As a highly reputed Ganācārya of his time, Gósāla had Ājeevikā-s as his devout followers. He taught his followers to meditate on śūnya. As regards his position as Ganācārya, he was a yati. According to the following Sūtra in **Sreekarabhāshya** (Part.II.Sūtra No. 20) of **Sreepatipandita** (1125 A.D.), the ascetic Gósāla was śivadhyāni:

Samādikam Sivadhyānam manódandah prakeertitah |

Vainavam Brahmadandākyam ékam dhṛitvā carédyati ||

Since holding of a single bamboo staff was the privilege of a brahmin ascetic according to Sātātapa (ಶಾತಾತಪ) and the fact that Gósāla was said to have been born in a brahmin's Gotra or Gósālā, indicates that he was one such yati who was a brahmin who, later on became a "Ganācārya"—the preceptor of Ganā-s called Ājeevikā-s.

It is really most impressive to come to know that in Belgaum District of Karnataka in a few villages, for example in "*Góshyāna hatti*" ಗೋಶ್ಯಾನಹಟ್ಟಿ—most probably the counterpart of the word "Góbhula's house," ಗೋಬಹುಲನ ಹಟ್ಟಿ where Gósāla was said to have been born. There the village officials belonging to Brahmin community adore Prabhudeva in their houses as "Prabhuswāmi" as their family Guru (ಕುಲಸ್ವಾಮಿ—(P.39 Sap). This is, no doubt, an imbedded impression of a remote past event retained in the mind even after many centuries rolled down in the collective life of a generation after generation belonging to a religious section of society in a country like India where spirituality is deep rooted in the devotional bent of mind. By this, the epithet of Allamaprabhu known as "Sakala Samayapreeta" has not

only been justified but also it has indicated that Allama was a Brahmin by birth as Lakkanna Dandéśa has pointed out in his *Sivatattva Cintāmani* (Ch. 29. P. 41). Since Allama Prabhu has upheld the doctrine of Gósāla in his "Gagana Siddhānta" (ಗಗನಸಿದ್ಧಾಂತ), it is also an indication of the continuity of the doctrine of Sivamata of Ājeevikā-s of 6th century B.C.

Digambara Gósāla's nakedness was a symbol of his aptitude for renunciation or Vairāgya. Among the upasūtrā-s mentioned in the 'Suprabhédāgama' (ಸುಪ್ರಭೇದಾಗಮ) of five traditional Peethā-s, for example, 'Gaganada Bagè,' Gósāla or Gócarada Bagè, Pancavannigèya Bagè, Pasupatiya Bagè, 'Véniya Bage' -ವೇಣಿಯಬಗೆ—all these conceptions of the religious sects have their origin in antiquity. Gaganada Bagè for example is of Āgamic branch, and it is reflected in the doctrine of Sünyadhyāna of Gósāla and it is held by Allama as Gagana Siddhanta and it echoed in the tradition of "Gósāla Siddhésvara" later in 14th century, at Haradana halli., in Cāmarājanagara and Tumkur Gubbi Taluks, Karnāṭaka State.

The upanāma such as 'ಅಸಂಖ್ಯಾತಚರಲಿಂಗಾಧಿಪರು' ("Asamkhyāta caralingādhiparu,") "Sakala budakattina caramūrtigalu" ("ಸಕಲ ಬುಡಕಟ್ಟಿನ ಚರಮೂರ್ತಿಗಳು") of the 12th and even in later centuries Sāvirada ondu (1001) Jagadguru, Mūrusāvirada (3000) Jagadguru, means, great pontiff of the present day monāsteries, under whose supervision one thousand one, three thousand viraktā-s respectively propagate the doctrine of Veerasaivism, symbolising the reminiscence of the tribal groupway of living of the past ages, until it was in the formation stage of an organised society during the period of Mauryan Empire.

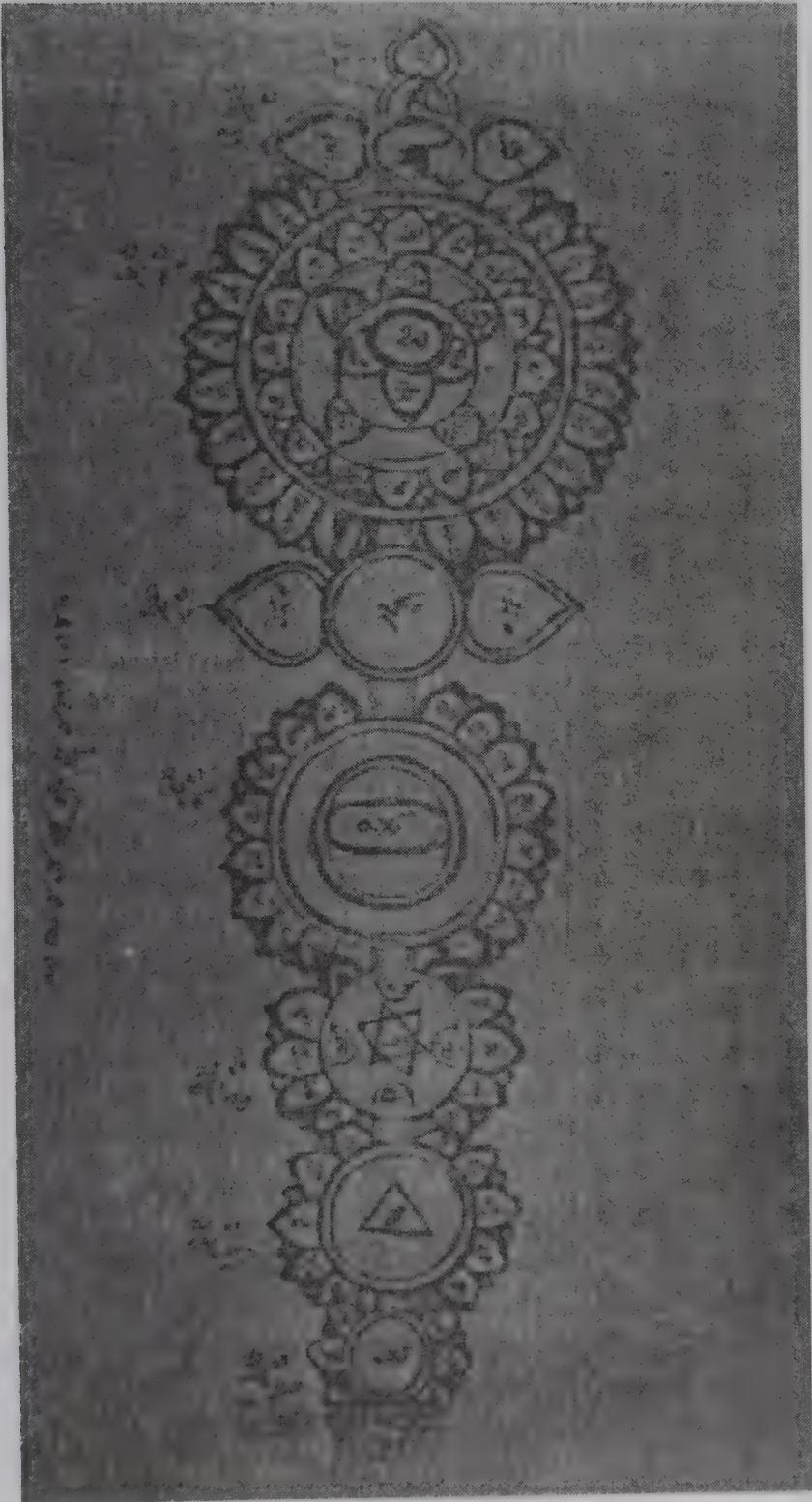
The Atomic theory of Ātma is propagated in the doctrine of Sünyadhyāna of Gósāla. The process of meditation on Sünyalinga is inwardly and closely connected with the in-

tuitive experience and knowledge of one's own Self in its path of devotion to be one with the nature of Visvātma, the Universal Soul. The nature of Atom (Anu) of the individual Self is none other than that of the Universal Self itself. Being its part and parcel, the atom is not only intimately related, potentially eternal but also all inclusive and surrounding all in its entirety. Therefore Gósāla is said to have held an atomistic cosmology of the Äjivikā-s. Their concept of the doctrine of soul was not only rational but also of highly self-controlled imagination about its invisible and unchanging nature of Atom. As such the idea of distinguishing between Anu and Mahat is not in consonance with the spirit of fire, the Reality called Brahman, "the One" and the vision of "the One in all," as revealed in the spiritual conception of Prabhudéva.

The credit of being the earliest expounder of the theory of Anu or Atom in its entire implication in the formation of the individual Self, the mini universal Self, goes to Gósāla. It is preserved secretly by the succeeding generations. It has been depicted in a doctrinal work called "Uddharanēya Patala—"a compilation, being a chapter on specified groups of quotations from Ägamic texts and a few vacanā-s. It is connected with Lingāngasamyóga, the union of linga and Anga; Śiva and His Śakti, established by Śivatattva of sacred formula called "Nelepancākshari" "ನಲಿಪಂಚಾಕ್ಷರಿ" in Kannada or "ಓಂ ನಮಶ್ಶಿವಾಯ"— 'O'm Namassivāya in Sanskrit—the means for the attainment of knowledge of Śiva. It is meant to be listened to by Śivasaranā-s as the divine commandment of Sivalinga. Without going into the details of the text, the relevant portion connected with Atom may briefly be noted. Anucakra, (ಅಣುಚಕ್ರ) Atom-circle, the mystical centre of life energy in the body has been described in one of the quotations called "Navacakrōddharanē," (ನವಚಕ್ರೋದ್ಧರಣೆ) the 14th in the series of 33 Uddharanē-s including that of the last

18A

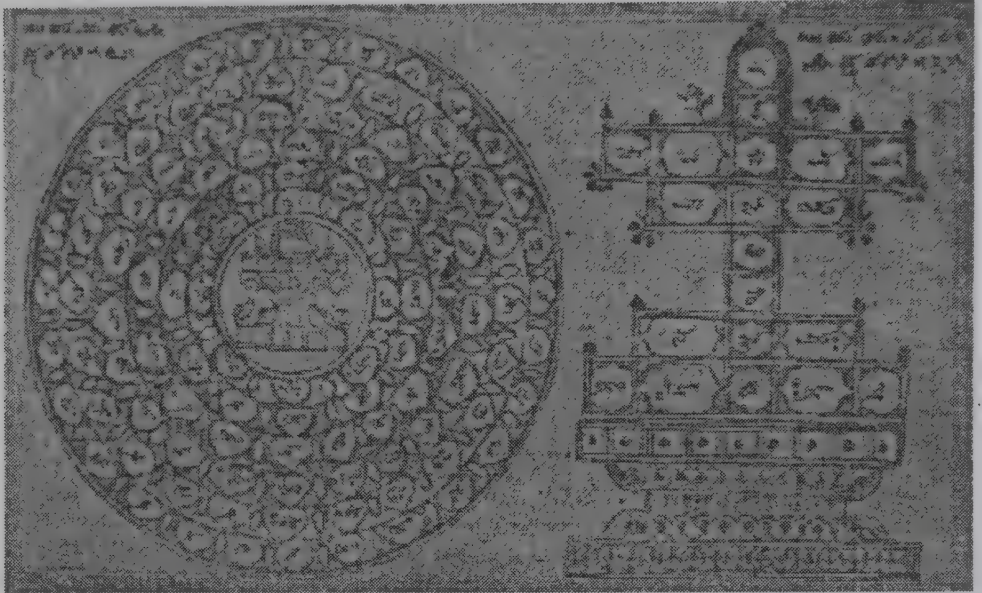
Navacakroddharane

18B

Mukutoddharane

Sunyalingoddharane

Urdhvakundalisaktiuddharane

Adhokundalisaktiuddharane

“Hèsarillada Uddharanè”—the nameless quotation and Šünyalingóddharanè (the 7th) which are all presented with filled-in coloured diagrams.

The traditional worship of Mantramaya Ishtalinga is from ancient Ägamic times. Articles of use such as Vibhüti, Rudrākshi, Pattu or citra-kambalī, water-vessel, spoon-like Uddharane etc are carried in a “Bidira butti”—bamboo box-type case for the worship of Linga by Swamijī-s.. It is called “Ädhärada butti or pèttigè.” One such article of use which is called Uddharanè is made of metal such as silver, copper or bronze. It is a short handled spoon to draw out the mantródaka from the waterjar (*pañcapātre*) to pour over linga and to offer it to others. The Uddharanè is shaped like a serpent, carved with all its markings with the spread hood to serve as a hold by the user. This uddharanè and the butti indicate the age-old tradition as well as the spiritual kundalini Šivayógamärga in the practice of upāsana or worship of Ishtalinga.

The Atom-circle is formed by the existent energy of the sacred O’m, the Vedic vibrant syllable, the description of which is given in an inscription called “Padakénüra Šāsana” (1257A.D.) (*K.U.P*) as follows:

“O’m Jayaparamésvara paramätma Išvaranarvi parvi adangikòndirpa Vórbannigè Ägi Yógigala manada kònèya Jyóteesvaranum.” Another Poet of 16th century has described it in a poetic form as follows:

"Särè Ghan^tèya nudⁱsi nilisidò-
 dé^ridä dhvaniyantè nädam
 müru lókadòlèsèvudau Pind^ändadòltumbi "

—*Tsp* (Ch.13. 43) by Sántésa.

The syllabic sound ‘O’m into which Paramésvara imbedded with Jayä His better Half, Isvara, the Lord, the Supreme Ätma entering forcibly spreads Himself and hides in the form of Light Divine, (Pranavajyóti) lit on the tip of the meditating mind of the Yógi-s.

Just like the rising of the sound, after the beating of the (temple) bell stopped, the O’mkāra Nāda, the roaring sound pervades the three worlds consisting of both **Pinda**, the individual and **Anda**, the Universal Self. The union of **Pinda** with **Anda** is the goal of Veerasaivism, as we have noticed earlier. The Védic vibrant syllabic sound is in the centre of the cavity of pericarp of the lotus called heart, embodied in Self-supporting, all inclusive and all pervasive knowledge. It is the driving force behind a series of mystical centres of the body commencing with *Paschima cakra* onwards and each in turn giving birth to the next till the last *Ādhārācakra* (ಆಧಾರಚಕ್ರ) is formed at base of the body.

‘Navacakrabhēda’ (ನವಚಕ್ರಭೇದ) is said to have been described as that of Basavésvara, the incarnation of Vṛishabhalingamūrty named Nandi, endowed with the spiritual knowledge of Shatsthala-Parasiva-Brahmā in his state of Bhaktisthala wherein he was keenly attentive of Prānalinga. Allama also referred to it as ‘ನವನಾಲಸೂತ್ರದಲಭೇದ’ (ib.v.516). The Uddharanē or the diagram of nine cakrā-s or Padmā-s is connected with the innate nature of the existence of Prānalinga distinguished with the characteristics of Śiva.

The composition of each cakra or Padma is concerned with the relevant element, its colour, the shape or form such as square or triangle, number of petals of the cakra, their colour, specific letter of the alphabet assigned to each petal, the Beejākshara, the seed letter of the Śivamantra, its colour in the pericarp of Padma, the kind of Nāda, such as that of

Bhramara, the female bee etc., Linga, such as Äcäralinga or the ritualistic practice or custom etc., its colour, face, such as "Sadyójäta" etc of Pancamukhä-s of Siva, kalä, the Sakti, such as Pratistha etc., its colour like yellow etc., Sädäkhyä, such as Anädi etc., direction, such as west etc., recitation of Védamantra, Rig etc., the palm or hasta, such as "sucitta" etc., dravya-the object of sense-organs, such as Gandha, the concerned Bhakti, such as Sraddhä— trustfulness etc., the Sakti that offers the sense object called Gandha to the concerned Linga through subtle sense-organ such as, Ghränéndriya; the worshipper of Ädhärapadma being Brahma etc. Sakti, däkini etc., the presiding deity Bhavaganésa, the lord of Pramathaganä-s etc.—for all these the place of origin is the Beejäkshara *Pranava*, such as Nakära, the letter Na and its shape, such as täräkäkriti, star-like form etc. and offering of obeisance to *Brahmanäda-mantra-mürti Pranava*. This is Bhaktisthala.

This systematic method of worship of seed letter of the imbedded O'm Namassiväya mantra is connected with each concerned cakra of the rest of the Sthalä-s such as Mahéšvara, Prasädi, Pränalingi, šarana, Aikya, Bhramacakra in the cavity of Ajarandhra called Brahmasthäna, Sikhicakra at the other side of the head, called Sikhästhala and further on that side, Pašchima cakra, that is Pašchimasthala. On account of the deep devotedness to Siva, one like Basavéšvara remains Eternal. With this description of Navacakróddharanè we find that there is a systematic study of the existence of imbedded O'm, the all pervasive divine spirit of the individual Self similar to that of the nature of the Universal Self. By the devotional adoration of that Védic vibrant syllable, the Gópya-mukha of Paramésvara, having become Mantrakäya, one absorbs into Eternity. Thus the theology and the philosophy of Shatsthala Siddhanta that the school of Sünyadhyäna advocated by Gósäla was the one that was secretly preserved and

practiced by the **šarana** groups or *ganā-s* of the 12th century Veerasaivā-s. The saying of Cennabasavanna regarding the state of šaranaganā-s of his time compared it to ether, **šūnya** or Bayalu that has embodied the divine light: “Bayalòlakònda Jyótiyantè kùdala Cennasangaiah nimma šaranara pari.”

The concept of **šūnya** or Void is of an ancient origin. The term **šūnya** appears in both the Buddhist and **Saivite** philosophical works. The former speak of the emptiness or nothingness of **šūnya** whereas the latter signify the primal existence of truth of Eternal present or Reality of creative impulse of neverending duration of time. The **Isāvāsyaópa-nishad** describes the positive nature of **šūnya** as Poorna :

Pürnamadah Pürnamidam | Pürnätpürnamudacyaté |
Pürnasya pürnamädäya Pürnamévävašishyaté ||

Adah -that Supreme Brahma is **Pürna**, ‘the Oneness’ Idam—this world is **Pürna**, ‘the One’ that is qualified with **Sakti** or creative impulse. This oneness proceeds from the undivided causal Brahma, ‘the One.’ When the oneness of causal Brahma taking in the modified Brahmä, ‘the One,’ it remains as the causal Brahma, the Oneness alone.

The conception of the negative meaning of the word **šūnya** as nothingness, emptiness or a state of detachment is also found in the case of depriving something or in the act of renuciation as narrated in Vacana literature. For example “**Mandè bólädarénu** Mana bólägadannakka.” What matters if the head is shaven, until and unless the mind remains unattached or detached from the wordly attractions.

The mystical experience of ‘Void’ by Allama Prabhu vide ib. V. No. 557 though mysteriously coincides with that of

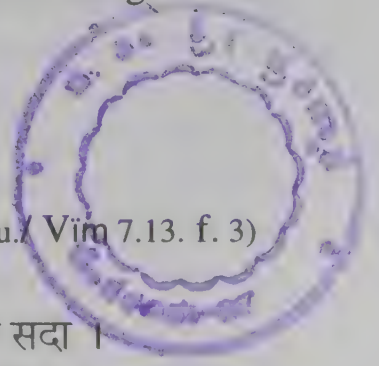
the Upanishadic saying cited above, the tenor of flow of words and thought, the personal spiritual touch of originality in establishing the state of Jeevanmukti—liberation in life, rather than that of salvation after death is symbolic of heroic renunciation of **Veera Sādhu-s** or **hosts** of Jangamamūrti-s, the followers of Gósälä's doctrine of Sünyadhyāna.

In support of the theory of contemplation on Sünya, the Ätom in the formation of the individual Self is similar to that of the Universe. Allama Prabhu, after quoting the Upanishadic saying "Anóraneeyän maható maheeyän iti srutiḥ" has stamped as "Sä mrishaiva"—it is false indeed, because of its perceptual nature of duality in being as small and big. This bold statement of assertion by Allama is characterstic of his great mind in pursuit of "Vibhāvanā satya,"— the comprehensive imaginative truth of spiritual experience as well as a matter of fact.

The description of Paramätma "Ätmäkāsamayam tävat," —Ätma the very ether itself, indeed, is identical with Allama's words-- "Akāsavanatigaleda Dhyāna Maunamgalilla." This statement of Allama that there is no observance of silence and meditation possible by denying or disregarding the subtle and etherial fluid, points out the innate, inherent relationship between the two. The Dhyānamantra being:

"Yaddhyäyédhṛidayé a-praméyamacalam
tvädyañta šünyam sadä
tanmé nirmala madhyamastu
hṛidayé nädam šivam Kévalam."

(Vi. Pu. / Vīm 7.13. f. 3)

“यद्ध्यायेद्धृदयेऽप्रमेयमचलं त्वाद्यन्तं शून्यं सदा ।
तन्मे निर्मलमध्यमस्तु हृदये नादं शिवं केवलम् ॥

The concept of Sünya during the early 12th century was neither a past wasteful thinking, nor was confined only to the doctrinal treatises. It was a living experience of meditation on Šünya refreshed daily in the life of Sivabhakta-s Jangamä-s or Veera Sādhü-s. As experienced by Jédara or Dévara Däsimayya, as at present, one of the earliest of all Vacanakārä-s of 12th century, has not only critically touched upon the social and religious conditions of his time, he has in one of his sayings described "Bayalu or Šünya in a very simple lucid manner as follows:

ಆಡಬಾರದ ಬಯಲು,
 ನೋಡಬಾರದ ಬಯಲು,
 ನುಡಿಯಬಾರದ ಬಯಲು,
 ಹಿಡಿಯಬಾರದ ಬಯಲು;
 ಈ ಒಡಲಿಲ್ಲದ ಬಯಲೊಳಗಡಗಿಪ್ಪ ಭೇದವ
 ಈ ಲೋಕದ ಜಡರೆತ್ತಬಲ್ಲರೈ ರಾಮನಾಥ ।

ದಾಸಿಮಾರ್ಯಸಂಪುಟ ವ.147.

The meaning of the Kannada vacana may be put in these words.' The Void or Sünya is that which is not within one's scope to play with; to be viewed at; to speak about and to be seized upon. Then how can the stolid ones of this world know about the formless Bayalu or Šünya in which the very existence is hidden? '

In the words of Basavésvara, it is "Muttabärada thävu," šthala or place that which cannot be touched, which means, it is Sünya. Further it is illustrated by the fact that if one should name Sünya as linga only, there is no sign at all of its form or appearance. If one should call it as Jangama, it is not embodied in as one such also. "Look, this is what is called Siväcära—the practice of the way of Siva. Look, this is "Šivadodaku" (ಶಿವದೊಡಕು)— the secret or mystery which Siva only knows as the saying goes "Ätmänäm prakritih

Svabhāvh” —the making of Ätmä-s is innate, inherent and therefore it is Šünya or Pürna by nature, according to Allama.

"Küdalasangama, the father, has hid Himself behind 'Sthala,' the place that cannot be tapped with fingers". This is the what Basavanna says out of the experience of his attainment of spiritual truth through meditation. This explanation of his intuitive experience is simple, heartfelt and spontaneous realisation of the knowledge of Sünya. The term "Thävu" whose equivalent word in Sanskrit is 'Sthala,' also a significant term in Veerasaiva Siddhanta. It points out definitely not to mistake the word 'šthala' for the 'empty Void.' This definition of Sünya by Basavésvara is really a contribution of his to the doctrine of šünyadhyāna of Gósāla. It has enlightened and enlarged the horizon of the path of šivaganäs, the knowledge of šiva.

There are innumerable instances of vacanäs which speak of šünya in their own way of expression by šaranaganäs of all walks of life. For example, Mädara Dhülaiah, a cobbler by profession, explains Sünya as follows: "Jñāna šünyakkè òdalü"—Knowledge embodies Sünya; that is knowledge gives bodily form to Sünya. Otherwise Sünya is the embodiment of knowledge. "Akshiya muccidalli bayalu, bittalli òdalugòndittu" —if the eyes are shut, there exists Bayalu or Sünya; if opened, the infinite Äkäsa or Bayalu gets embodied in the form of the Universe. This marvelous intuitive expression of Sünya is most revealing and a thrilling experience of truth embodied in the Universe. Another šarana by name Hadapada Appanna, a barber by profession in his own way of saying "Iradiddarè arivingè Äšrayavilla" emphasises the existence of Sünya or Void. 'If there was no Sünya or Void, no place for Knowledge to rest upon,' is what it connotes. Thus the tradition in search of the hidden truth has been carried on by

intuitive experience of the Ājeevikā-s. Their knowledge, on account of its luminosity, reveals other objects as well as itself, the objects so revealed being real. In the case of Soul, it is both the subject and the object of knowledge of 'the One.' The inner experience is able to reveal the nature of the hidden and imbedded truth in oneself. In the opinion of Allama Prabhu the knowledge of Siva is known as 'śūnya' or Jñāna; in the words of Poet Harihara— "*Vijñānamoorti*" is *śūnya*. 'Onewith the knowledge of śiva is called *śūnyan*' according to Poet Hareesvara of Yelandūru, author of "*Prabhudēvara Purāna* (PPu. ch. 8. 127).

The tradition of maintaining the names of illustrious ganā-s seems to have been in vogue from time to time. The earliest record available is *Ganasahasranāma* of Mallikārjuna Panditārādhyā (C.1160A.D.), one of the Panditatrayā-s, contemporary of Basavésvara who was very dear to him. *Ganasahasranāma* contains the celebrated names of Pramathā Ganā-s, Rudra Ganā-s, Vrishabha Yōgācāryā-s, Aruvattu Mūvaru, Shōdasa Sumatigalu, *Térasaru*, Dasagana, Purātanaru who were all highly respected groups of pious devotees of śiva.

Pālkurki Sōmanātha (C. 1195 A.D.), a noted author of "*Basavapurāna*" in Telugu has also written a "*Ganasahasranāma*." It contains more than one thousand names of Sivaganā-s irrespective of caste, country, profession or position, language, male or female or the way of life. It upholds the greatness of both śaiva and Veeerasaiva Dharma which recognise the quality of life of the religion of devotion rather than their birth. This metrical composition in Raghata of *Ganasahasranāma* of Pālkurike Sōmanātha has exhibited the spirit of the doctrine of Ājeevikā-s to reach out to the common populace who are devoted to their faiths whatever that may be, since the source of inspiration of all faiths is the One,

and the final place of refuge called **Sivapada**. Gummatärya in his **ṣataka** has named Vishnu, Indra, Brahma as “**Amara-ganä-s**” (Vr.73/43PL) because all of them owe their position of deities to **Siva**, is his view. “**Viväha Mangalästäka**” authored by *Sómärädhyadvaya* is one such work in praise of the past **Sivaganä-s** remembered and sought their blessings at the time of marriage functions. There seems to be one **Pancägni** (m.Purusha / man) **Süryaprabhu** and “**Cólämbä**” (ಚೋಳಾಂಬಾ) perhaps mother of **Udayäditya** (**Pancägni Suryaprabhu** /= **Cólodayäditya**), the authour of **Jñānasāra**, who had attained **Sivapada** by the time of the composition of the said work.

Poet **Harihara** (C.1200 A.D.) of **Hampi** has written a number of **Raghatä-s** depicting the life story of **Sivaganä-s** including 63 **Purätana Sivabhaktä-s** of **Periyapurāna** in **Tamil**. 770 **Amaraganä-s** of the time of **Basavesvara** were able to become men of spiritual attainment at the hands of **Bhakti Bhandäri Basavanna**, so says a contemporary woman **Vacana** writer.

After three centuries, later in the early 15th century **Sivatattvacintāmani**, authored by **Lakkannadandeśa** of **Vishnuvardhana Gótra**, is a treasure house of memory of names of traditional as well as of his recent past **Purätana** devotees of **Siva**. In each **Vārdhaka Shatpadi**, the poet has offered obeisance to the feet of all those who carry the memory of those sacred names of fame in the nook and corner of the **Vijayanagar Empire**, of which he was the commander-in-chief. It was he who had established the sovereignty of **Immadi Praudha Dévaräya** over the whole of **South India** including **Sri Lanka**. As such he was known as **Dakshina Samudrādheeśa**—the lord of the southern sea. His name deserves to be written in gold letters for his unique service in promoting **Sivatattva** and high-lighting the exemplary personalities who were all devotees of **Siva** throughout the empire and he was an authority in collecting reliable information about the

Sivabhakatä-s without any discrimination of caste or creed. Their role as devotees to **Siva** was all that was considered in paying homage to them. Thus the remembrance and recitation of **Ganasahasra-nāmā-s** and **Purātana saccāritrā-s** written from time to time have been sending the message of Universal brotherhood and the dignity of life based on equality, love and devotion to the 'One' and 'One only.' It is sufficient to know that there are many works on 63 **Purātanās** in various metrical forms by reputed authors like poet **Suranga**, **Ārādhyadēva** of **Aruvattumūvara cāritra** etc. Still there are works on **Mantragōpya**, **Ashtāvarana**, **Sivaganaragalē**, **Sivaganasangeeta**, **Sivaganacāritra**, **Sivaganasahasra-tārāvali** which are yet to see the light of day.

One more source of names of established fame for scholarship and for spread of the doctrine of **Sivamata** can be found in the geneologies of **Ācāryās** also. Among such works wherein the writers have reverentially remembered their predecessors. **Mahālinga Dēva's** (C. 1430 A.D.) **Teekina Prabhudevara Vacanagalu**, **Anubhava Sūtra** of **Maggēya Māyideva** and **Rāghavānka cāritra** and **Gururājacāritra** of **Siddhananjēša** (C.1650 A.D.) are some of the outstanding informative literary documents. **Mahālingadeva** of **Vāgata or Vyāgrhataṭṭaka**, means **Huligerèಹುಲಿಗರೆ** in Kannada, in Bangalore District, (Ref.Vsi P.155-173) has traced his predecessors of nearly twenty generations which go back to one Sage called **Dūrvāsa**, perhaps he who is one belonging to **Kāsi Jangamavāti**, **Visvārādhy Peetha**, **Vāranāsi** (वाराणसी), North India. **Ipuri** (ಐಪುರಿ) **Sōmanāthā's** disciple **Upamanyu Sivācārya** was the earliest of the predecessors of **Maggēya Māyideva** (C. 1430 A.D.) himself, the seventh in the order of the preceptors. Another great name of the 15th century is that of **Sivagana Prasādi Mahādēvaiah**. His upanāma '**Sivagana Prasādi**' in

dicates the observance of the traditional way of worship of Linga in accordance with the Ägamic rites of Ashtävarana of ancient times of Gósäla's Sivamata and of Pänini (C. 500 B.C.) also. It includes Prasäda, partaking of which entitles Mahädevaiah to be called as Prasädi and his family, as one which was belonging to the traditional "Ganavamsa" itself.

It is stated that all deities, Sages and Muni-s apart from the Pramatha ganä-s, by partaking Pädódaka and Prasäda became pure at heart. By worshipping Siva, the Muni-s obtained final beatitude. Pänini also was one of the Munitrayä-s triads of Munis — the other two being Katyäyana and Patanjali. The great grammarian Muni, Pänini was the promoter of Sivamata, the predominant characterstic of which was to entitle the devotee of Siva, i.e. Sivabhakta for Sivaprasäda, Sivadhyäna and Sivärcanè, on account of which the wearing of Ishtalinga (Ishtalingadhärana) was a must, the mandate of the Saivägama-s. And therefore the worship of Karasthala-linga, the physical representation of the formless One called Sünyalinga, was the worshipful striking feature conspicuously prevalent in practice in the religious life of a Sivabhakta at the time of Pänini (C. 500 B.C.) who make a mentions of Gósäla Ganacärya, of 6th century B.C., the propounder of the doctrine of Sünya means Siva. Therefore the tradition of Ägamic Path of Bhakti was an inherited one from ancient times and not a sudden emotional upsurge of spiritual culture of 12th century alone. It is evidenced in Slökä-s of "*Sivadharma*" as quoted by Cennabasavanna in one his vacanä-s (No. 168). The same has also been referred to by Gubbi Mallanna (1430 A.D) in his "*Ganabhäshya Ratnamälè*—" Pp 78-79. Mahaddéva, the Lingängasangee also subscribed to the

veracity of the fact in his narration on “Lingamähätmya.....” a chapter in Veerasaiva Cintāmani as follows.

Pāninascha kanādasca kapiló Goutamādayah
 Prasāda sévanāddhyānādarcanāddhāranādapi ||
 jātā darsanakartārah srāvayanti Jagattrayam |

B.S.K Pl. Ms | (Vīc .P. 38)

The propagation of Ashtāvarana of Āgamic religion by great saints, sages and Muni-s had not only improved upon the sacrificial religion of the Vēda-s (Ref. P. 3o. Vol. 1. No. 1. 1941 —LEAD) by introducing the temple culture, but also of its own image-worship in the temples by advocating the more advanced and highly mystical doctrine of wearing Ishtalinga on the body as one of the main sadhanā-s for the direct knowledge of intuitive spiritual attainment of unity of the individual soul with the Supreme Spirit in one’s own life. By the initiation to the faith through Lingadeeksha open to all Siva-bhaktas without making any discrimination among men and women, the conception of the theory of transmigration was erased from the minds of Sivabhaktha-s. A sense of firm resolve was instilled into the thought of the Bhakta to achieve the goal of freedom from the bondage of births and deaths for ever so as to devote oneself to Guru, Linga and Jangama in the path of Ashtāvarana Shatsthala-Sādhanā.

This kind of dual approach in respect of the Āgamic tradition of Bhakti, perhaps, is due to the response to the wishes of the common folk and the awareness of the ground reality of the socio, educational and religious life of the populace of their time. It provided an opportunity also to unite socially with religious fervor in a big way by the binding force of Bhakti or devotion to God. It was found easy, attractive and less strenuous on one’s mind than that of involvement in the mystical experiential worship of Ishtalinga. Mere sense of implicit faith in the idol worship was more than enough on the part of common devotee, the householder, to rely upon.

As already noticed earlier, coming from a Ganavamsa, Prasädi Mahädévaiah was an avowed proponent of Ashtavarana. It goes to his credit and it was most appropriate also that he was the first to compose a literary-cum-doctrinal work on 'Prabudeva's Sünyatattva,' called "Sünya Sampädanè." It is a compilation of Vacana literature of 12th century in an artistic conversational form just like that of Plato's Dialogue, introducing many Saranaganä-s with their revelation of intuitive experience of spiritual truth in the language of the native tongue, the vigour of which was inspired by the life force of Inner Spirit. The Pontiffs of monasteries that follow Prabhudévä's tradition of Gagana Siddhanta are called the Viraktä-s or Renunciates.

Räghavänka Cäritra and Gururäja Cäritra of Siddhananjésa (C.1650 A.D.) of Nandyäla of Navanandi-mandala, Ändhra Pradésha, contain the lineage of preceptors commencing from Pancavannigèya Annadänésvara of Nilagunda. His own Guru was an Äcärya of the status of the traditional Peethä-s, by name Siddhananjesvara with the surname, "Pancavannigè." The above two works bear documentary evidence to the traditional recording of the names of those recent Purätanäs who had obtained the compassion of Siva. It is worth noticing that Gururäja Cäritra gives the names of some disciples of Visväsvaräcärya, the last in the order of "Pancäcäryä-s."

It is significantly interesting to come across the word "Bayala" as the surname of Pancavannigèyärya, the prashya, pupil of the pupil of Visväsvaräcärya. The association of the proper name with the tenet of one's religion is a pointer to the prominence attached to the tradition to which Pancavannigèyärya belonged. Hence the doctrine of contemplation on Bayalu or Sünya pertains to that of Visvärädhya Peetha to which an ancient sage Dürväsa belonged. There is another devotee by name "Bayala Prabhu-deva" also mentioned in Gururaja Cäritra. (k.k.c.ii, p.386).

The continuity of the tradition of everlasting spiritual truth of philosophical doctrine attained in the course experience of Shatsthalabrahma as found in Cennabasavanna and other Saranāṇ's life, passed on through centuries onwards not only in Karnataka but also mainly in the neighbouring provinces, Andhra and Tamil. Throughout Karnataka there are many centres of religious institutions called Veerasaiva mutts. There is vast literature in Kannada on Veerasaiva darsana and on the life of Saranā-s of 12th century.

The cultural heritage of the Saranā-s has been extolled by all writers of Veerasaiva literature. One Vacana writer of seventeenth century by name "Mummaḍi Kāryakshitee-ndra" was the lord of the place called Kārya, in Chamaraja nagar Taluk. One of his works is a rare composition in Vacana form called Vedasanjeevini-the revival of knowledge of Self. He has compared in one of his Vacanā-s Basava, Cennabasa-vanna and Allama Prabhu to "Tripathagā"—the epithet of the holy celestial river, flowing through the three worlds consisting of Sthūla, Sūkṣma and Kārana—gross, subtle prāna and conscious bodies of his embodied soul. The three bodies unite in the pericarp of the lotus called Mahālinga forming into "Trivēnee Sangama," the confluence of truth, knowledge and Bliss. With this intuitive spiritual experience, the writer expresses that having immersed in that Trivēni-sangama, he was as before in that state of Sūnya or Nirvāna. This is how the mystical religious life-force is flowing like a Guptagāmini—a hidden undercurrent—through the ages.

As regards the source of this intuitive experiential religion, it goes back to Āgamā-s of ancient origin and it is a matter of certainty as we have already dealt with it. Cenna-basavanna, the most reputed embodiment of wisdom of the doctrine of Shatsthalā-s has made a concrete reference to Āgama in his *Karanahasigē* (ಕರಣಹಸಿಗಿ) also. It is a pointer from the point of view of tracing the source and the background of the religious faith of the Saranā-s of the 12th century. In the words of S.C. Nandimath, in his "A hand-book of Veerasaivism" (P. 3-4).

"The Karanahasigè of Cennabasava contains meta-physical ideas which coincide neither with the Sankhya nor the Védänta nor the Saiva Siddhānta. Since Cennabasava makes it quite clear that his book is based on the Vijayabhairavi Āgama, he is apparently not the inventor of those ideas. Besides, we find similar conception elsewhere." Pertaining to this, reference has also been made in the Notes on Page 232 of that hand-book to the resemblance in theological and philosophical ideas between Veerasaivism and Tantric cults; the similarity confined to philosophical ideas only. Mention has also have been made about works such as Mahānirvāṇa tantra and Mālinee Vijaya found in the catalogue of palmleaf and selected paper manuscripts belonging to Darbar Library, Népal. The above statement of S.C. Nandimath regarding the Āgamic work "ಜಯಭೈರವಿ" a palm leaf manuscript of ಕರಣಹಸಿಗೆ which is with the present editor's B.S.K. Manuscript Library, has a Tike also on the text. The particular slóka referred to has been taken from—"ವಿಜಯಭೈರವಿಯಂಬ ಆಗಮದ ತತ್ತ್ವಪಟಲ"- the chapter called Tattvapatala of Vijaya named Āgama. According to Nijagunasivayógi, the "Vijayabhairavi" comes under the division of Rudrabhēda in his 'Vivékacintāmani' with these words "ಮಿಕ್ಕ ವಿಜಯಾದಿ ವಾತುಲಾಂತಮಾದ ಹದಿನೆಂಟಾಗಮಗಳೇ ರುದ್ರಭೇದಮೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರ್ಕುಂ" (Page 119).

The practice of following the ritualistic format prescribed in the divine Āgamā-s, whose prominence was held high in the vacanā-s of Allama Prabhu, points out the mystical tradition of spiritual attachment of Veerasaiva śaranā-s to the Āgamic way of life. The initiation ceremony (ದೀಕ್ಷಾ) conducted by the predecessor Guru to the young disciple or Vaṭu, the successor to the order of renunciation called Nirābhāri Veerasaiva (ನಿರಾಭಾರಿ ವೀರಶೈವ) continued as a matter of religious duty on the part of the former. For instance Niranjanavamśa Ratnākara (Hk.P.37) has narrated the way in which Gósala

Cennabasavésvara conducted the initiation to Tóntada Siddhalingésvara into the path of unattachment to worldly way of life, the order of renunciation—(ವಿರಕ್ತಮಾರ್ಗ) in accordance with the ceremonial rites of Suprabhedägama (ಸುಪ್ರಭೇದಾಗಮ) and by preaching the **Shatsthalabrahma** for the attainment of spiritual edification.

This valuable information about **Karanahasige** of Cennabasavanna gives definite clue as to its indebtedness to Ägamic source of ancient origin. The treatise delineates the basic principles that govern the existence or formation of the human body in general, both external and internal. Based upon the common constituents of the body, the practice of worship of Linga according to the tradition has been the distinct feature of the faith of the Saranä-s through the performance of ಅರ್ಪಣ or offering of oneself with a sense of gratitude to Siva in order to attain the spiritual identity with the Supreme. Consequently on account of the bounteous graciousness of Siva, the sense of ‘the One in all’ dawns in the mind of the offerer and it paves the way for a better world at large. The religion of God in man, the doctrine of Sūnya propagated by Gósāla Gurüttama has come to force thus as a living religion, reformed from the 12th century and onwards as a way of life. The everlasting lamp of devotional divinity which was lighted by great souls of the eventful historic period of 12th century showed the spiritual path spreading the message of equality, dignity of labour, liberty of man and woman without discrimination of any kind leading one and all on the path of devotion to be united with the “Benign One.”

Inscriptions also form part of record having been a source for giving information about disciples seeking religious discipline of **Ashtāvarana**, pancācāra and **Shatsthalā** doctrine. While going through an inscription at the premise of Tontada Siddhalingésvara Tomb monument at Yèdèyur in Tumkur dis-

trict, there is a long list of such disciples of the Swami. We come across the word "Äriga" < Ärika— m.'a Jaina' in the course of a sentence in the said inscription, being namely "ದಾಸೋಹದ್ರವ್ಯ ತೋಂಟದ ಸ್ವಾಮಿಯ ದಾಸೋಹಕ್ಕೆ ಸಲುವುದು. ಆರಿಗವರ್ಗಪರಂಪರಗೆ ಸಲ್ಲದು" Materials of food articles, offered with devotion to the service of the gaddige or Tomb Swami and the devotees who come to worship were not meant for the traditional class of priests of the Mutt. Here the Jaina term "Äriga" indicates the mode of worshipping the Guru as a Jain from a distance. The usage of the Jaina term reminds one of not only Allama Prabhu of 12th century who was deemed as a Jain by the Jain-s, but also of the Great Ganäcärya Gósäla of 6th century B.C., who had profound knowledge in "Pürvagata" (ಪೂರ್ವಗತ), the old texts on Jainism.

Shadaksharadéva(c.1650 A.D.) of Elandur, *Bäléndupuri* (Sanskrit) in Mysore district, now attached to Camaräjānagar District, in his Vṛishabhéndra Vijaya, has described Tòntada Siddhalingésvara of Yèdèyur as "ಸಾರ್ಥನಾಮಾಕರನ್" (ಸ್ವ Sanskrit word /=A (ಆ)--kannada m- that, All) + ಅರ್ಥ(m ಜೀವ + ನಾಮ, well known; named + ಆಕರನ್ that is = "ಆಜೀವನಾಮಾಕರನ್," he who is in possession of the name 'Äjeevä-s, or Äjeevika-s reaching out to all living beings.' The entire phrase reads, indeed, as one who is the source as Ganäcärya for Äjeevika-s.' An Äjeevika of the multitude, he who belongs to the doctrine of Äjeevikä-s. In other words, the religion of "ಸಕಲಜೀವಾತ್ಮರಿಗೆ ಲೇಸನೇಬಯಸುವ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವ," "the Lord Siva who is keen on doing good to every living being," advocated by Basavésvara of Kalyāna.

It is a matter of real interest to come across a description in praise of Basavanna delineating in verse form, in a work called " Äcarana sambandha misra shatpadi" — (ಆಚರಣ ಸಂಬಂಧ ಮಿಶ್ರಪಟ್ಟದಿ) by a spiritual preacher-poet as "ಸ್ವಸಮಯೋದ್ಧರಣ ಬಸವಣ್ಣ ಭವಹರಣ." As this expression has an

underlying fundamental mystical significance, it is an eye-opener with the meaningful intuitive experiential truth of a Guru, the follower of the devotional path of Basavesvara. The phrase “ಸ್ವಸಮಯೋದ್ಧರಣ” connotes that Basavanna was the uplifter of the dynamic system of *personal cult of devotional worship of Linga or Sunya, the doctrine of Ajeevika-s* by adhering to ardent ritualistic observance of spiritual discipline. He was looked upon as the saviour of mankind from the bondage of the cycle of births and deaths.

The connotation of the word ‘Ajeevika’ is conveyed by a simple word : “Muriga” “ಮುರಿಗ” It is the surname of the Mutt now called “Cinmülädri Brihanmatha Mahäpeetha” at Citradurga. Since the Mutt came into existence by the pontiff named ‘Muriga Swami.’ it was on that ground, came to be called as “Muriga Mutt” originally. Instead of ‘ಮುರಿಗ’ later on it was changed as “ಮುರುಘ” for the reason best known to them who altered it. Perhaps as a consequence of it Kumära samaya also came to being. The original surname of the Mutt “ಮುರಿಗ” is most relevant and appropriate form as regards its cultural, religious and philosophical tradition to which it belongs. The word “ಮುರಿಗ” is defined by Muriga Immadi Gurusiddha Sivayógi of the same Mutt in his commentary on “ಲಿಂಗಾಚಾರ-ರಚನಾಗಮ” “Lingäcära racanägama,” a Sanskrit work on Linga tattva of veerasaivism as follows:

“ಮುರಿತ್ಯತ್ರ ಮುರ ವೇಷ್ಠನ ಇತಿ ಧಾತು ಗತ್ಯಾ ಮೊರತೀತಿ ಮುರಃ. ಮುರಃ ಚರ್ಮ-ವೇಷ್ಠನಮ್. ತದೇಷಾವಸ್ತಿ. ಮುರಿಣಶ್ಚರ್ಮಶರೀರಿಣಃ. ಚರಾಚರ ಜೀವಿನಸ್ತಾನ್ ಗತ್ಯತೀತಿ ಮುರಿಗಾ”

“Murityatra mura véshtana iti dhātu gatyä morateetimurah. Murascarmavéstanam. Tadeshämasti. murinascarmasareerinah. caräcara jeevinastän gatyateeti murigä.”

While paying homage to Murigä Säntaveeradésika, the Guru, Svädi Cennabasava swami has described him as—
 "ಮುರಿಗಾವ್ಯ ಶೀಲಿನಂ ಗುರುಃ" -Guru, the follower of the code of conduct named Muriga. Here the word Muriga definitely means the way of life reaching out to all living beings in their well'being. Therefore the word "Murigākhyā-śeela" is a renovated-cum-reformed version for Ājeevika doctrine of "Sarvajeeva dayādharma."

The very Sivayōgi by name Immadi Murigä Gurusiddhadésika (C. 1687/1720 A.D) himself has cleverly interpreted the same word "Muriga" as given below in his Prabhuleela:"

“ ಮುರಶ್ಚರ್ಮಾವೃತಿರ್ಜಾತಾ ಧಾತುನಾ ಮುರವೇಷ್ಠನೇ ।
 ಇತಿ ತದ್ವಾನ್ ಭವೇದ್ವೇಹೇ ಮುರೀತಿ ಪರಿಗೀಯತೇ॥
 ತಂ ಗಚ್ಛತ್ಯರ್ಥತಸ್ತಸ್ಮಾದ್ಗಂ ಭವೇದ್ವ್ಯಾಕೃತೌ ಧ್ರುವಮ್ ।”

‘Murscarmāvritirjätā dhātunā muravéshtané ।
 Iti tadvān bhavéddehee mureeti parigeeyaté ॥
 Tam gacchtyarthatasmādgam bhavédvyākritau dhruvam.’

The word Muriga in this definition applies to the manifested indwelling Atma or Purusha of the individuals in general whereas in the former it has directly applied to all the living beings. As regards the doctrine of Atom propagated by Gósāla has already been touched in a previous chapter. Some other theories advocated by Gósāla are herewith dwelt in short. Dravyaikañtāvāda called Nityavāda is one of the doctrines of Ājeevikā-s. The correct name of the religion is recorded in an authoritative work called *DHAVALA* of Ācārya Veeraséna, commented upon by the very first Souraseni language writers, dual Ācāryā-s by name Puspadanta and Bhūtabali. The concerned paragraph touches upon the doc-

trine of the "Ājeevikā" religion also. Hence it may be quoted here in order to point out the correct name of the religion. It is not "ajeevika" (ಅಜೀವಿಕ) as made out to be in the works of some Indian as well as foreign scholars.

"Téräsiya (trairäsikah) Gósälpravartitā Ājeevikäh
Pākhandinastrairäsikā uccyanté |
kasmäditi ceducyaté, iha té sarvam vastu tryātmakamicchantil
Tadyathā, jeevó s (a) jeevó jeevājeevasca, lókā alókā
Lókālókāsca, sad-asat sadāsat |
nayacintāyāmapī trividham nayamicchantil
Tadyathā, dravyāyāstikam paryāyāstikamubhayāstikam ca |
Tatastribhee rāsibhiscaranteeti trairäsikäh.
nam. sū. pṛi. 239" Shatkhandāgama P. 147

" ತೇರಾಸಿಯ (ತ್ಪರಾಶಿಕಃ) ಗೋಸಾಲಪ್ರವರ್ತಿತಾ ಅಜೀವಿಕಾಃ
ಪಾಖಂಡಿನಸ್ತೈರಾಶಿಕಾ ಉಚ್ಯಂತೇ | ಕಸ್ಮಾದಿತಿ ಚೇದುಚ್ಯತೇ,
ಇಹ ತೇ ಸರ್ವಂ ವಸ್ತು ತ್ರಾತ್ಮಕಮಿಚ್ಛಂತಿ |
ತದ್ಯಥಾ, ಜೀವೋಽಜೀವೋ ಜೀವಾಜೀವಶಃ,
ಲೋಕಾ ಅಲೋಕಾ ಲೋಕಾಲೋಕಾಶಃ, ಸದ-ಸತ್ಸದಸತ್ |
ಚಂತಾಯಾಮಪಿ ತ್ರಿವಿಧಂ ನಯಮಿಚ್ಛಂತಿ |
ತದ್ಯಥಾ, ದ್ರವ್ಯಾಸ್ತಿಕಂ ಪರ್ಯಾಸ್ತಿಕಮುಭಯಾಸ್ತಿಕಂ ಚ |
ತತಸ್ತೃಭಿರಾಶಿಭಿಶ್ಚಿರಂತೀತಿ ತ್ಪರಾಶಿಕಾಃ ||" ನಂ.ಸೂ.ವೃ. 239
ಷಟ್ಪಂಡಾಗಮ.ವೃ. 147

E'kāntavāda or Nityavāda advocated by Gósāla is that of the —Eternal Truth, the doctrine of "the One" is opposed to "Anékāntavāda or Syādvāda, ascertaining of the truth from the point of view of many possibilities in Jainism. "Ekó gamyāh" "The One is Brahma," the object of perception. Among the triples mentioned above are 1) Jeeva, ajeeva and Jeevājeeva (Life, non-life and prior to the idea of Jeeva and ajeeva);

2) Lókä, alókä and Lokälókäsca (world, non-world and prior to the idea of world and non-world); 3) sat, asat and sadasat (existent, non-existent and prior to the idea existence and non existence). The underlying principle of this doctrine of trinity of Äjeevikä-s is that the perception of 'the One in all,' the three constituents together with, which ultimately culminate in 'the One,' "Real of the real" (ib. V. 511).

“ Térésiya “ of Äjeevikaganä-s are mentioned in **Shatkhandägama** and they are described as *Trairäsikäh* whose conviction was tryätmaka or tritattvätmaka as has been pointed out in the quotation. Here the term 'Térésiya' has to be noted with reference to the “ Terasä-s” of 12th century Saranä-s. As said of the Térésiya-s they used to vehemently quell the acts of evil nature. The 12th century “Térasar” are named in “**Ganasahasranämä-s**” of Pälkurikè Sómanätha and in other literary works such as **Basavapuräna** (Ch. 51. 70) of Bheema kavi and **Sivatattvacintämani** (Ch. 34. vrs 33-35) of **Lakkannadandesa**. They are a group of 13 revered Ganä-s titled “*Térasaveerar*,” “ತೇರಸವೀರರ್” significantly reminding the reader about the *Térésiya* of Äjeevikä-s whose promoter was Gósäla in 6th century B.C.

With this we may conclude the topic which reveals the hidden interlinks between Saranä-s philosophy of life of 12th century A.D. and the Äjeevikä's doctrine of **Sünyadhyäna**. The intuitive spiritual knowledge of Truth of **Sünyadhyäna** was widely experienced, promoted and presented in the **Vacanä-s** of great mystics of 12th century under the guiding force of the divine soul of universal world-view, manifested in the form of Allama Prabhu, the Prince of saints

7. The Ajeevika religion moved down to South

Even after the passing away of Gósāla, the Äjeevika religion is said to have been ahead of Jainism for a long time. It was not only influentially powerful but also highly honoured by emperors of Mauryan period by Asóka and his successors. The "Nyagródha" (Vata or Banyan tree) of Barbara Hills and "Visva Jhópri" caves are symbolic of devotedness to Siva, the Vata dhäma one who had banyan tree as his spot of shelter for dhyāna. The hermitage named cave called "Visva" is most probably on account of affiliation of the Äjeevikä-s to the tradition of Visvätmägama, an Upägama of Vätula and also of the Universal outlook of benevolence of the Äjeevika religion. "These caves and their inscriptions are probably the oldest excavated ascetic caves in India and impressive evidence of the Äjeevikä-s. The walls of the caves are brilliantly polished. But these are the only significant surviving archaeological remains of Äjeevikä-s." These cave monasteries donated by emperors stand for the high status of dignity and popularity of the Äjeevikä-s among monarchs and the masses. Gósāla enjoyed the position of a Dévan, the Omniscient, and he was worshipped by his followers as such. His was the religion of God in man. Certain Äjeevikä-s were also looked upon as Arihanta Déväs.

As time rolled on, the Äjeevika group of Parivräjakäs whose centre was the famous city known as "Srāvasti ಶ್ರಾವಸ್ತಿ near Ayódhya (ಅಯೋಧ್ಯಾ/ಔಧ್) 2600 years ago, moved down to South India and their doctrine spread in Andhra, Tamil Nadu and mainly centred on Karnataka. Since Äjeevika religion was open to all and made no distinction of caste, creed or occupation, it drew people from all walks of life from potter to princes including the military class. It enjoyed the patronage of mercantile groups.

It was in Ändhra country that the faith of Äjeevika began to reveal its real shape in the form of tenets of Jangamäs. Among them it has come to light that some poets who were known as Jains in Andhra were all Jangamä-s or Lingavantä-s. Udayäditya, the ruler of Tädapatri during the second half of 12th and about first quarter of 13th century, was by name only, a Jinésvara and at the same time he was a confirmed Rudragana, Šivagana-mata. Nägavarma II was his literary companion-cum-war and peace minister. And he himself has declared that he was a Jaina brahmin. He, in his Chandómbudhi (P. 27. Kannada Chandassu, Ed. F Kittel. 1875) has clarified the fact that Udayäditya was praised as "Janódaya." He was Jinésvara only by name, by fame excelled Dinésa or Indra. This shows how Udayäditya, "Dinésa *Rudranischitam*" as one with the Jains. Jainism had gained equal treatment by the favourable attitude of the poets of the time, due to the spread of Äjeevika faith as evidenced in the works of both Udayäditya and Nägavarma II (See Uda. Pp 43- 67).

Nagavarma II, in his work on prosody (Ed. k.k.ch.I.V.3. 1972) invoking Ganéša, has praised Him as "Äptalaukikamatam," ("ಆಪ್ತಲೌಕಿಕಮತಂ") one who belonged to the traditional religion which was reaching out to the common folk. This objective description of the religion by the Jaina Brahmana poet proves beyond doubt that it reflects the doctrine of the Äjeevika religion itself. Another well known poet called Bhimakavi (1339 A.D.), the author of "Basava Purana" on the life of Basavésvara, was a Veerasaiva who based his Kannada composition in verse form on Telugu Basava Purāna by Pälkurikè Sómanätha (C.1195 A.D) who was greatly responsible for spreading the outstanding eminence of the life of Basavésvara in Ändhradésa. Still it is curious to come to know that Bheemakavi was thought as a Jaina in Ändhra itself. This only means that Beemakavi was a *länchanagupta*, (ಲಾಂಛನ-ಮ. ಲಿಂಗ-ಗುಪ್ತ) the esoteric Lingavanta.

In invoking Siva Siddhēsha, in Basava Purana, the poet has praised Śiddhavatanātha ಸಿದ್ಧವಟನಾಥ as Jeevajeeva (ಜೀವಜೀವ) one who is the lifebreath of the living beings; one who enlivens the life of all; "śaranaśaranam" (ಶರಣಶರಣಂ)-- a devotee of the devotees; "Sēvakasēvakapararge"—the Servant of the Service-minded. The epithet "Jeevajeeva" means Brahma, a Buddha, a Renunciate, a Yogi-Vatanātha, the Lord of Banyan tree. These epithets are closely related to the spirit of the doctrine of Ājeevika school of thought and its universality, the highly distinguished characterstic of the faith.

Because of Gósāla's previous knowledge of the doctrines of old Jainism, his Sivaganamata in Andhrapradēsh had kind corner for both Jainism, Buddhism and others. Those who opposed the Jains and Buddhists were condemned as enemies of Mahēsvara; and they were also called as "Uddanda Mahēsvarā-s," Sivabhaktā-s of proud behaviour, in their respective works of centum (ಶತಕ) of Udayāditya and Gummataiah.

Gósāla was known for his calmness of mind and atmost self-control. His concern for the spiritual advancement of the low and common populace was responsible for the popularity of Ājeevika Dharma. Gósāla's status was equal to that of Mahāveera, the 24th Teerthankara as he himself was highly proficient in the knowledge of ancient Jainism. He, as Ganācārya was therefore worshipped as god in Tamil-nādu. and he was called "Marakkalan," (மரக்கலன்) one who helps in crossing over the ocean of samsāra as the captain of a ship. Fragments of accounts of Ājeevikā-s are said to be in the Jain and Buddhst works in Tamil country during the post Sangham period (100-600 A.D). Among the five classics, Silappadikāram is famous for lovely theme, poetic imagination and sustaining interest of the readers. The author of Silappadikāram, poet Ilango appears to have been the believer of the doctrine of Niyati, which was advocated by Gósāla also. Manimékhalaī, another classic is of Buddhist source,

Deegha Nikäya. Neelakéši (ನೀಲಕೇಶಿ) a kavya of 9th century is of Jaina tradition, devoting a chapter on the doctrine of Äjeevikä-s. Ägamic doctrines inculcated in "Siddhiyar" is of Saivite origin. The sway of the doctrine of Äjeevikä-s spread over for centuries and won the attention of the elite as well as the common man. The survival of Äjeevikä-s has been on record in several inscriptions in Tamil. Imposition of Äjeevika tax for the upkeep of temples mentioned in inscriptions show they were affluent, most probably like the present day ardent unique Sivabhaktä-s, Nätakóti Setty-s. Even references to Äjeevikä-s are said to be in Buddhist literature of Srilanka also. Even before the period of Mauryan Empire, the main religions including the Äjeevikä-s seem to have come down to South India and centred on Karnataka. An inscription of the 13th century has been said to have mentioned about Äjeevikä-s according to Bool Chand in his "Lord Mahäveera" (P. 111). There were Jaina Jangama mutts which were Veerasaiva mutts. Even now there is one such mutt (ಜೈನಜಂಗಮ ಮಠ) in Udupi by that name, though it is a lingayat mutt.

For centuries the religious mysteries of knowledge and customs of the doctrine of Šünyadhyäna of Äjeevikä-s were all alive in practice and the doctrinal works on Šünyamanträ-s called Mantragópyäs (ಮಂತ್ರಗೋಪ್ಯ) were secretly maintained by memory. It was not without this traditional maintenance of hidden current of intuitive spiritual experience of the past generations, the resurrection of the doctrine of Šünyadhyäna took place in Karnätaaka in 12th century A.D., that too all on a sudden, in a sporadic wide-spread outburst manner among the entire Šaranaganä-s themselves belonging to all walks of life without exception, so to say. It was mainly due to the dynamic religious fervor of great mystics of spiritual insight headed by Sri Basavésvara, Cennabasavanna and Prabhudéva in their effort to enliven the social, cultural and moral life

bound with the devotion to Siva in tact. In this connection we may recall the words of Kalmathada Prabhudéva(ಕಲ್ಮಠದ ಪ್ರಭುದೇವ) of Vijayanagara, wherein he has confirmed the fact that the traditional teaching of the hidden meaning of Mantra-s and the concept of Linga should not be continued to be secret and therefore he has written a commentary on Paramarahasya, the Mantragópya(ಮಂತ್ರಗೋಪ್ಯ) of Allama Prabhudéva.

The centre of this spiritual regeneration was Kalyāna, the seat of Šūnyasimhāsana, set up by "Bhakti Bhandāri Basavanna," whose devotional influence and genuine earnestness for the upliftment of the lowest of the lowest, that created a new era of rebirth of awareness in the all round development of personality; upholding the dignity of Self, self-employment-oriented spiritual aptitude of life called Kāyaka, with purity of heart to be kind, considerate, abstain from killing, and noncoveting of others worldly possessions and service to humanity at large, the goal of Ājeejivikā-s.

In this great task, the part played by Parama Jñāni Chennabasavanna, Veera Virakta Allama Prabhu and Kāyakayógi Siddharāmanna along with a host of other sarana ganā-s and Siva sharanè-s among whom the most prominent was Akka Mahādévi Whatever may be story, reason given to her nudity, Akka stood as evidence to the way of life of Ājeevika Parivrājakā-s, followers of naked ascetic Gósāla Gurúttama, the Ganācārya of rich spiritual age of 6th century B.C., in the history of ancient India and the world.

There are two writers in Kannada, the one "Manumuni Gummatadéva" and the other "Gummatayya" whose names are said to be indicative of their affinity to Jainism. The former is a Vacanakāra, composer of Vacanā-s. The latter a poet, the author of "Ardhéndu-mauli-stavākhyam" captioned as "Gummataiyyagala śataka." Gummatadéva was one

of the Amaraganä-s who were contemporary disciples of one Basavesvara (C.1160 A.D). Though Gummatayya is assigned to about 16th century by R. Narasimhachar, it appears that he has to be assigned to earlier centuries and definitely immediatly after Udayäditya (C. 1235 A.D.). The vacana-signets or mudrikè-s of Manumuni Gummatadéva are indicative of his pränaalinga or his devotional personal deity to whom the Vacanä-s are dedicated or addressed. The end signets of his Vacanä-s are :

1. Güdina Gummatanòdèya Ahammésvara/Agammésvara.
2. Enna Güdina guhèya Gummatanòdèya.
3. *Enna* Güdigè *bandu* Gummtangè Mathasthalanädè.
4. Gummatanòdèya Ägamésvaralinga.

Even though there is no uniformity in the end-signets of this Vacana writer, in a surprising way, they are complementary to each other and enable us to unearth the hidden doctrine of the Äjeevika faith. The common word among these vacanänkitäs is "Gummata." It is the key-word to unlock the hitherto hidden truth of worship of Linga by Äjeevikä-s, the followers of Gósäla.

Since some of the copyists or readers could not trace the available or the applicable meaning of the Ankitä-s originally applied by the vacana writer, they have attempted to meddle with the writer's wording of the Ankitä-s themselves. It is against the principles of textual editing. One of the well known meanings of the word "Gummata" is "Globe," the world; the universe, the Universal Self-- the philosophical meaning. The other meaning is Indian fig tree. Äjeevikä-s' doctrinal association with favourite nomenclature given to their cave "Visva Jhópri" --Global hermitage-- clearly applies to the word "Globe," the image of worship in the form of Linga.

As regards the Gummatayyagala Šataka, it has two varied Pādamukutā-s in the course of its 108 vṛittā-s. The one is "Ardhēndumauli and the other is "Atyanta Šuddhā." The former meaning "Cūdamani"—one who adorns the crown of His head with the cresant moon, stands for "Avishaya manaskate"—passionless state of uninterestedness in the objects of senses of Siva and the latter for the purity of heart praying for "Sanmārgälókanāya vyapanayatu sa va: tāmaseem vṛittim Īśah,' the essence of the doctrine of "Samsāra-visuddhi," propagated by Gósāla. Here it is evident that there is an undercurrent of the spirit of the doctrine of Ājeevikā-s in the usage of the varied pādamukutā-s between the Vacana writer and the Sataka composer. The very name Gummatayya or Gummatārya of these two different writers are indicative of their belonging to the globe as parivrājakā-s or Jangamā-s or Sivaganamgal.

The Dhyānamantra is "Nityam sarvagatam parātparam sūkshmam śivam kévalam jñāñānandamayam nijam tvanupamam Shatrimśattattvādhikam yaddhyāyéd-hridayés praméyamacalamtvādyanta Sūnyam sadā. tanmé nirmalamadhyamastu hridayé Nādam Sivam kévalam"—The Eternal, Omnipresent, the highest of the highest, subtle is Siva; "the One," the matchless Truth, greater than 36 principles consisting of knowledge and light called "Jñāna- Pinda, known as Siva.

Let Siva, 'the One,' called Nāda, the Truth which is immeasurable, unmoving, beginningless and endless Sūnya be in the midst of my pure heart. This is the instrument of thought to meditate on Sūnya as initiated in the Āgama for self purification. The very thought of Šūnyadhyāna has found expression in the following partitive vṛitta of Gummatayyagala Sataka:

" Téjam tòla tòlaguttirkè maccittadòl svacchatèyim mattamittam pariyadè pòragèndèndumatyanta **Suddhā**." (V. 100); "téjónidhānam bèlaguttirkèna **hridvyōma**vanòsèdu param jyōtiyatyanta **Suddhā** " (V. 101).

Samsāravisuddhi-- 'ಸಂಸಾರವಿಶುದ್ಧಿ' the doctrine of purity in worldly life, advocated by Gósāla has been delineated to a great extent in Gummata Sataka. The author has extolled Mahésvarā-s for their purity of mind, body and action, always being alert in their conduct of daily life. He has clarified that desire of the dark mind that prevents the discernment of truth. The dominant possessiveness of the body is the cupid's creeper of Samsāra that goes on from birth to birth. If that infatuation is nipped in the bud, the chain of future births is put an end to. Single minded devotedness to God Siva (ಶಿವಭಕ್ತಿ) is the only solution to overcome 'Arishadvarga' (ಅರಿಷಡ್ವರ್ಗ) to lead a peaceful, pious life of divinity on earth.

The principle of Samsāravisuddhi is by discovering the defects to rediscover one's own renunciatory path by individual effort to spiritual liberation and unselfishness or ವಿರಕ್ತಿ. Vehement desire or passion and dislike or hatred are the twins that never part from each other. If passion goes down to its doom, the enmity naturally diminishes. Therefore the author wishes to succeed in conquering them by the knowledge of Self in the company of Saranā-s and by means of meditation on Siva. Gummata Sataka has been an eye-opener to get an insight into the doctrine of "Samsāravisuddhi" that has moulded generation after generation, the life of Ājeevikā-s. The depiction of the doctrine has emerged in the Sataka for the first time in the religious history of Sivamata of Ājeevikā-s. A great treasure of intuitive spiritual knowledge has been made available in this Šataka of Gummataiah, the devotee of Šiva

called Saurāstra Sōmanātha-linga (ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ ಸೋಮನಾಥಲಿಂಗ) Since most of the teachings of Gōsāla was in eastern Māgadhi (ಮಾಗಧಿ) and lost in the passage of time, it is really gratifying to have come across it to some extent here in Karnataka, South India, in a Kannada Centum (ಶತಕ) at last after a lapse so many centuries. Therefore this Gummata Sataka is an epoc-making religious literary document depicting glimpses of the doctrine of Samsāravisuddhi, advocated by Gōsāla-Gaṇācārya, twenty six century's ago.

Gummatārya has declared that the Acāryās of 'Sivaganamata' (ಶಿವಗಣಮತ) are of Supreme purity and piety. He has implicit faith in Sambhu (ಶಂಭು), the ship of devotion by which one can cross the ocean of Samsāra. In this task Jeeva- ajeeva and jeevājeevātma are all favourable wind for the ship to move in the direction of the other bank of Samsāra. The tryātmaka tattva of Gōsāla is made clear by Gummatārya in his description vide vṛitta No. 85.

Thus the poet has disclosed the fact that he being an admirer and follower of the doctrine of Ājeevikā-s propagated by Gōsāla, he will never shirk to prostrate before a chandala (ಚಂಡಾಲ), if he is a devotee of Siva. According to him it is Sivabhakta who stands for purity of the indwelling spiritual Self to the utmost degree. It is therefore the Sivabhakta who has been praised as "Atyanta **Suddha**" in verses as one of the Pādamakutā-s. While making a cursory evaluation of different Āgamā-s and doctrines, the poet has mentioned the main ಜಂತ್ಯಾಗಮ (q. v Vr. 79) and Visvāgama (c 99/ 82 Prt), one of the Upāgamā-s of Vātula, known for perfect purity and most * "Courageous" in the matter of "ವ್ಯವಹರಿಸ ಕುಲಾಚಾರ"-- dealing with family customs.

* ಏ Pl. see foot note 1 and 2 next page

The doctrine of Bauddhägama is pleasing to hear by the ears, the effect of the word is negligence. Kindness, the core of Jainägama monism should be a matter of duty to be complied with. The Védic doctrine is fit for voicing forth by speech. The description of Visvägama is worth noticing. The word "**Courageous**"* reminds one of the bold step taken by Sri Basavesvara in sponsoring inter-caste marriage in 12th century itself. This novel outlook of dealing with family customs in an unusual situation is, no doubt, not out of tune with the global doctrine of Visvägama referred to, by Gummatärya in his Sataka.

Gummatärya regards meditation of Siva with which no other acts of penance, sacrifice, gift, idol worship, bathing in holy rivers or fasting etc will ever stand in comparison. Only remembrance of Siva can wipe out the evil attributes of subtle body called antahkarana (અંતઃકરણ). The poet's conviction is to pin point the existence of Ascetic Omniscient Lord Siva in one's pure heart and in which one should meditate upon Him. This is what the Ajeevikä-s' doctrine of Sünyadhyäna intends to adhere to, in the process of intuitive experience of the Supreme.

* Ftn. 1 " Since the Jains and Buddhists saw the Ajivikas as their most dangerous rivals, this shows how popular the sect was. This was specially so in the fifth and fourth centuries B.C.E when different sects were in forming in India."---- Äjivikas ---Prof. A.L Basam

* Ftn 2

"The alleged defection of Gosala Maskariputra is said to have occurred during Mahaveera's life time; the canonical account of this (Viyasha Pannatti) event is probably coloured by sectarian bias against Gosala.Gosala was the head of Ajivika sect which long continued to exist."---

" Jain Religion"-- Translated by
Amulya chandra Sen & T.C. Burke

Poet Gummatārya wants not only to be merged in the Vedic Vibrant syllabic sound O'mkāra mantra but also to unite with Sünya, the Vyómākāra called Supreme Ātma, while depicting the preceding stages of concentration on Sünya, the monism, the fifth state of mind beyond Türya called Sivapada,

According to Sataka, one has to set the mind towards the object of meditation within one's Self. When that is fixed carefully, attention of all the sense organs enter into Präna, means Pränasthana, the heart. Then the life breath merges in the exalted state of mind. In turn, the mind enters into the reflection and immerses in cidrasa (ಚದ್ರಸ), the lustre of Citta or Cidātma. The state where Jñänātma remains in Unmani, unaware of itself. Having been freed from the nature of the subtle body the Super utmost state of Türya ತೂರ್ಯ called Türyāteeta is the state of one's own existence. That itself is Sivapada, the Ultimate Nissünyasthala of the Jeeva to merge with, to become One with Supreme Spirit, in oneself, by one's own effort to become "the One."

The same spiritual experience, if not in detail, Allamaprabhu says that unless the body, mind and präna become embodied in Sivabhāva, how can I worship the Supreme Spirit with these Jadātmā-s. Sünya or Siva can only be realised by one's own inner Ātma and by none else is his firm faith.

The state of experience of Sünya as it is well known as that of 101th sthala called Jñānasünyāntasthala, the subtle state called "Sivapada" ("ಶಿವಪದ") of Sünyadhyāna of Gósāla and later propagated by Pünini in 500 B.C and Acāryās. After lapse of centuries by "Basavaprabhudandésa" ("ಬಸವಪ್ರಭುದಂಡೇಶ") namely Basavésvara, Allama Prabhu and Chennabasa-vanna (Cikkadand^{an}āyaka) in 12th century in Karnātaka.

58KO. 94294V1
ALLA

The Sataka writer has emphasised that the very knowledge and teaching of Visvagäma is piety of high order. This is made clear in one of his stanzas (ib. Vr, No. 76 /C.57). The message of the Agamä-s spreading the sense of doing good to all the living beings signifies the thought of absorption of oneself with the Universal self, that being the real service to God. The conception of God by Basavésvara is " ಸಕಲ ಜೀವರಿಗೆ ಲೇಸನೇ ಬಯಸುವ ನಮ್ಮ ಕೂಡಲ ಸಂಗಮದೇವ." It reflects and reverberates the heartfelt concern communicated in the doctrine of Visvägama. The worship of God should be on the path of one's own selfless spiritual effort for the attainment of perfection of the innermost Self. Such a Bhakta stands for purity of heart and therefore Gummatärya does not approve of those who take to the worship of Linga as a profession to make a living .

As regards the tradition of contemplation, it is said that it was the Buddha, the great who promoted it. But the fact remains that it was Gósäla who advocated the concept of meditation on śūnya or Linga and he was much older and senior to Gautama Buddha. He preached that by mere Jñāna no Salvation can be attained without Dhyāna and Satkriya which was upheld by Allama Prabhu in 12th century A.D.

In an attempt to trace the cultural, religious and philosophical link of the ritualistic practice of going through Ashtāvarana (ಅಷ್ಟಾವರಣ) and Shatsthala and intuitive spiritual experience of 12th century Saranagana-s, we come across with ancient names of great sages by name Durvāsa and Pānini. They are also said to be Pramathä-s among others by name Agastya, Nandikesvara, Mahākāla, Skanda, Bhṛṅgiriti and Veerabhadra (Vic. Sl.31-32).

Pāṇini (ಪಾಣಿನಿ) whose grandfather was (ದೇವಲ) Dévala and mother, Dākṣhī (ದಾಕ್ಷೀ / = ದಾಕ್ಷಾಯಣಿ), was himself one among Kanāda (ಕಣಾದ), Kapila (ಕಪಿಲ) and Gautama (ಗೌತಮ) who were the men of experience of what they knew of philosophical systems of India, namely Vyséshika of Kanāda; Sāṅkhya of Kapila and Nyāya of Gautama. Sivatatva of Pāṇini, not later than 500 B.C., according to S. Radhakrishnan (Indian Philosophy I.P. 524) was the most prominent of all native Sanskrit Grammarians and the author of several works including "Ashtādhyāyee" (ಅಷ್ಟಾಧ್ಯಾಯೀ) He was a Gāndhāra (ಗಾಂಧಾರ), native of Sālātura (ಸಾಲಾತುರ), North-west of Peshāwar. He lived prior to Gautama Bhuddha. The following Slóka with Kannada meaning of the text in a palm-leaf manuscript illustrates the fact that Pāṇini along with others had pronounced to the world the greatness of "Sivamata "ಶಿವಮತ" through instructing the process of Lingadhārana (ಲಿಂಗಧಾರಣ), wearing of Ishtalinga on the body; Lingadhyāna (ಲಿಂಗಧ್ಯಾನ), meditating on śūnyalinga (ಶೂನ್ಯಲಿಂಗ) namely Karasthalalinga; and Prasādasēvana, (ಪ್ರಸಾದಸೇವನ) partaking of grace of Guru, Linga and Jangama of Ashtāvarana which consists of both internal and external tools of spiritual attainment: (See Slóka No.34 P. 38.commencing with "Pāṇinisca Kanādasca.."quoted elsewhere in this introduction) The very names of Pāṇini's grandfather and his mother indicate ancestral tradition of their Sivamata . Pāṇini's name has been mentioned by poet Kalhana (ಕಲ್ಹಣ)(C.1089-1101A.D.)of Kashmir in his Rājatarangini (ರಾಜತರಂಗಿಣಿ). Even the setting apart a particular number of chapters i.e. Ashta (eight) by Pāṇini for his grammar, which commences with Mahésvara Sūtrās, signifies the mysterious coincidence with the the influence of his Sivamata, the religion of Ashtamūrty, in a scientific work dealing with Sanskrit language.The Ashtāvaranā-s, the eight coverings or shields of the body and mind are the revered means for the advancement of cultural and intuitive spiritual life of a devotee.

This fact that the ancient sages particularly Pānini, the religious teacher of Sivamata, preaching the crucial practice of Ashtāvarana proves beyond any doubt that the doctrine of Lingāngasāmarasya, the Oneness of Pinda and Anda, Jeeva and Siva was not the brain-child of 12th century but of ancient origin; even before Pānini and Durvāsa, disciple of Visvārādhyā Peetha of Vāranāsi. It is fair on our part to remember that the doctrine of Ashtāvarana or Shatsthala is the cultural heritage of one's soul through generations and it can never be compared to the inheritance of worldly property of one's ancestors or to the stones and bricks on which the doctrine of a religion can be built at a single point of time. Rome was not built in a day. Hence the development of a philosophical thought has taken time to get evolved into a perfect system through ages.

In this context it is worth noticing that Pānini, the preacher of Sivamata has made respectful references to Maskarin Gósāla (Ref. Panini Sutra 4-3-35 and P. 345 Tyr). It points out the high status and eminence that Gósāla enjoyed among the reputed religious teachers and Sivaganā-s of his time who were known for their piety, on account of which his followers, the Äjeevikā-s of later centuries also were held high by emperors of Mauryan period (327 B.C.--185 B.C).

* * *

Intuitive Sthalam I.

Pindasthalam

The word "Pinda" generally means "body." It is a technical term in Vīrasaivism. It conveys the meaning of the word "Ātma," or Soul. "Pindasabdénātmā lakshyaté." The exposition of experience of hundred and one (101) sthalās is based on Shatsthala Parasivabrahma of Vīrasaivism. The basic concept of Pindasthala is the foundation of its philosophy:

"Déhó dévālayah próktó Jívó dévah Sadasivah
Iti nischita sadbhavah pindajam lingamucyate."

and "Jívó Dévassanātanah." Svabhāvapinda, Shuddhātma, the indwelling individual Self is separated from the correlated Anda (अण्ड) or Brahmānda (ब्रह्माण्ड), the Universal Self. Anda is not without life force energy or the multitude of living beings just like a forest cannot come to being bereft of trees. "Pindābrahmānda-yóraikyam"--the union or Oneness of pinda or the individual Self with that of the Universal Self is the fundamental doctrine of Vīrasaivism.

The word "Sthalam" has the characteristics of "Sthāna" and "Laya." Therefore that which has become Sthāna is Sthāna-bhūta and laya as layabhūta. Sthala is the identical cause for both creation and destruction. Hence it is the source of sristi (production), sthiti (sustenance) and laya (the final resort of all living and non-living beings), the abode of the very principles that govern and form the Universe; the original home of the Self-illuminating Supreme integrated consciousness or Transcendental Will or Cicchakti, behind the individual called Jīvātma as well as Parasivabrahma, the Universal Self.

Maggè Mäyidéva has explained Sthala in his Anubhava Sūtra as follows :

अधिष्ठानं समस्तस्य स्थावरस्य चरस्य च ।
जगतो यद्भवेत्तत्त्वं तद्दिव्यस्थलमुच्यते ॥ २.६ ।

आधारं सर्व शक्तीनां जोतिषामखिलात्मनाम् ।
यत्तत्त्वं भवति प्राज्ञैः स्थलं तत्परिगीयते ॥ २.७ ।

आलयः सर्वभूतानां लोकानां सर्वसम्पदाम् ।
यद्भवेत्परमं ब्रह्म स्थलं तत्प्राहुरक्षरम् ॥ २.८ ।

That which becomes the final abode or refuge for all moving and non-moving beings of the world is called "divine Sthala."

The doctrine which is the source supporter of power or energy in its entirety, luminary bodies and souls of the universe is described by the learned as "Sthala."

The doctrine of Supreme Spirit (परमं ब्रह्म) which is the home of great physical elements of Nature, all the existing worlds and their wealth of men of super human power is said to be "Sthala" which is imperishable.

Ātma, in the body, is known by the word "Pinda," by being identical with Siva, it is naturally attainable as "Sādhyarshi," "साध्यर्षि" means, Siva, just like the sprout in a beautiful seed; like the fire in the sun-crystal and like the water in the moon-stone.

In this world of enduring creation, embraced out of the sportive mood by Lord Mahésvara, the individual Self, who is of the nature of virtuous innate impression, endowed

with the faith of having the final body, is said to take on its name as "**Pinda**." **

The **Pindasthala** is the first and foremost in the framework of the Virasaiva doctrinal exposition of Šivatattva, not only dealing with **Shatsthäls** including 101 Sthalä-s, but also of works on "Šünya Sampādanè" or discourse on "**Sünya**" by different writers in Kannada of 15th and 16th centuries. Virasaiva Philosophy has followed the traditional path of experiential intuitive knowledge of the individual Self, inherited from the Agamic knowledge. Maggeya Mäyidéva who has been held with high regard by great bi-lingual scholars of Kannada and Sanskrit languages from both Karnataka and Andhra Pradesh, as one who was completely acquainted with the doctrine of Virasaivism, by following the tradition of Ägamic literature. Mäyidéva has commenced his commentary on "Prabhugeeta" at the outset with **Pindasthala**, wherein he has quoted only two Vacanä-s of Prabhudéva, and has ended the work with Aikyasthala.

The entire work contains thirty four Sthalä-s in all, keeping in view the main purpose of enlightening the knowledge of **Shatsthalabrahma**, as the theme of his compendium of Vacanä-s of Prabhudéva, in the order to and in conformity with his spiritual experience of the Divine Self.

The two vacanä-s selected by Maggè Mäyidéva rationally point out and illustrate in a clear-cut language-flow of words pregnant with the mystic meaning therein, and with appropriate examples.

.....

** परमेश्वरलीलात् सृष्टौ सद्वासनात्मकः ।

चरमो देहिभावो यः पिण्डसंज्ञो निगद्यते ॥ ए.श. पिण्ड ३ Dsd. P. 179

The very first vacana under Pindasthala states that he who has experienced the joy of the presence of the Divine Spirit alone knows **Gógésvara**, one who has the Bull for his ride, i.e., Lord Siva and not Guhésvara. The deep-seated Divinity in the individual Self is compared to the fire hidden in a stone not burning with flames from within; to a tiny tree sleeping in the seed making no sound with the blow of wind. Since one is lost sight of the innate nature of existence from its outward appearance, no one has been able to realise the eternal truth embodied in the Universe without diving deep into its strange and distinct structural composition through intuitive experience.

The second vacana delineates the relationship of Lord Siva and His saint by comparing it to the find of fire in the stone; to the image of oneself in the still pool of water; to the tree residing in the seed and finally to the sabdabrahma or prakriti consisting of sabdajäla or multitude of sound of parä, pasyanti, madhyama and vykhari merging in Nissabda-Brahma, the Supreme Näda, the Ultimate Reality pervading and filling the entire Universe for ever, the Pinda and Anda, the individual as well as Universal Selves.

The different versions namely "**Sabdadòlagana Nissabda**" and **Nissabdadòlagana Sabda**" appear to have been taken from two different sources of collected vacanäs of Allama Prabhu, most probably to indicate the two states of a single entity. Each version in its own way tries to establish the inseparable and intimate relationship of Lord Siva and His devotee. The former variant of the text, "**Sabdadòlagana Nissabda**" pertains to the descent of the Supreme Spirit or Citcchakti of Divine Being, called as pravṛitti mārğa

of Linga Sthala, in the form of Jivātma of a devotee or Bhakta, whereas the other one, Nissabdadòlagana Sabda implies the ascent of the Individual Self or Jivātma by following the Nivṛttimārga of a Bhakta and its attainment of Oneness with the Universal Self or the Eternal Truth. Whereas Sabdabrahma is conceived as knowledge, Nissabdabrahma is held as the Supreme State of creative energy of Angasthala as Bhakti, devoted to Ultimate Truth where words become mute, merging into Sūnya, being the 101th Sthala called "Jñānasūnyāntasthala" or Nirvayalu.

Pindasthala, with mahat or intellect just for sport's sake intends to reveal both "the form" (मूर्त) and "the formless" (अमूर्त) principles mysteriously hidden in itself. This intention gives rise to the knowledge of **Pinda** as such and it is the consciousness principle, by name "**Pindajñānasthalam**."² One who is intuitively inquisitive about the body, which is the result of conducive innate and good impression of past existence, whether it is eternal or otherwise is said to be a **Pindajñāni**. And one who is involved in the attempt to find out whether the body of innate good impression is permanent or transitory from the scriptural or Védāgamic point of view is also called a **Pindajñāni**.

2

(अ) “बीजाङ्कुरादि दृष्टान्तेन पिण्डे शिवाव्यतिरिक्त आत्मा-
स्तीत्यभिहितम्.” ए.श. पि.ज्ञान.

(आ) “यथा पूर्वं जागरितः पश्चात्सुप्तिमनुभूय पश्चाज्जागरणमेवानुसन्धत्ते तथा
पिण्डभूते स्वस्मिन्नेव विचारज्ञानमुत्पद्यत इति.” ए.श.पि.ज्ञान.

Intuitive Sthalam 2.

Pindajñānasthalam

As already seen in Pindasthala, all the Vacanä-s of Prabhugeetä are grouped under different heads called "Sthalä-s." Almost all of them carry no preliminary word regarding the nature or any definition of the given Sthala. Each sthala commences directly quoting the Vacanas concerned with the topic and followed with Sanskrit commentary. This method of compiling vacanä-s themselves which throw light on the concerned sthala or sthaläs, gives the opportunity for the reader to have the first hand experiential intuitive knowledge of the Sthala of Allama, the embodiment of the Supreme enlightenment of Parasivabrahma Himself as envisaged by Magge Mäyidéva.

Allama narrates his state of existence when he was not having **Sivasakti pinda**, the symbol of Nāda, the Ädisakti and bindu, the form of **Siva**. Though the fear of doubt of having the body has arisen in Jñānapinda, Allama tells with certainty that when there was no **Sivasakti**, without which no creation was possible, that he was existing without fear by name "**Nirbhaya**," the fearless **Ganésvara**.

The thought of "anitya"--a sense of fear of loss, being not everlasting, though occurred, Allama makes it known that when there was no process of "सृष्टि" (creation). "स्थिति" (sustenance) and "लय" (disolution), he was **Ganésvara** by name "**अक्षय**" (Imperishable).

When there was no recital of Vēda or recourse to the understanding of the hidden meaning of Vēdā-s, says Allama, that he was “‘ओंकारगणेश्वर” (O'mkāraganésvara) by name. The sound "O' or Nāda, the unwritten self-active spontaneous pure vibrant syllabic sound "Om-" is known in the form of Jyóti.

Even when there was no principle of time, marked by Yugakalpa consisting of the cycle of period of sixty years by name yuga and kalpa, the life-time of Universe is a day of Brahma or downward creation by creative Cicchakti, the transcendental Will-Power of Siva in the form of Universe. Allama, it appears, was upward faced looking for Cosmic Self from within, by name "ūrdhvamukha Ganésvara."

When the doctrine of all doctrines, the nameless Sūnya, the Gógésvaralinga had not come into being, Allama remembers that he was by name **Nirmāya Ganésvara**, one who by disposition was free from doubt or illusion of dvaita bhāva, the duality of being "अहम्" (I) and "लिङ्ग" (Linga.). The word linga means that which imparts the hidden meaning of the word called "**Pinda**."

Even when there was no Sivasakti, the Ādi and Ādhāra, it means the container and the contained, no sky and the space beyond, and when all the web of worlds of living and non-living were not coming into being or formed, Allama says that he was by name Mahésa, endowed with great-mindedness, of one's own accord, by nature rolled into the form of Jñānapinda, favoured with the very lustre of eternal truth of the Supreme Self, personified as Parasivanijatēja, as commented upon by Magge Māyidēva on Vacana ib. No. 4.

Pinda is the etherial substance "supposed to fill and pervade the universe and to be the peculiar vehicle of life and sound." The knowledge of Self or **Pinda** as realised in this vacana of Prabhudéva, is akin to 'ग्रहणस्मरण' theory of Kasmir **Saivism**. This doctrine of "ग्रहणस्मरणयोरैक्यम्" is called "प्रत्यभिज्ञा दर्शनम्," the tenets of which are accepted to be depending upon monism or "अद्वैत" itself. The intuitive knowledge of the individual soul in the form of self-existing Truth. (स्वयंभू/परं ब्रह्म) is indicated in this Pindajñāna-sthalam.

Siva, by nature being independent, manifested Himself as 'निर्मायगणेश्वर,' when there was no sky or its lustre and when there was no other witness to speak of His distinct entity, he created vast extension of earth, seven oceans surrounding it from times immemorial, and innumerable twinkling stars and a dozen suns beaming forth light to fourteen worlds, He becomes the protector or Lord of multitude of living beings (पशुपति) and again He Himself by His own Self-Will for the sake of sport destroys the very universe he has created. Thus with this knowledge of the **pinda** which is beginningless and endless, the **Sarana** who meditates on **Siva** will attain oneness with Him. This is the message conveyed by Magge Mäyidéva through this Pindajñānasthalam.

प्रत्यगात्मा, the individual Self or **Suddhātma** with consciousness of past perceptions known as **Pinda**-- a technical term in Virasaivism--of its own accord, wants to manifest the hidden principles of (मूर्त)"form"and (अमूर्त)the "formless" nature, perpetual and perishable abiding in one's own body. As such it has lead to self-awareness of the Divinity in oneself

and intuitive oneness with the supreme Being. That state of eternal knowledge upon which the mind meditates has been called **Pindajñānasthalam**.*

Intuitive Sthalam 3.

"Mâyāvilāsasthalam"

This Mâyāvilāsasthala, unlike as in previous **Pinda** and **Pindajñānasthalā-s**, starts with a slóka which throws light on the contents before bringing together the concerned vacanā-s of Prabhudéva under the present category. The Slóka begins with the word "atha" (in essence/ immediately adjoining) and states that the body of living being is the creation of Mâyā, the Supreme Prakriti of Siva, the source of Universe. And the subject is dealt with in full. There are thirty six vacanā-s in this sthala. Immediately after the introductory slóka there comes a vacana number six, preceeding others, in which appears the continual common nouns of limbs connected with the body as such. Each term is symbolic of implied meaning of the mystical experience of the individual soul which merges with the Supreme Bliss of the Universal Soul.

The Sanskrit commentary on this vacana has close similarity with the Tika or explanation of Mahālingadéva, the Sadguru of Magge Mâyidéva. As described, the body has been endowed with twenty five Tattvās or true principles,

.....

Cf. * सद्वासनात्मके देहे नित्यानित्यविचारवान् ।

श्रुत्यागमोक्तिभिर्नूनं पिण्डज्ञानीति कथ्यते ॥ ए.श.२.२ Dsd. P.179

namely five organs of senses, five organs of action, five objects of sense organs, five Vital airs, Manas (Mind) Buddhi (Intellect) Citta (Will) Ahankära (Ego) and Jiva (Jivātma) nurished and nurtured by the desires of sensual pride and other passions which are stirred by tubular organs, giving room for cupid's excitement or amorous joy of the senses in one hundred and twenty kinds of postures.

The imbedded light of knowledge of the individual soul is hidden at the centre of the body called Anāhata, the heart. And when that light is kindled by the grace of the Guru through one's own intuitive experience, all that has been the dark side of the external gross body disappears in the presence of the light of truth that takes the form of the mind. Hence the enlightened individual Self overcomes Māya which envelops it from all sides. Māya however gives forth its own power in the manifestation of devotion. By the fulfilment of pleasure of devotion, the individual Self or Sarana being merged in one's own force of divine consciousness in the form of Linga becomes Siva Himself.

An analytical view of the Sanskrit Commentary on vacana ib. No.7 may be put forth as follows:-

The earth, the hard matter is called Anātma अनात्म because it is destitute of spiritual knowledge. It stands for gross principle. Ether is known as Ātman or soul. It is concerned with Spirituality. ‘‘आत्माकाशमयं तावत्’’ is a profound nirvacana or definition, meaning "Atma consists of ether, entirely the same." The individual Self, though endowed with the power of discrimination, silently stays there without being able to understand it. Māya, the desire of the mind having

observed that state or condition of the Self went in search of external objects of senses. Succeeding in its attempt, it is believed that the mind turned inwards in search of itself. After introspection Māya again amuses itself with the objects of the senses without any attachment or sensuousness. Mahésvara, the Supreme Being having noticed this detachment of Māya, stood at it amazed.!

The very next vacana No. 2 in this Māyāvilāsasthala is an example of the text suitable for an easy reading with dictionary word-meaning. But unless the Symbolic traditional secret meaning is explained, it remains almost a riddle for others or those who are out of touch of spiritual experience of one's own faith. We may here remember, as per literary evidence, the incident of scholars attributing at the royal court of Immadi Proudha Dévarāya, that the vacanā-s of Allama Prabhu were riddle ones. It was on account of this incident, it is said, that Magge Māyidéva took up the task of compiling the vacanā-s of Prabhudéva from his own source and began to write commentary in the traditional poetic form on the vacanā-s pertaining to the teachings of Shatsthala Darsana. Being deeply influenced by the vacanā-s of Prabhudéva and his philosophical doctrine, Magge Māyidéva has expounded the hidden spiritual meaning of each vacana in a lucid and technically appropriate language in Sanskrit.

The origin and nature of the body is expressed in the vacana given below:

Bhoota bhootava koodi Adbhutavāyittu!

Kiccu kóditu, Neeru neeradaśittu.

Uri pavanadóśhadòlagirdu

Vāyuvimmdisitta kandè, Gógésvarä.

The vacana contains very simple words like Bhoota, Kiccu, Neeru, uri, pavana. Bhoota stands for the five elements of nature; Neeru is water. kiccu and uri means fire; Väyu is air. Äyittu, kódittu, adasittu, immadisittu, kandè are verbs. Olagirdu is incomplete adverb. Though the vacana contains very ordinary known words of common use in Kan-nada they convey significant meaning of mystical experience. The vacana describes the body, the "Wonder" as the creation of Mäya. The five elements being mixed within themselves and mutually with others become the marvellous artistic phenomenon called the "body" through the process of quintuplication (Pañcīkarana). The flame of knowledge gets itself cold-stricken. The mind by thirst of desires is distressed. The indwelling Self remains subjected to the incidental and mental afflictions. And thereby the Jīva continues as jīva instead of becoming Siva Himself.

The thought-content of the above vacana has the touch of melodious flow of musical tone coupled with significant meaning of mystical terms in the best of metre called Sārdūla Vikreedita Vṛitta of Maggeya Mäyidéva being gifted with superb poetic imagination as seen hereunder:

भूतानामितरेतरोचित कलासंयोगतादद्भुतं
जातं तत्किमिति प्रभाषणमुखे ब्रूमः समाधानतः ।
ज्ञानाग्निश्शमितो बभौ ननु मनस्तृष्णातुरो चाभव-
ज्जीवोऽहंकृतिदोषतः पुनरभूज्जीवश्शिवत्वं विना ॥ ५४

Allama Prabhu gives vent to his exciting feeling of wonder at the display of sportive beauty coupled with pomp and glory of Mäya in one of the (ib. V. 16) vacanā-s, the translation of which is as follows:

What a triumph again within triumph!
 Universe, the Assembly of Brahma, blown out;
 What is it that has scattered about!
 Mäya, the Vishnu naming Brahma to come near,
 Devoured him but disappeared in the womb of Rudra!
 What should I express in words about
 The rootless tree's reflected image in a waterless shade!

Mäya has been allegorised as a creeper. The very creation of the universe by Brahma is a great triumph to the credit of his rājasic nature. Still greater triumph is that of Mäya the creeper, the process of cosmic evolution in the form of samsāra which has engulfed the whole universe. Unwitting shrubbery is its earth; Illusion is its root; Ignorance is the water for the root to suck upon.

When this is the state of affair of Siva-Mäya of sātvic nature, Sarana, the incarnation of the knowledge of Parasivabrahma, is endowed with the rootless tree of Self-knowledge, reflected the image of reality in the state of Unmani, the waterless shade, the fourth state of mind !

One of the vacanä-s in praise of Mäya is of conversational type. The tone of the vacana is most pleasing.

Brahma is Great-- shall I utter?
 Mäya has swallowed Brahma.
 Vishnu is Mighty -- shall I say?
 Mäya has devoured Vishnu.
 Rudra is Eminent --shall I pronounce?
 Mäya has gulped Rudra.
 Should I say I am firm?
 Mäya has already swallowed me.

Everything is your illusion, the Mäya!
Tell me, O' the rider of the beloved Bull,
Whether mere one has been swallowed?

Magge Mäyidéva, while extolling the superiority of Mäya over the Trimürthees, has put his heart and soul in the experiential truth of Allama and enriched it with his own intuitive spiritual approach in the following manner in the Geeti metre, known for its brevity.

हरिहरहरिण्यगर्भाः शिवशिव मायासदंशतां याताः ।
स्वयमप्यहमिति वक्ता किमेकमगिलन्महेश तव माया ॥

Allamaprabhu upholds the doctrine of "Oneness of life." He makes no difference between **Brahmānda**, the Universal Self and **Pindānda**, the individual Self; between **Anu** (Atom) and **mahat** (Great). Allama is known for his undivided knowledge of Cosmic consciousness. Therefore his contribution to the the spiritual experience of truth of Upanishadic sages is of immense significance. We may go through the translation of a vacana which speaks of Sarana for his matchless attainment of oneness with the Supreme Being.

Both the earth and the ether are the body of a Jīva. Where is greatness --to him who attributes no greatness to it (**Brahmānda**)? Where is smallness -- to him who finds no smallness in it (**Pindānda**)? If one realises that he is the embodiment of Eternal Truth, the Absolute, then can there be any one equal to him?

"**Pindabrahmāndayōraikyam**"-otherwise called "Lingāngasāmarasya" is the essence of Shatstala Darsana, the living experience of the Self merged in the Divine Oneness

of the Supreme. Realisation of identity of greatness of earth or **Pindānda**, the individual Self and ether or **Brahmānda**, the Universal Self basically removes the conception of duality and disparity between **Anu** and Mahat.

"Ekam sat"--Truth is One, the Undivided One."Om saditi." The attainment of tat, the Eternal Truth is the object of the single deity worship, in the form of Linga only. It is the indwelling divine spirit of the individual. It is the path of devotional way of living in tune with the fundamental doctrine of **Shat-sthalabrahmānubhava**. The Linga is called karasthala linga because it is placed in the left hand palm, the seat of **Sakti**, while worshipping. And at other times worn on the body as a guiding force of the indwelling divinity throughout one's life. That is why **sarana** is called **veeravrati**, who is also called **Lingee** or "Nadè Linga," the "Walking Linga" or **Jiivanmukta**.

Allamaprabhu has gone deep into the Upanishadic dictum of truth that "**Anóraneeeyān mahatō maheeyān iti srutih**" and has categorically said that it is "false" in the sense that particular stage of understanding of the Absolute gives room for the conception of splitting the entirety, the abode of linga called **Sunya**, into two different ones as small and big. Further he makes it clear that there is no delusion to entirety by saying "**Lingavidda Thavinge pralayavuntè?**" Thus he substantiates the doctrine of "**Pindabrahmāndayóraikyam**," making no difference between **anu** and mahat." "एकमेव परं वस्तु पूर्णशेषस्वलक्षणः," "the One," the Absolute. Hence according to Allama there is nothing unreal; everything is the manifestation of the unchanging Ultimate Reality, Self-characteristic of **Purna** and its part and parcel, the **Sesha**. This self-consistent maxim is the outcome of the spiritual experience of Allama.

The influence of Upanishadic conception of body and mind, though apparent in the following vacana of Prabhudeva, its distinctive contribution by way of emphasizing the importance of unanimity among the organs of senses in order to be in harmony with the Inner Self of the individual is also most noteworthy:

"Kälugalembavu gäli kandayya;
 Déhavembudu tumbida bandi nódayya.
Bandiya hòdevavaraivaru mänisaru;
 Òbbarigòbbaru samavillaiah.
 Adariccheyanaridu hòdeyadiddare
 Adaraccu muriyittu, Gógésvarä."

The Vacana in its English translation reads as:

Body the cart, loaded in full
 The legs you know, the wheels in twin
 Men who drive five in count
 The way of the one never of the other
 When driven knowing not its intent
 The cart's axle breaks O' Lord,
 The rider of the beloved Bull !.

The body has been compared to a cart and the legs with the wheels. Unlike the single driver of a normal cart, this cart called "Body" is driven by five persons, five vital airs, among whom no unanimity exists. When driven without self's direction the very frame of the subtle body breaks, This kind of allegorical way of describing one's spiritual truth is called bèdagu or mysticism. This secret way of communication of one's spiritual experience was meant to be understood and preserved by followers of the faith. The commentary of this vacana is true to the spirit of the original and the language

employed in it may be compared with that of a slóka in Kathópanishad*

In the words of Maggèya Mäyidéva the contents of the above vacana has taken shape thus:

रथः शरीरं चरणौ रथाङ्गौ
 प्राणानिलाः पञ्च रथाधिरूढाः ।
 वैषम्यमेषां तु मिथो यदासी-
 त्तदैव भग्नोऽयमिति प्रवादः ॥ ६२ ।

Allamaprabhu, better known as Prabhudéva, has expressed his deep concern over the hunting affair of Triyambaka, the three-eyed deity called Siva. He, in one of his Vacanä-s, has not spared Gógésvara and has accused Him of His misdeed of binding Jiväs with अहम् (ego), the Pāsa or noose called Brahma and by spreading the net called Vishnu-Māya, the delightful desire for the the objects of temptation such as wealth, woman and earth provided to them to feed upon and enjoy. Being very much vexed at the kind of hunting carried out by Triyambaka, Allama has charged Him against the deceitful and cruel killings planned by Him through His Māya, the Cosmic Spirit thus in his Vacana:

ब्रह्मपाश विष्णुमार्येये बलेय बीसि,
 होन्नु हेण्णु मण्ण तोरि मुक्कण्णनाडिदबेंटेय !
 आसेये ब कुटुकनिक्कि
 मोसद कोलेय कांदेयल्ला, गोगेश्वरा !?

.....

* आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
 बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनःप्रग्रहमेव च ॥

१.३.३.

The vacana is self-explanatory. The idea contained is communicated through simple common words and the sentences are very short and without any tinge of mysticism. The expression of grief over the cruel hunting has been characterised by the dangling tone of the metre employed by Mäyidéva in the verse which gives a picturesque part played by Triyambakä's Mäyäsakti in the Cosmic evolution of life. With this brief insight into the intuitive Mäyävīlāsa sthala we may conclude with a verse of Mäyidéva. Before that, it would be befitting to point out the distinction of Mäyidéva's choice made in the matter of caption of this present sthala. Instead of mentioning as "Mäyävīdambana Sthala," he has preferred the heading to be "Mäyävīlāsasthala." This positive approach by Mäyidéva towards Sivamāya speaks of his indepth inspiring intuitive spiritual experience of Eternal Truth which goes to his credit. The folloing is the poetic composition of Mäyidéva based on the said vacana of Prabhudéva:

शा. वि.

मायापाशमयं वितत्य विततं जालं नृणां दर्शयन्
वित्तक्षेत्रकलत्रपुत्रविषयं तत्रानुरक्ताञ्जनान् ।
आशास्वादुमधूपभोगरचना भ्रान्त्या परिभ्रामयन्
किं बाधां विदधासि निष्कृपतया तान् वञ्चयित्वा प्रभो ॥

Intuitive Sthalam --4

4. Gurukarunasthalam

The doctrine of Guru is delineated in Shatsthala philosophy of Veerasaivism in which the tenets of Ashtāvarana and Pancācāra are expounded. The Shatsthala-s namely Bhakta, Mahēśa, Prasādi, Prānalingi, Šarana, Aikya are on the firm foundation of devotional fervour called Bhakti to Siva who is termed as "Linga," a technical term in the doctrine of Veerasaivism. Devotedness to 'the One', the only God, Brahman, otherwise called 'Linga' is the basic Penance of the doctrine of Shatsthala Brahma.

The spiritual practice of Shatsthala relates to Linga or Parasivabrahma and Anga, the Šuddhātma. The Oneness of Linga and Anga known as Lingāngasāmarasya is the theme of Shatsthala Siddhānta and the ultimate goal of a Veerasaiva. According to Allama Prabhu, Guru is one who knows Siva as Guru, Linga, Jangama, Prasāda and Ācāra. These five tattva-s are identified with Brahma and therefore they are regarded as Pancabrahmā-s (V..Gks.Vīc). The Gurukarunasthala is called as such because it is the Guru who gives the spiritual rebirth to the Sishya or devotee by drawing out the imbedded chichakti of the devotee by hasta-mastaka samýoga and that to be embodied in the form of Linga, to be worn on the body and adored by meditating upon its verbal form of Mantra called Pancākshari in the mind daily throughout one's life. This initiation conducted by the Deeksha Guru is to enlighten the disciple to treat Linga as one's own prāna. This faith in the mind of the disciple will not only enable him to attain identity with Siva but also to lead the way of life of Siva in

removing the mental barriers of caste, colour, creed, cult and sex-distinctions but also to promote spiritual insight and democratic outlook with genuine awareness of the basic human values and divine respect for life at large. This Šivabhäva is the main basic principle of Shatsthala Daršana practiced as Šiväcära by a Veerašäiva

Initiated to the doctrine of Lingatattva, the bliss one gets by the devotional experience of the indwelling inner Self paves the way for the devotee to become Jeevanmukta. Thereby he gets freed from the suffering of the cycle of births and deaths called samsära. The relationship of Guru and Šisya is held as that of a father and son. Hence he is Guruputra, Gurukarajäta, one who is born of bódha or instruction of Guru. Therefore the Guru is addressed as Bódhämürthy, the spiritual teacher. He enlightens the disciple by the contact of his right palm on the Brahmasthäna of the disciple at the time of initiation to the life of spiritual attainment. By the divine touch of his palm, the Guru dispels the body-consciousness-*Jeevabhäva*-of the disciple and thereby purifies the mind from the base thoughts of evil nature. Thus being endowed with pure and pious thoughts, the disciple comes to know that he is the indwelling Self and not the external gross body. By the active awareness of the Supreme, the mind of the disciple becomes the seat of the Ultimate Truth, the Absolute.

Allama addresses Lord Siva in a challenging mood, if He, in fact, is the guru and himself His sishya or disciple wants Him to dispel the bodily sensual attributes and thereby merge His presence in his body, lifebreath and soul. He further prays for the favour of adorning his palm to enable him to adore Him.

The oil, wick and the earthen bowl— all joined together form the burning lamp. Bone, flesh, body and breath are said to be lifeless things. When such is the case how could they come in sight and attract the mind and touch the soul? By remaining in their close association or contact, if one receives the Linga at the hands of the Guru, the burning Lamp of self-illuminating soul is lost on light.

Allama feels very bad about the ignorant persons who never wish to notice the object of worship that is at hand and try to go in search of the one which is unseen and at last becoming disappointed in not being able to catch it, undergo travail. If one seeks the the protection of the Guru with firm devotedness, who is already there with him as the embodiment of the Supreme Light of knowledge of Siva, one can easily see the unseen and the unmanifested Ultimate Truth.

Allama has brought to light the fact that in the race between knowledge and ignorance, Jeevātma, with firm faith in the instructions of the Guru, could easily conquer or overcome ignorance and consume or devour the Supreme knowledge of Truth itself. By doing so, it becomes the realised soul. Thus the manifested Jeevātma itself becomes the formless eternal body called Paramātma. It is the very formless absolute that assumes the form for its own amusement. How could anybody either remove or recede the state of absolute unity of spirit which is invisible and incomprehensible?

Having said this, Allama affirms that the formless Supreme Spirit not only exists in its eternal formless body *as nirākāra*, but also in the beautiful manifested form of the universe consisting of all moving and non-moving ones as "Svayamprabha," self-radiating splendour. This dual state of

existence of Brahman has been touched upon in Brihadāranyaka Upanishad in the following words: "Dve väva Brahmano roope mürtam cämürtam ca." The formless state of Divine Light being the Eternal is the container of the manifested Universe, the form of which is also endowed with the same Divinity and Lustre.

In an amorous mood of feminineness in him, Allama addresses an imaginary female companion of respect by narrating his wondrous experience of seeing often the bodiless form in the tip of his sharp mind. The formless body seen in his innermost soul was the very Truth absorbed in, by his spiritual Guru, by name called "Animisha" at whose hands he had obtained Linga known as Gógésvara, the beloved Nandinätha, Vrishabhänkita Siva, the rider of the Bull.

Pondering over the unique and wonderful relationship between himself and the self-illuminating Linga, Allama compares the eventful innate intimacy to that of the cuc'koo and the mango tree of tender leaves; the emblic myrobalan on the top of the mountain and the salt in the waters of the deep sea. Only when two things mingle together it is fruitful and that is in the very nature of things themselves.

The statute or law of operation of time factor is such that no one can transgress its rules. The conviction of determinism has been figured in Allama's assessment of the relation of the teacher and the taught through the ages. In † Krita or Satya yuga when Sri Guru taught his disciple by the use of force, the Sishya accepted it and bowed before him by

.....

† The duration of Kritayuga is said to be 17,28000 years; Trétäyuga 12,96,000; Dväpara yuga 8,64000; Kaliyuga 4,32000 years.

Ref. ib Kälçakra. V. 594.

saying politely "Ägali Mahäprasäda—" it means that it was a favour done to him. In Trétâyuga when the revered Guru taught him by words of scolding, the reaction of the taught was to repeat the same words with a tone of disinclination. In Dväpara when taught by threatening, the pupil said "Ägali Mahäprasäda" by raising his voice in a vehement manner. In Kali Age when Sri Guru with folded hands taught, his disciple in an arrogant voice uttered "Ägali Mahäprasäda." with scant regard. When this is the way of behaviour of the taught, and humiliating position of the teacher, who can ever evade the rule of law of the Age?

He who is in search of the relationship between Sri Guru and his Sishya, he himself becomes the Guru, Sishya and Linga alone. When linga is delivered to the palm of the Sarana, on account of its influence his state of existence becomes exclusively the state of one's own nature of the Absolute or *Kaivalya*. In the Oneness of Linga and Anga alone shines forth, Siva. He who realises this doctrinal truth becomes "Sünyäsünya" or Jeevanmukata, says Allama Prabhu.

Allama, while having got an opportunity in coming into contact with the Parama guru, the embodied Siva, beaming forth with unimaginable splendour, the excitement was such that words fail him as to what he should utter. Though there was no formal rite of initiation conducted, Prabhudéva experienced as though he had himself hasta-mastakasamyóga at the hands of the Guru; the applying of thickly stripes of Vibhüti on his forehead and the listening to the communication of initiatory Sivamantra called Pancäkshari; the "Namaššiväya" or "the 'O'm Namaššiväya," the Shadākshari; the sprinkling of the holy water of kalasa or the jar by the Guru on the head of the disciple; the worshipping in the tra-

ditional Ägamic way of Deeksha or consecration. With this unique spiritual experience, Allama Prabhu, of his own accord, aspired after the attainment of Oneness with self-consciousness of Animisha Gógésvara, the embodied Truth. In a Self-addressed Vacana (ib. No. V. 46), Allama Prabhu expressed his sense of astonishment exclaiming, "Marvel" "Marvel" at the event of Linga adorning his palm. He felt as though he was unable to give vent to his mixed feeling in words, by uttering "Yes" in the affirmative or "No" in the negative, about the fact, when the calm, formless śünya or Bayalu, of its own accord, takes the form of "Linga."

After seeing the inexplicable Guru, Allama, in a mood of calmness of supreme bliss, describes how he, on search, came in contact with his preceptor, Animisha. It was such a surprising experience like that of a wanted creeper suddenly by itself surrounding one's legs; like the desired objects coming at one's hand, of their own accord; like a poor man who stumbles over the treasure of riches. In a conversational mode of expression Allama exclaims: Behold! that he had found his way to consciousness in the experience of the entire body fully glowing with the glittering Akhandajyóti from within and without. This spiritual experience of truth corresponds with the Vedic conception that "Svayam-jyótirlinga springs forth between the Guru and the śisya (Viç.v. 29.P. 25). Jyótirlinga is looked upon as Paraśivabrahma to be known as the One that is the cause of all causes, the doctrine of all doctrines. The One, the Eternal Truth, the Ultimate resort of all the moving and non-moving beings is called śünya, it means, Linga. Jyótirlinga as expressed in Veda is called Siva distinguished with śakti. Parabrahma named śiva is the Supreme Being identified with the hidden knowledge, the abode of the Universe as quoted in "subhāshitasuradruma"

"Jyótirmayam param lingam śrutirāha śivātmakam."
 "Śivābhīdam Parabrahma Cidrūpa jagadāspadam."

Allama in many of his Vacanā-s, for example No. 21. Vīc P. 53, has narrated his experience of contemplation on Jyōtirlinga, that is, Śivasūrya at the centre of Ājñācakra saying that no one can withstand that glare or the quick movement of that creeper-like lightening of flash in zigzag. Paramātma called the Self of Śiva is in the form of wisdom, the abode of the Universe. Allama is very clear in his mind and has full faith in the abstract Self-existence of Gógésvara (cf. ib. V. 557) in the heart of every living being and not the personified Śiva who is having the Bull for his ride, anywhere in the earth, in the sky or in the fourteen worlds either inside or outside. What happened to him is not known. He was not in the past, even now in the present and not even at any time to come (ib. V. 572). It was only because of His being śūnya, the doctrine of transcendent Supreme Power. He is 'Akhandā,' 'the One,' the undivided, Advaya, the highest non-dual: Alakshya, the invisible: amūrta, the formless: anāman, the nameless; Akula, Śiva, śuddham, the Pure; Anādi, the beginningless and final resort of all individual and universal selves before creation takes place. "Śiva Éva kévalaḥ" Śiva Himself is alone. "Sākshānnirviśēsha Śiva Éva." Verily He is without any distinction in His Absolute state of existence. Therefore Allama Prabhu describes śūnya or Bayalu in one of the Vacanā-s (ib. V. 557) whose commentary by Magge Māyidēva Prabhu is as follows:

Nirvānabijōdbhava sasyamēva Nirvānamētatparināma éva |
 Nirvānamasyaiva phalam ca kim vacmi śivaikyasaukhyam ||

The crop raised of the seed called Nirvāna is itself Śivasāyujya or Bayalu. Its development or growth itself is known as Nirvāna. Both the giver and the enjoyer of its fruit,

the jeeva and Siva are said to be embodied in Nirvāna, the Supreme Bliss. In describing the Supreme Bliss of the union of Jiva with Śiva, the Absolute Śunya, the wording in the Kannada Vacana of Prabhudeva reminds one, of the lines in Taittareeya Upanishad, wherein there is a mysterious coincidence not only in thought but also in the diction of the language between the two.

Änandó Brahméti vyajānāth; Änandāddhèva khalvimāni
Bhütāni jāyanté; Änandéna jātāni jeevanti; Änandam
prayantyābhisamviśanteeti.

(Tai.Up Part..III. Chap. VI. 1. P. 378)

" he knew Bliss as Brahman; for from Bliss, indeed, all these beings originate; having been born, they are sustained by Bliss; they move towards and merge in Bliss."

The control over the mind, speech and body, all the three collectively and not severally form Nirvāna, the delivery of the individual Self from the body-consciousness and aims at its unity with the Universal Spirit of Cosmos. This is how it is clarified by Maggèya Mäyidéva as part of his commentary on a Vacana of Prabhudéva (ib. V. No. 574):

Manóvākkāya Nirvānam Nirvānam trividhaikyavat |
Trishu pratyéka Nirvānam na Nirvānamiteeritam . || Sl. 955.

Allama's perception of Śunya has been quite evident in many of his utterances such as "Gaganadinda mélè anubhāvi tñilla." (ib. V 51). There is no one having experienced beyond Gagana, known as 'Atmākasamayam tāvat,' the pure radiant Atma embodied in Śunya or Linga. The unseen reality of which all life is a manifestation is glorified by Allamaprabhu in one of his inspired utterances: "Bayala kambakkè tandu sayavèndu parava nèle gòlisidarè sayavadvayaväyittu" (ib. V. 21). If ether is brought about into the form of a human being (i.e. Anga—Suddhātma) with the assertion of being the very

Ultimate Truth (Linga) as one's own Self and having been abided by it, that individual Self becomes non-dual. In other words, it gets absorbed in the divine state of existence. In another Vacana (ib.406) Allama has made it known how Sünya takes place as individual Self : "Gaganava Mana nungittu. Ädi Védava nungi, Véda Svayambhuva nungi kälakarma hingittu." The thinking faculty of Mind has absorbed in Sünya and has become cidäkäsa. The creation itself imbibing Jñana or Véda, that Jñana swallowing the Self-existing Supreme Energy as a result of which the functioning of Time ceases to exist.

This intuitive recognition of Allama has been elaborated in another saying that "a certain kind of global form of starlike colour appeared in šünya in which there was nothing and nothing else. Then the šünya rendered it more attractive by decorating it." As such, Allama, clarifies with certainty that "he is the part and parcel of the origin and the mystic embodiment of Reality itself" (Víc. V. 15). According to Allama, it is the formless Brahma from which the individual as well as the Universal Self originate and into which finally merge. The descent of the Supreme Energy into the form of individual Spirit is compared as "Góhésvara lingavu Vyórna Vyómava kü~~d~~idantippudu" (ib. V. 209). Ether joining with ether, it means, it is invisible. When ether unites with ether, it gives rise to knowledge is the intuitive truth of the spiritual experience of the šaranä-s.

The state of šünya is explained by the great Saint Preceptor Sri Bhakti Bhandäri Basavésvara of Kalyäna in Karnataka of 12th century A.D. in a simple and crisp wording like "Muttabärada Thävu" (B.V. 948), the place inaccessible to touch or unapproachable by reach. Šiva, named Gógésvara is identified with unnamed šünya, the final beatitude of Ultimate Truth and knowledge being merged in (ib. V.

209, 566) according to Allama. The formless unmanifested Šiva (Avyaktātma) called Gógésvara takes the form of Šünyalinga for being worshipped by the devotees in their left hand palm. By removing ignorance of the individual soul, Linga reveals the hidden meaning of the unseen reality of the indwelling Self which is part and parcel of the Universal Self. The words like Ghana, Bayalu and Šünya are some of the alternative words for Šiva. Linga itself is called “Šünya.” As such Allama Prabhu has been credited with the authorship of "Gagana Siddhānta" in a work called “Anubhava-mantapada Aitihās-ikatè” (P. 92) by Uttangi Cannappa. After having been seated in the Šünyasimhāsana at Kalyāna, Allama Prabhu preached “his Šünya or Gagana Siddhānta” to the assembly of “Šivānu-bhāvees-” those who were the experiencers of Šiva. The Assembly of Anubhava mantapa got a fresh eye of consciousness to come to know that all that is in the external world is in the indwelling Self. This doctrine of identity of Anda and Pinda, that is “Anda-Pinda-Nyāya òndé—” the nature of the Cosmic Ātma (Virātpurusharūpa) and its manifestation in the form of the individual Self (the body of Jeevātma) is one and the same without any difference. The Ultimate object of the individual soul is to unite with the Universal Soul is in accordance with the Ājeevika doctrine of “Pinda-brahmānda-yó-raikyam” of Veerasaivism. The influence of earlier doctrine of “Grahana-smaranayóraikyam” of Kashmir Saivism had no doubt a great impact on Veerasaivism as evidenced by Allama Prabhu, Chennabasanna and Basavesvara when they recollect their previous births while narrating them in their concerned Vacanā-s. This particular mystical experience has its root as far back as in a very ancient historical period of India in Bihar, in 6th century B.C., in the life of Gósāla. He has also remembered his previous births and said it was his last, to be

one with Šünya or Linga. Allama upheld the doctrine of Šünyadhyāna of Gósāla in its true spirit. Gósāla was very widely reputed religious leader of Ājeevika School. He was one of the six great philosophers of his time. Being a senior contemporay of Lord Mahāveera and the Buddha as Ganā-cārya of Ājivika religion, he preached his disciple not to be worried about the existence of embodied God but to meditate on Šünyalinga or Siva so as to realise perfection of one's own soul.

In the course of searching the union of Jeevātma and Paramātma, Allama says that he had the vision of the Divine lustre of Lingatattva, otherwise called Šünya in his Angatattva, the indwelling Self or Jeevātma and similarly seen the Jeevatattva or Ātma in the lustre of Sivacaitanya or the Cosmic Spirit named Paramātma. With this spiritual experience Allama exclaims with wonder that Sivaprakasa is there in that mysterious union of the form (मूर्त) and the formless (अमूर्त). If one is able to find out this mystic Reality one is advised to retain the Absolute in oneself and see it before the physical body disintegrates and merges in their respective elements. Is there any place of existence for Gógésvara, beyond "Life" whose body is earth and ether (Ref. ib.V. Nos. 24 & 56) is the question posed by Allama.

And another question put forward by Allama is whether anyone makes a search of things that are already on view or tries to find out the unseen hidden things? Having realised the Supreme Spirit consisting of Deeksha Guru, Prānalinga, Sivatanmaya-Jangama, their favour of Grace called Prasāda, the fomula of Namassivāya mantra initiated by the preceptor, Tantra, the sacred scriptural Agamā-s, Yantra, the symbol of Siva and the entire gamut of material and spiritual

knowledge of the Universe, Allama's intuitive experiential truth was that he was no longer subjected to the illusions of bodily consciousness.

By holding the Ishtalinga which was bestowed by the benevolent Deekshä Guru, in his palm called Karasthala, the seat of **Sakti**, Allama felt as though the Linga-box called Lingada Käyi, made of camphor was pressed open spreading sweet smell all around, the experience of which symbolises the good impressions (सद्भासना) of previous births, coming to fruition. Hence Allama remembers with a sense of supreme satisfaction that he was able to be in a state of blissfulness of the experience of Linga in close contact of Lingänubhāvi-s, the **Sivasaranā-s** of his period.

Intuitive Sthalam — 5

Bhaktana Jñāni—

Bhakta, the enlightened.

The Vacanā-s under this head deal with the order of the inner experience of **Shatsthala**, the doctrine of the philosophy of Veerasaivism called **Sivatattva** of Prabhudeva. He has admonished those who presumed that they were Dēvā-s or Dēvaganā-s, the bright ones, to see that the innate union of Linga in Anga and Anga in Linga is not abandoned from each other. Linga is Brahma, the Universal Self. Anga is Ātma, the individual Self. When Anga, the manifested Self is the heart of Linga, the Eternal Truth, and Linga or Brahman is

the heart of Anga, the question arises, according to Allama, as to whether there can be any separation between them? The mutual inseparability of Linga and Anga is thus an established fact of truth.

Sat (सत्), the Reality or truth is ascertained as Anga. Cit (चित्) or consciousness of the indwelling Self is called Linga, a matter to be accustomed with. Therefore Allama Prabhu hints at the Supreme Soul inherent in oneself as long as one is in possession of "Self." The concept of Salvation after death is false and it cannot come true since there is no other place to rely upon for the Supreme energy except in one's own pure consciousness, called the inner Self. The union of Linga and Anga is construed by the wise as nothing but truth coupled with light and delight. This Sublime Bliss is allegorically termed by Allama as Nandinātha or Gógésvara, who by nature accessible to selfless devotional intuitive knowledge or yógić insight (v. 59, 115, 116).

The devotees, being initiated to the doctrine of **Shatsthalabrahma**, are the enlightened ones. They lead the awakened life of devotion to Lord **Siva** in accordance with the divine Agamic ritualistic conduct of **tyägāṅga**. Having identified with **Sivabhakti**, their way of conduct in life is that of **Siva**, called **Sivācāra**. They are, therefore, not subject to **Punya** or **Pāpa**., evil or merit. Following the doctrine of **Ājeevikā-s**, in that respect, Allama also clarified that **Sivabhaktā-s** who are not bound by worldly fetters are not to be treated on par with people of bodily desires, since the goal of **Sivabhaktā-s** is to attain **Jeevanmukti** as they have no belief in future births. Hence the existence of hell or heaven does not arise. Allama expresses with sweetness of thought on the opportunity bestowed on him to come to be in the midst of **Sivasaranā-s**,

divinity embodied. By the spiritual contact with the Sadbhaktä-s, the **Sivaganä**-s merge in the Cosmic Consciousness and therefore those **Saivä**-s are best among all, in the purview of Allama Prabhu (v. 61).

Prabhudéva has been highly critical of those boastful Bhaktä-s who were not true to their consciousness of Divine Self. His conviction is that Siva manifests in the attributes of devotion in oneself. If one's bhakti is not rewarded by mukti, for what use is that devotion? Even after having become a devotee if one is not able to attain salvation let the destroying deity called Märi enter the houses of both the Preceptor who gave initiation and the Bhakta who received it. This is a bit of warning to both by Allama. The worship of Siva should result in the extermination of the past karma, the bodily attributes or else it is better to yield to Vidhi, the fate. By the knowledge of Siva one should be free from the fear of death, Otherwise better to approach death itself. Here one can find the difference of temperament of a Sivasarana and that of the sage who entreats gods to keep death away from him. Allama does not approve of those who believe in salvation after death. If liberation or freedom from the bondage of worldly attachment is not enjoyed while alive, it can never be realised at all, at any time. In the estimate of Allama Prabhu, he who is wedded to the devotion to Siva is Himself Siva and none else. Further he says that Gógésvara admires and approves the depth of devotion of the inner self and not the tumult of the soul. When a devotee, having enjoyed the life of the mundane world of sati and pati and Linga itself becomes pati, is there any relationship of sati and pati between them in that state of immortality? The intimate relationship of the philosophy of the ancient seers, namely Sóham (He is

me) with that of the 12th century propagators of devotion to **Siva** and Service to His Bhaktä-s, namely Däsóham, (दासोऽहम्) being servant of the devotees of **Siva** to be the guiding force in the päth of realisation of Oneness with the Supreme Truth. According to Allama, without Bhakti, the love of Paramätma at heart, the brilliance of intellect, the thinking faculty of the mind will never shine with splendour. Allama therefore upholds selfless devotion to **Siva** as the source as well as the force of enlightenment in the pursuit of renunciating päth of **Shatsthalabrahma**.

The innate urge for attaining Oneness with the Divine state of delightful splendour in oneself has been found embodied in a short, sweet and simple Vacana of Allama Prabhu. It runs in its transliteration as :

Kabbina billamädi, Parimaladalambamädi,
Nilló Billälè Enna manadalèsèyaballó
Gógésvaranèmba lingavanu. ib. V. 98.

Here the cupid, the god of love in himself is addressed by the Vacanakära in the mind-frame of a Saranasati with full of passionate devotion to the Supreme Jyótirlinga, "the One" with which to be. The tone and tenor of the kannada Vacana is feminine, enthusiastically appealing and encouraging. The Cupid, the desire spread over before one's mind, is asked to get ready with the bow of sugarcane and arrow of fragrant flowers in five. By enthusing boldness in him with a word of encouragement addresses him as Valient archer capable of conquering his devotional deity, Gógésvara the embodiment of Jyótirlinga. Though the language of the Vacana is that of the Pauränic background in its description, each word has a mystical and symbolic meaning in it.

As commented upon by Maggè Mayidéva, the sugar-cane bow stands for the power of devotional love towards Siva. The arrow of flowers of five varieties symbolises the deep-rooted impression of Truth, that is, one's own consciousness of Pancamukhabrahma. The bow-man, represents the cupid, the enjoyer, the personified god of inborn love, the mind-born searching quest for fulfillment of the inner Self of the devotee. The target, the Linga, the cause of all causes, the doctrine beyond all doctrines, known as the object of realisation through meditation.

The gist of this Vacana given in a single sentence by Mahalingadéva is pregnant with the comprehensive connotation of the vacana dealing with the attempt in the attainment of Oneness with the Supreme Bliss of a **Saranasati**. The commentary by Maggè Mäyidéva is a revelation of the implied inner meaning in an analytical and an objective perception of the philosophy of the religion. It has no tinge of a traditonal orthodoxy and dogmatic approach.

The commentary is an exemplary one for the direct experiential knowledge of truth "at Oneness" resulting in one's marvelous being overpowered by Supreme energy. In that state of Jeevanmukti all the other constituents mentioned in the commentary by Maggè Mäyidéva, namely the bow, arrow, the target and the bow-man— all will have lost their separate existence and merged into 'the One,' the Ultimate. In that state of Cosmic Consciousness, the bodily consciousness (Jeevabhäva) will totally get lost for ever.

In this context it would not be out of place if it is humbly brought to the reader's attention that the addressee in the above Vacana is not "Srīguru" as construed by some scholarly commentators. The orthodoxy "Nirvacana" will be inco-

herent from the point of view of the substance as well as intent of the tenor of the language used by Vacanakāra.

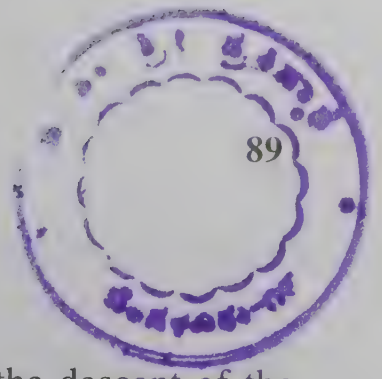
The conviction of Allama Prabhu in the trinity of Guru, Linga and Jangama is all the more precious because, there is Guru who has shown the way to fix through mantra the life-breath in Linga; It has been one's own inner light attracted by the process of Sishya and Guru's **Sivahastamastaka** samyóga conducted according to Āgamic rites in the presence of a Jangama. And therefore no distinction should be done among these religious authorities of Veerasaivism as made out in one of the vacanā-s (ib. V. 103). This reverence of Allama to Guru, Linga and Jangama has no relevance to his **Saranasatibhāva** expressed in the Vacana cited before.

This "Bhaktana Jñāni Sthala" is followed by the vacanā-s of its sub-sthalā-s such as Bhakta, Māhēsvara, Prasādi, Prāṇalingi, **Sarana** and Aikya duly commented upon. In the same manner the next three Sthalā-s with their upasthalā-s are expounded with commentary by Maggè Māyidēva. The Vacanā-s of **Sarana** and Aikyasthalā-s are not grouped under different heads as has been done in the earlier four Sthalā-s. .

By a cursory glance at the sequence of thought in the arrangement of Vacanā-s of this Bhaktana Jñānisthala in "Sūnya Sampādane" which deals with the philosophy of Veerasaiva Siddhānta by Halagēyārya (C.1530 A.D.), it is most likely the author of Sūnya Sampādane has been indebted to Maggè Māyidēva (C.1430 A.D.) to some extent.

Intuitive Sthalä-s 6 - 11

Bhakti and its upasthalä-s

Bhakti is the manifestation of the descent of the power of Cosmic Spirit in mankind. It pays the way for the spiritual advancement of the individual self which is part and parcel of Universal Self itself. Thereby Jeeva in pursuit of the path of Bhakti or Devotion tries to get itself liberated from the bondage of Cosmic evolution known as Samsära. If Cosmic energy or Cicchakti makes the Jeeva worldly-minded in its path of pravṛtti (प्रवृत्ति), the same Sakti in man or woman in the form of Bhakti takes the Jeeva in the path of nivṛtti (निवृत्ति) leading to Jeevanmukti, devolution or absorption of Jeeva in the Universal Spirit. Life on earth and its ultimate goal through Bhakti is delineated in the following slōka of Maggè Mäyidéva.

शक्तिः प्रवृत्तिराख्याता निवृत्तिर्भक्तिरीरिता ।

शक्त्या प्रपञ्चसृष्टिस्स्याद्भक्त्या तद्विलयो मतः ॥ ऋद्ध (अ.सू .२.२७)

Initiated Jeeva called **Suddhätma** is made known to the disciple by the Sadguru as the very element of Siva or Sivacaitanya, otherwise called **Linga** which makes body, mind and soul as mantramaya sareera. It is the divine lustre of triple lingä-s, namely Ishta (इष्ट), **Präna** (प्राण) and Bhäva (भाव). The partaker and wearer of Linga called Lingadhäri, who is desirous of the divine experience of lustrous Siva by which continual contact of piety is established both externally and internally. The firmly rooted unmoved Bhakti directs the attention of the initiate from the worldly attractions of the mundane life towards the Supreme Reality of Blissfulness by worshipping Linga accompanied by self-sacrifice motivated by deep conviction of " शिव एव जगत्सर्वं शिवादन्यन्न विद्यते."

Jeevātma and Paramātma are respectively called Anga of lesser lustre and Linga of supreme splendour in **Shatsthala Siddhānta**. The union of **Prāna** and **Paramacaitanya** is known as **lingāṅgasāmarasya** ‘‘लिङ्गाङ्गसामरस्य,’’ Oneness of Linga and Anga.

Jeevātma on becoming **Suddhātma** by initiation is called Anga (अङ्ग) not only because of its being the limb or body known as the gateway of god called Linga, but also because he makes headway towards Him in himself for final beatitude by offering all of self as part of **Tyāgāṅga**, the constituent of sacrifice in the service of **Ishtalinga** (इष्टलिङ्ग).

The senses of perception called **Jñānēndriyā-s** in the body are endowed with **Caitanya** or **Sakti**. The very energy of **Siva** or **Sivacaitanya** residing in **Shatsthānā-s** i.e. eyes (चक्षुः), nose (नासिक), tongue (जिह्वा) ears (श्रोत्र) and mind (मनस्) is looked upon in order as **Sivalinga** (शिवलिङ्ग) **Ācāralinga** (आचारलिङ्ग) **Gurulinga** (गुरुलिङ्ग) **Prasādalinga** (प्रसादलिङ्ग) **Jangamalinga** (जङ्गमलिङ्ग) **Mahālinga** (महालिङ्ग) in the mid-eye brows according to the **Shatsthala** doctrine. Jeeva as **Bhakta** believes that the object of senses are meant only for **Siva**. Therefore the act of enjoying the offered objects as grace or प्रसाद of Lord **Siva** relieves one of all evil attached to that enjoyment of the external gross body of the senses. By entertaining smell as **Prasāda** of the object offered to **Ācāralinga** (आचारलिङ्ग) at nose, the Anga is said to be called **Bhakta** (भक्त).

While enjoying the sap as **prasāda** of **Sivacaitanya** called **Gurulinga** residing at tongue which enjoys the status of initiating the sacred **Mantrā-s**, the Anga or **Bhakta** is called as **Māhēsvara**. By virtue of being the beloved of **Māhēsvara**, the **Bhakta** is called as **Māhēsvara** is very well known.

Speaking about the duty of Bhakta, the Mähésvara, Allama says that he should get up early in the last part of Yämä-s in the night and touch the feet of Linga after observing the daily code of conduct. After sunrise he has to see first Sivabhakta's face marked with three stripes of vibhüti. Allama points out according to Saivägamókti, that life on earth of such a Bhakta, the Mähésvara is fruitful. He decries also those who do not follow the meaning of the sentence "Linga pati Sarana sati" as delineated by Sadguru and calls them liars and chatterers of verbiage. Allama never admires those who are subjected to the perturbation of body, mind and sense-organs. And further he feels dejected by seeing crores of people who hanker after gold, woman and landed property. He laments over not finding any one who craves or begs for Lord Siva. As for himself, Allama is the very Gógésvaralinga, the Kāmadhvamsi. Hence he admonishes Kāma that he has no business with him and asks him to go to Nandana vana of Dévéndra to find sensuous joy.

The earthen lamp-bowl called Pranite(प्रणिते) is there. The wick is also placed in it. But, how to lighten up without oil? In the same manner there is Guru and there is Linga. Until wisdom dawns on the mind of the initiate, the disciple, where is the scope for Bhakti or devotion? If one assumes the position of सोऽहम्, inevitably one is bound by the adherence of conduct of being दासोऽहम्, a sense of innate humility and implicit self-sacrifice enlightened by the devotional delight. Otherwise, O, Gógésvara, it stands condemned.

Allamaprabhu illustrates the examples of a fisherman, a butcher and a thief, who in their order, inflict prickly pain, deathly cruelty and indulge in thievery. All of them being unmindful of others' safety, security of life and property, and when they themselves are subjected to pain, loss

of life of their own dear ones and their household things of necessity are stolen cry aloud, wriggle about and bemoan for all that has happened. Worshipping God by such unkind, cruel and self-interested people will never be appreciated by Lord Gógésvara. Because of their impiety and discordance of knowledge of Siva, those ignorant persons suffer also in vain by acts of demerit of mundane life.

Allama, in his state of conviction of mind and in a tone of an ironic language emphasises the dire necessity of knowing one's self first, before making any attempt to seek the association of Sivasaranä-s in his Vacana ib. No. 85,

Allama, in deliberating on Gógésvara, calls him the thief (an ironical praise) who has stolen Yama, the Death. All these worshippers who are under the impression that He has departed and gone away from them, go elsewhere in search to find that thief. Meanwhile the illusion in them of not knowing themselves who they are, spreads here and there as a creeper. Look at! All such self-deceiving devotees in search of Sivasaranä-s, are found throughout. All the earlier practitioners of this kind have failed in their attempt because they were not able to cut across, making a shorter route for the realisation of the "Indivisible One" in themselves by means of Sünyadhyäna or meditation on the Indwelling Self.

By the performance of ablution over their Ishtalinga, Sivasaranä-s desire to obtain the fruit or derive the benefit of that ritualistic act. How are they entitled for it while naturally it should go to the cold desireless water. Performance of püja with Bilva paträ-s and flowers, craving for fulfilment of their ambition, does not qualify them for the benefit, where - as it should go to the respective benevolent trees themselves.

The worshippers offer the cooked food praying for the grant of favour or प्रसाद of Lord Siva, but it should go only to those eighteen kinds of nourishing grains and not to those who are not yet identified with the Supreme Spirit.

Such a keen critical reasoning mind of Allamaprabhu getting into the core of existence, the profound truth, deems that those who aspire after the Grace of Lord Siva, for which they are not qualified, as unjust self-deceitful persons because they offer Siva's own things of creation and not give up their own such as body, mind and life-force with their experiential essence of delight, the very vital source of life which constitute the inner sacrifice of mystic power of conscience.

In a soul-searching vacana (ib.V.No. 88) Allamaprabhu with a sense of self-criticism explicitly narrates that by uttering अहं ब्रह्मास्मि, "I am Brahma," he thinks he is illusioned. By saying that "I have negated the tendencies of my senses and become perfect," his experience is that he has become the target of sensuality of joy and sorrow, the duality (द्वन्द्व) of life. By expressing that he is the exponent of non-dualism, the doctrine of "Oneness," he admits that he has become haughty. Addressing Gógésvara, Allama confesses that he has come to be a virtuous Bhakta, in the pious presence of Sangana Basavanna, the Sarana of Siva and a renowned Bhakti Bhandäri. Thus the excellence of Bhakti Cult has been extolled by Allama in this vacana in preference to other schools of thought or philosophical doctrines including that of Advaita which is not qualified.

Dwelling upon Bhakta, the Prasädi, (V. 95) Allama informs that since Nandi, otherwise known as Basavanna was born in the beginning of the universe, all the Mahäganä-s,

who live in the worlds of heaven, earth and ether region, enjoy the propitiousness called Prasāda of Basavanna. Therefore, Allama tells that both himself and Gógésvaralinga too are the beneficiaries of the Grace of Basavanna, i.e. Nandi.

Prabhudéva called Allama regards the body, accompanied with the merriment of mind and enjoyment of all the sense-organs, offered to Sivacaitanya as similar to Gold made of mercury. On account of the fact of the offering made by Bhakta, Prasāda or the pleasant serenity of disposition of the mind is inherently deposited in him at the time of creation of the Universe. Therefore it is called as the foremost Prasāda or Ādiprasāda (आदिप्रसाद) which is self-luminous, par excellence superseding the influence of brilliance of the moon and the sun (cf. B.G. Ch. 15. 6). Thus Bhakta, the offerer being bestowed with the foremost Prasāda, his body is said to be "Prasādakāya." He is held as Prasādātma by Allama without an atom of doubt about it. Hence **Sarana**, according to Allama, is Gold. What a transubstantiation of the usual self-existing mercury !

Allama in his vacana (ib. No. 97) has given a description of a house alluding it to the 'body.' Illustrating by the figurative language, the body has been depicted metaphorically as "home." It looks very fine with two pillars (cf. ib.v. 21, 406) and stretched beam, covered over by a thatch. The way in which Allama has made that home a resting place, has a mystical significance in this following intuitive exposition: "ಮಗುಳೆ ಆ ಅಂಗಕ್ಕೆ ಕಿಚ್ಚಿನಿಕ್ಕು ಸುಟ್ಟು ಮನೆಯನಿಂಬು ಮಾಡಿದೆ ಲಿಂಗಜಂಗಮಕ್ಕೆ." Again that body indirectly referred to as an excellent home has been set on fire and reduced to ashes in order to make it a resort to the Lingajangama, the embodiment of Isa (ईश) The meaning contained in these couple of sentences is mutually conflicting and contradictory in nature. Thus it is a characterstic

of mysticism. The act of setting the house on fire signifies the attempt on the part of Bhakta whose state of experience is that of a **Prānalingi** in putting a stop to the unstability of **Prāna** and wavering mind and destroying the base nature of the body which is covered all over with hairs representing the thatch of the house mentioned in the vacana.

The phrase "**Prānalingi**" applies to one whose vital air or **Prānavāyu** is sanctified by the association of the spell of sacred "**Namassivāya**" नमःशिवाय **Pancākshri Mantra**. It goes up in the path of **Kundalini** energy and becomes one with the lustre of O'mkāranāda as "**Prānavātmaka**," "**Prānatējōrūpa-caitanya**." This harmony of **Prāna** with the Universal Spirit is called **Saktivisistādvaitya** of **Prānalingi**. Such a state of enlightenment of **Sivacaitanya** one enjoys, entitles him to be known as **Prānalingi**. He has the keen awareness of the subtle energy of **Prāna** and the experience of self-luminous **cicchaitanya** in the form of **Bhāvalinga** called **cidgarbha**(चिद्गर्भ) of **cidākāśa**. (चिदाकाश).

The stillness of the lustrous mind is the sign of becoming one with the supreme in which state **Bhakti**, **Jñāna**, **Jñēya** and **Jñātri**-- all merge into One, the wonderful. While extolling the oneness of the trinity of the basic doctrine of **Kāya-Guru**, **Prāna-Linga** and **Jñāna-Jangama** of **Shatsthalasiddhānta**, Allama has pointed that there is **Guru** who has shown the way of uniting **Linga** and **Prāna** into One. The proof for the existence of **Linga** is in front of one's eyes and that is "**Lingajangama**" as a witness. As a **yōgi** of the highest order Allama has meticulously used the word "**Prāna**" instead of the word "**Jeeva**" since the difference in meaning between the two words is crystal clear in his mind.

In the process of quintuplication (पञ्चीकरण) the principle of air or Vāyu, which is one of the five Mahābhūtā-s, merging with the second portion of the peculiar quality or property of the earth called Rasavati, having rasa / water, it is known as "Prāna." Therefore it is described as "आपोमयः प्राणः" It is not only the lustrous form of Jeeva, it has also control over it; (सर्वतत्त्वमयः प्राणः-- वीरागमः Vis. P.159); ("प्राणापानवशो जीवो"-G.S.39; "जीवः प्राणापानेन कृष्यते"- G. S. 40). Heart is the seat of Prāna, whereas all the nādi-s of the body are the passages of Jeeva which is in the form of दशवायु "dasavāyu-s." Prāna pulls Jeeva upwards while Apāna pulls it down. Jeeva is the principle of "I," (अहम्) with the tendencies of likes and dislikes namely निवृत्ति and प्रवृत्ति.

Bhakta, the Sarana should take care of the wellbeing of one's own " Self"--Indwelling Self and not to be mindful of the safety of god who departs by disassociating from Jeeva. And as such Bhakta,† the Aikya is able to free himself from ardent desire and wrath. Such a Sarana is called लिङ्गैक्य or Sivayógi. It is he alone, who is Jeevanmukta.

.....

† आचार्यागिमवाक्येषु विश्वासी लिङ्गजङ्गमे ।

भक्तिमान्न फलाकाङ्क्षी दाता भक्त इहोच्यते ॥

Intuitive Sthalä-s 12 - 18.**Mähésvara - Jñäni, -the enlightened.**

One who is affectionately devoted to linga is called Lingabhakta whom Allama Prabhu describes as the embodiment of Linga. Without knowing the greatness of Lingabhakta some proclaim themselves as Lingabhaktäs. But by nature Lingabhakta is an avowed devotee of Linga. He never aspires after other's wealth or women being an ardent follower of truthful path of good conduct as a devotee of Shatsthala. He will never be insolent or egoistic. He is the very form of a Lingadéhi bereft of the earthly qualities of bodily nature. Veeramähésvara as a class is one who has risen over and above the illusory-rid world of Mäya with unobstructed way of life of self-governance.

Lingabhakta is the abode of Sthävara or stationary Linga in the sense that Anädi Väyus, associated with the energy of präñalinga remain firmly at the entrance of all the nine channels as süträs or cakräs being the centres of activity of süksmapräñalinga for the expression of consciousness. Lingabhakta is the embodiment of Jangama whose belli is allegorically identified with the knowledge of Siva. Lingabhakta alone is true and all others are false according to Allama.

Allama, in his series of experiences, finds himself at a loss in not coming across persons whose sole object was Siva. He has seen people in ruination in their attempt to go about on foot from country to country. Others lost their career out of ignorance and haughtiness. Yet others being very sensual indulged in sex and suffered hellfire in life.

Mere wearing of linga on the body is not enough to be a Bhakta. Therefore Allama has illustrated such a person

by comparing him to a hedge on which a stone placed is sticking. Will such a stone be a linga or that hedge, a Bhakta? He who placed the stone on the fence, can he be a Guru? Just like the food packet tied on the belli cannot remove hunger, mere wearing of linga also will never help one in achieving the object of becoming one with the doctrine of harmony, the Linga, the cause of all causes.

Allama has noticed that people are tired of performing worship after worship externally with materials like water, Vibhuti, Bilva leaves and burning of incense, waving of lighted lamps, ringing of bells etc. They are not in the know of what it is and how it benefits. They by mere following the trodden path of worship similar to that of men of mob-mentality, nothing is gained except undergoing trifling travail. Therefore, Allama is of opinion that Lord Sankara will never appreciate the routine and artificial worship without innate love and devotedness to god and men of faith. With full confidence in scriptures, Allama propagates the truth embodied in the sayings such as "Bhaktadéhikadéva"—Bhakta is the abode of Deva, the brilliant; "Bhaktanityasatyasannahita"—Bhakta the one who is imbedded in eternal truth; "yatra Sivastattra Mähésvarah."— where there is Siva there is Mähésvara, avowed devotee of Siva. Therefore, as long as a person continues to remember Siva, the Gógésvara, that means, until he becomes Siva Himself, he should not discard linga.

But the wordly-minded common people's effort to install a linga in a temple is a matter of peculiarity and a strange thing in the eyes of Allama Prabhu. Still further he wonders at seeing those who lead a life of luxury by getting daily worship done by others. And those who worshipped the pratishtä or Sthävaralinga find themselves distressed in the burdensome wordly samsära. At last they leave behind them the linga, instead of becoming one with Ishtalinga.

By mere possession of even Jñāna and performance of external worship will not lead one to the state of blissfulness. It is meditation that enables one to the realisation of the doctrine of Sôham (सोऽहं) "He is me" / "He I am". This *Bhävāgama-sthala*m of Veerasaiva Siddhānta Sikhāmani fully endorses the pronouncement of Gósāla Gurüttama that by mere knowledge there can be no liberation from the bondage of samsāra. Gósālā's doctrine of Sünyadhyāna is very well known as the fundamental principle of Veerasaivism.

A sense of shame behind the loss of modesty is relegated by a piece of loin-cloth. Those who cast off that cloth think themselves that they are Digambarā-s (दिगम्बरा-s) — sky-clad wandering monks. Those elders who presume that they have renunciated all and everything are, in fact, sunk in self-conceit. By throwing out the loin-cloth and if the mind is merged in self-esteem, it does not mean that they have severed worldly bondage. Hence the inner self has sold the knowledge to egotism, instead of offering itself to the supreme state of blissfulness of Parasivabrahma. The verbal disputation itself on spiritual matters by such self-conceited people who are immersed in abominable acts of sex, is unusually peculiar and strange in the view of Allama Prabhu.

Some of the vacanā-s of Prabhudēva depict the state of affairs of Kaliyuga, the age of evil acts of Kali. In one such (ib. No. 130) Vacana he has pondered over the bad shape of the society of his times. Affectionate moments of contact turn into bitter quarrelsome ones. He decries and feels bad about those preceptors who gave ill-advice. As observed, there was no fundamental mutual harmony between teacher and the taught, bhakta and jangama, pupil and pupil, bhakta and bhakta, jangama and jangama. As regards the preaching made by some that prāna is linga, Allama Prabhu has disapproved

it by advancing convincing reason for it. Body constituted of bone, skin, flesh, blood and marrow etc is the inevitable container (आधार) of *Prāna*. The contained (आधेय) called *Prāna* is *jadātma*, the inert *Atma*. By itself *prāna* is not *linga* as it seeks the favour of *Guru*, *Linga* and *Jangama* for being liberated.

12964

On seeing people who, on the pretext of worshipping *Sivalinga*, intend to satisfy their hunger and thirst, *Allama* expresses his doubt about the veracity of their affinity to *bhakti* or love of god; devotedness to *Jangama* and attachment to *linga*. As such he feels that *Gógésvara* rejects *bhakti* based on disguise or *upādhi*.

Commenting upon this *Vacana* (ib. No.132) *Magge* *Mäyidéva* has interpreted the phrase "*Idèntó bhaktisam-bandha?*" it means, how could it be related to devotion? The question posed expects the answer in the negative—in a pithy and lovely wording as "*na Bhāshā*." The word "*Bhāshā*," for a moment, makes no headway for the reader in understanding the connection between the original kannada phrase and the commented wording in sanskrit. After deep deliberation the word "*Bāshā*" here appears to stand for *Sarasvati*, or "*Sandhyā Bāsa*" It is a *yógic* term originated in the *Himālayan* region among *yógins*. When the *kundalinī*, the creative power or Cosmic energy called *Sakti* of *Siva*, after having been awakened, **flows** upward to *Trikoṭa Sthāna* through the central channel of life known as *Sushumnā*, constituting of three-fold *Vahni Sūryéṇḍu* aspects of *Sabdabrahma* accompanied by sympathetic cords called *Ida* or *Sasi* (Moon) on its left side and *Pingala* or *Misra* (Sun) on its right extending the way from the base to the top. The meeting place of *Ida* and *Pingala* with *Sushumnā* is called *Muktatrivēni* in the middle of two eyebrows and *Yuktatrivēni* at the base of the spinal column.

These three channels of energy are known by the names of three sacred rivers of our mother land. They are Ganga (Idä—Chandra, Amritavigraha, the embodiment of nectar, feminine in yógi conception and not according to Pauranic description), Yamunä (Pingala—Sürya, masculine, Rudrätmika) and Sarasvati, the **Sabdagarbha**, the bearer of Sound, Jyótirmayī -cum- mantramayī **kundalini** channel by name Sushumnä. It is from the womb of this mother Sushumnä that the divine language called "*Sandhyä Bäsa*" was born. In the awakened state of Sushumnä, endowed with the intuitive recognition of "*Sandhyä Bäsa*," the yógi derives great joy of brilliance and by way of conversation through that exclusive yógi language he shares his spiritual experience with other sages of intuitive knowledge of Supreme Self. Though philosophically the "*Sandhyä Bäsa*" is said to be similar to Sanskrit, its grammar appears to be quite different from that of sankrit. It is based on sounds. The meaning of each word is derived from its root sound of spiritual and philosophical origin. "*Sandhyä Bäsa*" known as "*Dévaabhāṣā*" is neither meant nor connected with any communication of business affairs of daily life. Therefore it was difficult for others to understand.

In this connection it may not be futile to make an attempt on the part of adepts to find out whether there is any internal or distant relationship at all, between "*Sandhyä Bäsa*" and the hymns of "*Mantragópyä-s*" dealing with spiritual experience of Sivayóga called "*Lingāngasāmarasya*" taught secretly by Sivaganās of earlier times. If so in what way or aspect or what extent of influence is there is a matter of religious and philosophical enquiry to be undertaken with reference to the recitation of the hymns of "*Mantragópyä-s*." Since *Sushumnä*, the chief energy channel of *Kundalinīśakti* is the common vehicle for "*Sandhyä Bäsa*" as well as "*Mantragópyä-s*," it is of

real importance and worth considering to find out the details of relationship of both.

We may for example notice the very word "Linga" which is a technical term in the philosophical works of Veerasaivism. It has an intuitive yogic meaning of spiritual truth. In the scheme of the language of Sushumna, the meaning of the word 'Linga' is based upon its basic syllabic sounds of 'Li,' (a/ə)o- bindu or cypher) and 'ga,' which are intimately inter connected or linked as trinity through their hidden meaning. 'Li' stands for Sūnya, that which is the source of the Ultimate Truth and light from which the whole world of living and non-living evolves and involves in it for good. (a/ə)o, that is bindu or Zero stands for playful amusement or sport of self -will and syllable 'Ga' stands for 'Cittu' communication of conscienciousness of Pinda, the very image of Supreme Soul. He who knows the spiritual symbolic meaning of the word "Linga' alone is called 'Lingangee'---one who is in active relationship of the meaning of the word 'Linga' carried out in one's body, mind and speech. The basic doctrine of Veerasaiva philosophy is the doctrine of wearing of linga on the body. It is not a word commonly used for daily affairs of the world to mention the names of things or objects or their gender. As such in the language of Sushumna or "Sandhya Bhāsa" the meaning of the syllabic sounds of the word 'Linga' has perhaps been analysed by Chennabasavanna in one of his Vacanā-s which begins as follows: "**Likārave Sūnya, binduve leelè, gākāravè cittu—i trividhadòlagadè lingavèmba sakeela.**" This analytical meaning of syllabic sound is not the product of language-skill or intellectual fancy but the manifestation of intuitive spiritual experience of truth.

The following translation of a symbolic narrative Vacana of Allama Prabhu lays stress on courage, fidelity and

dedicated adherence to Lingatattva, the prime doctrine of Veerasaivism. 'Having been unable to ride upon a given horse, those who want some other horse to ride, are neither heros nor men of prudence. On this account all the three worlds are undergoing distress by carrying the saddle.'

Here the word 'horse' is one of the symbolic terms used in this Vacana. It symbolises the spiritual meaning of Ishtalinga which is the manifestation of lustre of the innate divine spirit in oneself by the touch of the spiritual guide and philosopher called Guru. By the worship of this given Linga alone Lingabhakta, the Māhesvara attains the ultimate goal of Jiva-Sivaikya or Lingānagasamyōga called Jeevanmukti, liberation while in life and not salvation after death. Since horse is known for its strength of power and speed, it symbolises Linga, the image of Sivasakti. The allusion of Linga to the horse is of full of significant meaning of hidden nature in view of its nobility, lustrous divinity, royal dignity and friendly nature of a companion to depend upon to reach the goal. The given horse is not a common one but the Supreme Being of celestial qualities fit enough to symbolise the Ishtalinga, favoured by the spiritual Guru. As regards the saddle, instead of serving as a seat for the rider, due to the ignorance of the rider, the indwelling Jeevātma, the individual soul, it became a burden on his head. The word 'saddle' symbolises Brahma, (Ref. Ptv. No.86 **Prān**: Brahma /Brahmanāla, the saddle; Pranava, the horse.) the worldly or earthly attachment of burdensome Samsāra which comes in the way of upward journey of spiritual advancement of a Lingabhakta or Māhēsvara.

It is generally said that good conduct of parents is inherited by the children, just as the personal behaviour of the preceptor or guru is followed by the pupils. But there are no philosophical models to emulate. Hence the headlines of

those doctrines were all left behind. Due to ignorance, the path of truth remains in the dark. How can the ignorant beings realise the intuitive knowledge of spiritual experience of devotion?

Based upon the Vacana (ib. 134), the free rendering of which is given above, Maggè Mäyidéva, in his commentary has drawn our attention to the good conduct of reciting the incantation of "Namassiväya" (नमश्शिवाय) meditated upon by ideal parents and pious preceptors by whom it is initiated. With the recitation of this Mantra 'Visvä'tma' (विश्वात्मा), the Universal Self is adored by Lingabhaktä-s or Mähésvarä-s in the form of Linga. This spiritual incantation is the very image of the globe or Universe. It is symbolic of the doctrine of Pancatattva, personified as Pancamukha Parasivabrahma. It identifies itself with the doctrine of Linga which makes no distinction of caste or creed, male or female, high or low etc. In revealing the hidden meaning of Siva, the term "Linga" and the incantation, "Namassiväya," being its verbal form of explanatory and aphoristic nature are complementary to each other and therefore have rendered most significant contribution to the understanding of Lingatattva. Even the shape of Ishtalinga takes its root from the sacred dhyäna-mantra namely "Namassiväya" which symbolises globe, meaning philosophically "Visvä'tma," the influence of which is found in the inclination of naming a cave as "Visva Jhopri" in Bihär dedicated by the Mauryan Emperor Priydarshi of 3rd century B.C., to the Äjeevikä-s and after many centuries later we see one hermitage named as "Sugóläsrama" which means 'global hermitage' at "Sògala" in Karnataka, South India.

Siva resides continually in Lingabhakta who neither covets anything of others nor is indifferent to himself or disinterested in the objects of senses. For Bhakta, the body is a temple and Jeeva is Déva, the Eternal Divinity. The objects of senses and all that is world are means for the attainment of "*Sóhambhäva*" or statehood of Siva. Hence the world is real, the very manifestation of the Eternal Truth, the Universal Self, is what is implied here in this Vacana. Bhakta devotedly offers himself with whatever he possesses in the service of Jangama with "*Däsóhambhäva*," the sense of being an obedient servant of siva in the form a Jangama. Whatever he offers to the Jangama will precede with the awareness of non-possession of ownership of things offered and with firm conviction that everything is the favour granted by Siva only. Such a person who distances himself from the attachments of worldly possession is undoubtedly the Bhakta and he alone embodies the divine presence of the Omnipresent as "Jeevanmukta," or "*Sünyäsünya*" the liberated soul while in life.

Linga is the embodiment of Cosmic Energy called Cit-sakti or Supreme consciousness. The form of Linga is observed in the intuitive spiritual experience of the radiant Inner Self. The lustre of Linga in the form of consciousness permeates the entire body in its fullness by the favour of the power of incantation of Pancäkshari initiated by the worshipful spiritual preceptor. He who is of firm conviction that the Karasthalalinga, a mini Universe, is none other than this Omnipresent Cosmic Power and thus being himself favoured by it is called Lingaprasädi. When Mähésvara, the Lingabhakta is free from the mental inhibition of caste, class, community or tribe, religious or ascetic order to which one belongs, he is regarded as *samayaprasädi*. An Acca or virtuous prasädi is one who has discarded all types of illusions. He entertains no discrimination from man to man both in thought and in ac-

tion. Every one is equal in his eyes and he sees 'the One' in all. Being endowed with the highest favour, Basavanna is the only unparalleled Prasādi.

The Prasāda is of three kinds associated with Guru, Linga and Jangama. They in their order are called **Suddha Prasāda**, **Siddha Prasāda** and **Prasiddha Prasāda**. Māhēsvara offers body, mind and wealth to the said trio, the Guru, Linga and Jangama with purity of body, mind and speech. Thereby he who enjoys the favour bestowed on him is called **Trividhanātha**, **Isa** or lord of the trinity. He is proclaimed as hero, the Great, erudite, the Profound.

When once the Māhēsvarā, has already been invested with Linga on his body through the initiation of **Sivamantra** commencing with **Pranava** called **Om** in his ears by the **Sri guru**, he must not think anything other than **Karasthalalinga** with which he is able to be one with. It is he who is a **Prānalingi** whom Gógēsvara admires most.

Prānalingi is not only favoured with **Karasthala linga**, he, as *Lingadéhi*, is also the abode of **Pratisthalinga** in the sense that **Anādi Vāyus**, the beginningless winds which are accompanied by the energy of **Prānalinga** of **Manasthala** (the place of mind- the mid-eyebrows) stand still without any movement at the entrance of **Navanälä-s**, the nine channels or air tubes of energy including **Ida**, being the centres of activity of subtle vital airs. As such they are centres of spiritual energy, where stationary or **Sthāvara Ācārādi Lingā-s** reside. Hence the nomenclature of "*Lingadéhi*" is significantly meaningful in respect of all mankind and Māhēsvaras in particular because they are conscious of it through intuition.

While depicting the state of Māhēsvara as **Sarana**, Allama narrates that just like the black eye-ball in whose pur

view or range of operation come all the fourteen worlds, **Sarana** also, though tenderly delicate, embodies in himself the Universe, whose symbol is Linga. The manifestation of the formless divine spirit of Gógésvara as '**Sarana**' is compared to doll-drama played by an unseen hand for the sake of sport or amusement.

The self-born innate nature or disposition of Siva associated with Sakti manifests in many forms at His sweet Will, just like the leaves and fruits present to view in a tree in course of time due for fruit-bearing. In His sportive mood, Gógésvara is "Umäpati," husband of Umä. In the absence of His sportive mood, He is "Svayambhu," the Self-existent innate nature of knowledge of Eternal Truth, known as saccidānanda, truth, knowledge and bliss. He has no other independent physical body of his own except that of a Sarana.

When there was no sign of existence or its appearance in the form of five great elements, and the principle of time, space and not to speak of worlds of moving and non-moving beings, the Lords of the three worlds desirous of knowing truth, Gógésvara, the formless Sünya, was bereft of the state of being and non-being filled with His own disposition or nature, characteristic of being the cause of causes. Thus, in the state of unmanifested reality, Gógésvara remained by Himself only to be conceived by intuitive recognition.

Allama Prabhu narrated in one of the vacanäs (ib. No. 144) the recollections of Pauranic description of Siva's earlier performances, as Sadāsiva, of His unique and wonderful acts of Self-will in protecting the world of living and non-living beings, the entire creation of His, at large. As such no formalities of religious practice of worship was there on His part. Without worshipping linga, Siva drank the devastating

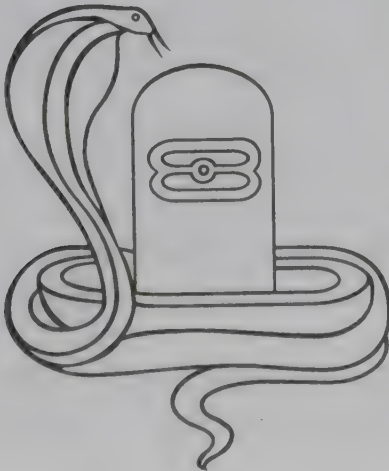
deadly poison, as Lord Mahādēva, that came out of too much of churning of the ocean of milk by gods on one end and demons on the other, with the churning stick called Mt. Mandara and Ädisésha, the sovereign of serpent race as its churning rope held at opposite ends by both the groups. Next without performing Sandhyāsamādhi, prayer accompanied by meditation before taking food, Siva drank porridge with great pride of pleasant experience in the house of Channaiah, a cobbler and one of the ancient Asankhyātā-s. Still further even before Citraguptā-s knew the job of recording the vices and virtues of human beings, Siva the great lover and admirer of His bhaktā-s lifted up Kāncīpuram with Him and hid the huge Mt. Kailāsa in His small belli. And all the fourteen worlds took shelter under His hairholes. These early distinguished deeds of Siva were all matters of great wonder and amazement to all the worlds protected by Him being endowed with pancaprāṇa or vital airs. This account of paurāṇic belief speaks of glorious innate power of Supreme Self, the breathless that breathed by its own caitanya or energy and manifested entirely in the living and non-living. (Ref. ib. V. 17, 23 and 101 Prāṇalingisthala) As such, words fail to describe His Majesty and His love of the devotees.

With all that, Allama gives the graphic picture of Siva in another Vacana (ib. No. 145) which describes Him as one who smears all over the body with Vibhūti, the sacred Ash which comes under no category of ornaments. He wears the tiger's skin for loin-cloth which no one entertains for a good garment. He holds Khatvāṅga, (खट्वाङ्ग) a staff with a skull at the top, which has no place among weapons. Even though Siva appears thus discouraging, He grants the position of Lord Indra who is known for pomp and glory of heaven, to all devotees of firm faith in Him.

Allama, in a figurative (ib. V. 147) address to Kāma, the cupid, dares and warns him that in case his pancabānā-s or arrows made of five kinds of flowers including that of kamala, are aimed at him, they cannot burn him as he is already burnt in the fire of separation from **Siva**, known as Kāmadhvamsi, the destroyer of Kāma. These and other vacanā-s of Allama Prabhu are instances wherein he has made use of Pauranic medium during the course of his exposition of philosophical and spiritual experiences of truth.

The state of union of Māhēsvara with his Ishtalinga is expounded (Vide ib. V. 148) by Allama Prabhu in narrating his own as Māhēsvara's experience of **Siva**. The body, he says, is in the worship culture of **Siva**. The mind, in the act of deep meditation and prāna, the vital airs engaged in the devotional love of **Siva**. Thus the body, mind and prāna being offered in the service of **Siva**, Allama stands firmly detached from the worldly attachments and is in the state of union with the Supreme Self and enjoys the eternal bliss, as a renunciate of highest order.

.....

Intuitive Sthalä-s 19 - 25

Prasādiññānī, Prasādi, the knower.

Allama Prabhu points out how one should make offering to the Benign Siva. It should be done before the thing of offer touches the body; even before it comes to the notice of the mind; moreover even before its contact of gratification takes place in one's inner experience. One should offer oneself even before the Guru performs the religious rite of hastamastakasamyóga by which the Ishtalinga, the symbol of one's own cicchakti—the power or energy of lustrous consciencess, is given to the disciple, placing it in the left hand-palm to adore it as his Prāṇalinga, making the offering with right hand. Such a devotee when he makes an offering to Linga, he will, in no time, become one with Linga just like a dry cut stalk or straw when comes into contact with fire, it becomes the fire itself. Hence such a subtle minded devotee as the true knower of Prasāda or grace of Siva is known as Prasādi, in the true sense of the term, he being engulfed by the fire of knowledge of Siva.

As observed by Allama Prabhu, all those who pleased Linga in their own ways of worship and got what they prayed for, were all ruined for not having been the "Lingabhógópabhógi"—that is, those who relish the offered food as the favoured one of linga, the Eternal Truth, as Prasāda or favour. People's present birth according to Allama, is due to the fact that one has failed to perform the rite of offering to Linga in the previous life. Even in this birth if one fails to offer oneself to Lord Siva while alive, it is inevitable on one's part to undergo the cycle of births and deaths in future also.

The true devotee is one who voluntarily offers things to Jangama before being asked for. Will Jangama who is the

embodiment of linga ever beg? Those devotees who present things of offer only on request and those Jangamä-s who beg for alms are considered unworthy of favour of Lord Siva.

Only those who have self-illuminating and intense insight penetrating into the doctrine of Eternal Truth called Sivatatva and being endowed with the power of knowledge of pravṛtti or Cosmic evolution and the very cicchakti in the form of devotional offering without any pride or ego in the path of nivṛtti or involution are said to be in Prasādisthala. In that state of experience one enjoys the incessant calmness of mind.

"Prasādi Bhakta," Prasādi related devotee should not offer anything which he has coveted for himself. When, with the firm conviction of the 'servant-master relationship, he will he have prasāda or grace of the Lord, then the question of desire on his part will never arise as he has offered it not as his own, but as that of Lord Himself.

Prasādi-related Māhēsvara is free from the bodily pain. He is known as "Linga-prasādi", one who has the favour of Linga. He who has no mental agony, Āsāpāsa—the noose or bond of desire, is called Jangama Prasādi, one who has the grace of Jangama, the embodiment of Siva. When one has no involvement in the wordly affairs, he is said to be "Samaya prasādī." One who has the favour of all these trio, Allama says, would be the virtuous Prasādi (ಅಚ್ಚಪ್ರಸಾದಿ).

If the prasādi-related Māhēsvara has to become sarvasuyidhani or sarva-samarpaka, the offerer of everything should devote the inherited bodily attributes (ಉಪಾಧಿ) such as kāma (ಕಾಮ) and cródha (ಕ್ರೋಧ), passion and wrath as asacrifice at the feet of Lord Siva so that they may not touch the indwelling soul. The observance of conduct and knowledge of worship of Siva through the method of offering will form

Abhédabódha, (ಅಭೇದಬೋಧ) the monistic perception on account of which the prasādi is known as Abhinna-prasādi, (ಅಭಿನ್ನಪ್ರಸಾದಿ) non-dual or unique prasādi.

Under Parsādi-related Prāṇalingisthala, Maggè Māyidēva's selected vacanā-s of Prabhudēva to delineate about Linga, Jangama and Prasāda. They are said to be originated from Anubhāva, the experience of "Siva-Jeevaikya," the union of Siva and Jeeva. As such Linga, Jangama and Prasāda which are also part and parcel of Ashtāvarana, (ಅಷ್ಟಾವರಣ) the eight aids or means for the attainment of salvation are the very forms or nature of Siva Himself. The meaning of the word "Anubhāva" (ಅನುಭಾವ) is explained on the basis of the root sounds of the letters in it. The definition of the word "Anubhāva" is narrated in the following slōka.

"ಅಕಾರೋ ಲಿಂಗಮೇವೋಕ್ತಂ | ನುಕಾರೋ ಜೀವ ಉಚ್ಯತೇ |
ಭಾವಸ್ಸಂಯೋಗ ಏವೋಕ್ತೋ | ಅನುಭಾವೋ ನಿಗದ್ಯತೇ ||"

"Akāro lingamēvōktam | nukāro jeeva ucyatē |
Bhāvassamyōga évōktō anubhāvō nigadyatē ||"

The sound of letter 'ಅ' ('a') in the word 'ಅನು' (Anu) stands for Linga, Brahma or Paramātma (ಪರಮಾತ್ಮ) and 'ನು' ('nu') stands for jeevātma (ಜೀವಾತ್ಮ) or déha (ದೇಹ); the word "Bhāva" (ಭಾವ) signifies 'samyōga;' (ಸಂಯೋಗ), it means union; Dhāraṇa (ಧಾರಣ)—keeping in mind; nenahu (ನೆನಹು)—remembrance. The other widely known technical term in Veeraśaivism for "Siva-Jeevaikya" is "Lingāṅgasāmarasya." In the word "Bhāva," 'Bhā,' means 'Kānti' (ಕಾಂತಿ), splendour; 'va' 'ವ' means 'sukhi' (ಸುಖೀ), joyfulness. Thus the derived meaning of the word "Anubhāva" (ಅನುಭಾವ) implies joyfulness of splendour of the union of "Jeeva and Siva," the Oneness of which is attained through the intuitive yōgic experience of life-force of vital airs with godly bent of mind, seeing

the Eternal Truth, the Divine light in all, with full of His favour and good-natured moral conduct put into practice in the daily life. The subjective experiential worship of indwelling self of a Veerasaiva is consecrated through the accompaniment of external ritualistic worship of Ishtalinga. It is the core of Ashtāvarana (ಅಷ್ಟಾವರಣ) for the spiritual approach to be identified with the Supeme Entity. It is therefore called action oriented Linga (ಲಿಂಗ). As such Veerasaiva dharma is an experiential living religion of spirituality of ancient origin, propagating the doctrine of Sünya, the womb of imbedded consciousness, the cidgarbha (ಚಿದ್ಗರ್ಭ) of the Supreme Energy, the Ultimate goal or abode of a Veerasaiva.

The Saranä-s, the knowers of Prasāda or favour of Siva strictly follow the religious rite of offering of food to Guru, Siva and Jangama and relish it with whole-hearted pious feeling of emotion and gratitude after the same is favoured at their hands as Prasāda. Physical object is fit for being dedicated or offered to. But the other one, Prasāda or favour has the spiritual meaning attached to the word " Ódana,"(ಅನ್ನ) the object, because of the favoured touch of satisfaction of the Guru. Therefore, the spiritually nourished devotional meaning of the word " Ódana" is Prasāda. It is Bhāvanātmaka, perception by conviction of piety attached to the word Prasāda. The Prasādi-Sarana, according to Allama Prabhu, is the Seer, the Spectator since both Siva and Sarana are viewed as the very embodiment of "Prasāda" in its essence.

On account of the strong current of wind called perturbation of mind resulting in chaotic illusion and ignorance, the glowing flame of light of knowledge or wisdom of the indwelling self extinguishes. As a consequence, under the cover of darkness of ignorance, the path of final beatitude of life is not at sight. Grief and distress take root in the mind.; the delight disappears. The doctrine of all-encompassing Self-illuminating intellectual brilliancy called Jñānajyóti of highly

subtle nature is regarded as the prime preceptor who awakens the world from the darkness of ignorance. The wind-fall of favour of the Supreme Deity, the Omniscient is there on the bright disposition of mind of the **Sarana** of the highest order who is an adept in the m  ntric science of offering to Siva. Otherwise the fate is that of an ignorant one. The knowledge of Siv  rpana, the rite of diligent offering to Siva is rigid and hard to follow by devotees of ordinary calibre who are wedded to bodily lustre of selfish end. Therefore those to whom Siva alone is the final resort, say that observance of offering is basically subtle and spiritually mystical. The favour of Guru is assigned to the disciple. As to the disciple, the favour of the spiritual Guru becomes the food for thought and inspiration to lead the life of piety and gratitude to "the Benign One," and the "One in all," the bountiful. By the knowledge of metaphysical science, all that exists is meant to be devoted to Siva Himself in whom the Pras  di establishes identity.

.....

Intuitive Sthalä-s -- 26 - 32

Prä**n**alingijñānī, Prä**n**alingī, the knower
and the related core States of Bhakta, Mahé**s**a, Prasādi, **S**arana
and Aikya of Prä**n**alingisthalam.

The present Prä**n**alingijñānī and the other subsequent sthalä-s highlight the Vacanä-s of Allamaprabhu dealing with the experience of the indwelling self and the Ishtalinga worn on the body apart from the difference between the two. The stress is on the nature of Prä**n**alinga and its knowledge. At the outset Allama calls into question the rule of conduct that one should give up one's life if Ishtalinga falls from the body or lost by chance as enjoined by Ägamä-s. The ignorant views that the external linga and the internal one is one and the same. In that case, Allama questions why the präna that is engrossed in Linga does not depart from the body when the Ishtalinga falls? It is the **S**arana, the Sivayógi that distinguishes between them. So long as life exists in the body, it should be revered as linga and treat the body as its seat for certainty, without any doubt as pointed out by Allama.

The temple of god, according to Allama, is in the body and hence the need for the second one does not arise. If god wishes to take on the image of a stone at a temple, Allama poses or puts forward the question as to what should be his position as a living entity? Further he wants to know which of the two temples is the real one. At one end there is a self-born, imbedded Linga in the temple of the body and at the other end there is a Linga born to the rugged rocky stone in the creation of the Universe called Brahmä**n**da., shaped at the hands of stone-cutter and finally becomes Linga by the spell of sacred formula by the priest. Thus the trio-born Linga

becomes the deity of the temple in the eyes of the world. It is the layman's popular conception of God or it is mere innocent devotion. As such Allama enlightens those who are spiritually aware of the presence of God in themselves not to pay heed when the ignorant persons accuse them as Vratabrastās in case linga falls from their body or it is lost by chance. Thus Allama has established the philosophy of religion of god in man which speaks of his everlasting Universal Truth of Supreme Brahma.

Allama has touched upon the sacredness of the body of the **Sarana** in this Sthala. He has upheld the validity of burying the body on finality of a **Sarana** instead of consuming it to fire (q.v. ib. V. 199). Allama makes burial mandatory because the Unmoved formless Linga has been naturally at the centre of the heart, daharākāśa or **Sūnya** itself. It is under nobody's control. Hence not to take recourse to cremate the body.

When **Sarana**, having been gifted with the self-illuminating Linga, vigilantly worships it inwardly in mind with deep love of devotion, and if he should go out in search of it, Allama ridicules such an attitude as that of a person who having been riding on an ox, goes out to find it elsewhere (q.v. ib. V. 172).

The learned scholars, having learnt different schools of thought, instead of reflecting upon the ceaseless auspicious 'One', the Parasivabrahma, paying homage to him as Guru by saying **Saranu**, it means 'I bow before you,' do not believe even though when the symbolic esoteric meaning of Linga is conveyed to them. The Guru has given the worshipful Ishtalinga to the disciple as a symbol, because there is every chance of his forgetting Him otherwise. The **Prāṇalinga** which is inside the heart might become a thing out of sight. Thus Allama drives

home the point of faith that one should have in one's own state of Supreme consciousness of Siva and he himself is the 'Linga.' If one knows Siva really, he himself is Siva and none else (q.v. ib. V. 173). The Isvaravacana reminded by Allama is "Jeevóhameesvarah" (21-51) of Pāramésvarāgama. "*Ātmaiva cidghanataram sivalingamuktah*." (q.v. ib. sl. 269)--in the words of the commentator. Ātmā alone is said to be Sivalinga, the compact of Supreme knowledge. This conviction of the yógić realisation of esoteric truth has been delineated by Allama with a number of examples of his spiritual experience. He has specifically made it a point that he never searched for Gógé-svara linga outside. He has expressed that he was often struck with wonder at seeing Him always residing in his Ātma (ib.sl. 270). By virtue of his being a Prāṇalingījnānī, Allama asserts that, in no time, he can annihilate the alluring objects of senses that purturb one's peace of mind by his weapon of knowledge of Siva and he very well knows that the illusion of the world can never affect him. By not having firm faith in the obvious 'One' in oneself, naturally on account of the fault of wavering mind with doubt, one has to undergo the travail of transmigration is what Allama says. Prāṇalingī, is defined in the following slókā-s:

सर्वतत्त्वमयः प्राणस्सर्वज्ञानमयश्शिवः ।

अनयोर्योगमेवैतत्प्राणलिङ्गमिहोच्यते ॥ वीरागम. Viś P. 159

प्राणो यत्र लयं याति भास्करे तुहिनं यथा ।

तत्प्राणलिङ्गमुद्दिष्टं तद्द्वारी स्यात्तदाकृतिः ॥ Viś.P.160

The union of prāṇa, the state of existence of all doctrines of reality and Linga, it means, Sūnya, otherwise known as Siva, the auspicious, composed of entire range of knowledge is said to be Prāṇalinga. The absorption of vital airs takes place

in Sünyashtāna just like the frost disappears in sunshine. He who reflects upon it acquires the very aspect of nature of Prānalinga. Prasādi-jñānī, who is the experimenter of the ritualistic acts of Jñānakāṇḍa alone becomes Prānalingī, Sarana and Aikya. If the stages of Bhakta and Māhēsvara are related to Tyāgāṅga; Prasādi and Prānalingi pertain to Bhōgāṅga. The former is action-oriented, whereas the latter is Jñāna-oriented. The power or energy of Linga itself is said to be Prāna. Prānalingī, is one who worships Ishtalinga as the symbol of intuitive spiritual knowledge being the Universal Spirit called Ātmavijñāna; as the object of perception called Jñeyā and as prāna, the life principle of existence of reality or truth.

Apart from Prānalingī-jñānī and Prānalingisthala, The Prabhugeeta has dealt with the five states of Prānalingī as Prānalingibhakta, --Mahēsa, --Prasādi, --Sarana and --(Prānalingi)--Aikya.

Prānalingisthala, as its very title indicates, the selected Vacanā-s naturally are connected with Sivayōga based upon the experience of Shatsthala-sādhana of Allama. The experience of wonder at his spiritual progress of Jeeva by assuming the form of Antarātma and Paramātma for the attainment of Sivapada through devotion has been expressed in a graceful mystical Vacana resounding with consonantal alliteration of the word "Tumbi" (ತುಂಬಿ)(q.v. ib. V. 218). The Jyōtirlinga that is born at the churning centre of the naval by the involvement of the Prāna and Apāna, rests at the centre of the heart, establishing itself throughout from the base called Ādhāra to Brahmarandhrānta enlightens the entire body called, Universe. The Prājñajeeva experiences the hidden joy that has permeated everything commencing with body and all that is inanimate object in the universe. The body is the only dwelling for Prānalinga; heavenly Ganga is for its bath; Brahmarandhrānta as its Rasadabavi (ರಸದಬಾವಿ). The worship per-

formed was by the good present Conciousness of the past perception called Vāsanā and not by the flower of fragrance of Nature. The explanation of the phrase "Siva Siva," that is, Sivóham or Sivabhāva itself is Advaita or non-duality. This is how the Prānalingi as Bhakta worships his 'Prānalinga.' In the conception of Allama, worshipping of Prānalinga is incessant and no time-schedule fixed of either day or night, morning or evening (ib. V. 229).

Allama, by his perceptual clarity of thought about the reality of things maintains the Sivahood of Jeeva. According to him Jeevātma is Linga. By going through the process of Shatcakrabhédha, controlling of the vital airs and reaching the Brahmasthāna where there is the *Well of Ambrosia of immortality* all the Sivasaranā-s found Mahālinga known as Omkāraparasivabrahma, the avācyapranava at Sahasrāra become one with Supreme Bliss. The assertion that he is the very Gógésvaralinga itself and the spiritual truth realised by Allama is the prominent part of the sthala. The boldness of spirituality can be seen in such utterances as "ಗೋಗೇಶ್ವರ ಲಿಂಗವು ತಾನೆಕಂಡಲವೋ" (ವ.176); "ಗೋಗೇಶ್ವರಲಿಂಗವುತಾನೆಕಂಡಾ!" (ವ. 177); "ಚತ್ಸುಖವಿರಲು ಗೋಗೇಶ್ವರ ಲಿಂಗವ ಬೇಜು ಅಜಸಲುಂಟೆ? (ವ.195). The Upanishadic maxim "ಆನಂದಂ ಬ್ರಹ್ಮ" has been manifested in these regional vigorous expressions of gems of thought.

Through his inspired Vacanā-s, Allama tried his best to dispel the darkness of ignorance on the part of the so called enlightened personalities of his period. By himself being the embodiment of Jagajjyóti, brought Jyótirlinga, the Divine Light to the world. The folklores have paid tribute to the socio-religious influence of Allama on the spiritual level of the populace and as one who has been emulated by one Mantéswamy of recent centuries in Karnātaaka, Mandya District. The

folksongs sketch him as the herald of the doctrine of Divine Light of life on earth, the religion of God in man. He has been hailed as 'ಪಾತಾಳಜ್ಯೋತಿ' (Ams. p.145) signifying his Royal Splendour coming from Nāgarakhanda or Nāgavāsa, as son of ನಾಗವಾಸಾಧಿಪತಿ, the uplifter of the neglected ones and liked by every section of society without exception. Hence he is described as "Sakalasamayapreeta."

The tradition of Allamaprabhu has not only continued in the form of the institutionalised renunciate monasteries in Karnāṭaka and other provinces from about 14th and even earlier centuries, but also as groups of mass devotional worshippers. Thus the spiritual message of Allama which had swayed the commonality has been penned with inspired imagination of the native soil in the folksongs. There are a few versions of folksongs on Mantéswamy personified as Allama. They touch upon the Divine Light in the life of Allama. He has been sketched as one who descended on earth as the "firefly," signifying the great mystical knowledge of Supreme Truth embodied in the form of 'life' on earth. The analogy itself speaks a lot and holds mirror to the truth hidden in oneself with self evidence. The univocation requires no further commentary at all. Association of Light and delight with life has been caught by the imagination of folklore writer in the following lines of superb but simple soul-feeling gait of words:

"ಆದಿ ಒಳಗಲ ಜ್ಯೋತಿ
ಬೀದಿ ಒಳಗಲ ಜ್ಯೋತಿ
ಅಂಗೈಲಿ ಉರಿವಂತ ಜ್ಯೋತಿ
ಮುಂಗೈಲಿ ಉರಿವಂತ ಜ್ಯೋತಿ -ಜ್ಯೋತೀ
ಭಿನ್ನಭೇದವಿಲ್ಲದಂತೆ ಉರಿವಂತ ಜ್ಯೋತಿ" Ams p.144 -5

Each word is pregnant with the wisdom of the sages. The first line "ಆದಿ ಒಳಗಲ ಜ್ಯೋತಿ" describes Allama as Purusha, who is seated in the centre of the Sun called as Adi or Āditya embodiment of light that makes no discrimination

in throwing light. No one is denied of its benefit. He is the source of life embedded with **Prāṇalingajyōti**, the innermost object meditated upon by great Vedic **Rishis**. The man in the street in his own way pays homage to the Sundeity by the expression of his realisation of "ಬೀದಿ ಒಳಗಲ ಜ್ಯೋತಿ"—the inner light that shines in one's own heart. The Guru-s who are revered in the folksong are perceived as the very **Linga** that has adorned the palm of the hand, signifying that they are **Lingavantä-s**.

That apart, the source of this spiritual thought for the folklore writer can be traced to the very the author himself who is none other than **Allamaprabhu** in his *vacana* (q.v. ib 386) In his *Vacana*, **Allama** asserts himself with self-confidence of the state of **Sünyäsünya** called **Jeevanmukti** while in life itself and if it is otherwise he declares that it would amount to falling down from the prescribed acts of pious observance of religious vow or practice. The abode of **Siva**, *sèjjè* in **Kannada** has been named as **Sivaväsa-karandaka** in the words of **Mäyidéva**. The similarity of expression and thought of **Allama** and that of the folklore writer may be observed by comparing the initial lines of the *Vacana* (ib. No. 386):

"ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವದಾರವ ಕಂಡೆ.
ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಸೆಜ್ಜೆಯ ಕಂಡೆ.
ಪ್ರಾಣಲಿಂಗವ ಬೈಚಟ್ಟುಕೊಂಡೆ."

The influence of this spiritual experience of **Allama** has been reflected in totality in the common words soaked in alliteration as **Adi** (ಆದಿ), **beedi** (ಬೀದಿ) appearing in both the *vacana* and the folksong of intuitive revealed religion. Further still the depiction as "**ಮುಂಗೈಲಿ ಉರಿವಂತ ಜ್ಯೋತಿ**" in the folksong does not signify other than "**ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಜ್ಯೋತಿ**" which **Allama** hid in his forehead, held very close to the chest or bosom as "**ಶರಣಸತಿ**" as indicated in his words "**ಪ್ರಾಣಲಿಂಗವ ಬೈಚಟ್ಟುಕೊಂಡೆ**." The

coincidence of implication of ಪ್ರಾಣಲಿಂಗ---ಕೊಟ್ಟಕುದುರೆ (q.v. ib.V. 133) of Allama --with ಮುಂಗೈ -forehand- (of folksong) the meaning of which is 'the forepart of the horse', is mysteriously wonderful. Allama the rider of the horse, the personified ಪ್ರಾಣಲಿಂಗ, never wishes to get into another birth in order to reach the goal of 'Oneness' with the Supreme Spirit. In his firm conviction, it is he who is heroic (ವೀರ) and the wise (ಧೀರ) who is capable of absorbing into Sūnya, otherwise called Linga. That is the state of Jeevanmukti (ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿ) or Aikyasthiti without requiring another birth to come. It is he who is the follower of the philosophy, the way of life of ಶಕ್ತವಿಶಿಷ್ಟಾದೈವತ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗತತ್ವ of Veerasaivism.

Intuitive Sthalä-s 33 - 34

Sarana and Aikyasthalä-s

The **Sarana**sthala of Prabhugeetä starts with a Vacana of Prabhudéva who reflects upon the greatness of the principle of Guru. The image in the mirror finds its birth, growth and mergence in the mirror itself, whereas it is not so in the case of the object of reflection, namely body, the form. What a body-bondage of past deeds! Human beings bound by the characteristics of the gross body do not spiritually undergo the same state of the image in the mirror. There is no compatibility between the two.

But it is by the well-known Bódhämürty, the preceptor at whose hands the disciple gets initiated, sees his innermost Self embodied in the form of his ishtalinga adorning his palm as a reflection of the Divine Spirit, embodied in himself. Thus the disciple having been freed from the bondage of bodily attributes, gets merged in the blissfulness of Supreme Being while in life. As such the dedicated **Sarana** who is intuitively one with the Sünyalinga is deemed by Maggè Mäyidéva as the highly revered Bhakta among all the **Saivä**-s.

The commonality is wornout in doubt about its own oneness with the supreme Ätma. But **Sarana**, when he realises he is his Being, with that certainty of spiritual reality, he becomes one with Eternal Divinity. Such a **Sarana**, the knower of Ätma, who has accomplished indentivity with Siva, is compared by Allamaprabhu, to the image merged with the mirror; to the water absorbed in the red hot iron; to the quick silver fused with the gold; to the termeric hue turned white in the bright sunshine. The vigourous animating verbal expression of the philosophical thought found in the regional

language of the Vacana namely, Kannada speaks out a sea of bright subtle thought-power, coupled with the manifestation of the self-existing delight of Truth Being.

On realisation of knowledge of the 'Self' in its entirety, the past bodily impressions of previous births, it appeared, fleeing away. Tell me, O' Gógésvara, what a marvel! When the mind is overwhelmed with the spiritual experience of Divinity, the intellect disappeared in sight. On arrival or accomplishment of the Knowledge Absolute, the Supreme Being called God, the illusiory attributes of the body, the temple, are seen vanishing, so says the Vacana of Allama (ib. No. 294).

The **Sarana** who has attained perfection of inner self pursuing the path of intuitive spiritual experience of devotion will never suffer the woe of birth, growth and wrench and remains in a state of Eternal Bliss by going to the destination from where he has come into being. In the words of Allama "ಮುನ್ನೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿತ್ಯನಾಗಿಪ್ಪ, ಗೋಗೇಶ್ವರ, ನಿಮ್ಮ ಶರಣ" has been couched in metrical style by Māyidéva as "आगमोऽसौ यत्रस्तत्र गत्वा नित्यसुखी भवेत्" On the verge of fanality, Sarana, on account of his conviction, that there is no future births for him, he goes to his original home of Cosmic rays of Universal consciousness known as Cidgarbha where there is Eternal Bliss or Anada. The firm conviction of Allama in respect of journey of the **Sarana** and his destination, if it were to apply to all **Saranā-s** it finds expression in an address thus: "आब्रह्मभवनं भव" in Sanskrit (Ref. ib. v.211; sl.320) or "आगु नी अ / आ निकेतन" --which means, let (आ m.=) "Siva," literal meaning being "in whom all things lie" be your abode; or O' **Sarana**, let (अ- m.=) Brahma, the self-existing impersonal Spirit be your home. Any mispronunciation or wrong formation of the phrase as "अनिकेतन"

would land the sympathetic reader in the lurch of confusion. Anyhow the word "Nikétana" joined with (a / अ) as prefix will amount to misreading of the originally intended thought-provoking philosophical reading or expression of the composition of the poet of fame.

Narrating about **Sarana** who has established Oneness with the Supreme Spirit, Allama points out that inspite of the fact that though he is endowed with vigour by possessing of the shad_uvarnā-s, namely श्वेत, पीत, कृष्ण, कपोत, हरित and मांजिष्ट -- said to be the disguise of the spirit, **Sarana** does not proclaim that he is the embodiment of the Supreme Spirit, the Linga, symbolised by the six sacred lettered Mantra "ओं नमश्शिवाय" called "Jeeva-Shadakshari." The repetition of this incantaion of esoteric Truth intrinsically intended for the worship of the Universal Soul called Visvātma, the One and the only God of all religions. Further, **Sarana** does not either boast that, though he has taken food, he has remained a faster or that though attached to the way of mundane matter of family life, he has been a celibate. How can those who distanced themselves from their own inner Spiritual Self, ever know the blissful state of "the One," the undivided Visvātma?

Since **Sarana** being One with the Ultimate, naturally does not delineate Lingaikya as such and such a one and even never speaks about it also, as pointed out by Prabhudéva in one of his vacanā-s.

Surprisingly Allama addresses the **Sarana** oh sir! let me know in case you are living in memory of esoteric truth in respect of the residue as ashes of water and ether as well, burnt by fire; the place in which the vital air or prāna stands still, the state of Gógésvara, known as Jyótirlinga.

In an affectionate appealing Vacana of superb simplicity, Allamaprabhu, addresses Jeeva softly as Sisu (See ib. Nos. 436, sl. 709) or Bhakta as O" Child, you are not inclined to look back patiently the path of your journey taken in the past. O" Child, What a surprise! The body is known as Bindu, because by passage of time it gets disintegrated. It consists of bodily impurities as well as that of the Jeeva. Therefore Prabhudéva says " Bindu chandavalla" "ಬಿಂದು ಛಂದವಲ್ಲ" --body is not covetable. Touching upon the way in which life has come to being, he exclaims that Gógésvara alone knows!

Sarana who has been in the pursuit of Spiritual Reality of Sivayóga is determined never to come again, to stay and see the miserable plight of Samsāra. This is the firm avowed conviction of the faith that has come down from the ancient Saivāgamic times, is the observation of Māyidéva in his commentary.

In another simple Vacana Prabhu proclaims when once he has realised his Truth Being, he is sure he never again reborns. Being in one's own Supreme Self already, it is neither attained by being chased after, nor returned after having been endowed with it. O" Linga what to say! How to give vent to, O" Lingaiyya! exclaims Allamaprabhu. The doctrine of Linga or Sünya is not far from oneself to conceive but to come back again from that awareness, it is not so near or easy. While one is identified with knowledge Absolute, the Cosmic Consciousness into which one is initiated by Srīguru, how to apprehend it from outside having been confined oneself within it? By the favour of initiation conferred by the pious preceptor, the disciple is none other than the Guru himself is the doctrinal message given by Maggè Māyidéva in his elucidation.

Pondering over the spiritual awareness of the Supreme Spirit, Allama says that **Sarana**, the **Sivajñāni** gets rid of all mental inhibitions or illusions of his mind called **Sütakā-s** related to meditation, observance of silence, austerity, sacrifice and adherence to the repetition of **Mantrā-s** and his way of life is that of self-will and a happy one (cf. V. 397).

With his perceptual clarity of thought, Allama has pointed out the doctrine of **Siva**, known as **Sūnya**, the origin of the Universe is mystically hidden in one's **Ātma** in these words: **Gógésvaranèndaridangè innävangaü illa** "ಗೋಗೇಶ್ವರ-ನಂದರಿದಂಗೇ ಇನ್ನಾವಂಗವೂ ಇಲ್ಲ" (ib. V. No. 282). This realisation of reality of self alone has been elucidated in a **slókārdha** by **Mäyidéva** thus: "न शिवात्मैक्यविज्ञानमन्तरेण परं पदम् ।" Except true knowledge of the union of **Siva** and **Ātma** known as **शिवात्मैक्य** there is no other Ultimate Resort or Supreme Doctrine to aim at. In support of this doctrine Allama has given a series of illustrations such as by disdaining the earth there is no scope for pilgrimage; by dispelling fire, no sacrifice or entombment possible; by ignoring air, no regular rigid religious duties can be conducted; by disregarding the sky, no means for the practice of meditation or observance of silence. The **Sarana** who is successfully able to see inwardly the lustrous **Jyótirlinga** at one's own **Sikhāgra**, he alone is the **Sivayógi** (ib. sl. 432).

The very theme of all **Āgamic** and **Philosophical** texts on **Veerasaiva Siddhānta** has been on the clear cut exposition of **Pindasthala** and **Pindajñānasthala** at the very commencement of such texts. The glowing consciousness of the Beyond has been a matter of the spiritual experiential blissfulness of the inner Self of **Sarana**, the **Sivadhyāni**. Both the above mentioned intuitive **sthalā-s** uphold the doctrine of pro-life

religion of God in man. The unseen, the Eternal Spirit, 'theOne' being the 'Real of the real' is manifested in the form of "ಪಿಂಡ" "Pinda," the body, the Parāpeethikā, the **Suddhātma** constituted by the trinity of gross, subtle and causal body endowed with **Ātmacaitanya** or energy of the soul. Hence **Pinda** is the pedestal of **Ātmalinga**. In the words of Allama "ಉದಕಮೂರುತಿಯಾಗಿ ಉದಯವಾಯಿತ್ತು ಪಿಂಡಿಗೆ.ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮೂಲಸ್ಥಾನ ಸ್ಥಪಿತವಾಯಿತ್ತು." In the commentary it runs as "ಬಿಂದುಮೂರ್ತಿರಥ ತ್ರಿಧಾ ನಿಗದಿತಾ ಮೂರ್ತಿಃ ಪರಾ ಪೀಠಿಕಾ । ತಸ್ಯಾಂ ಸ್ಥಾಪಿತಮಾತ್ಮಲಿಂಗಮ್" (ib.sl. 342). Body, the embodiment of the Supreme energy is the reflection of the doctrine of **Saktivisisthādvaitha**. By the awareness of this imbedded Védic vibrant syllabic sound of "O"mkara," the **Sarana**, the **Suddhātma** will be able to reason out and differentiate between what is permanent and what is transitory so as to pursue the path of righteousness in the attainment of immortal "Self."

Sivabhakta, the very word conveys the sense that one who is the partaker of **Siva**, a devotee of **Siva**. Both are the participants with each other. **Bhakta** or **Sarana** though wedded to the worship of the immeasurable Spirit of the Universe, he has not relinquished the normal life of the Cosmic evolution called **Samsāra** based on the ground reality of human nature as life on earth and **Sivātmaikya** being the ultimate goal in life. The knowledge of the material world as such being physical science and the spiritual knowledge of existence of the non-existent ಅಜೋಭಾಗಃ is the science of sciences (आत्मविज्ञान) related with the consciousness of the Beyond, which is part of our nature as **Ātman** आत्मन् (= त्मन् , the vital breath).

By fixing the relative place that physical body occupies on valid grounds, **Bhakta** gets rid of the fear of death having in view the physical truth "यदृष्टं तन्नष्टम्" ---that which is the object of sight is bound to be disintegrated. The

sensory reality-value is not all that one aspires after, for, the Bhakta yearns for the spiritual culture when once he feels the urge of the inner Self for Eternal Peace. The unification of duality (द्वैतम्) and non-duality (अद्वैतम्) is the essence of the spiritual experience of Shatssthalā Siddhānta.

Pitying the ignorant, deprived of all-embracing comprehensive knowledge of the Supreme Being, Prabhudēva delineates the state of affairs of the world in general. It is very much fatigued by its attempt with the hope of burying the shadow. Can the shadows of the physical bodied beings die, is the question raised by Allama himself in one his Vacanās (ib. V. No. 274). The external meaning of the word "ನೆಳಲು" or shadow is obviously known as indistinct dark image of one's own body. The illusory nature that has soaked into the constitution of the body by way of ignorance in the form of "ಅರಿಷಡ್ವರ್ಗ" is what is implied in the inner sense of the word, shadow. The mortification of the external body, which is the shadow of one's own self, by the practice of fierce religious austerity would not help in getting rid of mental darkness or ignorance.

The outer sense of another word "ಸಮುದ್ರ," or sea used in the Vacana needs no explanation. It is related to the phenominon, ದೃಷ್ಟವಸ್ತು, the object of perception. But the implied sense of the word signifies the inner atmospheric ocean called ಅಂತಃಸಮುದ್ರ, or sky by name ಪರಮವೈಕುಣ್ಠ the Supreme ether.

The "thief " standing on the other bank of the sea,--- referred to by Allama, is none other than "God," whom Allama wishes to catch. Since God is not easy to be caught, Allama has taken fancy to call Him as "thief" not only here but also elsewhere (ib. V. No. 85 etc). The word "sea' is closely alluded with Samsāra and it is entertained in all philosophical works. The word "ಆಚೆಯ ತಡಿ"- 'the other bank' points out to north or left side significantly implying the mystical meaning "Sakti" associated with Siva.

Having seen the 'thief' who is on the other side of the sea, the person standing on this side i.e. in south getting angry at Him, the 'thief', if he should hurl words of abuse at Him, will He die, is the question posed by Allama. The south being the right side signifies the pro worldly life, whereas north, the Uttara Märga, signifies the spiritual sphere of life. Without knowing the imbedded Supreme Being in ones own disposition, by mere wishfulness, it is not possible to attain oneness with "Siva," is the dictum of Allamaprabhu.

Instead of wasting one's breath by way of words of abuse, one should put in spiritual effort in Sivapatha by means of vital air called Prāna through Sushumnä, along side Ida and Pingala going up and meet in the Vyómacakra in the mid eye brows. Still further in the Sikhäcakra at the back of the head, it is experienced as Jyótirlinga as indicated by the Seer, the Spiritual Godhead, the guide, the Philosopher and the beloved of all followers of various religions of his time, namely Allamaprabhu. Each word employed by him in this Vacana is significant. Symbolically it opens the fountainhead of mystical experiential milk of Eternal Truth, the Supreme Bliss of the spiritualist.

Extolling the Ultimate Truth, Allama illustrates the 'Sikhi-Karpüpanyäya' in this way: The bright light (Jyóti) has come to being by the union of five great elements of Nature. Camphor is also an outcome of the union of the gross elements of the Universe. But what has come to being by the union of those two, that is Jyoti and Camphor? While summoning for an answer, without waiting for it, Allama himself feels that it is beyond one's thought and speech. Mäyidéva has described the event as Nissünya, the ultimate Truth Being in the following lines during the course of the text as :

पञ्चभूतात्मकं ज्योतिः कर्पूरं पाञ्चभौतिकम् ।

अपि सङ्गस्तयोरेव परां निर्वाणतां व्रजेत् ॥ १०१६ ॥

“एवं लिङ्गाङ्गयोस्सङ्गः सङ्ग एव परं पदम् ।”

“किञ्चिदुदीरितं । चेन्निस्सङ्गनिर्भरनिरन्तरनित्यसौख्यम् ।”

“स्वतस्सिद्धं निरुपमं स्वयमेव प्रकाशते ।” “ज्ञानभक्तिद्वयोरैक्यं ।”

“सर्वभूतेषु गूढस्थं” “मायातीतं परं ज्योतिर्लिङ्गमेव प्रकाशते”

When the generations of long mundane period of years of four ages, कृत, त्रेता, द्वापर, and कलि meet with death and when all the worlds of the Universe plunge in deluge, who were able to think about it as Lingatattva? “लीयते गम्यते यत्र येन सर्वं चराचरं तदेतल्लिङ्गम्”-- the source place from where every moving and non-moving has come to being and finally find the Ultimate resort, wherein one will be in a state of Advaita, implied by the utterance "Sivasivä." Even those who advocated the doctrine affirming the world to be illusion from which they have taken birth are also "Dévä-s," a matter of fact, who has come to know about it? What a Surprise! It is Sivasarana who knows the innate truth hidden in the objects of senses. The outward appearance of those objects divert the attention from the imbedded truth. For example, the fire in the straw. The Supreme Spirit is in oneself just like the fire in the wood. It is the comprehensive perception that is endowed with the spiritual truth that is embedded in the Universe. By living with remembrance of this Eternal Truth, Sarana shares the state of blissfulness of a Lingaikya.

The philosophical concept of Shatsthala is based upon the basic faith of devotion underlying the ancient Ägamic religion of Veerasaivism which has been a living religion with a history of its own with ups and down through the ages,

tracing back to the days of Gósāla Ganācārya of 6th century B.C., whose doctrine of Sūnyadhyāna has been the core tenet of 101 sub-sthalā-s of **Shatsthala** doctrine which is the main subject matter of Prabhugeetā .

प्रभुगीता

विषयानुक्रमणिका

पीठिका--

सद्गुरुवन्दना, गुरुपदवृत्तम्. १ - २

ग्रन्थ-/कर्तृ-विषयकनिरूपणम् ३ - १२

क्र.सं	स्थलनाम	वचन-/	श्लोक-/वृत्तसंख्या
१.	पिण्डस्थलम्	१-२.	१३ - १४
२.	पिण्डज्ञानस्थलम्	३-५.	१५ - २३
३.	मायाविलासस्थलम्	६-४१.	२४ - ९२
४.	गुरुकरुणस्थलम्	४२-५८.	९३ - ११४
५.	भक्तज्ञानी	५९-८२.	११५ - १४५
६.	भक्तिस्थलम्	८३-८८.	१४६ - १५५
७.	भक्तमाहेश्वरः	८९-९४.	१५६ - १६२
८.	भक्तप्रसादी	९५-९६.	१६३ - १६५
९.	भक्तप्राणलिङ्गी	९७-९९.	१६६ - १६९
१०.	भक्तशरणः	१००-१०७.	१७० - १८०
११.	भक्तैक्यः	१०८-१११.	१८१ - १८४
१२.	माहेश्वरज्ञानी	११२-१३१.	१८५ - २११
१३.	माहेश्वरस्थलम्	१३२-१३५.	२१२ - २१५
१४.	माहेश्वरभक्तः	१३६-१३७.	२१६ - २१८
१५.	माहेश्वरप्रसादी	१३८-१३९.	२१९ - २२०
१६.	माहेश्वरप्राणलिङ्गी	१४०-१४०.	२२१ - २२३
१७.	माहेश्वरशरणः	१४१-१४७.	२२४ - २३५

प्रभुगीता

क्र.सं. स्थलनाम	वचन- /श्लोक-/वृत्तसंख्या
१८. माहेश्वरैक्यः	१४८-१४८. २३६-२३६
१९. प्रसादिज्ञानी	१४९-१६०. २३७-२५२
२०. प्रसादिस्थलम्	१६१-१६१. २५३-२५३
२१. प्रसादिभक्तः	१६२-१६२. २५४-२५४
२२. प्रसादिमाहेश्वरः	१६३-१६४. २५५-२५६
२३. प्रसादिप्राणलिङ्गी	१६५-१६५. २५७-२५७
२४. प्रसादिशरणः	१६६-१६७. २५८-२६०
२५. प्रसाद्यैक्यः	१६८-१६८. २६१-२६४
२६. प्राणलिङ्गिज्ञानी	१६९-२००. २६५-३०६
२७. प्राणलिङ्गिस्थलम्	२०१-२२७. ३०७-३४७
२८. प्राणलिङ्गिभक्तः	२२८-२३४. ३४८-३५९
२९. प्राणलिङ्गिमाहेश्वरः	२३५-२३८. ३६०-३६४
३०. प्राणलिङ्गिप्रसादी	२३९-२४२. ३६५-३७१
३१. प्राणलिङ्गिशरणः	२४३-२४८. ३७२-३८४
३२. प्राणलिङ्ग्यैक्यः	२४९-२६८. ३८५-४१२
३३. शरणस्थलम्	२६९-५७७. ४१३-९५९
३४. ऐक्यस्थलम्	५७८-६५८. ९६०-११०४

प्रभुगीता

1

अल्लमप्रभुसुगीतानि

षट्स्थलब्रह्मबोधकवचनानि तद्व्याख्यानिभूता

महात्मा मग्गे मायिदेवप्रणीता

प्रभुगीता

[पीठिका]

ग्रन्थः.

अवाच्यात्मस्वरूपाय शिवभावप्रदायिने ।
नमस्सद्गुरुनाथाय षट्स्थलब्रह्ममूर्तये ॥ १ ।

‘शिखरिणी वृत्तम् ।’

“गुरुपदवृत्तम्”

अनाद्यन्तं ज्योतिःपरममहितानन्तविभवं
महालिङ्गं यस्य स्वयमविरतोपास्यमभवत् ।
यदैक्यावस्थायां विहरति निजोपासकतया
प्रभुं तं वन्देऽहं विमलबहुलानन्दजलधिं ॥ २ ।

ग्रं.

प्रभुः कर्नाटभाषायामुक्तवान् वचनं बहु ।
भक्तिस्तदेकविषयं षट्स्थलब्रह्मबोधकम् ॥ ३ ।

स्वानुभूतिकलावेद्यमात्मविद्यानिगूहितम् ।
तस्मिन्मतिं समाधाय भाषया संस्कृताख्यया ॥ ४ ।

प्रभुगीतेति सम्पाद्य प्रत्येकं वचनं मुदा ।
व्याख्यातवान्महान् कश्चित्प्रभोस्तस्य प्रसादभाक् ॥ ५ ।

ग्रं.

एकमेव शिवाद्वैतं नानात्वं नास्य कुत्रचित् ।

तथापि ^० रुचिभेदेन बहुधा प्रभुरल्लमः ॥

६।

उवाच परमाद्वैतं परिणामाय चात्मनः ।

यत्तत्प्रसादलेशेन यथार्हं वच्मि सादरम् ॥

७।

भुजङ्गप्रयातम्.

प्रभोरल्लमस्य प्रसादोपपन्नो

विभुर्मायिदेवाह्वयार्यः शिवात्मा ।

शुभां गीतिकां सद्गुरुक्तोपदिष्टां

बभाषे शिवाद्वैतनिष्ठापराणाम् ॥

८।

ग्रं.

अजानन्नर्थतात्पर्यमपि पौरातनं वचः ।

शिवार्थबुध्या भक्त्या च प्रोक्तं दोषाय नैव हि ॥ ९।

यत्किमप्यन्यदद्वैतान्नातिरिक्तं शिवात्मकात् ।

तच्छिवार्थधिया भक्त्या प्रोक्तमर्थवदेव हि ॥ १०।

शिवादन्यस्य सर्वस्य व्यतिरिक्तस्य कस्यचित् ।

अस्ति नास्त्यपि शब्दस्य भावमेवाह*वः श्रुतिः ॥ ११।

नाहं वक्ता प्रभोरुक्तिरुक्तलेशो न तत्परः ।

वक्तैव प्रभुरस्याज्ञाबलेन लिखितं मया ॥ १२।

० Ref. Siddhānta Sikhāmani, Paricchēda 5. Slókā-s 3-4.

* “ वो श्रुतिः ”---ताडपत्रे मूललिखितपाठः .

१. “पिण्डस्थलम्”

वचनम्. 1.

कल्लोळगण किच्चु उरियबल्लुदे?

बीजदोळगण वृक्ष उलियबल्लुदे?

तोऱलिल्लागि बीऱलिल्लारिगेयू.

गोगेश्वरा, निम्म निलव अनुभवसुखि बल्ल.

शिखरिणीवृत्तम्.

शिलान्तःस्थो वह्निर्ज्वलति किमहो बीजहृदयं

समुच्चैरास्ते किं प्रचुरदलशाखाकुलतया ।

न कस्यापि ज्ञेयं शिववपुरनादिप्रकृतिजं

स्थितिं वेत्त्येवैतामनुभवसुखप्राप्तरसिकः ॥ १३।

व. 2.

शिलेयोळगण पावकनंते,

उदकदोळगण प्रतिबिंबदंते,

बीजदोळगण वृक्षदंते

गोगेश्वरा, निम्म-शरणसंबंध.

ग्रं.

शिलान्तःस्थाग्निवत् पिण्डः प्रतिबिम्बवदम्भसि ।

बीजमध्यस्थफलवन्निश्शब्दे शब्दवत्स्थितः ॥ १४।

२. पिण्डज्ञानस्थलम्

व. 3.

नादबिंदुगलिल्लदंदु निर्भयनेब गणेश्वरनु,
 उत्पत्ति स्थिति लयविल्लदंदु अक्षयनेब गणेश्वरनु,
 ओदु वेदंगलिल्लदंदु ओंकारनेब गणेश्वरनु,
 युगजुगगलिल्लदंदु ऊर्ध्वमुखनेब गणेश्वरनु,
 गोगेश्वरलिंगविल्लदंदु निर्मायनेब गणेश्वरनु.

ग्रं.

बिन्दुनादोदयात्पूर्वं निर्भयोऽहं गणेश्वरः ।
 उत्पत्तिस्थितिसंहारात्पूर्वमस्म्यहमक्षयः ॥ १५।
 आम्नायपाठतःपूर्वमोङ्काराख्यो गणेश्वरः ।

युगकल्पान्तरात्पूर्वमहमूर्ध्वमुखस्तथा ।
 लिङ्गाविर्भावतःपूर्वं निर्मायोऽहं गणेश्वरः ॥ १६।

व. 4.

आदियाधारविल्लदंदु हम्मु बिम्मुगलिल्लदंदु,
 सुराळ निराळविल्लदंदु,^१ शून्य निश्शून्यविल्लदंदु,^२
 सचराचरवेल्ला रचनेगे बारदंदु,
 गोगेश्वरा निम्म शरणनुदयिसिदनंदु.

स्रग्धरावृत्तम्.

आधाराधेयतःप्राङ्महदहमुदयात्प्राङ्निरालम्बसालं-
 बात्प्राङ्निश्शून्यशून्यादपि निखिल जगज्जालसंस्थापनाच्च ।
 प्राग्भूत[श्च] प्रसन्नः परशिवनिजतेजोमयस्स्वेच्छयैव
 प्राधान्यात्पिण्डवर्तिस्वयमहमिति नाम्ना महिम्ना महेशः

व. 5.

अय्या, नीनु निराळ निर्मायनागिप्पेयागि,
 आकाशप्रकाशविल्लदंदु,
 साक्षि सभेगळिल्लदंदु,
 सचराचरवेल्ल रचनेगे बारदंदु,
 आधारदोळगण विभूतियने तेगेदु भूमिय नेलेगेळिसि
 पंचाशत्कोटिविस्तीर्णभूमंडलक्के सुत्ति हरिदवु सप्तसमुद्रंगळु
 एंबत्तारु कोटियुं तोंबत्तेळु लक्षकाल.
 भुवनमंडलक्के उदयब्रह्मांड अरुवत्तारुकोटि
 तारामंडलवेदडे बेळगि तोरिद हन्नेरडु ज्योतिय;
 निलिसि तोरिद हदिनाल्कु भुवनव!
 ई जगद जंगुळिय काव गोवाळ तानागि,
 चौराशीति लक्ष जीवराशिगळिगे
 राशिवाळ तानागि,
 सकलद अळिविन उळिविन निंदनिजद निलव
 नोडि कंडेनु. गोगेश्वरा, निम्म श्रीपादक्के
 नमो नमो एनुतिर्देनु.

ग्रं.

शिवोऽस्ति साक्षान्निर्मायो निरालम्बः स्वभावतः ।
 आकाशादि जगत्साक्षात्प्रकाशासंभवात्पुरा ॥
 स एव स्वयमादाय भूतिमाधार संस्थिताम् ।

१८।

धरित्रीं स्थापयामास पञ्चाशत्कोटिविस्तृताम् ।
 सप्तसागरपर्यन्तां ब्रह्माण्डाखण्डमण्डलाम् ॥

१९।

ग्रं.

तस्यामुत्पादयामास भुवनानि चतुर्दश ।
तेष्वन्धकारनाशाय ज्योतींषि द्वादशाकरोत् ॥ २०।

ग्रं.

खेचरा भूचराद्याश्च सर्वे जातास्तदाज्ञया ।
चतुर्लक्षोत्तराशीति लक्षसंज्ञा प्रमाणतः ॥ २१।

एतेषां जीवराशीनां राशिवालस्स्वयं बभौ ।
चराचरजगज्जीवपशुपालस्तथा स्वयम् ॥ २२।

स शिवः पुनरद्वैतजगत्सर्वं चराचरम्
संहृत्य लीलया स्वस्य स्वयमेवाशिष्यते ।
इति ज्ञात्वा शिवध्यानी वसेच्छिवपदे शुचिः ॥

२३।

३. मायाविलासस्थलम्

ग्रं.

अथ मायाविलासेन शरीरमिदमात्मनः
निर्मितं तत्समासेन शृणु वक्ष्यामहे वयम् ॥ २४।

व. 6.

इप्पत्तैदु तलेयोळगे ऐळु मोले, मुखवेटु
हदिनाल्कु बायि, नूरिप्पत्तु कोरेदाड़े,
हृदयदल्लि हुदुगिदग्निय तेगैदु मुद्दाडिसि,
ध्वनिय धर्मव नुंगि, मनद बण्णगळडगि,
हेत्त तायि मगन नुंगि, शिशु ताय बेसलागि,
गोगेश्वरनेब निलव अंगैय्य मोले नुंगित्तु.

ग्रं.

पञ्चविंशति तत्त्वाढ्यं सप्तव्यसनवर्धितम् ।
मदाष्टकमुखं चातुर्दशनाड्या समीरितम् ॥ २५।

विंशत्सहशतानङ्गविकारक्रूरदंष्ट्रकम् ।
एतच्छरीरमध्यस्थं ज्ञानञ्ज्योतिस्सुगोपितम् ॥ २६।

तदाचार्यप्रसादेन समुद्धोध्य शनैस्ततः ।
देहधर्मान्वितं बाह्यं नयित्वात्मतनोर्लयम् ॥ २७।

मनोमये परे तत्त्वे तिरोभूत्वा स्वमातरम् ।
गिलन्ति पैर्विकीं मायां स्वमात्मानं समन्ततः ॥ २८।

पुनःप्रासूततनयां तां मायां भक्तिरूपिणीम् ।
तयैव भक्तिसुधया स्वस्य हस्तस्थया स्वयम् ॥ २९।
परितृप्तः शिवोभूत्वा तस्यामेव विलीयते ।

व.7.

भूमिय कठिनवनु, आकाशद मृदुवनु
 तिळिव गमनवल्लिये निंदितु.
 उदकदोळगे हुट्टिद तूष्णे उदकवनरसितल्ला!
 ओळगे सत्तु होरगाडुत्तदे.
 गोगेश्वर बेरगागि अल्लिये निंदनु.

ग्रं.

अनात्मानमनात्मेति चात्मेत्यात्मानमेतयोः ।
 विवेकः स्थितवान् तूष्णीं तत्रैव गमनं विना ॥ ३०।

तस्य तादृग्विधां निष्ठां दृष्ट्वा तूष्णा मनोभवा ।
 मार्गमाणा रसान् बाह्यान्निर्वर्त्यान्तर्गता मता ॥ ३१।

सा बहिःक्रीडते भूयो विना रागेण निर्ममा ।
 तां दृष्ट्वा विस्मयापन्नस्तत्रैवास्ते महेश्वरः ॥ ३२।

व. 8.

ब्रह्म पाश विष्णु मायेयेब बलेय बीसि,
 होन्नु हेण्णु मण्ण तोरि
 मुक्कण्णनाडिद बेट्टेय!
 आसेयेब कुट्टुकनिक्कि
 मोसद कोलेंय कोदेयल्ला, गोगेश्वरा!

शार्दूलविक्रीडितवृत्तम्.
 मायापाशमयं वितत्य विततं जालं नृणां दर्शयन्
 वित्तक्षेत्रकलत्रविषयं तत्रानुरक्ताञ्जनान् ।
 आशास्वादु मधूपभोगरचनाभ्रान्त्या परिभ्रामयन्
 किं बाधां विदधासि निष्कृपतया तान् वञ्चयित्वा प्रभो

॥३३॥

व. 9.

देवरल्लर होड़ेतंदु देवियरोळगुमाडित्तु माये!

हरहरा, मायेयिद्देड़ेय नोडा!

शिवशिवा, मायेयिद्देड़ेय नोडा!

एरडेंबत्तु कोटि प्रमथगणंगळु अंगाल कण्णवरु,

मैयेल्ल कण्णवरु, नंदिवाहन रुद्ररु इवरल्लरु

मायेय कालगाहिन सरमाले काणा, गोगेश्वरा!

शा.वि.

मायावैभवमत्र वक्तुमणुमप्येते वयं सोद्यमा-

स्तूष्णीमेव पुनर्वसाम इति किं चित्रं महादेवता ।

देवारुद्रवृषध्वजाः प्रमथपादाक्षाखिलाङ्गाम्बका

यस्या वामपदाङ्गुलीनखमुखध्वस्ताः समस्ता अमी ॥ ३४।

व. 10.

ब्रह्म घनवेबेने ब्रह्मन नुंगित्तु माये!

विष्णु घनवेबेने, विष्णुव नुंगित्तु माये!

रुद्र घनवेबेने रुद्रन नुंगित्तु माये!

ता घनवेदर तन्न नुंगित्तु माये! सर्ववू निन्न माये:

ओब्बरनोळकोडित्ते? हेळा, गोगेश्वरा!

गीति:

हरिहरहिरण्यगर्भाः शिवशिव^२मायासदंशतां^२याताः ।

स्वयमप्यहमिति वक्ता किमेक^३मगिलन्महेश तव माया^३

व. 11.

॥ ३५।

कायद मोदलिंगे बीजवावुदेंदरियदी लोक.

इंद्रियंगळु बीजवल्ल, आ कळाभेद बीजवल्ल.स्वप्न बंदेरगित्तल्ला!

इदावंगू शुद्ध सुयिधानवल्ल काणा, गोगेश्वरा.

३५. ftn. २/३ Misr-cum-unwrt. PL.P. Hss; Ori: PG.

उपजातिः

जानाति लोकोऽयमशुद्धिभाजोऽ

नित्यस्य देहस्य न मूलबीजम् ।

न इन्द्रियाण्यस्य कलान्यबीजं

मायामयस्वप्नदृगेव बीजम् ॥

३६।

व. 12.

जंबूद्वीपद व्यवहारि खण्डभंडव तुंबि

कुंभिनिपुदरद मेले पसरवनिक्किद.

उष्णतृष्णे घनवागि कडलेलुसमुद्रव कुडिदु

नीरडसिदात अरुगोडु बेरगाद.

शिशु ताय हेणन होत्तुकोडु हेसर हेळुतैदाने.

गोगेश्वरनेब निलव वसुधेयाकृति नुंगित्तु.

स्रग्धरा.

द्वीपे संसारनाम्नी व्यवहतिकुशलो जीवसंज्ञोदराख्ये

देहेस्मिन् जातिवर्णाश्रमविधिकुलगोत्रादि वस्तुप्रसारम् ।

विक्षिप्य स्त्रीधनक्षेत्रविषयसुखलाभादि तृष्णासमग्रः

तत्तत्प्राप्तोऽप्यनूनं पुनरपि बहुलप्राप्तिदुःखाग्निदग्धः ॥

इन्द्रवंशावृत्तम्.

३७।

बालोऽयमज्ञानवशादचेतसं

भारं वहन् श्रान्तिमुपैति चेतनः ।

स्वात्मस्वरूपं निजबोधविग्रहं

हा! हन्त! देहाद्यचिदग्रसत्खलु ॥

३८।

व. 13.

निर्णयवनरियद मनवे,

नी दुगुडवनाहारंगोंडेयल्ला!

मायासूत्रविदेनो? कंगळोळगण कत्तले तिळियदल्ला!

बेळगिनोळगण शृंगार बळलुत्तिदे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

अज्ञाननिर्णयं चेतः खलु शोचसि मायया ।

किमिदं ते तमोदृष्टिश्चित्प्रकाशो विरुध्यते ॥ ३९।

व. 14.

मुगिल बण्णद हक्कि मगन कैय्यरगिणि,

गगनकोलंबिनलि स्वप्नद निलव तेगेदेच्चवरारो?

उपमिसबारदु. जाग्रत-स्वप्न-सुषुप्तिय नडुवे त्रिजगवायित्तु

जगज्ज्योति. निन्न मायेयनेनेबेनु, गोगेश्वरा.

शा. वि.

हंसो यद्वलभेदको बहुविधं रूपं समास्थाय सन्-

मायाकल्पित कार्यदेशजडवस्तूपाधिकोपस्थितः ।

आत्मज्ञानशरेण लक्ष्यमचिदाकारप्रपञ्चाभिधं

संविध्य त्रिषुधामसूदित जगत्साक्षी स्वयं तिष्ठति ॥ ४०।

व. 15.

रक्कसिगिब्वरु मक्कळु, तोट्टिलोळुरुवरु

रक्कसि बाणतियादर' मक्कळिगिनेंतो!

तोट्टिल तूगुवे जोगुळवाडुवे

रक्कसि-बाणतिय तोट्टिलु नुंगित्तु.

इदेनु हेळा, गोगेश्वरा!

शा. वि.

मायायाः प्रथमार्भकौ महदहंकारा^१वहौ निर्मितौ

ताभ्यां कोश इवात्मकर्मनियतं षाड्व्रौतिकास्तच्छ्रिताः ।

प्राणाः पञ्चसुताः पुनः प्रसवयोग्या सैकविंशान् ^२क्रमात्

सूत्वा तान्स्तनयानहो^{२३}वपुषि^३कोशेऽन्तर्हितैव स्वयम् ॥ ४१।

४१. ^१“वह निर्मितं; ^२क्रमास्तृत्वा न ते”(mer) ^३वपुषे^३-मूलिपा (प्र.गी).

व. 16.

आडंबरदोळगे मत्ताडंबरवेनो--

हारित्तु ब्रह्मनोलग, केदरित्तिदेनय्य!

सारु सार'नुत्त विष्णु अजन नुंगि,
रुद्रयोनियोळडगित्तिदेनो! बेरिल्लद मर नीरिल्लद नेळलल्लि
तोरिद प्रतिबिंबव नानेनेंबे, गोगेश्वरा!

उपजाति:

न मूलमस्या न जलं न च स्थलं

तथापि विश्वं परितो विजृम्भते ।

आश्चर्यमेतज्जगतीह गुल्मिनि

मायामयी नाम किमीह कुर्महे ॥

४२।

ग्रं.

अविचारसमोद्भूता भ्रान्तिमूलास्समन्ततः

अज्ञानजलसिक्तैर्यं मायावीरुत्प्रवर्धते ॥

४३।

व. 17.

अण्डजवेंब तत्तियोडेदु पिण्डपल्लटवागि

गंडगंडरनरसि तोळलि बळलुत्तैदार'.

खंडमंडलदोळगे कंडेनोदु चोद्यव.

कंदन कैय दर्पणव प्रतिबिंब नुंगित्तु.

दिवारात्रियुदयद बेळगनु कत्तले नुंगित्तु.

गोगेश्वरनल्लिये निर्वयलायित्तु.

ग्रं.

ज्ञानपिण्डं पुरा पश्चादज्ञानात्मा विपर्ययात् ।

पूर्वज्ञानमलब्ध्वैव भ्रान्ता श्रान्ता महाजनाः ॥

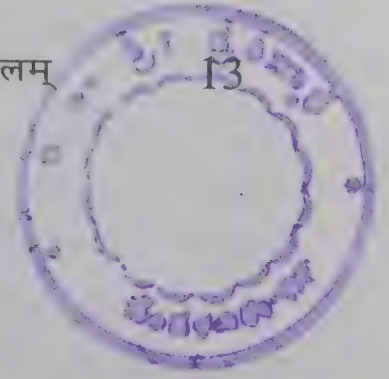
४४।

एतच्चित्रं मया दृष्टं तस्यास्तस्य करस्थितम् ।

ज्ञानं ग्रस्तं यया जाग्रत्स्वप्नौ च प्रलयोदयौ ॥

४५।

सा सुषुप्तिमयी भूयस्तुरीये विलयं गता ।

व. 18.

कोणन कोंबिन तुदियल्लि

ऐळुनूरप्पत्तु सिद्देय बावि,
बावियोळ्गोदु बगरगे.

आ बगरगेयोळ्गोब्ब सूळे नोडय्य. आ सूळेय
कोरळल्लि ऐळुनूरप्पत्तु आने नेरित्त कंडे, गोगेश्वरा!
शा. वि.

जीवस्यास्य पशोरहंममतयोः शृङ्गद्वयोरग्रतः
तृष्णाकूपसहस्रमध्यपतितेऽस्मिन् देहरङ्गे नटी ।
मायावारविलासिनी शृणु पुनस्तस्या गलालम्बिता
भूषामानमदान्धता बहुविधा सम्मोहयत्यात्मनः ॥ ४६।

व. 19.

हुलिय तलेय हुल्ले, हुल्लेय तलेय हुलि;

ई एरडर नडु ओंदायित्तु! हुलियल्ल हुल्लेयल्ल.
केलदलोदु बंदु मेलुकाडित्तु नोडा.

तलेयिल्लद मुंड तरगेलेय मेदर,
एले मरेयायित्तु काणा, गोगेश्वरा!

उपजाति:

ज्ञानक्रिया नाम हृषीकमध्य-

स्थितेन्द्रियार्थैकसुखोपभोक्ता ।

कश्चिज्जडैः कर्मभिरीशमायया

पृथाधितस्थे शरणं विनास्ते ॥

व. 20.

४७।

कडल नुंगिद कप्पिन परिभव नवसासिर.

सिडिलु होय्द बयलिगे बण्णवुंदे ?

कंगळ मुंदण कनसु, हिंगद तुंबिय परिमळ!

अंगविल्लद रुहिंगे संगवुंदे ?

गगनद हण्णने कोय्दु मुगुदे रुचियनरियळु, इदेनो!
हगरणद अम्माविन हयनु सयवप्पुदे, गोगेश्वरा!

गीतिः

कबलीकृतविश्वायास्तव मायायाः प्रतापपटुचेष्ट्यायाः
दशशतकोटिविकारैः प्रसारितां किं ब्रुवामहै शम्भो ॥४८॥
शा. वि.

विद्युद्वह्निहतावकाशनभसो वर्णोऽस्ति किं कोऽपि वा
स्वप्नद्रव्यसुखोपभोगरचनासत्ताऽस्ति किं जाग्रतः ।
भृङ्गस्याप्यवियोगिनः परिमलः पुष्पेण खे वास्ति किं
सङ्गोऽप्यस्ति किमङ्गभावरहितस्यादर्शबिम्बस्य वा ॥

४९।

स्वादुत्वं मृदुता तथा मधुरता व्योम्नःफलस्यास्ति किं
धोग्धृत्वं किमिहास्ति गोकृतकछायाभौमिकानां पयः ।
संसारातिशयः प्रपञ्चघनसौख्यं मायया निर्मितं
सर्वं दृश्यत ऐवमेव तदसत्यत्वं किमाचक्ष्महे ॥ ५०।
व. 21.

नेलद बोबेय माडि जलद बण्णवनुडिसि,
हलवु परिया^१श्चिमदल्लि उलिव गेज्जेय कट्टि,
वायुवनलन संचक्के अरळेलेय शृंगारव माडि
आडिसुव यंत्रवाहकनारो! बयल कंबक्के तंदु सयवेदु परव
नेलेगोळिसिदर^२ सयवद्वयवायित्तु. ऐने बे, गोगेश्वर!
स्रग्धरा.

पृथ्वीं देहं विधायानिलमनलमलङ्कारहेतो रसायाः
क्षीरं चास्यावकाशाय गगनमपि चात्मानमेनं यदन्तः ।
संस्थानायाक्षपङ्क्तिं व्यवहृतिविषयप्राप्तिसिद्ध्यर्थमेत-
द्यन्त्रं शम्भो विचित्रं निजकुतुकवशात्पश्यसि त्वं *निशान्ते
..... ॥ ५१।

^१आश्चिमः m. befitting part of the body. *‘‘निशान्ता’’ Pl.msr.

व. 22. .

पृथ्विकुलमंटपद मेले पादशिले बिगिदु,
 तळकंब कळशदिं मेले केसरुगल्लु.
 ओंदु मठक्के ओंबत्तु तुंबियाळाप.
 बगेय बण्णद मेले हिरिदप्प संयोग.
 अंगजन पड़े कोटि मुंडवेदु कुणिवल्लि
 रणवुंड भूमियनु मीरिद गोगेश्वरनु.
 स्रग्धरा.

देहेऽस्मिन्भूतपञ्चीकरणविरचिते मण्टपे स्तम्भसंज्ञा
 प्राणा भूतादिसंज्ञाकलशमिति तयोरुर्ध्वमास्थापितौ द्वौ ।
 भक्तिज्ञानाभिधौ पादतलदृषदधिष्ठानपाषाणसंज्ञा-
 न्येकत्रावस्थितानि शृणु नवविधलिङ्गानि देहाश्रयाणि ॥

५२।

एभिलिङ्गैर्नवाङ्गस्थलमनुविदितं व्यष्टिरूपेण भूय-
 स्संयोगस्तत्समष्टिं शृणु पुनरिदमाश्चर्य*मेतद्वदामः ।
 कामाचारास्समस्ताः प्रलयमुपगताः खण्डमुण्डानटन्त-
 स्तेनायं मण्टपोऽयाद्विततरणमहीं तामतीतश्शिवस्त्वम् ॥

५३।

व. 23.

भूतभूतव कूडि अद्भुतवायित्तु!
 किच्चु कोडित्तु; नीरु नीरडसित्तु.
 उरि पवनदोषदोळगिर्दु
 वायुविम्मडिसित्त कंडे , गोगेश्वरा.

.....

Vr. ५३. * °एतं वदामः -- मू.लि.पा (प्र.गी).

शा. वि.

भूतानामिरेतरोचित कलासंयोगतादद्भुतं
जातं तत्किमिति प्रभाषणमुखे ब्रूमः समाधानतः ।
ज्ञानाग्निः शमितो बभौ ननु मनस्तृष्णातुरो चाभव-
ज्जीवोऽहंकृतिदोषतः पुनरभूज्जीवश्शिवत्वं विना ॥५४॥

व. 24.

भूमियाकाश ओंदु 'जीव'न उदरवय्या.

अल्लि घनवेनु--घनवेन्नदवंगे;

अल्लि किरिदेनु--किरिदेन्नदवंगे? आ घनवु मनक्के गमिसिदर'
इन्नु सरियुंदे, गोगेश्वरा?

स्रग्धरा.

भूम्याकाशद्वयोरन्तरमुदरधरी जीवसंज्ञस्य पुंस-
स[†]तत्प्राण्याणोरणीयान्विवदति महतां नोऽपरो या निरूद्धम्।
हित्वा भातौ विकल्पावणुमहदुभयालम्बिनौ तौ महि[त्वं]
त्वामेको वेत्ति धन्यस्तदिदमिति समस्तं यदाद्यन्तशून्यम्

व. 25.

॥५५॥

वामभागदलोंदु शिशु हुट्टित्त कंडे .

जो जोर्येंदु जोगुळवाडित्त कंडे ;

जोगुळवाडिद शिशु अल्लिये लयवायित्तु.

गोगेश्वरनेंब शब्दवल्लिये लीयवायित्तु.

ग्रं.

वामा नाम महामायाभागांशः परिकीर्तितः

अंशो तस्याः शिशुस्तावज्जीवसंज्ञो निगद्यते ॥ ५६॥

.....

Sl.५५.२.†“तत्प्राण्याणोरणीयान्विवदति”ori.wrt-cum-mer.& P.dttler.

ग्रं.

शिशुत्वं बालभावस्स्यात् बालभावोऽज्ञता भवेत् ।
अज्ञानाज्जीव इत्युक्तो ज्ञानाच्छिव इतीरितः ॥ ५७।

स जीवः शिवतां स्वस्य जानञ्जानन्शनैःशनैः ।
गुरूक्त्या स्वानुभूत्या च जीवभावं जहञ्जहन् ॥ ५८।

गायन् गायन् स्वमात्मानं सोऽहं सोऽहमिति ब्रुवन्
स्वस्मिन्नेव स्वयं लीनो नामरूपविवर्जितः ॥ ५९।

“अपिच.”

वामभागकरे लिङ्गमाविरासीत्सुगोचरम् ।
यदहंगायमानोऽस्मिन् विलीनस्तत्र तन्मयः ॥ ६०।

व. 26

आरक्केय सिरिगे आरक्के बीगुवरु;
आरक्केय बडतनक्के आरक्के मरुगुवरु?
इदारक्कारक्के ऐनक्केनक्के मायद बैलुवे!
हरुळिल्ल-- : कोंदु कूगित्तुनोडा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

कैषाञ्चन श्रिये किञ्चित्कैषाञ्चित्केचिदश्रिये ।
तुष्यन्ति चिन्तयन्ति स्म मायामोहस्य गौरवात् ॥ ६१।

व. 27.

कालुगळेंबवु गालि कंडय्य.
देहवेंबुदु तुंबिद बंडि कंडय्य.
बंडिय होड़े ववरैवरु मानिसरु;
ओब्बरिगोब्बरु समविल्लय्य.
अदरिच्छेयनरिदु होड़ेयदिदर'
अदरच्चु मुरियित्तु गोगेश्वरा.

उपजातिः

॥ रथः शरीरं चरणौ रथाङ्गौ

प्राणानिलाः पञ्च रथाधिरूढाः ।

वैषम्यमेषां तु मिथो यदासी-

त्तदैव भग्नोऽयमिति प्रवादः ॥

६२।

व. 28.

आयित्ते उदयमान, होयित्ते अस्तमान;

अळिदवल्ला नीरलाद निर्मितंगळेल्लवू!

कत्तलेगवियित्तु मूरुलोकदोळगे.

इदरच्च्युगवेनु हेळा, गोगेश्वरा!

उपजातिः

उत्पत्तिसंहारदशाः क्षणं क्षणं

ययुर्जले बुद्धुदवच्छरीरिणः ।

तमोभिभूते नितरां जगत्रये

क्लेशोऽयमेषां खलु मायया कृतः ॥

६३।

व. 29.

कर'यदे बंदु हेळदे होदुदनारु बल्लरु?

अंदंदिंगे बंद प्राणिगळारु अरियरल्ला.

गोगेश्वरनेंब लिंग उण्णदे होदुदनारु अरियरल्ल!

ग्रं.

अनाहूतास्समायान्ति कर्तुं कर्म शुभाशुभम्

अविसृष्टाः स्वयं भोक्तुं कर्मफलं पुनः ॥

६४।

.....

॥ cf."आत्मानं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।

बुद्धिं तु सारथिं विद्धि मनः प्रग्रहमेव च ॥" १.३.३.कठोपनिषद्.

ग्रं.

फलभोगं विनैवास्ते शृणु साक्षान्महेश्वरः ।
तमन्तरेण सर्वेषां देहिनामीश्वरस्थितिः ॥

६५।

व. 30.

तोटव बित्तिदर्म्मवरु;

काह कोट्टरु जवनवरय्या.

नित्यवल्लद संसार वृथा होयित्तल्ला.

गोगेश्वरनिक्किद किच्चु होत्तिक्कलुंटु,
अट्टु णलिल्ल.

उपजाति:

अहो पितृभ्यामुदभूच्छरीरं

अस्मिन्सदा सन्निहितो हि मृत्युः ।

यत्स्वामिकं व्यर्थमनित्यमेत-

दुःखाय नृणां न सुखाय मन्ये ॥

६६।

व. 31.

हिरिदप्प जलधिय मडुविनोळगे

करिय कब्बिल जालव बीसिद नोडय्या:

अरिद तले अय्दु, अरियद तले अय्दु.

करिय कब्बिल जालव होत्तुकोडु होदर',
नेत्रदलोकुळियाडित्त कंडे, गोगेश्वरा!

श. वि.

संसारांम्बुनिधौ प्रसार्य विततं मायामयं धीवरः

कामोजालमहो नृणां निजशिवे भूतात्मनां रागिणाम् ।

शब्दादिश्रवणादिवाक्प्रभृतिकं चाकृष्य चात्मार्षणं

कुर्वन् जालवहः स तिष्ठति पुनस्सानन्ददृक्क्रीडया ॥

६७।

व. 32.

पंचाशत्कोटिविस्तीर्ण भूमंडलवर्णोदु
तलेयिल्लदष्टे बंदु नुंगित कंडे .
तलेयिल्लद कंडु बेरगादेनु, नवखंडमंडल
भिन्नवादंडु आ तलेय कंडवरुंदे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

ज्ञानहीनं भवेत्कर्म कबन्धच्छिन्नशीर्षकः ।
तेन भूमण्डलं ग्रस्तं पञ्चाशत्कोटिविस्तृतम् ॥ ६८।
दृष्ट्वा ज्ञानविहीनं यद्विस्मितोऽस्मि मुहुर्मुहुः ।
नवखण्डमये भिन्ने पृथ्वीचक्रेऽपि तर्हिचित् ॥ ६९।
कैश्चिन्न दृश्यते ज्ञानं किल तत्किं वद प्रभो ।

व. 33.

मानद तोर आविंगे कोळगद तोर केच्चलु;
ताळुददवेरडु कोडु नोडा!
अदनरसहोगि आरु दिन; अदु केडु मूरु दिन.
अघटितघटित गोगेश्वरा, अरसुव बारै.

गीति:

यदल्पोऽप्ययमात्मा तृष्णा नाल्पा हि दृश्यते लोके ।
ह्रस्वोऽपि स्वयमस्याहं ममभावो दीर्घ इति चित्रम् ॥ ७०।
नाशात्प्रागेव मृगये तावद्गतो यतस्ततः ।
तमिमं द्रष्टुकामोऽहं सहायो भव मे प्रभो! ॥ ७१।

व. 34.

संसारवेब हेण बिद्धिर' तिनबंद
नाय जगळव नोडिरण्णा!
नाय जगळव नोडि, हेण नगुत्तिदे.
गोगेश्वरनेब लिंगवल्लिल्ल काणिर' !

गीतिः

संसृतिविषयं कुणपं खादितुकामाः परस्परातिशयात् ।
कलहं करणच्छ्वानः कुर्वन्त्येनं विलोक्य स ह[स]ते ॥ ७२ ।
ग्रं.

तस्मात्संसारविषयकरणव्याकुलात्मनि ।
विद्यते न शिवज्ञानलिङ्गमित्यवधारय ॥ ७३ ।
व. 35.

ऊरमध्यद कण्णकाडिनोळगे बिद्धिदावे अय्दु हेणनु.
बंदु बंदु अळुवरु बळग घनवाद कारण.
हेणनू बेयदु, काडू नंददु,
माड उरियित्तु, गोगेश्वरा.

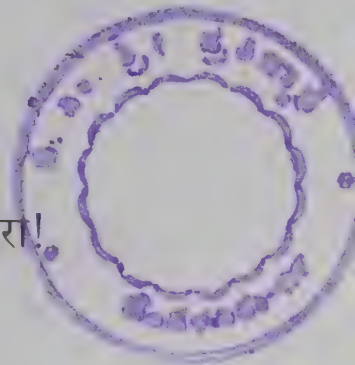
स्रग्धरा.

भूतग्रामस्सकामे महति दृशिवनेऽस्मिञ्शवाः पञ्च ते कै
वक्ष्यामो गोचरायिन्द्रियकरणगुणाबान्धवा रोदनार्ताः ।
ज्ञानाभावान्नदग्धाः शृणु विषयशवा नोपशान्ताः सकामाः
दृक्संज्ञाटव्यहो रागशिखिनि ननु जज्वाल देहो विमानः
व. 36. ॥ ७४ ।

मन बसुरादोड़े कै बेसलादुद कंड़े .
कर्पुद कंप्प किवि कुडियित्त कंड़े .
मुत्तिन ढाळव मूगु नुंगित्त कंड़े .
कंगळु हसिदु वज्रव नुंगित्त कंड़े .
ओंदु नीलदोळगे मूरु लोकवडगित्त कंड़े , गोगेश्वरा!
ग्रं.

मनोगर्भगतं लिङ्गं करस्थं जायते बहिः ।
गुरूपदिष्ट-वाक्यार्थवासनाश्रवणान्वयात् ॥

७५ ।

ग्रं.

तल्लिङ्गमग्रसद्वष्टिरभेद्यं क्षुधिता यतः ।

ततः प्राणं समायम्य नासाग्रमवलोकयन् ॥

७६।

नित्यमुक्तिप्रकाशात्मा सुस्थितो निजनिष्ठया ।

पश्चाज्जगत्त्रयं दृष्टं मया मायातिरोहितम् ॥

७७।

व. 37.

केण्डद गिरिय मेलोंदु अरगिन कंबविदित्तु नोडय्या.

अरगिन कंबद मेले ओंदु हंसेयिदित्तु;

कंब बेंदित्तु, हंसे हारित्तु;

केंडवेत्तलडगित्तु, गोगेश्वरा?!

इन्द्रवज्रा.

ज्ञानानलाकारनगोपरिष्ठा-

ल्लाक्षामयं स्तम्भ इह प्रपञ्चः ।

अस्योर्ध्वमास्ते शृणु जीवहंस-

स्तम्भोऽपि दग्धोदपतच्च हंसः ॥

७८।

ग्रं.

यत्रास्ते § परहंसाख्यः शिवसत्यादिलक्षणः §।

तत्रोत्पपात हंसोऽयं जीवात्मा कर्मसंक्षयात् ॥

७९।

व. 38.

अरगिन पुत्थळियनुरिकोंडंतायितु नोडा!

उदक बायारि बळलुत्तिदे, अगेयिं भो,

बाविय अगेयिं भो.

बाविय अगेदात सत्त, बावि बत्तित्तु, इदु कारण,

नेरे मूरु लोक बरु सूरुवोयित्तु, गोगेश्वरा!

.....

SL.७९. § “परहंसाख्याः शिवशक्त्यादिलक्षणाः--” --ग्रन्थान्तरे.

शा. वि.

लाक्षाक्रीडनकं वपुर्हविरभूतापत्रयाग्नौ हुतं
चित्रं पश्यत हो तथापि मनसा तृष्णा तृषार्तेन यः ।
वैराग्यं लवमन्तरेण विषयव्यापारकूपं खनन्
श्रान्तो नाशमुपैति तत्सुखजलं पानाय भूयात् कथम् ॥ ८०।

व. 39.

मायद् कैयल्लि ओलेकड्ठव कोट्टर लगुनविगुनवागि बर'-
यित्तु नोडा! अरगिन पुत्थळिगे उरिय सीर'यनुडिसिदर'
अदु सिरिय सिंगारवायित्तु नोडा! अंबरदोळगाडुव गिळि
पंजरदोळगण बेक्क नुंगि, रंभेय तोळिंद अगलित्ते गोगेश्वरा!
शा. वि.

माया शासनमालिलेख विपरीतं तत्कथञ्चेत्पुन-
र्लाक्षानिर्मितरूपमात्मवपुरस्य ज्ञानदीप्ताम्बरम् ।
शृङ्गाराय भवेच्चिदम्बरविहारी यः शरीरी शुक्ल
स्वोत्पन्नज्ञानबिडालमात्मवपुरस्तं[वी]वियुङ्क्ते यया ॥

व. 40.

८१।

नीर नेळलने कडिदु, मेरुवेबुद नुंगि,
शारदेयेंबवळ बाय कट्टि, कारमेघद बेळस
नीरहरि नुंगलु, दारि मृत्युव नुंगि नगुत्तिर्दत्तु.
नारिय बेन्न मेले गंड बंदु कुळिळरलु,
नीर होळेयवर'ल्लर कोडनोडे दवु.
कारथ मुळ्ळेदु कलिगळनट्टि
सदेवाग, सोरुमुडियाके गोरवन नेर'दळु.
बळ्ळु आनेय नुंगि, ओळ्ळे समुद्रव कुडिदु,
कुळिळर्द शिशु हलबरनेय्दे नुंगि,
अत्ते अळियन कूडि, कोडगन हडेदल्लि,
हत्तिरिर्द हावाडिगननदु नुंगित्तु.

कप्पे सर्पन हिडिदु ओत्ति नुंगुवाग,
 कप्पेय कोरळल्लि बिळिदु केंपडरलु
 निश्चिन्तवायित्तु गोगेश्वरन शरणंगेः
 कट्टिदिर कर्पुद ज्योतियंते !

ग्रं.

चाञ्चल्यं मनसा छित्वा दम्भाहंकारवर्जितः ।
 वाग्वादजल्परहितः सदा संतोषवर्धितः ॥ ८२।

निराशो मोक्षमार्गेऽस्मिन् जन्ममृत्युविनाशिनीम् ।
 चरन्विरक्तिवनितामनुभूते पुमान्यतः ॥ ८३।

ततः सर्वेन्द्रियाणां तु विषया भिन्नतां गताः ।
 यदा शूरा निहन्यन्ते विकारेणाङ्गजन्मना ॥ ८४।

तदा विरक्तिरहिता तं पुमांसं रराम सा ।
 सोऽयं पुनः शिवज्ञानबलादष्टविधं मदम् ॥ ८५।

जित्वा परमया भक्त्या भयकम्पप्रसक्तया ।
 पीत्वा भवाम्बुधिं स्वस्य गुरोः साक्षाच्छिशुत्वतः ॥ ८६।

लोकधर्मं बहुविधं ग्रसति स्म शिशुः स्वयम् ।
 दृष्ट्वा तमेनं मायाभूल्लज्जयावनतानना ॥ ८७।

मां विहाय मया जातां विरक्तिं प्राप्तवानिति ।
 तेन श्वश्रू भवेन्माया जामाताऽयं पुमान् भवेत् ॥ ८८।

जामातृसहिता श्वश्रूः स्वेच्छाचैष्टितमक्रमम् ।
 देहाभिमानराहित्यमज्ञैर्हास्यपदं जनैः ॥ ८९।

ग्रं.

यत्तत्प्रसूते तेनासावज्ञानं ग्रसति क्षणात् ।
ग्रस्ता ज्ञानपरां शान्तिं शाश्वतीमेति सादरम् ॥ ९०।

ग्रं.

शान्त्या ग्रसन्महाघोरं पुनरावृत्तिलक्षणम् ।
संसारं स्वात्मनैवास्ति धर्माधर्मविलक्षणः ॥ ९१।
शिवानन्दैकरूपेण शिखिकर्पूरयोगवत् ।

व. 41.

निच्चकिन निच्चकिन ओत्तेयनु बेडलु
अच्चिगवायित्तव्वा नम्म नल्लंगे
किच्चने होत्तुकोडु अच्चनेयनाडलु
अच्च्युगवायित्तव्वा नम्म नल्लंगे.
अच्चनेय गळिहवनिलुहिद बळिक निश्चितवायित्तु,
गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

मायाविरागविषयेषु विरागयोगा-
त्संसारवाहवनले शयनप्रसङ्गे ।
तत्साधनानि भवदुःखकराणि भूयः
संत्यज्य निश्चलमनाः शिवचिन्तयास्ते ॥ ९२।

४. गुरुकरुणस्थलम्

व. 42.

नीनेनगे गुरुवप्पोड़े , ना निन्न शिष्यनप्पोड़े
 एन्न कायद कर्मव तोड़ेदु
 एन्न करणादिगुणंगळ कळेदु,
 नीनेन्न कायदलडगि, नीनेन्न प्राणदोळडगि,
 नीनेन्न भावदलडगि, नीनेन्न करस्थलक्के बंदु
 कारुण्यव माडा गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

त्वं देशिको भवसि यद्यदि मे तथैव
 शिष्यस्तवाहमपि किञ्चिदिदं वृणोमि ।
 देहेन्द्रियादिमपनीय मया विभिन्नं
 कारुण्यमीश कुरु मय्यविभेदबुद्ध्या ॥ ९३।

व. 43.

एण्णे बत्ति प्रणिते कूडि ज्योतिय बेळगय्य.
 अस्थि मांस देह प्राण निष्प्राणवायित्तु.
 दृष्टिवरिदु मनमुट्टिद परि इन्नैतो!
 मुट्टि लिंगव कोण्डड़े केट्टित्तु ज्योतिय बेळगु!
 इदु कष्टवेदरिदेनु काणा, गोगेश्वरा.

शा. वि.

देहप्राणमनांसि यानि करणाभिन्नानि खान्यात्मन-
 स्तैर्भिन्नैर्जडवस्तुभिः कथमहं कुर्वे शिवस्पर्शनम् ।
 योऽस्पृष्टः करणैरनात्मनिवहैः स्वात्मैकगम्यः शिवः
 सोऽस्मीत्याचरता मया न घटते भेदः शिवे मय्यपि ॥

व. 44.

अट्टितोदु, ओडितोदु, मुट्टि हिडियित्तोदु;
 अट्टाटिकेयल्लि अरिदावुदु?
 हसु माणिक्यव नुंगि ब्रह्मेतिगोळगायित्तु.
 मूर्तियादुदे अमूर्तियायित्तु. इदनेंतु तेगेयबहुदु?
 इदनेंतु कोळबहुदु? अगम्य अगोचर! कायवु लिंगदोळडगि,
 प्राणवु लिंगदोळडगि, नीनेन्न करस्थलदल्लि
 मूर्तिगोंडु कारुण्यव माडु गोगेश्वरा

ग्रं.

अज्ञानागमनेऽज्ञात्मा ज्ञानं पलायते यतः ।
 आत्मात्मानं गृह्णात्यात्मैवात्मानमात्मनाऽग्रसत् ॥ ९५।

उपजातिः

अमूर्तमासीत्स्वयमेव मूर्तं
 मूर्तं तथाऽमूर्तमहो बभूव ।
 हातुं ग्रहीतुं कथमत्र शक्यं
 तूष्णीमुपास्ते गुरुवाक्यभीत्या ॥ ९६।

गीतिः

देहं प्राणं भावं कृत्वा लिङ्गे विलीनमधुना मे ।
 करसरसिरुहे स्थाप्य स्वयंप्रभं लिङ्गमीश कृपया त्वम् । ९७।

व. 45.

आदिय मुट्टि बंद शरणंगे बंधविल्लय्य.
 जन्मकोटि क्रूरकर्मव माडिदंगे
 सोंकिन सोबग हेळलिके : अंगदल्लि लिंग सोंकिद
 शरणंगे कायदोळगुळ्ळ करणंगळु कळाकुळ
 कळाभेदवय्य. सुखद सोंकिन सोबग
 इन्नारिगेयू हेळलिल्ल, गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

बन्धो नैवादिमध्यान्तविरहित महालिङ्गाङ्गसंस्पर्शयोगात्
सर्वेषामिन्द्रियाणां गतिरुपरमते तत्कलास्फूर्तिभाजाम् ।
इत्याचष्टे महात्मा गुरुरनतिशयानन्दसंप्राप्तिहेतो-
स्तस्माल्लिङ्गाङ्गसंगोदित परमसुखं किं ब्रुवेऽहं महेश॥

व. 46.

९८।

काणबारद लिंगवु करस्थलक्के बंदोड़े
एनगिदु सोजिग, एनगिदु सोजिग!
अहुदेनलम्मेनु, अल्लेनलम्मेनु:
गोगेश्वरलिंग निराळ निराकार बयलु--
आकारवादर' !!

उपजाति:

अदृश्यमानं खलु दृश्यमात्मना
करस्थले भाति ममैतदद्भुतम् ।

रूपादिहीनं यदि रूपवस्तु[तो]

बिभेमि वक्तुं भवतीति वा न वा ॥

९९।

व. 47.

कंडुद हिडियलोल्लदे काणदुदनरसि हिडिदेवेंदु,
सिक्कदेब बळलिकेय नोडा!
कंडुदने कंडु, गुरुपादव हिडिदल्लि
काणदुद काणबहुदु, गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

अनिच्छन्नासन्नं विषयमपरोक्षं यदधुना
परोक्षं दूरस्थं त्वविषयमिच्छत्यपि जनः ।

शृणु प्रत्यक्षेऽस्मिन् गुरुपदयुगे सत्यविषयं

परोक्षं तत्सर्वं विषयमपरोक्षं भवति हि ॥ १००।

व. 48.

एन्न मनद कोनेय मोनेय मेले
 अंगविल्लद रूहने कंडु बेरगादेनव्व.
 एन्नंतरंगद आत्मनोळगे
 अनिमिषनिजैक्य-गोगेश्वरन कंडु.

मालिनी.

मम मनसि शिखाग्रे रूपमङ्गैरसत्तं
 परममृतमतीताद्यन्तमानन्दवृन्दम् ।
 अनवरत निजान्तःसंस्थितं स्वान्तवेद्यम्
 पुनरहमिति दृष्ट्वैवात्मना विस्मितोऽस्मि ॥ १०१।

व. 49.

एत्तण मामरवेत्तण कोगिले
 एत्तणिदेत्त संबंधवय्या? !
 बेट्टद नेल्लिय कायि--समुद्रदोळगण उप्पु
 एत्तणिदेत्त संबंधवय्या?
 गोगेश्वरलिगक्केयु एनगेयु एत्तणिदेत्त/ =देत्त(ह)संबंधवय्या? !
 उपजातिः
 कुतः पिकश्चूतमहीरुहः कुतः
 क्षारं कुतः पश्य कुतोऽमृतफलम् ।
 लिङ्गं कुतोऽहं कुत आवयोर्द्वयोः
 परस्परं संघटते प्रयोजनम् ॥

१०२।

व. 50.

तनु तरतरंबोगि,
 मनवु निम्मल्लि सिलुक्तिय्या.
 नोटवे प्राणवागि, आप्यायन निम्मल्लि अरुतुदय्य.
 सिलुक्तु शून्यदोळगे
 गोगेश्वर निराळवय्य!

रथोद्धता.

भक्तिकम्पभरितं वपुर्मन-

स्तत्पदे परिणतं विलोकनम् ।

निश्चलीकृतमहं त्वयि प्रभो

तृप्त इत्यवसिता मतिर्मम ॥

१०३।

व. 51.

पाताळदिंदत्त मात बल्लवरिल्ल

गगनदिंद मेले अनुभावि तानिल्ल.

ओळगण ज्योतिय बेळगबल्लवरिल्ल.

होरगण होरगनू अरियबल्लवरिल्ल.

हिंदण हिंदनू मुंदण मुंदनू तंदे तोरिद नम्म गोगेश्वरनु.

ग्रं.

अधोरसातलादूर्ध्वमाकाशाद्वेत्ति कः पुमान् ।

न कोऽप्यन्तर्गतज्ञानप्रकाशान्न बहिष्क्रियाम् ॥

१०४।

सञ्चितागामिनोः पश्चात्पुरस्तात्कर्मणोर्द्वयोः ।

अभावं को विजानाति प्रसादेन विना गुणः ॥

१०५।

व. 52.

कस्तूरिय मृग बंदु सुळियित्तय्याः

सकल विस्तारद रूपु बंदु निंदित्तय्या!

आव ग्रह बंदु सौक्तिंदरियेनय्य.

आव ग्रह बंदु हिडियित्तेंदरियेनय्य.

हृदयकमलमध्यदल्लि गुरुवनरिदु पूजिसि,

गुरु विख्यातनेंबुद नानरिदेनय्य.

गोगेश्वरनल्लि हिंदण हुट्टरतुहोदुद

कंडेनय्य.

वसन्ततिलका .

सद्वासनापरिवृतामल तत्त्वरूपं

चक्षुःपुरो मम विभात्यतिशोभमानम् ।

तद्गौरवं हृदयपङ्करुहे निधाय

जानेऽहमात्मगमनागमनप्रकाशम् ॥

१०६।

व. 53.

कृतयुगदल्लि श्रीगुरु शिष्यंगे बडिदु बुद्धिय कलिसिदोड़े ,

आगलि महाप्रसादवेदनय्या;

त्रेतायुगदल्लि श्रीगुरु शिष्यंगे बैदु बुद्धिय कलिसिदोड़े ,

आगलि महाप्रसादवेदनय्या;

द्वापरयुगदल्लि श्रीगुरु शिष्यंगे इंकिसि बुद्धिय कलिसिदोड़े ,

आगलि महाप्रसादवेदनय्या;

कलियुगदल्लि श्रीगुरु शिष्यंगे वंदिसि बुद्धिय कलिसिदोड़े ,

आगलि महाप्रसादवेदनय्या!!

गोगेश्वरा , निम्म कालद कट्टळेय कलितनक्के

ना बेरगादेनु!

ग्रं.

गुरुः शिष्यं कृतयुगे ताडनाद्धोधयिष्यति ।

त्रेतायां देशिकः शिष्यमाक्रोशाद्धोधयिष्यति ॥

१०७।

द्वापरे तर्जनाच्छिष्यं नमस्कारात्कलौ युगे ।

अहो कालस्य नियतिं कः पुमानतिवर्तते ॥

व. 54.

१०८।

गुरुशिष्यसंबधवनरसलेंदु होदोड़े ताने गुरुवाद;

ताने शिष्यनाद; ताने लिंगवाद

गोगेश्वरा , निम्म शरणन कायद कैय्यल्लि

लिंगव कोट्टर भाव बत्तलेयायित्तु!

इन्द्रवज्रा .

अन्वेषमाणो गुरुशिष्ययोगं

स्वयं गुरुस्स्यात्स्वयमेव शिष्यः ।

धत्ते स्वहस्ते यदि दिव्यलिङ्गे

कैवल्यमेवाप्तनिजप्रभावः ॥

१०९।

व. 55.

ज्योतिय कैयल्लिर्द कर्पूरके ,

अप्पुविन कैय्यल्लिप्प उप्पिंगे ,

श्रीगुरुविन हस्तदोळगिप्प शिष्यंगे--

ई मूरक्केयू बेरे क्रियावर्तनेयुंटे , गोगेश्वरा?

वसन्ततिलका .

ज्योतिःकरान्तरगतस्य हिमस्य यस्मा-

दम्भःकरस्थ लवणस्य तथैव भूयः ।

शिष्यस्य सद्गुरुकरोदरसंस्थितस्या-

प्यस्य त्रयस्य पृथगस्ति किमीश वृत्तिः ॥ ११०।

व. 56.

अंगद कळेयलोदु लिंगव कंडे ,

लिंगद कळेयलोदु अंगव कंडे .

अंगलिंगद संदणियनरसि कंडे : नोडिर' :--

इल्लि ऐदाने शिवनु ! बल्लर' इरिसिकोळ्ळिर' ,

कायवळियद मुन्न नोडबल्लडे

गोगेश्वरलिंगक्के बेरे ठावुंटे ? हेळिर' .

ग्रं .

अङ्गे समाहितं लिङ्गं लिङ्गे चाङ्गं समाहितम् ।

अङ्गलिङ्गद्वयोरैक्ये शिव एव प्रकाशते ॥

१११।

य एवं वेद तत्त्वार्थं जीवन्मुक्तः स तिष्ठति ।

व. 57.

नच्यु मच्चिन लिंगव ग्रहिसिदल्लि

मच्यु ओळकोडित्तु नोडा!

कर्पुर्द करडगेय घासिमाडिदंतायित्तु.

लिंगानुभाविगळ संगदिंदानु कण्देरेदेनु काणा,
गोगेश्वरा.

ग्रं.

प्राणप्रियतमे लिङ्गे स्नेहोत्कर्षाविगाहतः ।

आसं सद्वासनात्माहं घनसारकरण्डवत् ॥

११२।

तत्संयोगसुखं जाने स्वानुभूतिप्रभावतः ।

व. 58 .

काणदुदनरसुवरल्लदे कंडुदनरसुवर ?

घनक्के घनवाद वस्तु ताने गुरुवाद,

ताने लिंगवाद, ताने जंगमवाद,

ताने प्रसादवाद, ताने मंत्रवाद,

ताने तंत्रवाद, ताने यन्त्रवाद, ताने सकल विद्यारूपनाद.

---इंतिवनेल्लवनोळकोडु एन्न करस्थलक्के बंद बळिक,

इन्नु निर्विकार काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

अदृष्टं मृग्यते लोके दृष्टं न क्वपि मृग्यते ।

दृष्टोऽसौ स्वयमेवाभूद्गुरुलिङ्गचरात्मकः ॥

११३।

प्रसाद मन्त्रतन्त्रात्मा विद्यात्मा च तथा पुनः ।

सर्वात्मा निर्विकारत्वात् गणमेव करस्थलम् ॥

११४।

५. भक्तज्ञानी

(*“भक्तन ज्ञानि”*)

व. 59.

अंगदोळगण लिंग, लिंगदोळगण अंग.

अंग-लिंग-संग हिंगदंते माडिर'. देव एंबिरि;
 देवदेव एंबिरि, बल्लवरु. लिंगव बल्लवरु हिडिदुकोळिळरो.
 ता सत्तु लिंगव कूडिहेनेंदर'
 गोगेश्वरंगे बेरोंदु ठावुंटे? हेळिरै.

ग्रं.

‡अङ्गमात्मेति निर्णीतं लिङ्गं ब्रह्मेति निश्चितम् ।
 अङ्गस्य हृदयं लिङ्गं लिङ्गस्य हृदयं तु तत् ॥ ११५।
 तयोः कथं वियोगः ‡ *स्यादनयोरङ्गलिङ्गयोः*।

सन्मात्रमङ्गमाख्यातं चिन्मात्रं लिङ्गमुच्यते ।

आनन्दमात्रमनयोस्सङ्गमाहुर्विपश्चितः ॥ ११६।

व. 60.

अक्षरव बल्लेनेबहंकारवेडेगोडु लेक्कगोळ्ळरय्या
 गुरुहिरियरु तोरिद उपदेशंगळनु.

वागद्वैतव कलितु वादिपरल्लदे आगु होगेबुदनरियरु.

युक्ति यनरियरु, मुक्तियनरियरु भक्तियनरियरु.

मत्तू वादिगेळसुवरु होदरु--गोगेश्वरा--सले कोण्डमारिंगे.

.....

¶ Text within the symbols- ‡ ‡- seems to have been later, incorporated in a few Pl. Mss. since the same is not found in some other original Pl.mss. of Anubhava Sūtra . The concluding portion of ślōka No.115 is found as " स्यात्सदा संयोग एव हि "in continuation of thought content of the previous ślōka beginning with "तस्मात् क्षेत्रस्य बीजस्य बीजिनस्य" in the original Ms.of Anubhava Sūtra itself.* *written reading as in PG. Pl.ms.

शा. वि.

लोकस्साक्षरतामदान्नगणयन्त्यार्यान्महापुरुषान्
सच्छास्त्रं स्वगुरूपदिष्टमपि वाग्वादाद्विधुन्वन्ति यत्
भक्तिज्ञानविरक्तियोगविषयं नेच्छन्ति मुक्तिप्रदं
किं वक्ष्ये भवभारिणां गतिमहो पूर्वोक्तदोषास्पदाम् ॥

व. 61.

११७।

हुष्टिदल्लि होदुवुदेल्लरिगेयू स्वभाव;

पुण्यपापंगळू एल्लरिगेयू स्वभाव.

महा गुरुतत्त्वदल्लि हुष्टिद भक्तरु मार्गक्रियागम तत्त्वदल्लि

नडेदु महा घनतत्त्वदल्लि हो दिदडेनु?

आ पुण्यपापविल्लागि अवरु महानुभाविगळु;

आदडवरु लोकद परिये? अल्लल्ल, निल्लु.

इदुकारण लोकाचारद परियल्ल.

इद, लोकद परियेब अज्ञानिजीवरनेनेबेनु, गोगेश्वरा?

ग्रं.

उत्पत्तिस्थितिसंहाराः पुण्यपापे तथैव च ।

लोकानामिव भक्तानां न भवन्ति कदाचन ॥ ११८।

सद्गुरोः पाणिजाताश्च स्थिता सद्भक्तसङ्गिनः ।

लीयन्ते च महालिङ्गे शैवास्सर्वोत्तमोत्तमाः ॥ ११९।

व. 62.

कायक्के मज्जन, प्राणक्के ओगर; इव माडलेबेकु.

सुळिव सुळुहु उळ्ळन्नक्क इव माडलेबेकु.

गोगेश्वरनेब लिंगक्के आत्मवुळ्ळन्नक्कर

भक्तिय माडलेबेकु.

ग्रं. यावच्छरीरभावोऽस्ति तावद्वाह्यान्तरावुभौ ।

पूजाप्रसादभागौ च कुर्यादेवात्मनः स्वयम् ॥ १२०।

व. 63

“अणोरणीयान् महतो महीयान्” एंव
श्रुति हुसि. लिंगविद् ठाविंगे प्रळयवुंटे?
भक्तन भावदल्लिप्पनल्लदे
मतेल्लियू इल्ल गोगेश्वरा.

ग्रं.

† अणोरणीयान्महतो महीयान्* इति [ह] श्रुतिः ।
सा मृषैव भवेद्भक्तभावे पूर्णे स्थिते शिवे † ॥ १२१।

व. 64

कळ्ळंगंजि काड होक्कड़े , हुलि तिंबुद माबुदे?
हुलिंगंजि हुत्तव होक्कड़े सर्प तिंबुद माबुदे.
कालक्कंजि भक्तनादड़े , कर्म तिंबुद माबुदे?
मृत्युविन बाय तुत्ताद वेषडंबकर नानेनेंबे , गोगेश्वरा!
मन्दाक्रान्ता.

चोराद्धीतिो वनमुपगतो व्याघ्रदष्टो न किं स्या-
द्व्याघ्राद्धीतो बिलमुपगतः सर्पदष्टो न किं स्यात् ।
कालाद्धीतो यदि भवति यद्भक्तिमान्कर्मदष्टो
न स्यात्किं दम्भमिह जगतः किं ब्रुवे मृत्यदष्टम् ॥ १२२।

.....

† WRT. PG.†† “ अणोरणीयान् महतो महीयानिति श्रुतिः । (?)

मृषैव सा भवेद्भक्तभावपूर्णे स्थिते शिवे”†-- Reading as mentioned in " A Descriptive Catalogue of Kanarese Manuscripts, Govt.oriental Manuscript Library, Madras Volume III 1939, Page 782, No. 469," Incomplete, 8 Pages only i.e 4 palm leaves with each vacana ending with "Gogesvarä" : “गोगेश्वरा” as its signum, together with Sanskrit verse/s "bearing on Virasaiva Philosophy". "The name of the author is not known." *Ref. 1) KATHA UPANISAD I. II. 20.

2) शैवोपनिषत्संग्रहः” --(१९४८, मैसूर)-- वेदान्तसारोपनिषत् पु. ९.

व. 65.

“कदलिय बनव होक्क होलब तिलियदन्नक्क;
 बयल गाळिय हिडिदु घट्टिय माडदन्नक्क
 बरिदे बहुदे शिवज्ञान? षडुस्थलवनरियदन्नक्क
 बरिदे बहुदे घनमुक्ति? अष्टमदवळियदन्नक्क
 बरिदे बहुदे सद्भक्ति? मद मत्सरव माडलिल्ल.
 होदकुळिगोळलिल्ल. गोगेश्वरलिंगवु कल्पितदोळगल्ल.”
 ग्रं.

यदा प्रविश्य कदलीं दिग्भ्रान्तो न भवेत्पुमान् ।

यदा घनीकरोत्येनं नभोयौनिं प्रयत्नतः ॥

१२३।

तदा शिवात्मकं ज्ञानं लभते शृणु नान्यथा ।

व. 66.

घनतर चित्रद रूप बर'यबहुदल्लदे प्राणव बर'यबहुदे, अय्या?
 दिव्यागमंगळु हेळिद क्रियाक्रमदलु
 दीक्षेय माडबहुदल्लदे सद्भक्तिय माडबहुदे?
 अय्या, प्राणवह भक्तितन्मय नीनु. --ई गुणगळल्लि नीनिहै;
 इल्लदल्लि नीनिल्ल, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

लिख्येत भावरसरूपविलासचित्रं

प्राणो न तस्य लिख्यत एव तद्वत् ।

दीक्षा क्रियेत विधिना क्रियते न भक्तिः

स्पन्देव भक्तिभरनिर्वह एव नान्यः ॥ १२४।

व. 67.

“मुन्निन परियंतुटल्ल. शरणरत्तलभिमुखवागुतैदाने.

आदडवरंतहुदु. अल्लदडेंतहुदो?

हलवु देसेय बयक्के तन्न ताने तार्कणेगंडंते गोगेश्वरलिंगवु

एन्ननु तन्नत्तलोय्दनु.”

[ता. लि.पा. हलगे.शू.सं. व.५०]

मालिनी.

भवति हि मम निष्ठापूर्ववद्वै तदानीं
यदि भवति तदा चैवैवमेषा भवेत्किम् ।
बहुदिवसकृतेन श्रेयसैवाद्य यो मां
स्ववशमनुचकारात्मानमेनं महेशः ॥ १२५।

व. 68.

बेवसायव माडि मनेय बीयक्के बत्तविल्लदिर्दडे
बेवसायद घोरवेतक्कय्या?
क्रय विक्रयव माडि मनेय संचक्के नडेयदन्नक्क
आ क्रय विक्रयद घोरवेतक्कय्या?
ओडेयननोलैसि तनुविंगे अष्टभोगव पडेयदिर्दडे
आ ओलगद घोरवेतक्कय्या?
भक्तनागि भवं नास्तियागदिर्दडे
आ उपदेशव कोट्ट गुरु, कोड शिष्य
--इवरिब्बर मनेयल्लि द्यमारि होगलि,
गोगेश्वरलिंगवत्तले होगलि.

वसन्ततिलका .

कृत्वा कृषिं स्वयमहो स्वगृहव्ययाय
धान्यं न चेन्न च धनं क्रयविक्रयाभ्याम् ।
भोगो न चेत्प्रभुजनाश्रयणेन भक्त्या
मुक्तिर्न चेद्गुरुपदस्य फलं किमेतैः ॥ १२६।

व. 69.

मेरुव सारिर्द कागे होंबण्णवागदिर्दडे,
मेरुविनिंद होरगण मोरडिये सालदे ?
देवा निम्म पूजिसि दावतिगोबडे आ दावतियिंद
मुन्निन विधिये सालदे? गोगेश्वरा--
निम्म पूजिसि सावडे, निम्मिंदा होरगण जवने सालदे?

ग्रं.

काको हेमाद्रिमाश्रित्य हेमवर्णो भवेन्न चेत् ।

विना हेमाद्रिमितरग्रावैव परमाश्रयः ॥

१२७।

वसन्ततिलका.

त्वत्पूजया यदि न नश्यति पूर्वकर्म

त्वामन्तरेण विधिरेव वरं किमन्यत् ।

ज्ञानात्तवेश यदि मृत्युभयान्न मुञ्चेत्

सोऽयं वरं पृथगुपाहित मृत्युरेव ॥

१२८।

व. 70.

हळ्ळदोळगे हुळ्ळ बाहन्नक्क नोर' तेर'गळु तागदिप्पवे?

संसारवेंब सागरदोळगे

जीवात्मनुळ्ळन्नकर सुखदुःखगळु तागदिप्पवे?

इदक्किदु मूर्तियाद-कारण प्रलयवायित्तु, गोगेश्वरा.

गीति:

बुद्धुदफेनतरङ्गैर्न किमाहतमब्धिमध्यतः काष्ठम् ।

संसाराम्बुधिमध्ये सुखदुःखैराहतो न किं जीवः ॥ १२९।

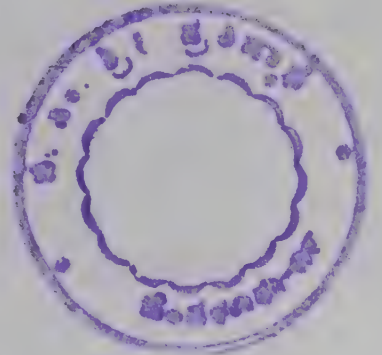
व. 71.

सत्तु हुट्टि केट्टवर'ल्ला देवलोकक्क' होदरं'ब

बालभाषेय हेळलागदु; केळलागदु.

सायद मुन्न स्वयवनरिदडे देवनोलिव,

नम्म गोगेश्वरनु.

उपजाति:

मृताः प्रयान्तीति पदं शिवस्य

ब्रूयां न वाक्यं शृणुयां न किञ्चित् ।

जीवन्त एव स्वयमाप्नुवन्ति

शिवं पदं ये शिवयोगिनस्ते ॥

१३०।

व. 72.

सत्त बळिक लिङ्गदोळगादेवेंबुदेत्तण वार्ते नोडा
अदु हुसि नोडा. सायद मुन्न निजवनरिदु
स्वयवागि नडे यबल्लडे, गोगेश्वरलिंगवनरिद
शरणरोलिवरु काणा.

ग्रं. देहान्ते शिवसायुज्यमिति वार्ता मृषैव हि ।
देहे सत्यपि सायुज्यं व्रजन्ति शिवयोगिनः ॥ १३१।

व. 73.

देव कंडा! भक्त कंडा!
मत्ते हुटुह कंडा! ?
होयित्तल्ला भक्ति जलव कूडि!
सावन्नकर श्रववुंटे, गोगेश्वरा?
वसन्ततिलका.
देव त्वमेव किल ते सहजानुभावि
भक्तोऽहमेव किल किं पुनरुक्तधर्मैः ।
पर्याप्तमीश यदि तैः सहवर्तनं स्यात्
धिग्धिक् श्रवन्निरवधिं मरणान्तदुःखम् ॥ १३२।

व. 74.

होन्नु मायेयेबरु, होन्नु मायेयल्ल;
हेण्णु मायेयेबरु, हेण्णु मायेयल्ल;
मण्णु मायेयेबरु, मण्णु मायेयल्ल;
मनद मुंदण आसेये माये काणा, गोगेश्वरा.

उपजाति:

न हेम माया न च योषिदेव सा
तयोर्द्वयोरन्तिकयोस्तटस्थिता ।
स्वात्मैकनाशाय न विपर्ययाय
आशापि माया मनसःपुरोहिता ॥ १३३।

व. 75.

गगनद मेलोदु अभिनव गिलि हुट्टि

सयसम्भ्रमदल्लि मनेय माडित्तु.

ओदु गिलि इप्पत्तैदु गिलियायित्तु.

ब्रह्मना गिलिगे हंजरवाद, विष्णुवा गिलिगे कोरेय कूळाद,

रुद्रना गिलिगे ता कोलाद. --इंती मूवर मुंदण कंदन नुंगि,

दृष्ट नाम नष्टवायित्तु ; इदैतो, गोगेश्वरा!!

शा. वि.

माया ब्रह्मणि कल्पिता स्वकलया कृत्वा वपुर्विश्वतः

तत्रोत्पाद्य च पञ्चविंशतिविधं तत्त्वप्रपञ्चं क्रमात् ।

ब्रह्माणं हरिमीश्वरं च निजवासं भोज्यमप्यासनं

कृत्वैषामपहत्य संविदमहो तत्रैव नाशं गता ॥ १३४।

व. 76.

एण्णे बेर' बत्ति बेर', एरडू कूडि सोडरायित्तु,

पुण्य बेर' पाप बेर', एरडू कूडि ओडलायित्तु.

मिगबारदु, मिगदिरबारदु, ओडलासेय सलिसदे निमिषविर-

बारदु. कायगुणवळिदु मायाज्योति वायुव कूडद मुन्न

भक्तिय माडबल्लडातने देव, गोगेश्वरा.

ग्रं.

पृतत्तैलं पृथग्वर्तिर्दीपोऽभूत्सङ्गमाद्द्वयोः ।

पृथक्पुण्यं पृथक्पापं देहोऽभूत्सङ्गमाद्द्वयोः ॥ १३५।

तयोः किञ्चिन्न शिष्येत विशिष्येत न किञ्चन ।

पुण्यपाप समत्वाच्च देहोऽयमभवत्ततः ॥ १३६।

देहधर्ममतिक्रम्य न कोऽपि भुवि वर्तते ।

धर्मं सत्यपि देहस्य योऽभिमानवर्जितः ॥ १३७।

चरेत्प्रवाहपथिकं संयोगे नात्र संशयः ।

व. 77.

राजसभे देवसभेयोळगे देवराजपूजकरल्लरू

“वरमुख्य शापमुख्यरू.” गुरुविन करुणव बल्लरू -- अय्या-

- पूजकरल्लरू ? इंतह परिगळ कंडु बेरगादे, गोगेश्वरा.

इवरेल्लरू संसारव्यापकरू.

ग्रं.

देवलोके च मर्त्ये च सभामध्ये तयोरपि

पूजका वरशापाख्ये भुञ्जते च शुभाशुभे ॥

१३८।

गुरुप्रसादजं ज्ञानं शुभाशुभनिकृन्तनम् ।

न प्राप्नुवन्ति मोहेन तदेतन्महदद्भुतम् ॥

१३९।

व. 78.

सासुवेयष्टु सुखक्के सागरदष्टु दुःख नोडा!

घळिगेय बेटव माडिहेनेब परिय नोडा!

तन्ननिक्कि निधानव साधिसिहेनेदडे

बिन्नाण तप्पित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

सुखं सर्षपमात्रं तु दुःखं स्यात्सागरोपमम् ।

अनुभूतं सुखं किञ्चिद्दुःखं भूयोऽनुभूयते ॥

१४०।

क्षिप्त्वात्मानं निधिं लब्ध्वा भोक्तुकामो यथा तथा ।

व. 79.

“अङ्गद कोनेय मेलण कोडग कोबिंगे हारित्तु;

सोजिगवय्या.” कैय नीडलु मैयेल्लव नुंगित्तु!

ओय्यने करेदडे, मुंदे बंदु निंदित्तु;

मुय्यांतडे बयलायित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

शरीरवृक्षमारुह्य मनश्चपलमर्कटः ।

इन्द्रियाह्वय शाखाभ्यो विषयाख्यफलेच्छया ॥

१४१।

लङ्घयन्तं विषयिणं खादेतायं च कञ्चन ।

ग्रं.

प्रबोध्यानूनयेनैव समाहूतात्मनो वशम् ॥

नीत्वा तमेनं यत्नेन शून्यं कुर्याद्विचक्षणः ।

१४२।

व. 80.

कुरूपि सुरूपिय नेनेदड़े सुरूपियप्पने ?

आ सुरूपि कुरूपिय नेनेदड़े कुरूपियप्पने ?

दारिद्र धनवुळ्ळवर नेनेदड़े दारिद्र होहुदे?

पुरातनर नेनेदु कृतार्थरादेवेबरु. तम्मल्लि भक्तिनिष्ठे-
यिल्लदवर कंडड़े मेच्चुवने, गोगेश्वरनु?

भुजङ्गप्रयातम्.

कुरूपः सुरूपस्मरः किं सुरूपो?

दारिद्रो धनिष्ठस्मरः किं धनिष्ठः ?।

तथा भक्तिहीनः स्वयं भक्तियुक्त-

स्मरो भक्ति युक्तो भवेत्किं, कदाचित् ? ॥ १४३।

व. 81.

हालनेमव हिडिदात बेक्कागि हुट्टुव;

कडलेय नेमव हिडिदात कुदुर'यागि हुट्टुव;

अग्घणिय नेमव हिडिदात कप्पेयागि हुट्टुव;

पुष्पद नेमव हिडिदात तुंबियागि हुट्टुव--

इवु षट्स्थलक्के होरगु,

भक्तिनिष्ठेयिल्लदवर कंडड़े मेच्च गोगेश्वर.

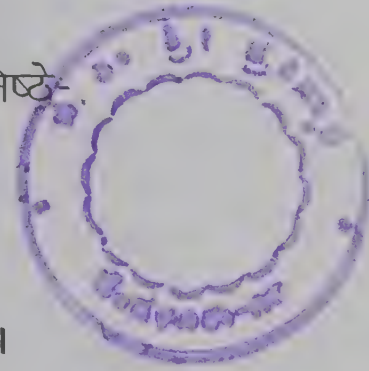
वसन्ततिलका.

क्षीरव्रतं चरति यः स भवेद्विडालो

भेको जलव्रतचरश्चणकव्रतेन ।

अश्वस्तथा मधुकरः कुसुमव्रतेन

भक्तिव्रतैकनिरतः शिव एव नान्यः ॥ १४४।

व. 82.

सति भक्तेयादडे होलेगंजलागदु;

पति भक्तनादडे कुलकंजलागदु.

सतिपतियेब अंगसुख हिंगि,

लिंगवे पतियाद बळिक

सतिगे पतियुंटे, पतिगे सतियुंटे,

पालुंडु मेलुंबरे, गोगेश्वरा?

मन्दाक्रान्ता.

भार्या भक्ता यदि न रजसःसूतकाद्भीतिरस्या

भर्ता भक्तो यदि न च कुलाद्भीतिरेवं तयोर्वा ।

लिङ्गं साक्षात्पतिरिह भवेत्तेन नान्योनमीष-

द्वाम्पत्यं च प्रभवति पयःपानतोर्ध्वं किमद्यात् ॥ १४५।

६. “भक्तिस्थलम्”

व. 83.

“प्रणितेयिदे बत्तियिदे, तैलविल्लद ज्योतिय

वेळगुव परियेतो?” गुरुविदे, लिंगविदे.

शिष्यन सुज्ञानवंकुरिसदन्नक्कर भक्तियेल्लियदो?

सोऽहं एंबुद केळि, दासोहव माडदिर्दडे

अतिगळेवे नोडा, गोगेश्वरा.

गीति:

प्रणिता वर्तिर्दीपः प्रकाश इति यश्चतुष्टयेनैक्यम् ।

ज्ञानं लिङ्गं शिष्यो गुरुस्तथा यश्चतुष्टयेनैक्यम् ॥ १४६।

इन्द्रवज्रा.

दीपप्रकाशो न विनास्ति तैलं

ज्ञानप्रकाशो न विनास्ति भक्त्या ।

सोऽहं पदं श्रोतुमिह प्रवृत्तो

दासोऽहमेवेति चरेत्तदाप्त्यै ॥

१४७।

व. 84.

जालेगारन कालु मुळ्ळु तागि नोंदितेंबंते,

सूनेगारन मनेयल्लि हेणहोगि अळुवंते,

कन्नगळ्ळन मनेयल्लि बट्टलु होगि मरुगुवंते,

ठक्कन पूजेगे मेच्चुवने, गोगेश्वरनु?

भुजङ्गप्रयातम्.

स्वपादोहतः कण्टकेनेति जाली

स्वकीयो मृतश्चेति वैतंसिको यः ।

स्वगृहे हतं भाजनं चेति चोरो

वृवा [रुदा?] दूयते क्रन्दते तोदमेति ॥ १४८।

ग्रं.

तथा भक्तिहीनात्मा च शिवज्ञानविवर्जितः ।

संसारदोषदुःखेन वृथा तप्यति मूढधीः ॥

१४९।

व. 85.

जवन कद्द कळ्ळनु अगलि मिक्कुहोदडे

अगलक्के हब्बितु--

अल्लल्लि नोडलु--

शरणर संगवनरसुवरल्ल

अल्लल्लि नोडिर! साधकरल्लरू साधिसहोगि

अभेद्यवनरियदे केट्टरु, गोगेश्वरा.

शा. वि.

कालो यत्र न तत्र^१गम्यत इति व्यापारिण^२श्चार्थतो
गच्छन्ति स्म न तत्र तत्र निवसन्त्येषां गतानां पुरः ।
एवं पश्यत हो शिवैकशरणाः सर्वत्र दृग्गोचरा-
स्तेषामात्मपदार्थवञ्चनपरा भक्ताश्च तादृग्विधाः ॥ १५०।

व. 86.

मज्जनक्केरेदु फलव बयसुवरय्या;
तमगेल्लियदो आ फलवु--शीताळक्कल्लदे?
पत्रे पुष्पदल्लि पूजिसि फलव बेडुवरय्या;
तमगेल्लियदो आ फलवु--तरुगळिगल्लदे?
सयिधानवनर्पिसि प्रसादद फलव बेडुवरय्या;
तमगेल्लियदो आ फलवु--हदिनेट्टु धान्यक्कल्लदे?
लिंगदोडवेय लिंगक्के कोट्टु फलव बेडुव
सर्व अन्यायिगळनेनेबे, गोगेश्वरा!

उपजातिः

जलाभिषेकोच्च फलं जलानां
पत्रप्रसूनार्चनजं द्रुमाणां ।
नैवेद्य सङ्कल्पजमोषधीनां
कुतः परेषामकृतात्मनां च ॥

ग्रं.

१५१।

शिवद्रव्यं शिवायैव दत्त्वा वाञ्छति यत्फलम् ।
तत्फलं कथमायाति स्वात्मनामात्मवञ्चनात् ॥
१५२।

.....

वृ. १५०. १ “गमेत”--छन्धोदोषयुक्त लिखित पाठः ;

२. “^०आर्यतो” मू. लि.पा.

व. 87.

अडवियोलगे कळळरु कडवसद स्वामियनु
 हुडुकि हुडुकि अरसुतैदारे'. सोडरु नंदि काणदे
 अन्नपानद हिरियर'ल्लरु तम्म तावरियदे
 अधरपानवनुंडु तेगि, सुरापानव बेडुतैदार'.
 अरिद हारुवनोब्बनु अरिद तलेय हिडिदुकोंडु
 अध्यात्मविकारद नेत्तर कुडिदनु नोडा, गोगेश्वरा.
 स्रग्धरा.

संसारेऽस्मिन्नरण्ये चिरमनुमृगयन्तस्तमच्छन्नदृष्ट्या
 दृष्ट्वाऽज्ञानान्धकारे कथमपि विधिना ज्ञानदीपे प्रणष्टे
 कामक्रोधादि चोरा जगृहुरिममनात्मस्थमज्ञं
 दीनान्नस्त्रीसुरासेवननिपुणतया मोहिताः स्युः समस्ताः ॥
 ग्रं. १५३।

अचेतनो द्विजः कश्चिद्द्विषां विच्छिन्नशीर्षकम् ।
 गृहीत्वाध्यात्मजिज्ञासोर्विवेकरुधिरं पपौ ॥ १५४।

व. 88.

ब्रह्मव नुडिदानु भ्रमितनादेनय्या;
 शून्यव नुडिदु नानु सुखदुःखक्के गुरियादेनय्या.
 अद्वैतव नुडिदु अहंकारियादेनय्या,
 गोगेश्वरा, निम्म शरण संगनबसवण्णन
 सान्निध्यदिंद नानु सद्भक्तनादेनय्या.

शा. वि.

ब्रह्मोक्त्वाहमिति प्रमोहितधिया भ्रान्तोभवन् शून्यताम्
 आभाष्यास्मि सुखासुखद्विविधभागद्वैतमुक्त्वा तथा ।
 साहङ्कारमनास्थलैरनुचितस्संसारदोषास्पदः
 शम्भो त्वच्चरणप्रसादकलयेदानीं सदाचारवान् ॥

...

१५५।

७. भक्त माहेश्वरः (“भक्तन माहेश्वर”)

व. 89.

मुंदु जावदलेदु लिङ्गदंघ्रिय मुट्टि
सुप्रभात समयदल्लि शिवभक्तर मुखव नोडुवुदु.
हुट्टिदुदक्किदे सफल नोडा--सत्यवचनविंतेदुदु.
इविल्लदवर नानोल्ले काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

ब्राह्मे महूर्ते चोत्थाय लिङ्गं स्पृष्ट्वा विधानतः ।
प्रभाते शिवभक्तानां मुखं यः परिपश्यति ॥ १५६।

तस्यैव जन्म सफलमित्याह वचनं शिवः ।
तत्प्रमाणातिगानन्यान्नेच्छामि भवभारिणः ॥ १५७।

व. 90.

अळवरियद भाषे, बहुकुळवाद नुडि--
इंतेरडर नुडि हुसियय्य.
बहुभाषितरु, सुभाषितवर्जितरुः
शरणसति लिंगपतियेंबरु--हुसियय्य!
इंतप्पवर कंडु नाचिदेनय्य, गोगेश्वरा.
वसन्ततिलका.

लिङ्गं पतिः शरण एव सतीति वाक्यं
विज्ञाय सद्गुरुमुखोदितसम्यगर्थाः ।
ये नाचरन्ति न वदन्ति न वाऽऽप्नुवन्ति
मन्ये मृषार्थवचसो बहुभाषिणस्तान् ॥ १५८।

व. 91.

आचारवनरियदे, विभववळियदे,
कोपवडगदे, ताप मुरियदे
बरिदे भक्तरादेवेदु, बेब्बने बेरेववर केडिंगे
नानु. बेरगादे काणा, गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

अविज्ञायाचारं विभवमनतिक्रम्य विकलं
रुषं नामाहित्वा विषयपरितापव्यतिकरम् ।
अदूरीकृत्वा हो शिवशिव वृथा मानिन इमे
चरन्त्येषां नाशं किमिहपरयोरातनुमहे ॥

व. 92.

१५९।

आद्यरल्ल, वेद्यरल्ल,
साध्यरल्लद हिरियर नोडा !
तनुविकार, मनविकार,
इंद्रियविकारद हिरियर नोडा !
शिवचिंते शिवज्ञानिगळ कंडर' आळवाडि नुडिवरु--
गोगेश्वरननरियद कर्मिगळु.

इन्द्रवज्रा.

नाद्या न वेद्या न च साधु साध्या
वृद्धा इमे सर्वविकारभाजः ।
शिवैकचित्तान् शिवभावयुक्तान्
निन्दन्ति लोके नरकाय मूढाः ॥ १६०।

व. 93.

आसेगे सत्तुदु कोटि, आमिषक्के सत्तुदु कोटि.
होन्नु हेण्णु मण्णिगे सत्तुदु कोट्यनुकोटि,
गोगेश्वरा, निमगागि सत्तवरनारनू काणे.

उपजातिः

“ प्रियन्ते लोकेऽत्र वृथा सहस्रशः

स्त्री-हेम-भूम्यर्थमिमे नराधमाः ।

आशामिषार्था विषयार्थमेव वा

अहो! शिवार्थं न प्रियन्ति केऽपि च ॥ ”

१६१

व. 94.

अमरावतिय पट्टणदोळगे देवेन्द्रनाळुव नंदन बन, बनवय्य.

अत्त सार'लेकामा--मोहवे निनगे ?

लोकालोकवनेल्लव मरुळुमाडिदे कामा!

गोगेश्वरलिंगवनरियो!!

शा. वि.

रे रे काम! वृथा गमिष्यसि सकामं गच्छ गच्छाशितः

किं कार्यं भवतोऽत्र फालनयनो नाथो मम स्थास्यति ।

यत्रास्ते सुरनायकः सखसखीभिः क्रीडितुं सोद्यमः

तत्रैवातनुवैभवं निजरतिं प्रायो वने नन्दने ॥

१६२।

८. भक्तप्रसादी

व. 95.

आदियल्लि बसवण्णनुत्पत्तियाद कारण

नागलोकद नागगणंगळिगेयू बसवण्णन प्रसाद.

मर्त्यलोकद महागणंगळिगेयू बसवण्णन प्रसाद.

देवलोकद देवगणंगळिगेयू बसवण्णन प्रसाद.

गोगेश्वरा, निम्माणे--

एनगेयू निमगेयू बसवण्णन प्रसाद.

ग्रं.

स्वर्गे मर्त्ये च पाताले ये वसन्ति महागणाः ।

तेषामप्यावयोरीश प्रसादो वृषभात्मनः ॥

१६३।

व. 96.

कब्बुनद गुंडिगेयल्लि रसद भंडव तुंबि,

होन्न माडबल्लडे अदु परुष काणिरण्णा!

लिंग बंदुबडे, प्रसाद कायवप्पडे

अंदंदिगे भवकर्म मुट्टलम्मवु काणिर'.

आदिय प्रसादक्के बाधेयिल्ल काणिर' :

शशियल्लि करगदु, बिसिलल्लि कोरगदु;

रसवुंड होन्नु, गोगेश्वरा, निम्म शरण!

ग्रं.

रससिद्धमयं स्वर्णं यथा भवति भूतले ।

तथा शिवार्पितः कायः प्रसादात्मा न संशयः ॥१६४॥

चन्द्रार्कौ न प्रकाशन्ते यत्प्रसादे स्वयंप्रभे ।

तस्मादादिप्रसादोऽयमित्याहुस्तत्त्वचिन्तकाः ॥ १६५॥

९. भक्तप्राणलिङ्गी †1

व. 97.

बीसुजंते, जवळिगंब, लेसायित्तु मने!
 लेसायित्तु मेलुवोदक्के . मगुळे आ अंगक्के
 किच्चनिक्कि सुट्टु मनेयनिंबुमाडिदे लिंगजंगमक्के.
हुट्टुगेट्टु बट्टबयलल्लि नानिदेने गोगेश्वरा.

शा. वि.

अस्थिस्तम्भतुलानियन्त्रितमशेषस्नायुबन्धोचितं
 त्वक्काद्यं घनरोम [-राजि] तृणसञ्छन्नं गवाक्षाष्टकम् ।
 ओष्ठद्वन्द्वकवाटमास्यविवरं द्वारं शरीरं गृहम्
 दग्ध्वा ज्ञानकृशानुनाऽकरवमीशस्यावकाशं क्षणात् ॥

१६६।

व. 98.

कब्बिन बिल्ल माडि, परिमळदलंब माडि,
 निल्लो बिल्लाळे!
 एन्न मनदलेसेय बल्लेयल्लो
 गोगेश्वरनेंब लिंगवनु?!

ग्रं.*

धनुर्भक्तिः शरो ज्ञानं लक्ष्यं मम मनःप्रभा ।

वेद्धा त्वमेव किं वक्ष्ये विधे लक्ष्येयमद्भुतम् ॥

१६७।

.....

†1 “भक्तप्राणलिंगि”; --मूललिखितपाठः --प्रभुगीता.

*Cf: प्रणवो धनुः शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते ।
 अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ॥

-----मुण्डक २. खण्ड २ मन्त्रः ४.

ग्रं

न धनुर्न शरो लक्ष्यं न वेद्धा दृश्यते पृथक् ।
चतुर्णामैक्यमेवैषामभून्मे †²पश्यतोऽद्भुतम् ॥ १६८।

व. 99.

कंगलेके नोडबेड़ेंदड़े माणवु?
श्रोत्रंगलेके केळबेड़ेंदड़े माणवु?
जिहेयेके रुचिसबेड़ेंदड़े माणदु?
नासिकवेके वासिसबेड़ेंदड़े माणवु?
त्वक्कु ऐके सौकबेड़ेंदड़े माणदु?
ई भेदवनरिदु नुडियलु समधातुवायित्तु.
गोगेश्वरलिंगक्के ओलिद कारण,
अभिमानद लज्जे बेसत्तु होयित्तु.

उपजातिः

शृण्वन्ति पश्यन्ति वदन्ति वाचा
श्रोत्राणि चक्षूंषि निवारितानि ।
अपीश्वरे मय्यनुरागबन्धा-
त्यक्ता मया सङ्गधिया हि लज्जा ॥ १६९।

.....

†² पश्यतेऽद्भुतं --मूललिखितपाठः --प्रभुगीता.

१०. भक्तशरणः

(“भक्तन शरण”)

व. 100.

अमृतसागरदोळगिर्दु आकळ चिंतेयेके ?

मेरुमंदिरदोळगिर्दु जलग तोळे व चिंतेयेके ?

श्रीगुरुविनोळगिर्दु तत्त्वविद्येय चिंतेयेके ?

प्रसाददोळगिर्दु मुक्तिय चिंतेयेके ?

करस्थलदोळगे लिंगविद् बळिक मत्तिन्नाव चिंते ?

ऐके?! हेळा, गोगेश्वरा.

मालिनी.

अमृतशरधिमध्ये क्षीरचिन्ता सुमेरौ

धनकणलवचिन्ता तत्त्वचिन्ता किमेतत् ।

घनगुरुपदमध्ये, मुक्तिचिन्ता प्रसादे,

करतलघनलिङ्गेऽप्यन्यचिन्ता वृथैव ॥१७०॥

व. 101.

कर्म नास्तियेबे, अस्तिनास्तियेबे,

ज्ञानद कोब्बिनलुलिवे, उलिदंते नडेवे.

संगड सहित करस्थलक्के बंदु नीनु बयलागे --

एन्नू बयलुमाडे, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

ज्ञानेन वच्मि न भवा न नहास्ति कर्मे-

त्युक्ते किमत्र फलमाचरितेऽपि नूनम् ।

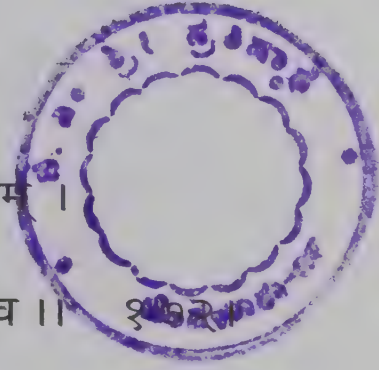
त्वं वा तिरोभव करस्थलमध्यतो मे

मां वा त्वयीश कुरु मावसथेव तूष्णीम् ॥ १७१॥

व. 102.

काल सडगर कैयलदे, कैय सडगर कंगळलदे
अदेनु कारणवेदडे : कंगळे कारणवागि,
ओदु मातिनोळगे विचारवदे. कन्नडियोळगे कार्यवदे.
इदेनु कारण तिळियलरियरु हेळा, गोगेश्वरा.
वसन्ततिलका.

पादस्य यद्गमनमर्चनतां प्रपेदे
हस्तस्य पूजनविधिश्च विलोकनत्वम् ।
तस्माद्विलोकनपरं नयनं प्रधानं
लिङ्गाङ्गयोः सुखमभिन्नमकारि एव ॥

व. 103.

लिङ्गवनू प्राणवनू ओदुमाडि तोरिद
गुरुविद्वानल्ला; लिंगविद्वानल्ला; इदक्के साक्षि :
मुंदे जंगमविद्वानल्ला! ई त्रिविध दृष्टव कंडु,
बेरेंब अज्ञानक्के नानु बेरगादेनु गोगेश्वरा.
उपजाति:

प्राणस्य लिङ्गस्य ययोः कृतैक्ये
गुरौ स्थिते साक्षिणि जङ्गमे च ।
दृष्टेऽप्यभिन्ने पृथगाहुरज्ञा
विचित्रमेतत्खलु मोहचेष्टा ॥

१७३।

व. 104.

कायदोळगण जीवव मीरि होह कळ्ळन संग बेड.
निम्म निम्म वस्तुव सुयिधानव माडिकोळ्ळि.
गोगेश्वरनेब कळ्ळन कोदडे अळुववरासु इल्ल.

उपजातिः

भूतेन्द्रियान्तःकरणं प्रधानं
बलोद्धतं चोरमिमं विहाय ।

एकाकिनं चोरमनाथमन्यं
हन्यान्निजार्थगमनाय धीरः ॥

१७४।

व. 105.

ओळगे नोडिहेनेंदडे ओळग नोडलिल्ल.
होरगे नोडिहेनेंदडे होरग नोडलिल्ल.
ज्ञानवेतुटो, अज्ञानवेतुटो--
बलेय बीसि कोलुवन मनेयल्लि सत्तडे
ऐनु कारण अळुवरो, गोगेश्वरा?

ग्रं.

आत्मवत्सर्वभूतानि यो न पश्यति मूढधीः
तस्यान्तर्बाह्यविज्ञानं व्यर्थमेव न संशयः ॥

१७५।

परदुःखमविज्ञाय स्वदुःखात्तप्यते जनः
शरारुस्तप्यते दुःखात्स्वपुत्रमरणाद्यथा ॥

१७६।

व. 106.

“हुलिय बेन्नलोदु हुल्ले होगि मेदु बंदेनेंदडे
इद कंडु बेरगादेनैय्या”!†+
रक्कसिय मनेगे होगि निद्रेगेय्दु बंदेनेंदडे,
जवन मनेगे होगि सायदे बदुकि बंदेनेंदडे
इद कंडु बेरगादे, गोगेश्वरा!

.....

व. 106. † + “येंब वचनक्के । किन्तु वृ.”--मू.लि.पा (प्र.गी).

मेघविस्फूर्जिता.

सहव्याघ्रेणैणश्चरति † किमु रक्षोङ्गनागर्भगेहं
शयालुः सम्प्राप्तः सुखमनुभवितुं तज्जमर्हो भवेत्किम् ।
यमागारं गत्वा [य] मरणमृते याययाऽऽयाति † ¹ किं वा ¹
तथा संसारस्थो निरतिशयमैक्यं न यातीति वादः ॥ १७७।

व. 107.

तायि बंजेयादल्लदे शिशु गतवागदु;
बीज नष्टवादल्लदे ससि गतवागदु.
नाम नष्टवादल्लदे नेमदासे माणदु.
मोदलुगेटल्लदे लाभदासे बिडदु.
गोगेश्वरनेब लिंगद निजवनेय्दुवडे
पूजेय फल मादल्लदे भवं नास्तियागदु.

गीतिः

यावन्न भवति माता वन्ध्या तावच्छिशोर्न नाशोऽस्ति ।
यावन्न फलं [न] स्याद्धीजं तावन् न सस्य संक्षीण्यम् ॥
१७८।

यावन्न नामनष्टं तावन्नियमस्य न स्पृहा क्रियते
यावन्न मूल्यहानिस्तावन्नाशाक्षयोऽस्ति लाभस्य ॥ १७९।
ग्रं.

यावन्न नश्यते पूजाफलं संसारकारणम् ।
तावन्न प्राप्यते नित्यं सुखं निजपदं परम् ॥ १८०।

.....

† १७७. “किमथ” ताडपत्रस्य मूललिखितपाठः -- छंदोदोषयुक्तः ;

१७७^{1.1} किंवा -- मू.लि.पा (प्र.गी).

११. भक्तैक्यः

(“भक्तन ऐक्य”)

व. 108.

“सत्त बळिक मुक्तिय हडे वेवेंदु पूजिसुवडे
आ देवरेन कोडुवुदो?”

सत्त बळिक कोडुदेनु, कोडुवुदेनु?
सायदे, नोयदे, स्वतंत्रनागि
संदु-भेदविल्लदिप्प-- गोगेश्वरा-- निम्म शरणा!
शालिनी.

मृत्वा मुक्तिं प्राप्तुकामः शिवार्चा
कृत्वा चेत्किं दास्यतीशस्तु तस्मै ।
पश्चाद्बाह्यं नास्ति देयं च किं च
तस्माज्जीवन्मुक्त एवेश मुक्तः ॥

१८१।

व. 109.

“अनलनाहुतियल्लिद्वल्लि धुरदेडेयलारुव काणे”
संग्रामधीररल्लरु नेलेगेट्टरागि,
मायामंजिन कोटेगे रंजनेय कोत्तळ;
अंजनेय कट्टळे. गोगेश्वरन शरण
ऐक्यस्थलव मेट्टलोडने सर्ववू साध्यवायित्तु.

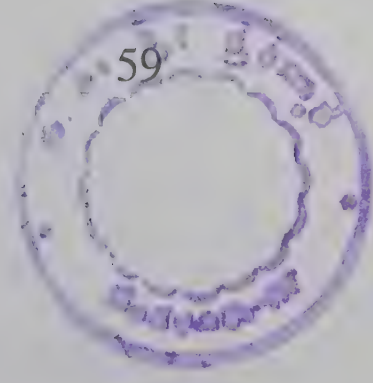
वसन्ततिलका.

तापत्रयानलसमावृत-भूरिघोर-

संसारकाननमहारणमण्डलाग्रे ।

मायातुषार-वरणादि-विचित्रितेऽस्मिन्

शूरा न केऽपि शिवयोगिजनं विना स्युः ॥ १८२।

व. 110.

आसेयेब कूसनेत्तलु

रोषवेब तायि मुंदे बंदिप्पळु नोडा!

इंती एरडिल्लद कूसनेत्तबल्लडे ,

आतने लिंगैक्यनु, गोगेश्वरा.

गीतिः

आशाशिशुवात्सल्यान्माता [या]१रोषिता१ हि पुरतस्था
आशा१रोषं हित्वा वैराग्ये यः स्थितः[स] शिवयोगी ॥

१८३।

व. 111

पञ्चेन्द्रिय सप्तधातुवनतिगळेदल्लि घनवेनो?

काम क्रोध लोभ मोह मद मत्सर

विषयवनतिगळेदल्लि फलवेनो?

इवेल्लव कोंद पाप-- निम्म तागुवुदु गोगेश्वरा.

गीतिः

किमशक्यं नेतिमुखे भूताक्षादिक[धातून्]२निराकर्तुम्२
तत्सर्व यदि तुभ्यं निवेदकस्यात्मयोगिनः शम्भो ॥

१८४।

.....

१८३. १ “रोहिदा” १--ता.मू. लि.स्वा. † रोषां--मू.लि.पा.

१८४. २-२ अत्र मात्राव्यत्ययमस्ति.

१२. माहेश्वरज्ञानी*

व. 112.

लिंगभक्तनेदु जगवेल्ला सारुतिप्परु.

लिंगभक्तन इंबावुदेंदरियरु.

लिंगभक्त हम्मु बिम्मिनवने?

लिंगभक्त सीमेयादवने?

प्राणविल्लद रूपु! ओडलिल्लद जंगम!

उळिदवेल्ला सटे एंबेनु गोगेश्वरा.

उपजाति:

लिङ्गभक्तइति कथ्यते जनै-

लिङ्गभक्तसमा स्थितिः कथं ।

लिङ्गभक्तमनिरुद्ध-वर्तनं

लिङ्गभक्तं नाहं ममं विदुः ॥

१८५।

ग्रं.

लिङ्गदेहविहीनस्याद्भक्तः प्राणविहीनकः ।

लिङ्गभक्तत्वमेतावच्छेषम^० न्यन्निरर्थकम् ॥

१८६।

व. 113.

देश गुरियागि लयवागि होदवर कंडे.

तमंध गुरियागि लयवागि होदवर कंडे.

काम गुरियागि बेंदुहोदवर कंडे.

नी गुरियागि होदवरनारनू काणे गोगेश्वरा.

ग्रं.

देशदेशान्तरं केचित्तमोऽहं चैव केचन ।

केचित्कामविकारं च यान्ति त्वां केऽपि वा नहि॥

१८७।

१२.* “माहेश्वरज्ञानि”; ० १८६. ^०अन्यत्रैवार्थकम् -मू.लि.पा.

वृ. 114.

उदयवायित्त कंडु उदरक्के कुदिवरय्य;
 कत्तलैयायित्त कंडु मज्जनक्केरेवरय्य;
 लिंगक्के नेमविल्ल. इरुळिगोदु नेम,
 हगलिगोदु नेम; लिंगक्के नेमविल्ल.
 कायवोदेसे जीववोदेसे, गोगेश्वरलिंगवु तानोदेसे.
 ग्रं.

उदयास्तमयौ कालनियमौ च विशेषतः ।
 लिङ्गार्चनाय कतिचिद्वदन्ति स्म स्वमोहतः ॥ १८८।

न तस्य कालनियमौ उदयास्तमयौ तथा ।
 स्वयंज्योतिःस्वरूपस्य लिङ्गस्यामिततेजसः ।
 नित्यार्चनमविज्ञाय पृथग्भूताः शिवेन ते ॥ १८९।

व. 115.

होट्टेय मेले कट्टोगरद मोट्टेय कट्टिदडेनु,
 हसिवु होहुदे?
 अंगद मेले लिंग स्वायतवादडेनु,
 भक्तनागबल्लने?
 इट्ट कल्लु मेळेय मेले सिक्किदडे
 आ कल्लु लिंगवे?
 आ मेळे भक्तने? इट्टात गुरुवे?
 इंतप्पवर कंडडे ना नाचुवेनय्या, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

यद्भोज्यमन्नमुदरोपरि सन्निधाय
 तृप्तिं परां कथमुपैति जनः क्षुधार्तः ।
 भक्तिं परामपि तथैव बहिर्निधाय

लिङ्गं न याति शठभक्तजनः कदाचित् ॥ १९०।

व. 116.

१ अगगवणि पत्रे धूप दीपव निवाळिसि
पूजिसि पूजिसि, बळलुतैदार' १
ऐनेदरियरु एंतेदरियरु.

‘जन मरुळो जात्रे मरुळो’ एंबंते
एल्लरू पूजिसि, ऐननू काणदे
लयक्कोळगागि होदरु, गोगेश्वरा.

ग्रं

जलगन्धाक्षतैः पुष्पधूपदीपादिभिर्वृथा ।
गतानुगतिको लोकः किमर्थं पूजयिष्यति ॥ १९१।
अहो श्रान्तिरहो श्रान्तिर्भक्त्या च परया विना ।

† केचिल्लिङ्गाङ्गयोः सम्यक्संबन्धज्ञानमन्तरा ।
बाह्योपचाररचनां कृत्वा कृत्वा श्रमं ययुः ॥ †

व. 117.

१९२।

मज्जनक्केरु'वर'ल्ला इद्दल्लि फलवेनु?
मुद्राधारिगळप्परय्या! लिंगदल्लि निष्ठेयिल्ल.
जंगमदल्लि प्रेमिगळल्ल. वेषधारिगळप्परय्या!
नोडि माडुव भक्ति सज्जनसारायवल्ल.
गोगेश्वर मेच्चनय्या.

ग्रं.

मुद्राधारणमित्युक्ता लिङ्गनिष्ठा विवर्जितः ।
जङ्गमप्रेमरहिताः पूजकाश्च तथैव च ॥ १९३।
कृत्रिमां भक्तिमेतेषां नाभिनन्दति शङ्करः ।

.....

†This Slóka does not appear here but it has been written along with the portion of (१ - १) the above vacana after verse No. 520 (in Ms. 521) ib. mentioning against it as ॥ पुनरुक्त ॥ - repetition.

व. 118.

शब्द स्पर्श रूप रस गंध, पंचेंद्रिय, सप्तधातु,
 अष्टमददिंद मुंदुगाणदवरु नीवु कैळिर'!
 लिंगवार्तेय वचनद रचनेय माडुवरय्य;
 संसारद मच्चु बिडदन्नक्कर सूक्ष्मशिवपदवु साध्यवागदु.
 गोगेश्वरलिंगदल्लि वाक्कु पाकवादडेनो,
 मन पाकवागदन्नक्कर?

ग्रं. अहो संसारवात्सल्याद्भूतेंन्द्रियविकारिणः
 विद्यामदान्ध-देहाभिमानिनो ब्रह्मवादिनः ॥१९४॥
 अपक्वमनसः पक्ववाचो वृद्धा भवन्ति हि ।

व. 119.

लिंगवनरियदेननरितू फलविल्ल. लिंगवनरिद बळिक
 मत्तेननरितू फलविल्ल. सर्वकारण लिंगवेदुदागि
 आ लिंगवने अरिदरिदु लिंगसंगव माडुवे .
 आ संगसुखदलोलाडुवे, गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

अविज्ञाते लिङ्गे किमिह विदिते वस्तु विफलम्
 तदन्यस्मिंस्तस्मिन् महति सति लिङ्गे च विदिते ।
 पुनः किं विज्ञाते जगति निखिलेऽनात्मनि जडे
 अहो मिथ्याज्ञानं भ्रमयति महान्तं जनमपि ॥ १९५॥

व. 120.

वेद वेदिसलरियदे केट्टवु, शास्त्र साधिसलरियदे केट्टवु.
 पुराण पूरैसलरियदे केट्टवु; हिरियरु तम्म तावरियदे केट्टरु.
 तम्म बुद्धि तम्मने तिंदितु. निम्मनेत्त बल्लरु, गोगेश्वरा?

ग्रं. वेदैर्न वेद्यते शास्त्रैः साध्यते न शिवं पदम् ।
 पुराणैर्नोच्यते तर्कैस्तर्क्यते न कदाचन ॥ १९६॥

ग्रं.

ज्ञानावलेपमानान्धैराचार्यैर्नाधिगम्यते
एवं शिवमविज्ञाय सर्वे नाशमवाप्नुयुः ॥

१९७।

व. 121.

बरिय नच्चिन मच्चिन भक्तिय भक्तरु
लिंगव मुष्टियु मुष्टद ओळलोटेगळ
नेर'दु गळहुत्तिप्परु. तमतमगे अनुभावव नुडिवरु--
अनुभावदनुव अरियदिद्वर' हिंदण अनुभाविगळु?
गोगेश्वरलिंगद सुख मुष्टिदल्लि, मरळि भवकल्पितवेल्लियदो?
शा. वि.

मिथ्याभक्त्युपचारदम्भरचनाचातुर्यचर्याश्शठा-
स्पृष्ट्वा लिङ्गमपि स्वलिङ्गभजने विस्रम्भहीना जडाः ।
सम्भूयानुभवं वचोनिजनिजप्रज्ञानुरूपं जगुः
सर्वो वाग्भिरलङ्कृतोऽनुभवसौख्यं जन्मकर्मात्मनाम् ॥

व. 122.

१९८।

आगमपुरुषरिरा, निम्म आगम वायवागि होयित्तल्ला!

विद्यापुरुषरिरा, निम्म विद्ये

अविद्येयागि होदल्लि बरुमुखरागि इद्विरल्ला.

वेदपुरुषरिरा, निम्म वेद होलबुदप्पि होदल्लि,
वेदवे दैववेदु केट्टिरल्ला!

पुराणपुरुषरिरा, निम्म पुराणविचार भ्रष्टवागिहोदल्लि
नीवु ओडने भ्रष्टरादिरल्ला.

शास्त्रपुरुषरिरा, निम्म शास्त्र महापथद हो नलल्लि
होदल्लि भक्तदेहिकदेवनेदरियदे केट्टिरल्ला!

“यत्र शिवस्तत्र माहेश्वर” नेदु हेळित्तु मुन्न

अंतु, भक्त नित्यसत्यसन्नहित - गोगेश्वरा - निम्म शरण.

स्रग्धरा.

वेदाद्यष्टादश प्राकृतविषयविभागात्मिकां लोकविद्या-
मभ्यस्य प्राकृताः केचन तदिदमहं सर्व[गं] लिङ्गमाहुः ।
ते कं जानन्ति बाला नहि तदिदमहं सर्वगं लिङ्गरूपं
मद्भक्ता यत्र तत्राऽहमिति वचनतात्पर्यं लिङ्गमेव ॥

व. 123‡

१९९।

भवमुल्लङ्घक दावति माणदु;

शरीरमुल्लङ्घक अवस्थे माणदु.

गोगेश्वरनेब नेनहुल्लङ्घक लिंगवैबुद बिडलागदु.

ग्रं.

यावत्संसारभावोऽस्ति तावद्दुःखं न मुञ्चति
यावच्छरीरभावोऽस्ति तावत्क्लेशं न मुञ्चति ॥ २००।
तस्मान्न सन्त्यजेल्लिङ्गं स्मरेदामरणान्तिकम् ।

ग्रं.

*“भवो देहोऽस्ति चेच्छ्रान्तिरवस्था न त्यजत्यहो ।

पूजाफलाभिलषणमिज्याच्चेन्न परं पदम् ”॥*

व. 124.

२०१।

अग्निस्तम्भद रक्षेयिदु मने बेदित्तय्या,

बलमुरिय शंखविदु पद होयित्तय्या.

ऐकमुख रुद्राक्षविदु विघ्नवायित्तय्या.

इवेल्लव साधिसिदड़े ऐनू इल्लदंतायित्तु, गोगेश्वरा.

.....

व. 123 ‡ This Vacana has been written again in the palm-
leaf manuscript after Slóka No. 471 ibid.. The Slóka i.e., No.
201*.....* pertaining to this repeated vacana is shifted from there
to be here in continuation of the thought of this vacana
embodied in Slóka No. 200 also.

शा. वि.

अग्निस्तम्भमणौ स्थितेऽपि भवनं दग्धं गतास्सम्पदः
शङ्खे सत्यमिदं प्रदक्षिणमुखे प्राप्तानि विघ्नानि च ।
रुद्राक्षे निहिते तथैकवदने चापि प्रभो विस्मयं
किं वक्ष्ये त्वयि संस्थितेऽपि भवदुःखं न त्यजत्यात्मनः ॥

२०२।

व. 125.

मर्त्यलोकद मानवरु देगुलदोळगोंदु
देवर माडिदडे आनु बेरगादेनय्या.
निच्चक्के निच्च अर्चने पूजनेय माडिसि
भोगव माडुववर कंडु नानु बेरगादेनु.
गोगेश्वरा, निम्म शरणरु हिंदे लिंगवनिरिसि होदरु!

शालिनी.

मर्ते लोके मानवाः केचिदज्ञाः
कृत्वा लिङ्गं चालयं तस्य यत्नात् ।
भक्त्या पूज्याऽस्मिन् कियत्कालमन्ते
त्यक्त्वा गच्छन्त्येत[देवा]द्भुतं मे ॥

२०३।

व. 126.

“ना घन ता घन”वेब हिरियरुंदे?
जगदोळगे हिरियर हिरितनदिंदेनायित्तु?
हिरिदु किरिदेंब शब्दवडगिदडे
आतने शरण, गोगेश्वरा.

.....

श्लो. २०३.४ ° एतद्भुतं मे । --छंदोदोषयुक्तपाठः मू.लि.पा (प्र.गी).
[ग्रन्थसम्पादकेन परिष्कृतपाठः] - एतच्छिह्नान्तरे सूचितः.

गीतिः

वयमधिका वयमधिका इति विप[द]स्सन्ति किं जगत्पार्याः
फलमिह किं तदुभाभ्यां †शरणा एतदुभयं त्यजन्त्यार्याः †॥

व. 127.

२०४।

कामन सुदु होमवनुरुहि

त्रिपुरसंहारद कील बल्लडेनु? योगियादडेनु
भोगियादडेनु? शैवनादडेनु, सन्यासियादडेनु?

अशनव तोरेदात, व्यसनव मरेदात

गोगेश्वरलिंगदल्लि अवर हिरियरं बेनु.

शा.वि.

कामश्शोषकथा पुरत्रयजयोपाख्यानदक्षाध्वर-

व्यापादाद्यखिलेतिहासरसिकाः शैवाश्च सन्यासिनः ।

योगैश्वर्यपरायणा अपि भवन्त्येते न चार्याः क्षितौ

ये क्षुत्तृड्व्यसनातिगाः सुमनसस्ते ह्यार्यवन्तो मताः ॥

व. 128.

२०५।

नाण मरेय नाचिके ओदु नूल मरेयलडगित्तु.

बल्लेनेब अरुहिरियरं ल्ला अल्लिये मरुळादरु.

नूल मारि हत्तिय बिलियहोदर'

अदु अत्तले होयित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

लोके लज्जावहं किञ्चित्तन्तुमात्रं तिरस्कृतम् ।

अस्ति तत्र तिरोभूताः सर्वे ज्ञानाभिमानिनः ॥ २०६।

ज्ञानविक्रयिणां तेषां दूरस्थं हि परं पदम् ।

.....

२०४.१. 'विपदास्सन्ति' --मू.लि.पा (प्र.गी);

† 'तयेव शरणायेव शरणा येतदुभयंत्याः' † Scr.Laps-mem.

व. 129.

उच्चेय जौगिन बच्चल तंपिनल्लि
 निच्चक्के निच्च होरळुव हीहंदियंते
 शिवनिच्छेयनरियदे मातनाडुवर मेच्चुवने
 गोगेश्वरलिंगवु?

वसन्ततिलका.

मूत्रावपातघननिर्झरनिम्नमध्ये
 विट्सूकरा इव निमज्जनमाचरन्तः ।
 ज्ञानाभिमानिन इमे प्रवदन्ति मूढा-
 स्तत्त्वार्थवादकथनं भुवि चित्रमेतत् ॥ २०७।

व. 130.

ओदर मोर'यनोदु मूसिनोडि मत्तोच्चि होत्तिंगे
 कच्चियाडि होदंतायित्तु. नोडिरे',
 कलियुगदोळगण मेळापव!
 गुरुवेबात शिष्यनंतुवनरिय; शिष्यनेबात गुरुविनंतुवनरिय;
 भक्तनेबात जंगमदंतुवनरिय; जंगमवेबात भक्तनंतुवनरिय;
 गुरु-गुरुविनल्लि समविल्ल.
 भक्त-भक्तगे समविल्ल.
 जंगम-जंगमदोळगे समविल्ल.
 इदु कारण, कलियुगदोळगे उपदेशव माडुव काळुगुरुक्रेय
 मक्कळनेनेवेनय्या, गोगेश्वरा.

गीति:

आघ्रायाघ्राय मुखं परस्परं स्नेहगौरवाच्छ्वानः ।
 तत्क्षणमचिरात्कलहं कुर्वन्त इवाभवन्कलौ मर्त्याः ॥२०८।
 तत्कथमिति चेद्ब्रूमो गुरवः शिष्याश्च जङ्गमा भक्ताः ।
 न विजानन्त्याद्यन्तं परस्परं नाचरन्ति समतां च ॥ २०९।

गीतिः

तस्मादुपदिश[ते]-† ये कलौ युगे दर्शयन्ति गुरवस्ते ।
नहि गुरवो नहि गुरवो नहि गुरवो मोहितास्युरितिवादः ।

२१०।

व. 131.

अस्थिगे चर्मवाधारवागि,

प्राणक्के प्रसाद मुक्तियागि प्राणलिंगवल्लोः

प्राणलिंगवेंबुदु करकष्ट नोडा!

प्राणलिंगवेंबुदु कर नाचिके नोडा!

ओड़ेद मडकेगे ओत्ति मण्ण मेत्तिदर'

अदु तरहरवहुदे, गोगेश्वरा?

स्रग्धरा.

अस्थित्वङ्मांसमज्जामय-वपुरिदमाधारभूतं शृणुष्व
प्राणस्य प्राण एषः खलु भवति विमुक्तः प्रसादेन शम्भोः ।
तस्मात्प्राणो जडात्मा स्वयमिति न भवत्येव लिङ्गं कदाचित्
मृल्लेपं भिन्नकुम्भोचितमिव चपलं देहगं प्राणमाहुः ॥

२११।

.....

२१० -† ° उपदेशन्ति ori.wrt-mer.PG.Pl.ms.

१३. “माहेश्वरस्थलम्” *

व. 132.

हसिवायित्तेंदु हुसिदु मज्जनक्क्रेवरय्या.

तृषेयायित्तेंदु अर्पितव माडुवरय्या.

इदेंतो भक्तिसंबंध, इदेंतो शरणसंबंध!

इदेंतो लिंगसंबंध? कारणभक्तिय कंडडे

होगनूकुवनु गोगेश्वरनु.

ग्रं.

क्षुत्तृष्णोपाधिवशतो ये कुर्वन्ति शिवार्चनम् ।

ते न भाषा न शरणा न लैङ्गा इति मे मतिः ॥ २१२।

उपाधिवशगां भक्तिं न चाङ्गीकुरुते शिवः ।

व. 133.

कोट्ट कुदुर'यनेरलरियदे,

मत्तोदु कुदुर'य बयसुवरु

वीररु अल्ल, धीररु अल्ल.

इदु कारण नेर' मूरु लोकवेल्लवु

हल्लणव होत्तुकोडु बळलुत्तैदार' गोगेश्वरा.

गीति:

गुरुणा दत्तं लिङ्गं परिवर्ज्यान्यच्च लिङ्गमिच्छन्ति ।

उभयभ्रष्टा मर्त्या भवन्ति संसारभारवहनार्ताः ॥ २१३।

व. 134.

तंदेय सदाचार मक्कळदेंबरु;

गुरुमार्गाचार शिष्यनदेंबरु.

मेलुपंक्तिय काणरु नोडा:

* “महेश्वरस्थल” मू. लि.पा (प्र.गी).

तत्त्वद मैलुपंक्ति अत्तले उळियित्तु;
 कत्तलेय मरेयल्लि काणरु नोडा:
 तत्त्वद हादियनु, भक्तिय भेदवनु
 इवरत्त बल्लरय्या, गोगेश्वरा?
 उपेन्द्रवज्रा.

नमश्शिवायेति पदं विहाय
 गुरूपदिष्टं पितृदैवतोक्तम् ।
 पठन्ति मूढा ह्यपशब्दजालं
 तत्त्वार्थविज्ञानविपर्ययेण ॥

२१४।

व. 135.

नेमस्थ लिङ्गवनरिय,
 सूळैय मग तंदेयनरिय.
 पितृकार्य महळव माडुवल्लि आर हेसर हेळि माडुवनय्या?
 गोगेश्वरा, निम्मनरियदवरनु उभयभ्रष्टरंबे.

ग्रं.

वेश्यापुत्रो न जानाति पितरं पितृतर्पणे ।
 नियमस्थो न जानाति लिङ्गं लिङ्गार्चने तथा ॥ २१५।
 अभावात्स्वैष्टलिङ्गस्य * [भ्रष्टोभय]परत्वतः * ।

.....

२१५.* * बहुपरत्वतः --मू. लि.पा (प्र.गी).

१४. माहेश्वरभक्तः

(*“माहेश्वरन भक्त”)

व. 136.

अन्य रजव सौकदे, तन्न रजव ^१ बाधिसदे
 रविय बेळस बळसदे लिंगद बेळस तंदु
 जंगमदल्लि सवेसुत्तिप्प लिंगभक्त.
 आ भक्तनल्लि गोगेश्वरलिंगविप्पनु.

आर्या.

रागविरागौ हित्वा परस्परं विषयेषु [च] रोषमपहाय ।
 कुरुते जङ्गमभक्तिं ^२यस्तस्मिन्नविरतं शिवो वसति^३॥
 व. 137. २१६।

भक्त भक्तेबुरु !

पृथ्विय पूर्वाश्रयव कळेयलरियदन्नकर,
 अप्पुविन पूर्वाश्रयव कळेयलरियदन्नकर,
 तेजद पूर्वाश्रयव कळेयलरियदन्नकर,
 वायुविन पूर्वाश्रयव कळेयलरियदन्नकर,
 आकाशद पूर्वाश्रयव कळेयलरियदन्नकर,
 आत्मन पूर्वाश्रयव कळेयलरियदन्नकर-- भक्तरंदु --
 लिंगव पूजिसुववर कंडु नानु बेरगादे, गोगेश्वरा!
 ग्रं.

कथं भवन्ति भक्तास्ते पञ्चभूतगुणाश्रयाः ।
 चन्द्रादित्यप्रकाशस्था य एतान्हातुमक्षमाः ॥ २१७।

विभज्यैतेषु चात्मानं शिवज्ञानप्रसादतः ।
 येऽविभक्ता भविष्यन्ति ते भक्ता नात्र संशयः ॥

२१८।

* (मू.लि.पा) १ भजिसदे.; २ “यस्मिन्नविरतिं शिवो वसति” मू.पा (प्र.गी).

१५. माहेश्वरप्रसादी

व. 138.

बेळगिनोळगण रूप तिळिदु नोडिये कळेदु,
 हिडियदे हिडिदुकोळबल्लनागि लिंगप्रसादि.
 जातिसूतकवळिदु शंके तलेदोरेदे निश्शंकनागि
 आत समयप्रसादि. सकलभ्रमेयने जरुदु
 गोगेश्वरलिंगदल्लि बसवण्णनोब्वने अच्च प्रसादि.
 शा.वि.

लिङ्गं स्वानुभवैकगम्यमजडं ज्ञानप्रकाशावृतं
 चिद्रूपं परिपूर्णमात्मकलयाराध्यप्रसादात्ततः ।
 त्यक्त्वा जातिकुलाश्रमभ्रममयीं शङ्कां चरन्भूतले
 यस्तिष्ठन् चरमप्रसादभरितः सोऽयं प्रसादी पुमान् ॥

२१९।

व. 139.

त्रिविधद नित्यव, त्रिविधद अनित्यव बल्लवरारो?
 त्रिविधक्के त्रिविधवनित्तु त्रिविधप्रसादव कोळबल्लडे
 आतन त्रिविधनाथनेबे; आतन वीरनेबे; आतन धीरनेबे;
 गोगेश्वरलिंगदल्लि आतन अच्च प्रसादियेबे.

गीतिः.

त्रिविधपदार्थं त्रिविधे गुरुलिङ्गचराभिधे समर्प्यैव ।
 त्रिविधः प्रसादभरितस्त्रिविधेशः कथ्यते बुधैराद्यैः ॥ २२०।

१६. माहेश्वरप्राणलिङ्गी

व. 140.

प्रणवादिमंत्रव कर्णदल्लि हेळि ,

श्रीगुरु शिष्यन अंगद मेले

लिंगप्रतिष्ठेय माडिद बळिक

प्राणदल्लि लिंगविष्णुदेब व्रतगेडिगळ

मात केळलागदु.

ओळगिप्पने लिंगदेवनु मलमूत्र हेसिगेय

मांसद नडुवे?

अल्लि प्राणविष्णुदल्लदे लिंगविष्णुदे?

आ प्राणन तंदु तन्न इष्टलिंगदल्लिरिसि नेर'यबल्लडे

आतने प्राणलिंगसंबंधि.

अल्लदवर मेच्चुवने नम्म गोगेश्वरलिंगवु?

ग्रं.

उपदिश्य गुरुः साक्षान्मन्त्रं प्रणवपूर्वकम् ।

बाह्याङ्गे लिङ्गमास्थाप्य कृतवाँल्लिङ्गदेहिनः ॥ २२१।

तत्र विश्वासरहिता लिङ्गमन्तःस्थमित्यपि ।

वदन्ति वचनं तेषामश्रोतव्यं दृढव्रतैः ।

अन्तस्थप्राण एव स्यान्नान्तःस्थं लिङ्गमव्ययम् ॥ २२२।

तं प्राणं गुरुणा दत्तं लिङ्गं संयोज्य भक्तितः ।

यः सायुज्यसुखं शेते प्राणलिङ्गी स एव हि ॥ २२३।

अन्यथा प्राणलिङ्गित्वं न सद्भिः सम्मतं खलु ।

१७. माहेश्वरशरणः *

व. 141.

कंगळालिय करिय नाळदल्लि

ईरेळु भुवनंगळडगिदवु.

लीलानाटक नाटकव नटिसुत्त आडिसुव

सूत्रद परि गोगेश्वरलिंग निराळचैतन्य !

ग्रं.

कर्नीनिकाऽतिसूक्ष्मापि विश्वं गर्भीकरोति हि ।

लिङ्गं गर्भीकरोत्येवं सूक्ष्मोऽपि शरणःस्वयम् ॥ २२४।

व. 142.

मरदोळगण पत्रे फलंगळु

मरदल्लि कालवशदिंद तोरुवंते

हरनोळगण प्रकृतिस्वभावांगळु हरभावदिच्छेगे तोरुवुवु.

लीलेयादडे उमापति, लीले तप्पिदडे स्वयंभु. गोगेश्वरा.

गीति:

अङ्कुरदलकुसुमान्यान्यनोकहेकालयोगतो भान्ति ।

मूर्तय एवं विविधाः परे शिवे शक्तियोगतो भान्ति ॥

ग्रं.

२२५।

लीलया सहितः साक्षादुमापतिरितीरितः ।

लीलया रहितः पश्चात्स्वयंभूरिति कथ्यते ॥ २२६।

व. 143.

अय्या, जल कूर्म गज फणिय मेले

धर' विस्तरिसि निल्लदंदु, गगनविल्लदंदु,

पवनन सुळुहिल्लदंदु, अग्निगे कळे मोळेदोरदंदु

.....

* “माहेश्वरशरण”-- मू. ता.पा (प्र.गी).

तरु गिरि तृण काष्ठादिगळिल्लदंदु,
 युगजुग मिगिलेनिसिद हदिनाल्कु भुवन नेलेगोळ्ळदंदु,
 निजवनरिदेनेंब त्रिजगाधिपतिगळिल्लदंदु,
 तोरुव बीरुव भावद परि इल्लदंदु,
 आ भावदल्लि भरित अगम्य गोगेश्वर निराळवु.
 मालिनी.

जलकमठफणीन्द्राशागजानामभावे
 क्षितिशिखिपवमानव्योमभूतात्मनां च ।
 अजहरिहरमूर्तीनां तथा शङ्करोऽयं
 जगदचरचराणां सम्भवात्पूर्वमास्ते ॥ २२७।

ग्रं.
 प्रभावहेतुलोकानां भावाभावविवर्जितः ।
 स्वभावपरिपूर्णोऽयं भावगम्यः स्थितः स्वयम् ॥ २२८।
 व. 144.

लिंगार्चने निमगिल्लद मुन्न सिंगियनारोगिसिदिरि.
 संजे समाधिगळिल्लद मुन्न उंडिरि चेन्नन मनेयल्लि.
 चित्रगुप्तररियद मुन्न एत्तिदिरि कांचिय पुरव.
 बैचिट्टिरि कैलासव निम्म चिक्कुट उदरदल्लि.
 ईरेळु भुवनगळेल्लवू निम्म रोमकूपदोळडगिदवु.
 प्राणापानव्यानोदान समानरहित गोगेश्वरा.

ग्रं.
 प्रागेव हि विषं पीतं त्वया लिङ्गार्चनात्प्रभो ।
 संध्यासमाधिविधिना विना दम्भवता खलु ॥ २२९।
 कस्यचिन्निजभक्तस्य मातङ्गस्य च वेश्मनि ।
 उद्धृतं चित्रगुप्ताय स्वाहेत्युक्तं पुरा विभो ।
 काञ्ची नाम पुरं भक्तवात्सल्यगुणगौरवात् ॥ २३०।

ग्रं.

कैलासमुदरे स्थाप्य क्रीडितुं लीलया तव ।

रोमकूपधृतान्येव भुवनानि चतुर्दश ॥

२३१।

प्राणापानादिभेदेन त्वं बिभर्षि चराचरम् ।

इत्येवमादिचरितं लोकानामद्भुतं परम् ॥

२३२।

स्वातन्त्र्यं वैभवं शम्भो वयं ते किं ब्रुवामहे ।

व. 145.

विभूति याव भूषणदोळगु?

पुलिचर्म आव वस्त्रदोळगु?

खट्वांग आव आयुधदोळगु?

नीनिडुवुदितुटु; नी होदेवुदितुटु;

नी हिडिवुदितुटु; नी कोडुवुदिद्रपदवि, गोगेश्वरा!

गीति:

अनुलेपोऽस्य विभूतिर्वस्त्रं व्याघ्राजिनं फणी भूषा ।

खट्वाङ्गं शस्त्रमहो तथापि यच्छत्यसौ सुरपलक्ष्मम् ॥

२३३।

व. 146.

ओडिनलुंटे कन्नडिय नोट?

मरुळिन कूट! विपरीतचरित्र!

नोटद सुख तागि कोटलेगों डेनु.

गोगेश्वरनेंब लिंगवु ओब्बने अचळ;

उळिदवरल्लरू सूतकिगळु.

गीति:

वस्तुनि शिवेतरस्मिन् घटशकले दर्पणान्तरे चास्मिन् ।

योषितमृते मनोज्ञां पिशाचिकायां कथं सुखं घटते?

॥ २३४

व. 147.

एसेयदिरु, एसेयदिरु कामा, निन्न बाण हुसियलेको?
काम क्रोध लोभ मोह मद मत्सर--इवु सालदे निनगे?
गोगेश्वरलिंगद विरहदल्लिबेदवर मरळि सुडलुंटे, मरळु कामा?
उपजाति:

मा विध्य मा विध्य शरैर्मनोज मां
निहन्तुमेते विशिखा नहि क्षमाः ।
प्रागेव दग्धं विरहेण शम्भुना
संयोक्तु कामस्य ह शत्रुणा तव ॥

२३५।

१८. माहेश्वरैक्यः १

व. 148.

तनु निम्म पूजिसुव कृषिगे संदुदु.
मन निम्म नेनेव ध्यानक्के संदुदु.
प्राण निम्म रतिसुखक्के संदुदु.
इंतु तनु मन प्राण निमगे संदिप्प
निस्संगियाद निश्चट निजलिंगैक्य काणा, गोगेश्वरा.
ग्रं.

तनुः पूजाविधौ शम्भो मनो ध्यानविधौ तव ।
प्राणो रतिक्रियायां ते यस्य भक्त्या नियुज्यते ॥ २३६।
स एवैक्यपदप्राप्तो निस्सङ्गो निश्चलः सुखी ।

१ “माहेश्वरन ऐक्य” मू. लि. पा.

१९. प्रसादिज्ञानी

व. 149.

तनुव तागद मुन्न,

मनव तागद मुन्न,

आप्यायन बंदु एङ्गेगोळ्ळद मुन्न अर्पितव माडबेकु.

गुरुविन कैयल्लि एळतटवागद मुन्न अर्पितव माडबेकु.

एडद कैयल्लि किच्चु, बलद कैयल्लि हुल्लु.

उरि हत्तित्तु गोगेश्वरा, निम्म प्रसादिय!

ग्रं.

विषयेन्द्रियसम्पर्काद्यत्किञ्चिज्जायते सुखम् ।

तत्सुखानुभवात्प्रागेवार्पणं कार्यमात्मना ॥ २३७।

आप्यायनप्रवेशाच्च तनौ च मनसि स्वके ।

सदाशिवार्पणं कार्यं प्रागेवार्पणवेदिना ॥ २३८।

बहु[ना] किं गुरोः पाणिन्यासाच्च निजमस्तके ।

कार्यमात्मार्पणं नित्यं प्रागेवा परया मुदा ॥ २३९।

एवं ज्ञात्वाऽर्पणं वामकरे लिङ्गं निधाय च ।

दक्षिणेनार्पय द्रव्यं प्रसादी शिवतां व्रजेत् ॥ २४०।

व. 150.

हसिय बिसिलने कोय्दु पदार्थव माडि

उसिर एसरल्लि बागुत्तिप्परय्या.

इक्कलिल्लारिगेयु, एरेयलिल्लारिगेयू !

भिक्षावृत्तिगळु बंदु बेडुत्तिप्परय्या;

निम्म ओक्कुद मिक्कुद उडियल्लि कट्टिकोडिप्परय्या;

गोगेश्वरा, निम्म शरणरु.

इन्द्रवज्रा.

ज्ञानानले देहघटे निधाय

प्राणाम्बुनाऽहङ्कृतिवस्तुपक्तिम् ।

नान्येन्द्रियाणां विषयोऽस्ति कश्चि-

द्यच्छिष्यते तद्भजते प्रसादी ॥

२४१।

व. 151.

तम्म तम्म मुखदल्लि लिङ्गवनोलिसिदरु;

आराधिसिदरु, बेडित्त पड़ेदरु एल्ला.

लिंगभोगोपभोगिगळागि भोगिसुवरिल्ल.

गंगेवाळुकरल्ल वरमुखिगळागि

मूर्तियळिदु होदरु गोगेश्वरा.

ग्रं.

सर्वे स्वस्वमता लिङ्गमाराध्य प्रमथगणाः ।

लब्धा वरं प्रसादेन विना नाशं गताः खलु ॥

२४२।

व. 152.

अच्च प्रसादि अच्च प्रसादि एंबिरि, केळिरय्या .

निच्चक्के निच्च हुसिव हुसिगळ कंडेवल्ला!

निम्मल्लि वायु बीसद मुन्न,

आकाश बलियद मुन्न

लिंगक्के अर्पितमुखव मरेदिरय्य.

भोजनव माडि भाजनवनिक्किट्टु होह

हिरियरिगे भंग नोडा, गोगेश्वरा.

इन्द्रवंशा.

प्रागेव लिङ्गार्पणविस्मरत्वतः

शरीरमेतद्धटते शरीरिणाम् ।

स्मृत्वा शरीरं च समर्प्य यत्पुन-

स्त्यक्त्वा गमिष्यन्ति किमेतदर्पणम् ॥

२४३।

व. 153.

स्वरद हुळ्ळियने कोंडु गिरिय तटक्के होगि
हिरियरु ओगरव माडुत्तिप्परु.

गिरि बेयदागि ओगरवागदु.

अर्पितविल्लागि प्रसादविल्ल, गोगेश्वरा.

ग्रं

आत्माग्नौ प्राणसमिधः समाधाय प्रसादिनः ।

पचन्ति चित्तमन्नं यदहङ्कारगिरेस्तटे ॥ २४४।

यदा गिरिर्भवेद्दग्धस्तदैवान्नं भवेत् क्षणात् ।

नोचेच्छृणु न चान्नं च नार्पणं न प्रसादकम् ॥ २४५।

न मुक्तिर्न शिवत्वं च किमन्यत्कथयामि ते ।

व. 154.

लिंग जंगम वोदेयेदरिदु कंदोळलुगोडिरल्ला!

मूर'डेयल्लि मुट्टितु त्रिविधाचार :

लिंग वोदेडेयल्लि जंगम वोदेडेयल्लि,

प्रसाद वोदेडेयल्लि --इंतु एल्लिय प्रसादवो, गोगेश्वरा?.

वसन्ततिलका.

वाचं वदन्ति मृषया कतिचित्प्रसादो

लिङ्गं च जङ्गममिति त्रिविधं यदेकम् ।

नैवाचरन्ति हि तथा विपरीतबोधा-

स्तेनान्यदर्पयति यत्रितयं *बभूव ॥ २४६।

.....

* वृ. २४६ " .. ०तेनान्यदपि त्रिविधं यत्रितयं...*"---मू.लि.पा.

व. 155.

बेडद मुन्न माडबल्लडे भक्त;

बेडुवने लिङ्गजंगम?

बेडुवरिगेयू बेडिसिकोबवरिगेयू प्रसादविल्ल, गोगेश्वरा.

भुजङ्गप्रयातम्.

स भक्तो हि यः प्रार्थनात्पूर्वमेव

प्रदाता स यो जङ्गमोऽयाचमानः ।

उभौ याचकप्रार्थनीयौ मिथश्चेत्

तयोर्नास्ति साक्षात्प्रसादो शिवस्य ॥

२४७

व. 156.

प्राणव मारुवंगे प्राणलिंगवेल्लियदो?

इष्टलिंगपूजकरल्ला नेमव माडुवरु.

सूनेगारंगे प्रसादवेल्लियदो, गोगेश्वरा.

ग्रं.

प्राणविक्रयिणां लिङ्गं कुतो नियमहानितः ।

स्वेष्टलिङ्गार्चना कालवैपरीत्यच्छलादृथा ॥

२४८।

न तेषामस्ति विज्ञानं प्रसादाश्चात्मघातिनाम् ।

व. 157.

माडिद ओगर माडिदंतिदित्तु.

नीडिद कैगळु एडेयाडुत्तिद्वु. लिंगक्कर्पितव माडिदेवेबरु

ओं. दरलोदु सवेयदु. लिंगवारोगणेय माडिदेवेबरु.

तावुंडु निम्म दूरुवरु, गोगेश्वरा.

भुजङ्गप्रयातम्.

“यथा कल्पितं वस्तु नैवेद्यरूपं

तथैव स्थितं याति चायाति हस्तः ।

वृथा लिङ्गभुक्तं वदन्त्यत्र केचित्

कथं वज्रयित्वात्मभुक्तस्य भक्ताः ” ॥

२४९।

व. 158.

ओळगे. तोळेयलरियदे होरगने तोळेदु
कुडिवुत्तिदरय्या. पादोदक प्रसादवनरियदे
बंद बट्टेयल्लि मुळुगुत्तैदारे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

अन्तःक्षालनमज्ञात्वा बहिःप्रक्षाल्य तज्जलम् ।

वृथा पिबन्ति मोहेन निमग्ना भवसागरे ॥

२५०।

पादोदकं प्रसादं च ते न जानन्ति शाम्भवम् ।

व. 159.

इष्टलिंगक्के रूपनर्पिसि, द्रव्य शुद्धवायित्तेंदु

प्राणलिंगक्के आरोगणेयनिक्कुवाग

निच्चक्के निच्च किल्बिषवेंदरियरु.

इष्टलिंगद, प्राणलिंगद आदि अंतुवनारु अरियरु.

इदु कारण गोगेश्वरा, निम्म शरणरु हिंदुगाणदे मुंदुगेदुरु.

शा.वि.

रूपं वस्तु समर्प्य शुद्धिकरणाय स्वेष्टलिङ्गे पुन-
स्तद्द्रव्यं कतिचित्प्रसादमिति मत्वा भुञ्जते चार्पकाः ।

अज्ञात्वैव रसार्पणं यदुपरिष्ठात्प्राणलिङ्गेऽनिशं

भुक्तं किल्बिषमित्यहो न विदितं वक्ष्ये किमेषां स्थितिम् ॥

२५१।

व. 160.

तानु मिंदु काल तोळेदु बळिक लिंगक्के

मज्जनक्केर'व तानु लिंगवो? लिंग लिंगवो?

ऐनु लिंगवो, बल्लर' नीवु हेळिर',

लिंगसंबंधवनरियदे केदुरु, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

प्रक्षाल्य 'पाणिचरणौ' स्वयमेव पूर्व

स्नात्वा तवेश पुनरातनुतेऽभिषेकम् ।

को देव इत्यभिहितो युवयोः स्वयं वा

त्वं वा किमित्यपि न वेदि कथं वदैतत् ॥ २५२।

२०. प्रसादिस्थलम्^१

व. 161.

मञ्जरनेत्रदल्लि उभयचन्द्रर कांबवरारो?

कंडुद दश रविकरदल्लि पिडिदु,

अग्निमुखक्के सलिसुवरल्लदे,

लिंगमुखक्के सलिसुवरारो?

तदनंतर प्राणलिक्के कोट्टु कोंबल्लि

निरंतर सावधानि, गोगेश्वरा, निम्म प्रसादि.

इन्द्रवज्रा.

ज्ञानदृक्शमदमोभयान्वितः

स्वेन्द्रियैर्दशभिराहुः तैः प्रति

स्वात्मनि स्वयमहन्तया विना

यः समर्पयति स प्रसादवान् ॥

२५३।

.....

1[पाणिचरणं- Panini]“पाणिचरणौ” 1; २०^१“प्रसादिस्थल”-- मूलिपा.

२१. प्रसादिभक्तः

व. 162.

तन्न मुट्टि नीडिदुद्रे प्रसाद,

तन्न मनमुट्टि नीडिदुद्रे ओगर.

लिंगक्के कोट्टु कोडडे प्रसादि. इदु कारण,

इंतप्प भृत्याचारिगल्लदे प्रसादविल्ल, गोगेश्वरा.

ग्रं.

न देयं स्वमनःस्पृष्टं वस्तु लिङ्गाय किञ्चन ।

इति यो भृत्यभावेन प्रागेवार्पयति स्वयम् ॥ २५४।

तस्यैव हि प्रसादोऽस्ति नह्यस्यादौ स्पृशा कुतः ।

२२. प्रसादिमाहेश्वरः

व. 163.

“व्याधियिल्लदिर्दडे लिंगप्रसादियेंबे,

आधियिल्लदिर्दडे जंगमप्रसादियेंबे.”

लौकिकव सोंकदिर्दडे समयप्रसादियेंबे

---इंती त्रिविधप्रसादसंबंधियादडे

आतननच्चप्रसादियेंबेनु काणा, गोगेश्वरा.

मन्दाक्रान्ता.

व्याधिर्न स्याद्यदि स शिवलिङ्गप्रसादी कदाचि-

दाधिर्न स्याद्भवति चरलिङ्गप्रसादी स्वभावात् ।

लोकाकारो यदि न समयस्य प्रसादी त्रिवस्तु-

न्येकागच्छेन्निरतिशय-साक्षात्प्रसादी स एव ॥ २५५।

व. 164.

सर्व सुयिधानि एंदेनिसिकोळबल्लडे

बंद कामक्रोधव लिंगार्पितव माडबेकु.

अलगिन कोनेय मोनेय मेलण सिंहासन होरळि होगबारदु.

शिवाचारद धारे मेर' मुट्टदमुन्न

अर्पितव माडबल्लडे भिन्नभाववेल्लियदो, गोगेश्वरा!

शा.वि.

सर्वद्रव्यसमर्पको यदि भवेत्क्रोधागमस्यार्पणं

कर्तव्यं बहुभिः किमत्र गदितैर्यच्चासिधाराव्रतम् ।

तच्छैवाचरणं शिवार्पणविवेके सावधानत्वतः

स्वाङ्गस्पर्शनतः पुरार्पणमभेदं बोधयत्यात्मना ॥

२५६।

±

२३. प्रसादिप्राणलिङ्गी*

व. 165.

अनुभावदिंद हुट्टित्तु लिंग;

अनुभावदिंद हुट्टित्तु जंगम;

अनुभावदिंद हुट्टित्तु प्रसाद; अनुभावदनुविनल्लि

गोगेश्वरलिंगवनुपम सुखि.

ग्रं.

जातं स्वानुभवान्लिङ्गं जङ्गमं च प्रसादकम् ।

एतद्रूपः शिवस्तस्मादास्तौ स्वानुभवे सुखी ॥ २५७।

Ψ

.....

२३. *“प्रसादिप्राणलिंगि”--मू. लि. पा.

२४. प्रसादिशरणः *

व. 166

घनवप्प बोनवनु अनुविन परियाणदल्लि हिडिदु,
गुरुलिंगवारोगणेयागि मिक्कुदु प्रसाद.
ई तेरद घनवप्प लिंगवनु वोदनुविनल्लि तंदिरिसि
घनवप्प बोनवनु लिंगवारोगणेय माडि मिक्कुद,
कोळबल्लडे प्रसादि. ई तेरन बेसगोळबल्लडे
एन्न बेसगोळ्ळै, गोगेश्वरा.

गीतिः

घनतरमन्नं भक्त्या घनतरनिजभाजने परिक्षिप्य ।
गुरुशिवचरलिङ्गेभ्यः समर्प्य भुङ्क्तौ प्रसादविच्छेषम् ॥
व. 167. २५८।

पदवनर्पिसबहुदल्लदे पदार्थवनर्पिसबारदु.
ओगरवनर्पिसबहुदल्लदे प्रसादवनर्पिसबारदु.
गोगेश्वरा, निम्म शरणरु,
हिंद नोडि मुंदनर्पिसुवरु.

ग्रं.

यथा पदपदार्थौ द्वौ परस्परसमाश्रयौ ।
तथौदनप्रसादौ च परस्परसमाश्रयौ ॥ २५९।

तयोः १ समर्पणीयं [त]त्पूर्वोक्तं १ दृश्यरूपतः ।
दृग्रूपमपरोक्षं स्याद्द्रष्टा योऽसौ समर्पकः ॥ २६०।

.....

* “प्रसादिशरणः”; १. समर्पणीयत्पूर्वोक्तं -मू. लि.पा.छन्दोपा : अक्षरलोपः

२५. प्रसाद्यैक्यः (“प्रसादि ऐक्य”)

व. 168.

मनबीसरवेब गाळि बीसित्तु;

विद्यामुखद ज्योति नंदित्तु.

कत्तलेयल्लि गतिय काणदे दुम्मान नेलेगोंडित्तु नोडा.

सुम्मान होयित्तु, सकलकळाविद्या गुरुवला!

मति ताळवेब गुह्य तागि,

सुताळवेब शरणनंगदल्लि बिद्दु

गुरुविंगे प्रसादवायित्तु

शिष्यंगे ओगरवायित्तु नोडा!

लौकिक नायक नरक!

अर्पितमुखवनरियदे अनर्पितवायित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

मनोविकारवातेन ज्ञानज्योतिर्निराकृतम्

तमःप्रच्छादिता दृष्टिरदृष्टा परमा गतिः । २६१।

असौ मनस्त्वपगतं दौर्मनस्यं स्थिरीकृतम् ।

शृणु सर्वकलाविद्या गुरुणामपि किं पुनः ॥ २६२।

तस्माच्छिवार्पणज्ञानं दुर्लभं खलु देहिनाम् ।

अतीव गुह्यमित्याहुः शिवैकशरणा भुवि ॥ २६३।

गुरुप्रसादः शिष्यस्य गुरोः शिष्यस्त्वथोदनम् ।

इत्यलौकिकविज्ञानाद्भवेत्सर्वं शिवार्पितम् ॥ २६४।

२६. प्राणलिङ्गज्ञानी

व. 169.

व्रतगेडि व्रतगेडि एंबव ताने व्रतगेडि,
व्रतगेडलिके हालंबिलवे
व्रतगेट्ट बळिक घट उळियबल्लुदे?
कायदोळगे जीववुळ्ळन्नकर
अदे प्राणलिंगवु काणा, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

लिङ्गे च्युते सति [पुन]व्रतभङ्गवक्ता
भग्न[व्रत]: [स] खलु यः स्वयमेव लोके ।
भङ्गो यदि स्थितिमसौ कथमेति तस्मात्
प्राणं शरीरगमिमं शृणु लिङ्गमाहुः ॥

२६५।

व. 170.

इष्टलिंगवनु प्राणलिंगवेब कष्टवेल्लियदो?
इष्टलिंग होदर प्राणलिंग होगदु नोडा!
इष्टलिंग प्राणलिंगवेब भेदवनु,
गोगेश्वरा, निम्म शरण बल्ल.

ग्रं.

बाह्यं चाभ्यन्तरं लिङ्गमेकमेव हि मोहिताः ।
बाह्ये तु पतिते किं न पतत्याभ्यन्तरं भुवि ॥

२६६।

व. 171.

पूजिसि केळयिके इळुहलदेनो,
अनगत पूजेय माडलदेनो?
देहवे पीठिके, जीववे लिंग गोगेश्वरा.

ग्रं.

पूजयित्वा वृथा लिङ्गं किमधस्तान्निपात्यते ।
शरीरं पीठिका लिङ्गं जीव एव न संशयः ॥

२६७।

व. 172.

भावदलोंदु देवर माडि, मनदलोंदु भक्तिय माडि,
कायद कैयल्लि कार्यवुंटे?

वायक्के बळलुवरु नोडा!

एत्तनेरि एत्तनरसुवरु एत्तहोदरो, गोगेश्वरा?!

ग्रं.

भावदाढ्येन यल्लिङ्गं कृत्वा मानसभक्तितः ।
पूजयित्वा स्वहस्तेन श्रममेति वृथा जनः ॥
अनङ्वाहमनङ्वाहमारोह्यान्वेषयन्निव ।

२६८।

व. 173.

ईश्वर नुडिद नुडियनरिदेवेंदु

बीसरवोदरणंगळेल्ला प्राणलिंगवेंबरय्य;

मन घनवेंदरियदे मरुळुगोडरु नोडा!

ईश्वरननरिदडे ता शिवनु गोगेश्वरनेबुदु बेरिल्ल.

वसन्ततिलका.

ज्ञातुं चिकीर्षुरयि मे परमेश्वरोक्तं

लोकोऽथ भग्नमतयो बहुशो बभूवुः ।

किं प्राणलिङ्गमुत किं किमुतेष्टलिङ्गं

आत्मैव चिद्धनतरं शिवलिङ्गमुक्तः ॥

२६९।

व. 174.

नेनहु नेनेव मनदल्लिल्ल, तनुविनाशे मुन्निल्ल.

मन-मनवनोळकोड घन-घनवनेनेबे.

तन्नल्लि तानेयायित्तु! नेनेयलिल्लदे निंद निराळ.

अनगतवादुद कंडु नानु बेरगादे.

अंतू इंतू एनलिल्ल चित्तेयिल्लद महा घनव,
गोगेश्वरलिंगव बेरे अरसलिल्ल.
मालिनी.

न मनसि न तनौ न प्राणवायौ न चित्ते
न च करणकलापे न प्रधाने न बुद्धौ
न बहिरपि न चान्तर्मन्यते स्वात्मवेद्यं
घनतरशिवलिङ्गं यत्सदात्मन्युदास्ते ॥

२७०।

व. 175.

“बंडुणबंद तुंबि हेळवु नोडा!”

< ♪¹

ग्रं.

विषयेषु विलोलत्वाद्भ्राम्यमाणनिभानि वै ।
अतिक्रम्य प्रवर्तन्ते भीरूणां पश्य देहिनाम् ॥

२७१।

महाधीरोऽहमेतानि लीलामात्रेण संहतिम् ।
करोमि ज्ञानशस्त्रेण किं करिष्यन्ति तानि माम् ॥

२७२।

व. 176.

भानु शशि कळेगुंदि

प्राणापानव्यानोदानसमानवेब
नाग कूर्म कृकर देवदत्त धनंजयनेब वायुवनरि एलवो!
आदिप्रणमवनरिदिहेनेदेबवंगे बयलु--
आकाशदोळगोंदु --रसद बावि. मुन्नादवरल्लियवरं देनबेड.
गोगेश्वरलिंगवु ताने कंडेलवो!

ग्रं.

इडापिङ्गलयोद्धारं बद्ध्वा प्राणान् दश क्रमात् ।
निरुध्य मध्यमं द्वारं प्रविश्य तदनन्तरम् ॥

२७३।

.....

♪ < This symbol indicates that this vacana, at present, is not
to be traced in any of the available Pl.mss.or printed works.

ग्रं.

गत्वा ब्रह्मपुरं स्नात्वा रसकूपे सुधामये ।

दृष्ट्वा व्योम्नि महालिङ्गमवाच्यप्रणवाभिधम् ॥ २७४।

भवन्ति सुखिनः सर्वे शिवयोगपरायणाः ।

व. 177.

मोलेयिल्लदाविंगे तलेये मोले;

मनदल्लि उण्णु कंडा! मनदल्लि उण्णु कंडा!

ता सत्तु हाल कुडियबल्लडे,

गोगेश्वरनेंब लिंगवु ताने कंडा!

ग्रं.

क्रियाविषयमुक्तस्य विषयो ज्ञानमेव ते

ततो ज्ञानामृतं भुङ्क्ष्व यथेष्टं मनसा सह ॥ २७५।

भुक्त्वा ज्ञानामृतं पश्चाज्जीवभावं निराकुरु ।

जीवभावं निराकृत्या शिवभावे सुखीभव ॥ २७६।

व. 178.

उत्तरापथद देशद मेले मेघवर्ष करेयलु

आ देशदल्लि बरनायित्तु.

आ देशद प्राणिगळेल्लरू मृतरादरु.

अवर सुट्ट रुद्रभूमियल्लि

ना निम्मनरसुवे, गोगेश्वरा.

गीतिः

मोक्षाकाङ्क्षिणि मार्गे देशे क्षामो बभूव करणानाम् ।

संतोषामृतवर्षाच्छृणु वक्ष्ये यत्तदद्भुतं लोके ॥ २७७।

मृतानि विषयाभावात्करणान्यखिलान्यमूनि निजदेशे ।

श्मशानभूमौ तेषां विमृश्यते योगिभिस्सदा शम्भुः ॥ २७८।

व. 179.

कळशवुळ्ळ शिवालयवोंदक्के
चवुकदवेरडु कंब; मूर भाव.
पूजकरारो? अनुभाविगळिन्नारो?
पूजिसुवरिन्नारो? इदर स्थानद
नेलेगतियनारु बल्लरु, गोगेश्वरा?

इन्द्रवज्रा.

स्तम्भावुभौ ज्ञानविरक्तिसंज्ञा-

वन्तःशरीराख्यशिवालयस्य ।

अस्योर्ध्वतः स्यात्कलशस्तु भक्ति-

र्भावेन लिङ्गत्रयमर्च्यतेऽस्मिन् ॥

२७९।

व. 180.

आदि अनदियोदादंदु,

चंद्रसूर्यरोंदादंदु धर'याकाशवोंदादंदु,

गोगेश्वरलिंग निराळनु.

उपेन्द्रवज्रा.

यथाद्यनाद्योरुभयोरिहैक्यं

यथेन्दुभान्वोर्घटते तदैक्यम् ।

यथा पृथिव्यम्बरयोः समैक्यं

तथास्ति जीवस्य शिवस्य चैक्यम् ॥

२८०।

व. 181.

उलिव उय्यालेयनु हरिदु बंदेरु

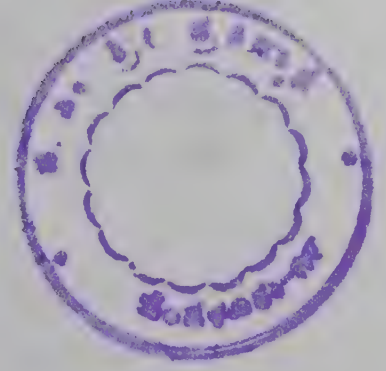
तागदे तूगुवुदु भवसागर.

मरळिबारदंते हंसेय मेले तुंबि कुळिळर्दु

स्वरगेय्व घोषवदेनो!

आतनिद्द सर हरियदे इदित्तु.

देहिगळेल्ल अरिवरे गोगेश्वरन आ हारमुखव?

वसन्ततिलका.

डोलायमानघनसंशयसङ्गदोषात्

संसारजन्ममरणस्थितिदुःखमासीत् ।

मोक्षाय जीवशिवयोगमुवाच शम्भु-

रज्ञाय तन्मुखमिमो भविनो बभूवुः ॥

२८१।

व. 182.

संबंध असंबंधवेदु हेसरिट्टु नुडिविरि.

संबंधवावुदु असंबंधवावुदु?

बल्लडे नीवु हेळिर. कायसंबंध,

जीवसंबंध, प्राणसंबंध

---इंती त्रिविधसंबंधवनरिदडे

आतने संबन्धि काणा गोगेश्वरा!

भुजङ्गप्रयातम्.

असंबन्धसम्बन्धयोर्ज्ञानहीना

वृथाऽऽचक्षते लिङ्गसम्बन्धवार्ताम् ।

कुतः कायलिङ्गं कुतः प्राणलिङ्गं

कुतो जीवलिङ्गं ब्रुवन्तः पुरो मे ॥

२८२।

व. 183.

“अरिदरिदु बरुदोरेवोदरु”;

कुरुह तोरिदडेंतु नंबरु--

तेरहिल्लद घनव नेनेदु गुरु शरणेबुदल्लदे.

मरहु बंदहुदेंदु गुरु कुरुह कैय्यल्लि तोरिद.

अरियबल्लडे गोगेश्वरलिंगवु हृदयदलैदाने.

ग्रं.

ज्ञात्वापि ज्ञानहीनोऽभूल्लोकोऽयं भिन्नदर्शनात् ।

अभिन्नमात्मगं लिङ्गमपरोक्षतमं गुरुः ॥

२८३।

ग्रं.

भविष्यतीति केनापि हेतुना तदपस्मृतम् ।

तस्योपलक्षणं लिङ्गमिदं दर्शितवान् बहिः ॥ २८४।

तस्मादनेन द्वारेण लिङ्गमन्तस्थमद्वयम् ।

स्मरेदभेदबुद्ध्यैव पूजयेन्नित्यमात्मनि ॥ २८५।

व. 184.

रसद बाविय तुडुकबारदु --कत्तरिवाणिय दांटिदवंगल्लदे.

परुषविदे, कब्बुनविदे साधिसबल्लेनेबवंगे.

श्रीशैलदुदकव धरिसलु बारदु, गोगेश्वरा, निम्म शरणंगल्लदे.

भुजङ्गप्रयातम्.

अतिक्रम्य कर्मद्वयं मुक्तिसौख्ये

निमज्ज हदे जीवभावं विसृज्य ।

शिवज्ञानपीयूषमास्वाद्य भक्त्या

सदा नन्दति स्म स्वयं प्राणलिङ्गी ॥

व. 185.

अष्टदलकमलद मेलेयिप्प निश्शून्यद

मर्मवनरियद अंधकर नोडा!

प्राणलिङ्गवेंब मातिन बेहार;

संतेय सुदिय पसर! वंचकर नोडा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

वाग्व्यवहारे कतिचिद्वदन्ति हि प्राणलिङ्गमिति वार्ताम् ।

न विजानन्ति हृदब्जे सदोदितं ज्ञानदृष्टिरहितत्वात् ॥ २८७।

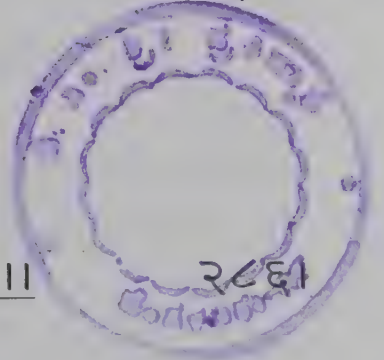
व. 186.

अष्टदलकमलद मेलेयिप्प निश्शून्यननरियदे

प्राणलिङ्गिगळेंबरु-- संतेय सुदिय वंचकरु.

अंगदाप्यायनक्के लिङ्गवनरसुव

भंगितरनेनेबे, गोगेश्वरा. !* ३३

रथोद्धता.

अष्टपत्रकमलस्थमादिम-

ध्यान्तशून्यघनलिङ्गमेतद-।

ज्ञाय केचन शरीरपोषकाः

प्राणलिङ्गबहुशुद्धिमाजगुः ॥

२८८।

व. 187.

ऐदु बण्णद गिडुविंगे ऐदेल्ले, ऐदु हू, ऐदु कायायित्तु

मत्तैदर ठाविनल्लि, ऐदु हूविन क्रमदल्लि

मेलबल्लड्डे गोगेश्वरनेब लिंगवु ताने नोडा!

स्रग्धरा.

देहेऽस्मिन्पञ्चभूतात्मनि विटपिनि पञ्चच्छदाः कर्मजानि

ज्ञानानि स्युः प्रसूनान्यनुपमफलसंज्ञास्तु पञ्चेन्द्रियार्थाः ।

तान्येतान्येवमाचारगुरुशिवचराख्यप्रसादाभिधेभ्यः

[लिङ्गेभ्यः]स्वस्वरूपत्वत इह तु निवेद्यानुभुङ्क्ते महात्मा ॥

व. 188.

२८९।

अग्नि मुट्टदुदुवो-- आकाशदलदेवो!

उदक मुट्टदुदुवोः निराळदलदेवो! ब्रह्मरंध्रदलदेवो!

भ्रमिसदे नोडा. आवंगेयू असदळ; आवंगेयू अरियबारदु;

इदेनु माये! हेळा, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

अस्पृष्टमग्निजलवायुभिरम्बरस्थं

यद्ब्रह्मरन्ध्रसुखवासगुहाप्रविष्टम् ।

अज्ञेयमात्मकलया रहितैरभक्तै-

स्तल्लिङ्गमेव भज भावपुरस्सरत्वात् ॥२९०॥

.....*_‡ Ref. V. 186 on page 95.

The different readings of this vacana from that of No. 185 of Prabhugeeta are almost closely related to those in क, ग, च palm leaves manuscripts available with the editor. .

व. 189.

हृदयद बाविय तडियल्लि ओंदु बाळे हुट्टितल्ला.
आ बाळेय हण्ण मेलबंद सर्पन परिय नोडा!

बाळे बीगि, सर्पनेद्वर' निराळवु काणा, गोगेश्वरा!
ग्रं.

हृत्कूपतटजाताया रम्भायाः सरसं फलम् ।
भोक्तुमायातमुत्थाय वश्यकुण्डलिनं त्वयि ॥ २९१।
यदा सुप्तोत्थितः सर्पस्तदा शम्भुः प्रकाशते ।

190. “संघटित तनु मन पृथ्वि.” < ॐ 2
ग्रं.

देहेन्द्रियमनःप्राणाहंकारगुणधर्मवान् ।
विजानाति परं ब्रह्म सहस्रदलमध्यगम् ॥ २९२।
जानाति निर्विमुक्तश्चेदात्मायं शृणु नान्यथा ।

व. 191.

वेद प्रमाणवल्ल, शास्त्र प्रमाणवल्ल;
शब्द प्रमाणवल्ल काणिभो लिंगक्के!
अंगसंगद मध्यदल्लिदु बैचिदु बळसिद,
गोगेश्वरा निम्म शरणा.

ग्रं.

वेदशास्त्रपुराणानि न प्रमाणानि सर्वदा ।
स्वात्मस्थवस्तुविज्ञाने प्रमाणं स्वयमेव हि ॥ २९३।

व. 192.

मृगद संचद तलेयल्लि जगद बयल नालगे;
अघहरन दृष्टियल्लि बोब्बेयब्बरविदेनो!
गगन वायुव बेंबळिविडिदु अग्निय अप्पुविन केळेयल्लि
मेदिनियडगित्तु नोडा! मनद बगेयनवग्रहिसि,
जगद बण्णव नुंगि गोगेश्वरनेंबुदु निराळ.

स्रग्धरा.

पृथ्वीलीना जले तज्जलमनलमुखे सोऽपि वायौ स खे खं
तद्भूतादौ स लीनो महति तदपि जात्याकृते व्याकृतं तत् ।
माया यं साम्परायं विलयमुपगता सा च लीना परस्मिन्
ब्रह्मण्येवं परं ब्रह्म शरणहृदयाम्बोरुहे तद्विलीनम् ॥ २९४।

व. 193.

खंडाखंड संयोग संघटितविल्लद
अखंडितन निलवु तन्नलल्लदे मत्तेल्लियू इल्ल.
बयल हिरियरु बयलने अरसुवरु.
अल्लि तिळिवुंटे? हेळा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

अखण्डाद्वयसम्पूर्णं सच्चिदानन्दलक्षणम्
स्वात्मन्येव स्थितं ब्रह्म शृणु नान्यत्र कुत्रचित् ॥ २९५।

व. 194.

सुत्ति सुत्ति बंदडिल्ल, लक्षगंगेय मिंदडिल्ल;
तुट्ट तुदिय मेरुगिरिय मेट्टि कूगिदडिल्ल.
नित्य नेमदिंद तनुव मुट्टिकोंडडिल्ल;
निच्चक्के निच्च नेनेव मनव
अंदंदिंगे अत्तलित्त हरिव मनव
चित्तदल्लि निलिसबल्लडे
बच्चबरिय बेळगु गोगेश्वरलिंगवु.

वसन्ततिलका.

भूमिप्रदक्षिणविधौ नहि, लक्षगङ्गा-
स्नाने न चामरगिरेः शिखराग्रयाने ।
नैवास्ति नित्यनियमार्चनतत्परत्वे
नो चेन्मनश्चपलमात्मसमाधिनिष्ठम् ॥ २९६।

व. 195.

बंदू बारदु, होदियू होददु ;
छंद छंदद चरित्रवनेनेबे!

बिंदु नादव नुंगित्तुः मत्तोदधिकवुंटे?
नवखंड सप्तद्वीपद पृथ्वियनोळकोड
अगम्यसन्मत चित्सुखविरलु गोगेश्वरलिंगव बेरे अरसलुंटे?
ग्रं.

विज्ञातमविज्ञातं विपरीतचरित्रकम्
बिन्दुनादातिगं सूक्ष्मं निरस्तातिशयं परम् ॥ २९७।
व्याप्तं विश्वमनाद्यन्तं चित्सुखानन्दवैभवम् ।
तदेतद्विद्धि नान्यत्र त्वय्येवावस्थितं सदा ॥ २९८।

व. 196.

कैयल्लि कट्टुवरु, कंकुळल्लि कट्टुवरु,
कोरळल्लि कट्टुवरु, मंडेयल्लि कट्टुवरु--
मनदल्लि कट्टरागि. आद्यरु होदरंदु
वायक्के सावुदु विचारवे, गोगेश्वरा?
भुजङ्गप्रयातम्.

करे कक्षकण्ठोत्तमाङ्गेषु लिङ्गं
प्रणह्यन्त्यविज्ञाय नष्टुं हृदब्जे ।
नराः केचन स्वात्मविज्ञानहीनाः
निरर्थं मूर्तिं जन्मदुःखं प्रयाताः ॥ २९९।

व. 197.

देहदोळगे देवालयविर्दु
मत्ते बेरे देवालयवेक्के ?
एरडक्के हेळलिल्लय्या.
गोगेश्वरा, नीनु कल्लादर' नानेनप्पेनय्या?

वंशस्थम्.

स्वदेहमध्यस्थमृते शिवालय-

न्त्विदं किमन्यच्छिवमन्दिरं बहिः ।

हृदब्जबाह्यायतनस्तयोस्तयोः

वदेश लिङ्गं कतरच्छिला तथा ॥

३००।

व. 198.

सृष्टिगे हुट्टिद शिले,

कल्लुकुटिगंगे हुट्टिद मूसति,

मंत्रक्के लिंगवायित्तल्ला!--

ई मूवरिगे हुट्टिद मगन

लिंगवेदु कैविडिव अच्च व्रतगेडिगळनेनेबे, गोगेश्वरा !

इन्द्रवंशा.

जाताः पृथिव्यामुपलस्ततः परं

मूर्तिः शिलाकुट्टिकनिर्मिता बभौ ।

मन्त्रेण लिङ्गं समभावि तत्कथं

त्रिभ्यः प्रसूता भवतीह देवता ॥

३०१।

ग्रं.

ये प्राणलिङ्गमिदमित्यङ्गीकुर्वन्ति मोहिताः ।

ते भविष्यन्ति लोकेऽस्मिन् व्रतभ्रष्टा न संशयः ॥ ३०२।

व. 199.

सर्वा गलिंगसाहित्य महंत शरणंगे

देह दहनवागलागदु. निक्षेपिसदिरलागदु.

संसारसंगद कष्टव नोडा!

अनाहतदल्लि निरूपलिंग स्वायत.

गोगेश्वरा, निम्म शरणर अंतहवरितहवरंरुदरु

नायक नरक.

ग्रं.

बाह्यलिङ्गपतनाच्छरणानां च महात्मनाम् ।
सर्वाङ्गलिङ्गसाहित्यवतां शृणु कदाचन ॥ ३०३।

ग्रं.

प्राणत्यागे न कर्तव्यो विक्षेपदहनादिषु।
तेषां हृदब्जमध्यस्थमप्रच्युतमकृत्रिमम् ॥ ३०४।

निरूपलिङ्गसाहित्यमविज्ञाय वदन्ति ये ।
ते महाघोरसंसारे पतन्ति परिमोहिताः ॥ ३०५।
वं. 200.

मनद लिंगव कंगळिगे तंदर',
कंगळ लिंगव कैगे तंदर' नाचित्तु, मन नाचित्तुः
स्थान पल्लटवाद बळिक
व्रतक्के भंग, गोगेश्वरा.

उपजातिः
निपात्यते ज्ञानमयं मनस्यहो
मनोमयं वाचकरेचकामयम् ।
करस्थितं भूमितले च किं पुनः
स्वस्थानभङ्गो व्रतभङ्गकारणम् ॥ ३०६।

२७. “प्राणलिङ्गस्थलम्”

व. 201.

गुदस्थानदल्लि आधारचक्र, पृथ्वियेंब महाभूत; चतुष्कोणे, चौदळपद्म; अल्लिय अक्षर नाल्कुः व, श, ष, स.^१ अदर वर्ण सुवर्ण; अदक्के अधिदेवते ब्रह्म.

लिंगस्थानदल्लि स्वाधिष्ठानचक्र, अप्पुवेंब महाभूत; धनुर्गति, षडुदळपद्म; अल्लिय अक्षरवारः ब, भ, म, य, र, ल.^२ अदर वर्ण पच्चेय वर्ण; अदक्के अधिदेवते विष्णु.

नाभिस्थानदल्लि मणिपूरकचक्र, तेजवेंब महाभूत; त्रिकोणे, दशदळपद्म; अल्लिय अक्षर हतुः ड, ढ, ण, त, थ, द, ध, न, प, फ.^३ अदर वर्ण कृष्णवर्ण; अदक्के अधिदेवते रुद्रनु.

हृदयस्थानदल्लि अनाहतचक्र, वायुवेंब महाभूत; षट्कोणे, द्वादशदळपद्म; अल्लिय अक्षर हन्नेरडुः क, ख, ग, घ, ङ, च, छ, ज, झ, ञ, ट, ठ.^४ अदर वर्ण कुंकुमवर्ण. अदक्के अधिदेवते ईश्वरनु.

कंठस्थानदल्लि विशुद्धिचक्र, आकाशवेंब महाभूत; वर्तुळाकार, षोडशदळपद्म; अल्लिय अक्षर हदिनारुः अ, आ, इ, ई, उ, ऊ, ऋ, ॠ, लृ, लृ, ए, ऐ, ओ, औ, अं, अः.^५ अदर वर्ण श्वेतवर्ण; अदक्के अधिदेवते सदाशिवनु.

भूमध्यस्थानदल्लि आज्ञाचक्र, मनवेंब महाभूत; तमंधकार, द्विदळपद्म; अल्लिय अक्षरवेरडुः हुं, क्षं.^६ अदर वर्ण माणिक्यवर्ण, अदक्के अधिदेवते श्रीगुरु.

उन्मनिज्योति ब्रह्मरंध्रद मेलें; सहस्रदलपद्मदल्लि अमृतविहुदु. अल्लि ‘ॐ’कारस्वरूपवागि गोगेश्वरलिंगवु सदा सन्नहितनु.

1
16
12
10
6
4
0

* ಅಂಕೇಶಕರಾ

ಹ, ಕ್ಷ

ಅ, ಉ, ವ, ಕ, ಉ, ಉ, ಮ, ಮೂ
ಯ, ಮಿ, ಮಿ, ಮಿ, ಮಿ, ಮಿ

ಕು, ಗ, ಪ, ಮ, ಬೆ
ಪ, ಮಿ, ಮಿ, ಮಿ, ಮಿ

ದ, ಧ, ಗಾ, ತ, ಧ, ದ, ಧ, ನ
ಪ, ಪ

ಬ, ಷ, ಮೈ, ಯ, ರ, ಲಿ
ಪ್ರ, ಪ್ರ

ವ, ಕ, ಪ, ನ

ಗ, ನಭೂ, ನದಭೂರ ಕಮಿ, ನ.
ಅನಂದ ಮೆಯ ಕೋಶ
ಮಿ, ಕಿ, ಅಭ್ಯಾಸ, ಡಿ.
ಮಿ, ಕಾ, ವಿಭಾಸ ಮೆಯ ಕೋಶ

೩. ಕಮಿ, ಕಾರಭಾಸ, ಗ.
ಮೈ ಮೆಯ ಕೋಶ

೪. ಮಮಿ, ಅಮಿ, ಪ, ದ
ಅ, ಕಾರ,
ಪ್ರಾಣ ಮೆಯ ಕೋಶ

೫. ಮಮಿ, ಮಿ, ಪ, ದ, ವ.

೬. ಭುಮಿ, ಪು, ಪು, ಪ, ದ, ಧ.

ಅನ್ನ ಮೆಯ ಕೋಶ
೭. ಭುಮಿ, ಮೂಲಭಾಸ, ವ.
ಅ, ಕಾರ.

" ಸಮೀಕೀದಗ್ಂ ಸರ್ವವಾ "

Jangamamurti Uddharane

स्रग्धरा.

आधारे लिङ्गनाभ्यां प्रकटितहृदये कण्ठमूले ललाटे
द्वे पत्रे षोडश द्वादश दशदल षट्पत्रे चत्वारि तेषु ।
वासान्ताबालमध्या डफकठसहिताकारभिन्नाः स्वराः स्युः
हं क्षं तस्योपरिष्टाद्दशशतदलमध्ये स्वयंज्योतिरास्ते ॥

ग्रं.

३०७।

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ।

शक्तिश्च शिवतत्त्वं च सप्तचक्राधिदेवताः ॥

३०८।

व. 202.

आधारलिंग नाभि हृदय कंठ मुखकमलद मेले निंदुददेनो!
नित्य निरंजन निरुपाधिकरेखेयागिद्दुददेनो!
विद्रुमकुसुमचक्षु परिमळदिंदत्तले गोगेश्वरनेंबुददेनो!

वसन्ततिलका.

आधारलिङ्गमणिपूरकहृद्विशुद्धि-

लालाटचक्रशतपत्रगुहातलस्थम् ।

पश्य स्वयंप्रभमनादिमखण्डतेज-

स्तम्भाकृतिं निरवधिं निजबोधरूपम् ॥ ३०९।

व. 203.

अर्कन अद्भुतदल्लि केट्टरु हलबरु;

तप्पुकरादरु हलबरु.

बिंदु बिंदुवने कूडि लिंगलीयवायित्तु.

निंदनु गोगेश्वरनेन्नोळगे भरितनागि.

उपजातिः

संसारदुःखातपतापशान्तये

विज्ञानचन्द्रातपशीतलं भज ।

मनो मनस्येव लयं नयात्मना

ततः स्वयं त्वय्यवशिष्यते शिवः ॥

३१०।

व. 204.

नाभिमंडलद उदयवे उदय.

मध्यनिरालद निलविन परिय नोडा!

पवनशूलद मेले परिणामवय्या.

ऊर्ध्वमुखदल्लि उदयवायित्त कंडे :

मिंचुव तारकियिदेनो, गोगेश्वरा!

गीति:

कुण्डलिबन्धविवेकान्मध्यं शून्यं विधाय पवनाग्रे ।

सुखासनस्थो योगिध्येयन्नात्मानमूर्ध्वमुखमास्ते॥ ३११।

व. 205.

नाभिमंडलदोळगे ईरैदु पद्मदळ.

सदमदगजमस्तकदोळगे तोरुत्तदे:

अकार, उकार, मकारस्थान.

त्रिकूटस्थानद समरसद सुखदल्लि बेळेद

कंदमूलादिगळ होसरसद अमृतवनु ओसरिसि

दणियुंड तृप्तियिंद सुखियादे, गोगेश्वरा.

शा. वि.

चक्रे नाभिसरोरुहे विकसिते चित्रं मम श्रूयतां

प्राणो मत्तगजो मृणालसुषिरस्तम्भे दृढं बध्यते ।

तन्मध्ये प्रणवाक्षरत्रितयसंभिन्नत्रिकूटाचले

जातानन्दमहीरुहामृतफलं भुक्त्वाऽहमासं सुखी ॥३१२॥

“इत्यर्थः । अग्रतः ”

व. 206.

आडुत्त मंदरगिरिय कोडिनल्लि ब्रह्मंगे

बैडित्तनीव वरदानियनेनेबेनय्या.

आडुत्ताडुत्त अनलनुरिदु एरडोदाद परिय नोडा!

नोडुत्त नोडुत्त अनलनल्लिये अरतु कूडिद

महाघनवनेनेबे, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

कैलासमन्दरनगोपवने विहारी

ब्रह्मेन्द्रविष्णुपददानविनोदशीलः ।

योऽसौ मनोपरि कृपाकलया महत्या

द्वैतप्रवृत्तिमधुनाऽच्छिनदिन्दुमौलिः ॥ ३१३।

व. 207.

अचलसिंहासनवनिक्कि निश्चलमंटपद संचलदोवरियोळगे

रुचिगळेऽल्लव निलिसि, पंचरत्नद शिखर, मिंचु कोटिय कळश,

वचनचित्रद पुष्पद रचनेय नवरंगदल्लि,

खेचरादिय गमनवनु विचारपर नुंगि,

गोगेश्वर निंद निलवु सचराचरव मीरित्तु!

शा.वि:

पञ्चप्राणनवीनरत्नशिखरभ्रूमध्यगे मण्डपे

ब्रह्मस्थानमहाप्रकाशकलशेऽन्तर्योगसिंहासने ।

प्रत्याहृत्य बहिर्मुखावकरणं वाचं नियम्यात्मनि

ध्यायन्शम्भुमनादिमध्यनिधनं योगी सुखी तिष्ठति ॥३१४।

व. 208.

अनादिभ्रूमध्यदल्लि ऐदु कुदुर' कट्टिद कंब मुरियित्तु.

एंटाने बिट्टोडिदवु. हदिनारु प्रजे बोब्बिडुत्तिद्वरु.

शतपत्रकमलकर्णिकामध्यदल्लि

गोगेश्वरलिंगवु मुग्धनागिद्वनु.

गीति:

पञ्चश्वसनतुरङ्गा भ्रूमध्यस्तम्भमूलदृढबन्धाः ।

स्तम्भो भग्नस्तावद्बुधुरष्टौ मदाश्च गजसंज्ञाः ॥ ३१५।

षोडशकलाः प्रजाः स्युः ताश्च क्रोशन्ति यत्तदपि पश्यन् ।

गगनसरोरुहपीठे सुखोपविष्टः शिवो हसन्नास्ते ॥ ३१६।

व. 209.

आधारदल्लि भव स्वायत; स्वाधिष्ठानदल्लि मृड स्वायत.
मणिपूरकदल्लि रुद्र स्वायत; अनाहतदल्लि ईश्वर स्वायत;
विशुद्धियल्लि सदाशिव स्वायत; आज्ञाचक्रदल्लि परशिव स्वायत;
गोगेश्वरलिंगवु व्योम व्योमव कूडिदंतिप्पुदु नोडा!

ग्रं.

आधारे भवसाहित्यं स्वाधिष्ठाने मृडस्तथा ।

मणिपूरे तु रुद्रः स्यादीश्वरोऽनाहताम्बुजे ॥

३१७।

सदाशिवो विशुद्धौ स्यादाज्ञाचक्रे परः शिवः ।

एवं षड्विधसाहित्यं षट्चक्रे विद्धि सादरम् ॥

३१८।

व. 210.

करिय तलेय अरमनेयलोदु सुरधेनु हयनायित्तु.

करेदुंबातंगे कैक्कालिल्ल.

करु नाल्वेरळिन प्रमाणदल्लिहुदु

इद करेदुंबातने देव, गोगेश्वरा.

मन्दाक्रान्ता.

ब्रह्मस्थाने वियति सुदुघा कामधेनुर्निषण्णा

वत्सस्तस्याः प्रतिवसति मूलस्थलेऽङ्गुष्ठमात्रः ।

दोग्धा योऽसावचरणकरोऽनाहते संस्थितः स्यात्

किं वक्ष्येऽहं शृणु पुनरिदं सोऽयमेवेश्वरोक्तः ॥

३१९।

व. 211.

गगनमंडलद सूक्ष्मद्वारदल्लि,

इडा पिंगळ पश्चिमद्वारदल्लि

सोऽहं सोऽहं एनुत्तिदित्तु ओदु बिंदु.

अमृतधार'य दणियुंड तृप्तियिंद

गोगेश्वर निंदल्लिये एनगे निवासवायित्तु.

ग्रं.

इडापिङ्गलयोर्मध्ये सूक्ष्मद्वारे निरन्तरम् ।

आब्रह्मभवने सोऽहं सोऽहमित्युच्यते परम् ॥ ३२०।

तत्परानन्दपीयूषतृप्तस्य शिवयोगिनः ।

तदेव परमं स्थानं तदेव परमं पदम् ॥ ३२१।

व. 212.

कंगल बेळग कल्पिसबारदु;

कर्णद नादव वर्णिसबारदु.

जिह्वेय रुचिगे प्रतियिल्लवेदित्तु;

मतिगे महाघनवायित्तु.

सुषुम्ननाळद सुयिधानव प्रमाणिसबारदु.

अणुरेणु तृणकाष्ठदोळगे सूक्ष्मनक्षयनगणित
मनोहर निंदनिराळ गोगेशवरा!

इन्द्रवज्रा.

दृश्यप्रकाशः श्रवणस्य नादो

जिह्वारसो वर्णत एव नाऽत्र ।

सौषुम्ननाले शिवयोगमार्गे

दृष्टिः परे ब्रह्मणि किं ब्रवीमि ॥ ३२२।

व. 213.

चंद्रमनोळगण एरळेय नुंगिद राहुविन नोट ---

अंददिंगे बंदु काडित्तु नोडा!

ओंदर तले ओंदर बसिरु

अंददिंगे बंदु काडित्तु नोडा!

नंदि नंदिय नुंगि बंदुदु महीतळक्कागि,

इंदु रविगडणव नानेनेबे गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

चन्द्रो जीवो मनस्त्वेण इति निगदितं राहुरज्ञानमुक्तं
जीवस्याज्ञानयोगाच्चलति विषयसङ्गे मनस्त्वेण सोऽपि ।
कामस्तृष्णाप्रसूतिः शिर उदरगिरिक्षमा स्वविज्ञानचेतो
जीवानां किं ब्रुवेऽस्तंगतशमदममत्युग्रतापत्रयार्कम् ॥

व. 214.

३२३।

तेरेदु वायुवनेण गगनदल्लि गंटिक्कि
त्रिजगाधिपतिय कोणेयल्लि हसुविदु,
करुव कोदु, कंदलनोडेदु, कर'यबल्लवंगल्लदे
हयनागदु नोडा!
हयने बरडु, बरडे हयनु!
अरुहिरियर बाय करु ओदेयित्तु.
एरडिल्लद निराळ गोगेश्वरनु.

ग्रं

वायुपाशेन गां बद्ध्वा व्योम्निस्तम्भे पयस्विनीम् ।
हत्वा वत्सं घटं भित्त्वा यो दोग्धुं क्षमते यमी ॥ ३२४।
तस्यैव दोहिनी धेनुर्बभौ वन्ध्या च तत्क्षणात् ।
न दोहिनी न वन्ध्या गौरद्वैतं किं ब्रुवे परम् ॥ ३२५।

व. 215.

अंगदल्लि माडुव सुख लिंगक्कदु भूषणवायित्तु.
काडुकिच्चिन कैयल्लि करडव कोय्यिसिदंते :
हिंदे मेदेयिल्ल, मुंदे हुल्लिल्ल. अंगलिंगवे बन्नक्कर--
फलदायक. लिंगैक्यवदु बेर' गोगेश्वरा.

गीतिः

अङ्गे यत्करणं सुखं लिङ्गस्य विभूषणाय तद्भवति ।
ज्ञानोत्कर्षविशेषान्न शिष्यते कर्मकरणफलमीषत् । ३२६।

ग्रं.

बहिर्लिङ्गाङ्गसम्बन्धः कर्मबन्धाय कारणम् । ३२७ । (Sic)
व. 216.

नानु भक्तनादड़े , नीनु देवनादड़े ,
नोडुवेवे इब्बर समरसवनोंदुमाडि
भूमियाकाशवनोंदुमाडि ,
चन्द्रसूर्यरिब्बर ताळव माडि आडुवेवे ?
जड़ेयमेलण गंगे , नीनु केळाः
तोड़ेयमेलण गौरि नीनु केळा--
गोगेश्वरनेंब लिंगवु एन्न कैयल्लि सत्तड़े
रड़ेगूळनुंबुदु निमगे लेसे ?

शा. वि.

भक्तोऽहं यदि शङ्कर त्वमपि देवश्चेद्योरावयोः
पश्यामः किमु सामरस्यमधुनैकीकृत्य भेदं विना ।
एकीकारमुखे त्वमेषि विलयं मय्येव लीने सति
त्वय्येवं तव भार्ययोरिह मया वैधव्यमापद्यते ॥

व. 217.

३२८।

अंगद मेले लिंगवरतु, लिंगद मेले अंगवरतु
भावतुंबि परिणामवरतु, नामविल्लद देवरिगे
नेमवेल्लियदो, गोगेश्वरा?

गीतिः

अङ्गविलीने लिङ्गे लिङ्गविलीने तथैव विमलाङ्गे ।
निजभावे परिपूर्णं नियमः कुत आत्मनोऽद्वितीयस्य ॥ ३२९ ॥

व. 218.

गिडुविन मेलण तुंबि कूड़े विकसितवायित्तु
तुंबि नोडा! आतुमतुंबि तुंबि, परमातुम तुंबि नोडा!
गोगेश्वरलिंगक्के एरुगि निब्बेरगायित्तु तुंबि नोडा!

वसन्ततिलका.

जीवोऽन्तरात्मपरमात्मविभेदतोऽसौ ।

यातुं निजेश्वरपदं परितः प्रवृत्तः ।

दृष्टः प्रपूर्णजुषमाण शिवस्वरूपं

तत्रानुरागपदयोगमवाप भक्त्या ॥

३३०।

व. 219.

गंगादेवि मुंड़ेयादळु,

गौरीदेवि ओलेगळेदळु;

चंद्रसूर्यरिब्वरू नीरिळिदरल्ला!

वायुदेव विमानव होत्त;

वासुदेव तलेगोळिळयनिरिद.

अल्लिंदत्त गोगेश्वर सत्तनेब सुद्धि.

ग्रं

आशाभोगावुभौ हित्वा धर्माधर्मौ तथैव च ।

यदा विगतमानोऽसौ प्राणस्सद्वासनाबलात् ॥

३३१।

सम्यग्ज्ञानप्रकाशात्मा मुमुक्षुर्निश्चलस्थितः ।

तदा शिवस्वरूपस्य सत्ता स्फुरति निर्मला ॥

३३२।

अथवाऽन्यत्प्रवक्ष्यामि समाहितमनाः शृणु ।

मुक्त्वेडापिङ्गले वायुः सुषुम्नाद्वारगोचरः ॥

३३३।

आधाराद्द्विदळाम्भोजपर्यन्तं वर्तते यदा ।

तदाऽऽनन्दाश्रुसलिलाकुलिते लोचने युगे ।

ततोऽन्तरात्मा भ्रूमध्ये लक्ष्यते स्वेन तेजसा ॥

३३४।

तस्योपरि परे व्योम्नि ब्रह्मरन्ध्रगुहातले ।

सत्तास्वलक्षणः पूर्णः परमात्मा प्रकाशते ॥

३३५।

व. 220.

तम्म तम्म भावक्के उडियल्लि कट्टिकोडरु.

तम्म तम्म भावक्के कोरळल्लि कट्टिकोडरु.
नानेन्न भावक्के पूजिसहोदडे कैत्तप्पि मनदल्लि सिक्कितेन्न
लिंग. साधकनल्ल भेदकनल्ल, गोगेश्वर ताने बल्ल. ॐ
शा. वि.

लिङ्गं स्वस्वमते यजन्ति कतिचिन्मध्ये गले चापि य-
द्वद्ध्वा तद्वदहं च पूजयितुमात्मीये मते सोद्यमः ।
यावत्तावदिदं कराद्विगलितं लिङ्गं मनस्याबभौ
संलग्नं तदभेदभावभरविश्रम्भादभूवं शिवः ॥ ३३६।

व. 221

“धर'गिरिय मेलुळ्ळ आरु हिरियर'”ल्लरनु नेरहि
परियाय परीक्षेयनोर'दु बण्णव नोडि,
सरवरद पुष्पदोळु भरित परिमळ तुंबि
परम ज्ञानज्योति परब्रह्मवनु मीरि
पुरुषरत्नदोळडगि गोगेश्वर निंद निलवु मेरुगगनव नुंगित्तु!
शा. वि:

ये भूमौ गिरिगह्वरे च निवसन्त्यार्या महापुरुषा-
स्तेषां मध्यत उत्तरोत्तरगुणोत्कृष्टं परीक्ष्य क्रमात् ।
पश्चात्तस्य हृदम्बुजे मधुकरो भूत्वा स्वयं संततं
तिष्ठत्यात्मतया किमत्र बहुना निश्शब्दमात्रः शिवः ॥

व. 222.

३३७।

पिंडब्रह्मंडदोळगे तंडतंडद लोक
गंड गंडरनिरिसि, बडवरो.डेर नुंगि,
.....ॐ Ref.

उत्तमाङ्गे गले कक्षे तथा वक्षस्थलेऽपि वा ।
करस्थलेऽपि वा नित्यं सावधानेन धारय ॥ सूक्ष्मागम पु.३६.श्लोकः ४७.

नाडोळगे गिडु नडेदु, मडुवनेल्लव तोडेदु
 नडुरंगदल्लि कोडनोडेयलीयदे मडदियोडगूडि
 गगनवनडिगेय माडि उंडु सुखियादे, गोगेश्वरा.
 ग्रं.

पिण्डब्रह्माण्डमध्येऽस्मिन् लोकाः स्युर्जाग्रतादयः
 वसन्ति तेषु लोकेषु कामाद्याः प्रबलाः प्रजाः ॥ ३३८।

अथ तावद्विमृशतः सूक्ष्मदर्शनमात्मनः
 जाता ते नैव सहसा सर्वे ते कब/ =व/लीकृताः ॥ ३३९।

तत उत्थाय सुज्ञानं विहरन्नति दुस्तरान् ।
 हृदान्विषयसंज्ञान्वै निपीय स्वयमेधत ॥ ३४०।

ज्ञानात्तस्मादहं पश्चाद्देहे सत्यपि निर्वृतः ।
 क्रीडन्संसाररङ्गेऽस्मिन्सह सद्भक्तियोषितम् ॥ ३४१।
 अत्यन्त परिपक्वात्मा तृप्त एवाभवं सुखी ।

व. 223.

उदकमूरुतियागि उदयवायित्तु पिंडिगे.
 अल्लिये मूलस्थान स्थापितवायित्तु.
 स्वदेह शिवपुरदल्लि वायु पूजारियागि,
 परिमळदिंडेय कट्टि, पूजेय माडुत्तिर्दुदो!
 नवद्वारशिवालयद आदिमध्यस्थानदल्लि
 गोगेश्वरनेबुदु अल्लिये निंदत्तु.
 श. वि.

बिन्दुमूर्तिरथ त्रिधा प्रकृतिः स्थूलं सूक्ष्मभेदान्वयात् ।
 या सा कारणरूपिणी निगदिता मूर्तिः परा पीठिका ।
 तस्यां स्थापितमात्मलिङ्गमथ पूजाध्यान सद्वासना
 सूक्ष्मा मूर्तिरभूच्छिवालय इह स्थूला तु शैवी पुरी ॥ ३४२।

व. 224.

उरिगे उरियने तोरुवेनु ;

अमृतद कळेयल्लि निलिसुवेनु.

नानु ब्रह्मस्थानदल्लि-- गोगेश्वरा -- निरंतरनागिर्देनु.

ग्रं.

आधाराग्निमुद्धोध्य कलया तस्य मूर्धगाम्

कलां चान्द्रमसी सौधामुपशाम्यात्मविद्यया ॥

३४३।

ब्रह्मरन्ध्रस्थितं ज्यो[ति]रालोकयति योगवित् ।

व. 225.

स्थूल सूक्ष्मदोळगे बेळगुव महाबेळगागि

होळेव ज्ञानज्योति --दळगळेल्लव मीरि

नेळल नुंगिद बिसिलिनोळगे --चंद्रमनुदय.

जलधिवळयद बेळस हेळलारळवल्ल!

आळु आळदन नुंगि, ईरेळु भुवनव दांटी,

गोगेश्वर निंदनिलवु होरगु-ओळगने नुंगित्तु.

स्रग्धरा.

ज्ञानज्योतिप्रकाशः तिसृषु तनुषु मूलाब्जमुख्यान्यतीत्य

छायां मायामविद्यां झडिति कलयन्पूर्यते त्वासमन्तात् ।

तस्मिन्नेव प्रकाशे विशदविधुरुदैदम्बरे ब्रह्मरन्ध्रे

क्षीराब्धिर्वर्धतेऽन्तर्बहिरखिलजगन्नश्यतीशानयोगे ॥

व. 226.

३४४।

अतिरथ समरथर'निप हिरियरु

मतिगेट्टु मरुळादरल्ला!

देव सत्त, ब्रह्म होत्त, विष्णु किच्च हिडिद;

गंगे गौरियरिब्वरु बरुमुंड़ेयरादरु.

इद कंडु बेरगादे, गोगेश्वरा.

उपजातिः

सन्मात्रभूतः परमात्मभावनां

दधार जीवः स्वयमन्तरात्मना ।

ज्ञानप्रकाशेन तयैष विस्मयो

बहिष्क्रिया तत्फलभोगसंक्षये ॥

३४५।

व. 227.

ओळगे नोडिहेनेदडे ओळगे निराळ.

होरग नोडिहेनेदडे होरगे निराळ,

होलदल्लि आविल्ल, मनेयल्लि करुविल्ल;

नेलहिन मेलण बेण्णेयिदु दिटवो!

नारिवाळद काय ओळगण तिरुळ ओड़ेयदे मेलबल्लडे

बेडगु, गोगेश्वरा!

ग्रं.

बहिरन्तःस्थिते व्योम्नि निरालम्बे निरञ्जने ।

न चान्तर्बहिः पश्चाद्विषयेन्द्रियसंगमः ॥

३४६।

ततोऽवशिष्यते साक्षाच्छिद्धनं स्वयमेव हि ।

देहाद्यचेतनान्तःस्थं चिद्धनं सुखमश्नुते ।

देहे स्थिते सति प्राज्ञो यस्स एवात्मविद्वरः ॥

३४७।

ॐ

२८. प्राणलिङ्गभक्त[ः]

व. 228.

भूर्लोकद स्थावरक्के सत्यलोकद अग्घणियल्लि
मज्जनक्केरुदु, देवलोकद पुष्पदल्लि
पूजेय माडिदडे हत्तु लोकदाचार केट्टित्तु
मूरु लोकदरसुगळु मुग्धरादरु.

गोगेश्वरलिंगवु स्थावरक्के स्थावरवायित्तु.
ग्रं.

आधाराद्ब्रह्मरन्धान्तज्योतिर्लिङ्गं प्रतिष्ठितम् ।
तत्रामृतमयैस्तोयैस्तल्लिङ्गमभिषिच्यते ॥ ३४८।

सहस्रपत्रकुसुमैः पूज्यते योगिभिस्सदा ।
ततो दशानिलानां तु संचारः कुण्ठितोऽभवत् ॥ ३४९।

अवस्थात्रयराजानस्तुरीयैस्समुपस्थिताः ।
इत्थं भूते सति ज्योतिर्लिङ्गं विश्वं प्रकाशते ॥ ३५०।

व. 229.

होत्तार' पूजिसलु बेड कंडा,
बैगे पूजिसलु बेड कंडा.
इरुळुवनू हगलुवनू कळेट्टु पूजेयनु पूजिसलु बैकु कंडा.
इंतप्प पूजेय पूजिसुववर एनगोम्मे तोरा,

गोगेश्वरा.

ग्रं.

न दिवा पूजयेल्लिङ्गं न च रात्रौ प्रपूजयेत् ।
सर्वदा पूजयेल्लिङ्गं दिवारात्रं विवर्जयेत् ॥ ३५१।

व. 230.

प्राणलिङ्गक्के कायवोदे सेज्जे.

आकाशगंगेयल्लि मज्जनव माडि,

हूविल्लद परिमळद पूजे;

हृदयकमलदल्लि शिवशिवा एंब शब्द.

इदु अद्वैत काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

देहो वासगृहं प्राणलिङ्गस्य शृणु सादरम् ।

आकाशगङ्गास्नपनं पूजा सद्वासना मता ॥ ३५२।

सदाशिवोऽहमित्येवं शब्दार्थोऽद्वैतमेव हि ।

व. 231.

‘गगनद गुंडिगे, आकाशद अग्घवणि’

चंद्रसूर्यरिब्वरू पुष्प नोडा!

ब्रह्म धूप, विष्णु दीप, रुद्रनोगर : सयधानव नोडा!

गोगेश्वरलिङ्गक्के पूजे नोडा!

भुजङ्गप्रयातम्.

चिदाकाशगङ्गाजलैः स्नापयित्वा

ततः शान्तिदान्तिप्रसूनैश्च लिङ्गम् ।

पराद्वैतसद्वासना धूपधूपैः

शिवज्ञानदीपैः समाराधयामः ॥

३५३।

ग्रं.

परमानन्दनैवेद्यं निवेद्य परया मुदा ।

आत्मलिङ्गार्चनं नित्यं कुर्महे वयमात्मनि ॥ ३५४।

व. 232.

शरण लिंगार्चनेगेडेमाडि पुष्पक्के कैदुडुकिदर’

आ पुष्प नोड-नोड करदोळडगित्तु.

षोडशकळेय हदिनारर एसळु विकसितवायित्तु.

पुरुष पुष्पद मरनु. अदु ओगरद गोब्बरवनुण्णदु.

कामद कण्णिरियदु; निद्रेय कप्पोत्तदु.

अदु अरुणचंद्रादिगळ तेर'यल्लि बेळेयदु.

लिंगवेदियागि बेळेयित्तु आ पुष्प नोडा!

आ पुष्प एंदेदू निर्माल्यवल्लेदु, गोगेश्वरा,

निम्म शरण प्राणलिंगक्के पूजेय माडिद.

वसन्ततिलका.

आत्मद्रुमः कुसुमितः परतत्त्वमूलो

लिङ्गार्चनाय शरणस्य शिवात्मकस्य ।

तत्पुष्पमात्मनि तिरोहितमेव तावत्

हस्तेन षोडशकलादलमग्रहीतुः ॥

३५५।

उपजातिः

न तत्र चन्द्रार्कवपुः प्रकाशते

न वाति वातः कुसुमद्रुमे सति ।

तस्मादनिर्माल्यमिति प्रशंसया

नित्यं यजत्यात्मनिजात्मदेवताम् ॥

३५६।

व. 233.

ऊरक्कि ऊर'ण्णे उण्णु मारिकव्व, ताये!

“बारिक मारन तलेगायि” एंबंते

काडहूविनलि कल्ल लिंगव पूजिसिदवन सद्धत्तनेंबरु;

अल्ल; तानु लिंग, तन्न मनवे पुष्प;

पूजेय पूजिसिदातने सद्धत्तनु, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका .

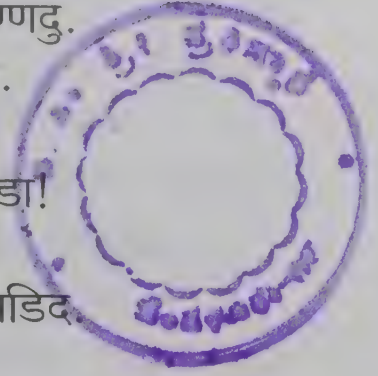
ग्रामस्य तण्डुलघृतादिभिरुद्धृतैश्च

मारि! प्रसीद कृपया मम वारकस्य ।

इत्युक्तवद्विपिनपुष्पदलैः शिलोत्थं

लिङ्गं यजन्तमिह केचन भक्त माहुः ॥

३५७।

व. 234.

कक्षे करस्थल उत्तमांग अंगसौकु मुखसेज्जे

अमळोक्यवेंबवु षडुस्थलद दर्शनादिगळिगे

बहिरंगदल्लि वैषलांछनवय्य. अंतरंगदल्लि नाल्कु स्थल :

ब्रह्मरंध्र, भ्रूमध्य, नासिकाग्र, चौकमध्य

---इंती स्थानंगळनरियरागि. ब्रह्मरंध्रदल्लि लिंगस्वायत;

भ्रूमध्यदल्लि जंगमस्वायत; नासिकाग्रदल्लि प्रसादस्वायत;

चौकमध्यदल्लि अनुभावस्वायत;

अष्टदळकमलदल्लि सर्वस्वायत.

इदु कारण, गोगेश्वरा, निम्म शरणरु सदा सन्नहितरु.

शा. वि.

वक्षे-कक्ष-करोत्तमाङ्ग-गल-वक्त्रेष्वेषु षट्संस्थले-

ष्वेते केचन बाह्यवेषरसिका बिभ्रन्ति लिङ्गं भुवि ।

अज्ञात्वैव चतुर्विधस्थलमहो यद्ब्रह्मरन्ध्राधिकं

भ्रूमध्यं शृणु नासिकाग्रमपरं हृत्पद्ममाभ्यन्तरम् । ३५८।

ग्रं.

ब्रह्मरन्ध्रे महालिङ्गं भ्रूमध्ये जङ्गमं तथा ।

नासिकाग्रे प्रसादं च स्वानुभूतिं हृदम्बुजे ॥

३५९।

एवं चतुर्विधं विद्धि लिङ्गसाहित्यमान्तरम् ।

२९. प्राणलिङ्गिमाहेश्वरः ¹

व. 235.

अडवियलोदु मनेय माडि आश्रयविल्लदंतायित्तु;
नडुनीरज्योतिय वायुविन कैयल्लि कोट्टंतायित्तु--गोगेश्वरा--
निम्म शरणर एरविन लिंग मूरुलोकक्के.

ग्रं.

अरण्यदेशगृहवज्जलमध्यस्थदीपवत् ।

बाह्यलिङ्गमिदं प्राहुरध्रुवं ब्रह्मवादिनः ॥

३६०।

व. 236.

जगत्स्रष्टनह अजन कोंबु मुरियित्तु.

धर'य चन्द्रसूर्यरिब्वरु नेलक्के बिद्वरल्ला!

उदय निंदडे अस्तमानवहुदु.

ऊरु बेंदु उलुहळिदुदु. इदेनु सोजिगवो!

देव सत्त, देवि केट्टळु, आनु बदुकिदेनु, गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

अहंभावो भग्नो निखिलजगदुत्पादनपर-

स्ततो धर्माधर्मौ झडिति यदधस्तान्निपतितौ ।

सुषुप्तौ संलीनं सकलमपि जाग्रत्स्वपनजं

वपुर्दग्धं ज्ञानज्वलनं कलयाऽथा शृणु पुनः । ३६१।

य ओमर्थः शिष्टो हृदयकुहरव्योमनि परे

किमन्यद्वक्ष्यामो घनतरविचित्रं त्रिभुवने ।

शिवे सत्तामात्रस्फुरणविलसल्लक्षणयुते

विनष्टेयं माया वयमिह कृतार्था निजपदे ॥ ३६२।

.....

1. "प्राणलिङ्गिमाहेश्वर"; 2. "कलयाधश्रुणु" --मू.ता.लि.पा. लिस्वा.

व. 237.

१“कर्मधीन” एंब कर्मि;
 “लिंगाधीन” एंब भक्त,
 “देह प्रारब्ध” वेबनद्वैति.
 ---ई त्रिविधवेन्नदवर नीनेबे, गोगेश्वरा.

शा. वि.

कर्मधीनमिति प्रवक्ति सततं कर्मी समस्तं जगत्
 लिङ्गाधीनमिति प्रशंसति सदा भक्तस्तदेतत्पुनः ।
 अद्वैती प्रवदत्यनारतमिदं सर्वं स्वभावाप्तमि-
 त्येभिर्यस्तु विवर्जितस्त्रिभिरहो देवः स एव स्वयम् ॥

३६३।

व. 238.

तनुविंगे तनुवागि मनक्के मनवागि,
 जीवक्के जीववागिदुदनारु बल्लरो?
 अदु दूरवेदु, समीपवेदु महंत गोगेश्वर
 ओळगेदु, होरगेदु बरुसूर'होदरु.

भुजङ्गप्रयातम्.

शरीरं शरीरस्य चित्तस्य चित्तं
 तथा चेतनश्चेतनस्य त्वमेव ।
 अजानन्महेश त्वदीयप्रभावं
 स्वमोहानुरूपं भवत्येष लोकः ॥

३६४।

.....

१“कर्मवेबने कर्मियेब वचनक्के। वृ।” मू.ता.लि.पा.

३०. प्राणलिङ्गिप्रसादी १

व. 239.

चंद्रकांतद गिरिगे उदकद संच;
 सूर्यकांतद गिरिगे अग्निय संच;
 परुषद गिरिगे रसद संच; बेरसुव भेदविनेंतो?
 अप्पुवनू अग्नियनू पक्कक्के तंदु अट्टुंब भेदवनु
 गोगेश्वरा, निम्म शरण बल्ल.
 ग्रं.

चन्द्रकान्तस्य शैलस्य तोयमन्तर्गतं यथा ।
 यथाग्निस्सूर्यकान्तस्य गिरेरन्तःसमाहितम् ॥ ३६५।

रसः परुषस्य गोत्रस्य यथा संस्थितो भवेत् ।
 तथैव परिपक्वेऽस्मिन्मनोऽहङ्कारवस्तुनि ॥ ३६६।
 प्राणलिङ्गिशरीरेऽस्मिन्प्रसादोऽन्तःस्थितः स्वयम् ।

व. 240.

तनु होरगिरलु, प्रसाद ओळगिरलु
 ऐनय्य, निम्म मनक्के मन नाचदु.
 प्राणलिंगदल्लि प्रसादव कोडडे
 व्रतक्के भंग, गोगेश्वरा.

ग्रं.
 तनोरन्तःप्रसादः स्यात्प्रसादस्य बहिस्तनुः
 प्राणलिङ्गिस्थले तस्मात्प्रसादः स्वयमेव हि ॥

३६७।

.....

१. "प्राणलिङ्गिप्रसादि" मू.लि.पा.

व. 241.

अंबुधि उरियित्तु : अवनिय मेलनरियलु;
कोड़ेरडरोळोंद तिळिदु, वायुव बैय्वुत्त तुंबि,
अमृतव कंडु प्राणनाथंगे अर्पितव माडि,
आ प्रसाददिद सुखियादेनय्या, गोगेश्वरा.

ग्रं.

मूलाधाराग्निकलया ज्वलत्यम्बुधिरूर्ध्वगः ।
निरुद्धेऽन्तर्मुखे वायौ सुषुम्नायां प्रपूरिते ॥ ३६८।

ततो दृष्ट्वाऽमृतं दिव्यं प्राणलिङ्गमुखार्पितम् ।
कृत्वा प्रसादभोगेन तेनाऽहमभवं सुखी ॥ ३६९।

व. 242.

मद्द नंबि कोडडे रोग माणदिप्पुदे?
सज्जनिके उळ्ळडे प्रसादकाय केडुवुदे?
प्राण लिंगवादडे प्राण बेरेयिर्पुदे?
प्राणलिंगप्रसादवनु नीवु तिळिदु नोडिर' !
नाद बिंदु सूसद मुन्न आदिय प्रसादव भेदिसि कोडरु,
गोगेश्वरा, निम्म शरणरु.

गीतिः

आरोग्यं न भवति किं सश्रद्धं स्वीकृते तु भैषज्ये ।
तद्वत्प्रसादभोगे नश्यति किं यत्प्रसादवपुरेतत् ॥ ३७०।

ग्रं.

लिङ्गं प्राणः प्राणो लिङ्गं स्यान्नानयोः पृथग्भावः ।
तस्माद्विन्दोर्नादात्प्रागेवादिप्रसादो[प]लब्धः ॥ ३७१।

३१. प्राणलिङ्गशरणः

व. 243.

आयतवायितु अनुभाव; स्वायतवायितु शिवज्ञान;
 समाधानवायितु सदाचार
 ---इंती त्रिविधवू एकार्थवागि,
 अरिविन हृदय कंदेरेदु, अनंत लोकालोकद
 असंख्यात महागणंगळेल्लरू लिंगभावदल्लि भरितरागि,
 गगनसिद्धांतदिंद उपदेशक्के बंदु, भक्तिराज्यवने होक्कु,
 निजलिंग सुक्षेत्रवने कंडु,
 अमृतसरोवरदोळगण विवेकवृक्ष पल्लविसलु,
 विरक्तियेब पुष्प विकसितवागलु,
 परमानंदद मठदोळगे परिणाम;
 पश्चिमज्योतिय बेळगिनल्लि परुषद सिंहासनवनिक्कि,
 प्राणलिंग मूर्तिगोंडिरलु
 दक्षिणव दांटी, उत्तराब्धियल्लि निंदु
 अखंड परिपूर्ण पूजेय माडुवंगे
 नमो नमो एंबे गोगेश्वरा.

ग्रं

स्वानुभूति-शिवज्ञान-सदाचारसमन्वयात् ।
 शिवभावोपपत्तिः स्याच्छिवोऽहमिति लक्षणम् ॥ ३७२।

तया भावनया पश्चाद्धितसिद्धान्तवर्त्मनि ।
 उपदेशविधिं प्राप्य भक्तिसाम्राज्यसम्पदम् ॥ ३७३।

प्रविश्य तदा दृष्ट्वा तु लिङ्गक्षेत्रं स्वकं निजम् ।
 ततोऽमृतमये तीर्थे मानसेऽस्मिन्सरोवरे ॥ ३७४।

ग्रं.

विवेकपादपस्यास्य वैराग्यकुसुमं दलम् ।
समाधाय शिवानन्दमण्डपे पश्चिमे परे ॥ ३७५।

ज्योतिःप्रकाशे विमले † पर्षसिंहासने शुभे ।
प्राणलिङ्गप्रतिष्ठाप्य कामाकामविवर्जितः ॥ ३७६।

उत्तरोत्तरकक्ष्यायां स्थित्वा योगे समाधिना ।
अखण्डपरिपूर्णां तु पूजां कुर्वन्निरन्तरम् ॥ ३७७।
शिवैकशरणस्साक्षात्तिष्ठत्येव न चैतरः ।

व. 244.

काले कंबंगलागि एन्न देहवे देगुलवायित्तय्य.
एन्न नालगेये घंटे, शिर सुवर्णद कलश नोडय्य!
सरवे लिंगक्के सिंहासनवागिर्दुदु!

गोगेश्वरा, निम्म प्राणलिंगप्रतिष्ठे पल्लटवागदिद्देनय्य.

ग्रं.

स्तम्भौ पादौ गृहं देहः शिरः कलश ईरितः ।
जिह्वा घण्टा समाख्याता पीठं हृदयपङ्कजम् ॥ ३७८।
पूजा समाधिरित्युक्ता प्राणलिङ्गस्य सन्ततम् ।

व. 245.

ग्राममध्यद मेलण मामर सोम सूर्यर नुंगित्तल्ला!
अमरगणंगळ नेमद मंत्र ब्रह्मांडकोटिय मीरित्तल्ला!
सुमन सुज्ञानदलाडुव महामहिमंगे
निर्मळवायित्तु, गोगेश्वरा.

.....

† मू. लि.पा. प्र.गी : “पर्ष” for स्पर्शवेदि, the philosopher's stone.

see .ibid .vritta 723 also. Ref. A. Parsha -- snéhané. pp 116-117

Kāsakristna Sabdakalāpa Dhātupātha. In Hindi : पारसमणि.

उपजातिः

ग्रामे वपुष्यात्मविवेकचूतः

शुभाशुभाविन्दुरवी जघान ।

मन्त्रोऽत्यतिष्ठद्भुवनं समस्तं

किमस्य माहात्म्यमिह प्रवक्ष्ये ॥

३७९।

व. 246.

सरवेब कुदुर'गे विष्णुवेब कडिवाण;

चंद्रसूर्यर' अंकवणि;

ब्रह्मने हल्लण.

सुराळवे' दल्लि निराळवायित्तु.

गोगेश्वरनेब राहुतंगे.

ग्रं.

प्राणवायुस्तुरङ्गः स्यात्कविका धारणा मता ।

इडापिङ्गलयोद्वरि द्वे चाङ्कवलये समे ॥

पत्यं मनः ब्रह्मनालमात्माऽनादिः परं प्रति ।

३८०

व. 247.

उदकद कैकाल मुरिदु,

अग्निय किविमूगनरिदु,

वायुव तलेय कोय्दु,

आकाशव शूलदलिक्किद बल्लिद तळवारनीतनु;

अरसु प्रधानि मंत्रि मूवर

मुंदुगेडिसिद बल्लिद तळवारनीतनु.

ओबत्तु बागिल कदवनिक्कि बलिदु,

बीय्यगव हूडि,

नवसासिर मंदिय कोदुळिदनु,

गोगेश्वरा.

ग्रं.

प्रवृत्तिं मनसा छित्त्वाऽप्यभिमानमहङ्कृतेः ।

निरुध्य प्राणमात्मानं शिवध्याने निवेश्य च ॥

३८१।

महाप्रधानपुरुषान्प्रत्यग्भूतान्विधाय च ।

नवद्वारकवाटं यद्वद्ध्वा गाढतरं यमी ॥

३८२।

हत्वाशेषान्विकारांश्च स्वयमेवावशिष्यते ।

व. 248.

अद्भुतवेंब पिशाचि मूरु लोकवनवग्रहिसित्तय्य!

आ भूतदोळगोंदु ग्रह निरंतर नलिदाडुत्तिदितय्य;

वज्रयोनि खगरंधपुरदल्लि गोगेश्वरलिंगवु ताने नोडा!

ग्रं.

आवृतं मायया लोकत्रयं चित्रमिदं शृणु ।

तदन्तःकश्चिद्गुर्ग्रह[ः क्रीडति] स्वस्य लीलया ॥

३८३।

विश्वयोनिरभेद्यात्मा परहंससमाह्वयः ।

ब्रह्मरन्ध्रे पुरे यस्मिन् स एव स्वयमीश्वरः ॥

३८४।

३२. प्राणलिङ्गैक्यः *

व. 249.

“कायगुणवळिदु जीवन्मुक्ताद बळिक सम्यग्ज्ञानवेंबुदोंदु
शान्ति दोरकोडित्तु नोडा--” अंतरंग बहिरंगवेंबवनरियनागि!

द्वैताद्वैतव नीकरिसि, निर्वाण निष्पत्तियागि,

गोगेश्वरा, निम्म शरण अनुपम सुखियागिर्द.

.....

* "प्राणलिङ्गैक्य " मूलिपा.

गीतिः

सम्यग्ज्ञानी शान्तो जीवन्मुक्तः शरीरगुणदूरः ।
अन्तर्बहिरविकल्पो द्वैताद्वैतागतिः शिवैक्यः स्यात् । ३८५।

व. 250.

जगदगलद मंटपक्के मुगिलगलद
मेलुकट्टिनल्लि चित्र विचित्रव नोडुत्त नोडुत्त
ध्यानविश्रांतियल्लि दिट दिटवें बुदोदु दर्शनव नोडुत्त नोडुत्त
गगनगंभीरदल्लि उदयवायित्त कंड़े,
गोगेश्वरलिंगवु तानेयागि!

शा. वि.

विश्वस्यायतनं महद्वपुरिदं स्यान्मण्टपं तत्र य-
च्चित्ताकाशवितानमध्यलिखितं चित्रं जगन्नाटकम् ।
पश्य स्वात्मनि तत्समस्तमपि लिङ्गध्यानलीनं कुरु
त्वं विश्रान्तिमुपैहि सत्यघनचिद्रूपोऽहमेवेति च ॥

व. 251.

३८६।

आधार लिंग कुंडलिविडिदु
हृदयकमलदल्लि ब्रह्म,
नाळदल्लि विष्णु,
नाळदग्रदल्लि रुद्र. भ्रूमध्यद मेल्ले ईश्वरनु,
ब्रह्मरंध्रदोळगे सदाशिवनु.
शिखाग्रदल्लि सर्वगतनु; आदि अनादि इल्लदंदु
गोगेश्वरलिंग निराळनु.

शा. वि.

आधारे चतुराननो मणिसरोजे पद्मनाभस्तथा
श्रीरुद्रो हृदयाम्बुजे निवसति भ्रूमध्यतश्चेश्वरः ।
ब्रह्मस्थानपदे सदाशिवमुदाऽस्ते तत्परस्तात्स्वयं
ज्योतिर्नाम परः शिवः शृणु शिखाग्रे सन्ततं भ्राजते ॥ ३८७।

व. 252

पंचब्रह्मद नेले प्रणवमंत्रनप्प पंचमुख;
 दशभुज; फणिय मणिय मेले नोडुतैदाने.
 ईरेळु भुवनवेल्ल तानागि समते समाधियेब
 समरसदोळगे चंद्रकांतद कोडनोळगे
 बिंदुविनमृतव तुंबि, कोडनोड़ेयदे
 बेळगुत्तिद्देनु गोगेश्वरा.

शा. वि.

पञ्चब्रह्मतनुः स्वयं प्रणवमन्त्रः पञ्चवर्णात्मकः
 पञ्चास्यो दशबाहुरेष शरणः पश्यन्नशेषं जगत् ।
 शश्वत्कुण्डलिनः फणामणिमरीचिस्मेरसिंहासने
 जीवन्मुक्ततयोपविश्य शशिकान्तस्वच्छमूर्तिः स्थितः ॥

व. 253.

३८८।

ब्रह्म विष्णुव नुंगि, विष्णु ब्रह्मन नुंगि,
 ब्रह्मांडवेल्लव तन्नोळडगिसि शतपत्रदळगळ मीरि,
 चित्रगुप्तर कैय पत्रव निलिसित्तु गोगेश्वरनेब लिंगैक्यवु.

शा. वि.

उत्पत्तिस्थितिकालकर्मरहितां ब्रह्माण्डपिण्डातिगां
 धर्माधर्मविचारलेखनविदूरां स्वर्गदौर्गत्ययोः ।
 ज्ञानध्यानपरायणां गलितमायामोहदुर्वसिनां
 किं वक्ष्ये गगने परे शतदले पद्मे शिवैक्योन्नतिम् ॥ ३८९।

व. 254.

ईरेडु तलेयनरिडु धार'वट्टललिक्कि धारिणिय मेले
 तंदिरिसिदवरारो? सोमसूर्यर हिडिदेळतंदु,
 वारिधिय तडियल्लि ओलेगळेदवरारो?
 ऊरिल्लद ऊरिनोळगे हेम्मारि होक्कुद कंडे.
 आरय्यहोगि नानिल्ल, गोगेश्वरा.

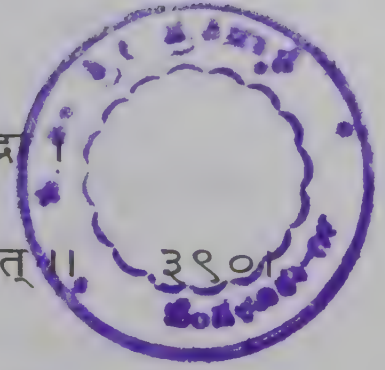
वसन्ततिलका.

छित्त्वा सकामविषयान्दशदेहपात्रे

विक्षिप्य मामजनयद्भुवि देशिकेन्द्र !

तच्छासनं सुकृतदुष्कृतयोर्विलुप्तं

ज्ञानामृतोदधितटे शृणु किञ्चिदन्यत् ॥

पश्चादनात्मनिवहं महदादितत्त्वं

ग्रामान्तरं प्रति शरीरमहोपविष्टाम् ।

मायां विचारयितुमात्मनि यत्प्रवृत्तो

नाहं विचारितमुखेऽप्यसतीति माया ॥ ३९१।

व. 255.

सासिरदे'टनेय दलदल्लि खेचरि चल्लणगट्टि ,

वासुकि फणामणि प्रज्वलिसुवुद कंड़े;

आ सुरर'ल्ला तम तमगंजि ओसरिसि मुंदे नड़ेवल्लि नासिक

मनव मुसुकुवुद कंड़े; ता सुखस्वरूप.नादसुखमुख- प्रवेशदिंद

गोसासिर नड़ेगेट्टुवु--गोगेश्वरा-- निम्म नेर'देनागि.

शा. वि.

स्थाने कुण्डलिनी स्फुरत्प्रणवतेजः प्रज्वलत्यूर्ध्वतः

तस्याग्रे गगने सहस्रदलपद्मे नर्तकीमुन्मनीम् ।

दृष्ट्वा सन्मरुतां गणास्तु विवशाः शब्दादयः कुण्ठिताः

किं वक्ष्ये मनसा सह शृणु ययोरात्मेशयोः सङ्गमे ॥३९२॥

व. 256.

हरिय बाय हालु, उरिय कैय बेण्णे

गिरिय मेलण शिशु हरिदाडुत्तिदे,

करेयिं भो, हालकुडिय!

सुरपतिय गजवेरि मरळि होहन कंडु करयिं भो!

हरन मंथणिय शूलदल्लि शिरदलुंगुट ऊरि

नेर'वुत्तिट्टुद नानेने'बे, गोगेश्वरा!

वसन्ततिलका .

बालं निबोधत शरीरिणमेवमज्ञं

संसारशैलशिखरे विहरन्तमार्याः ।

ज्ञानानुभूतिनवनीतपयःप्रधानं

यावन्न याति भवमात्ममदेन तावत् ॥

३९३।

ग्रं

एवं निबोधतो ध्याननिष्ठाकाष्ठमवाप्य च ।

भक्त्यैवावनतो भूत्वा शिवेन सह मोदते ॥

३९४।

व. 257.

आनु नीर्नेबुदु तानिल्ल; तानरिद बळिक ऐनू इल्ल.

इल्ल, इल्ल, इल्लद इल्लवे एल्लिंद बप्पुदो?

अनुवनरिदु तनुव मरेदु भावरहित गोगेश्वरा.

ग्रं.

नाहं त्वमिति भावोऽस्ति ज्ञाते स्वात्मनि किं पुनः ।

अभाव एव देहादेः शिष्यते जडवस्तुनः ॥

३९५।

भावातीते परे तत्त्वे भावपूर्णस्य योगिनः ।

व. 258.

अंतरंग सन्नहित, बहिरंग निश्चिन्तवो अय्या!

तनु तन्न सुख, मन परम सुख,

अदु कारण, काय वायवो; गोगेश्वर निराळवो, अय्या!

ग्रं.

अन्तःसन्नहिते लिङ्गे बहिर्भावो न विद्यते

बहिरन्तर्द्वयोरैक्ये निरालम्बः स्वयं भवेत् ॥

३९६।

व. 259.

खेचरपवनदंते जातियोगिय निलवु!

मातिनोलु धातु नुंगि उगुळदिन्नंतो!

भूचक्रवलयव, आचार्य रचिसिद ग्रामवेल्लव सुट्टु

नेम नेलगतवायित्तु. नेम नामव नुंगि,

ग्राम प्रभुवने नुंगि, गोगेश्वर, गोगेश्वर एनुत्त निर्वयलायित्तु.

वसन्ततिलका.

वागर्थयोरिव नभोमरुतोरिवैक्यो

योगी शिवेन सह देहगुणान्विहाय ।

आचार्यकर्मकृतकं नियमार्चनं च

त्यक्त्वा स्वयं निरुपमः परिपूर्ण आस्ते ॥ ३९७।

व. 260.

अंगविल्लागि संगविल्लय्य;

संगविल्लागि मत्तोद विवरिसलिल्लय्य.

मत्तोद विवरिसलिल्लागि निस्संगवायित्तय्य.

गोगेश्वरा, निम्म नामविंतुटय्य.

गीतिः

अङ्गाभावादस्मात्सङ्गाभावः प्रसृज्यते विषये ।

लिङ्गे बहिरन्तःस्थे निस्सङ्गोऽयं निरावरण आस्ते ॥ ३९८।

व. 261.

स्वस्थान सुस्थिर सुमनमंटपदोळगे

नित्य निरंजनद प्रभेय बेळगु.

शिवयोगदनुभववेकार्थवागि, गोगेश्वरा,

निम्म शरणननुपम सुखियागिर्दनु.

ग्रं.

सुमनोमण्टपे स्वस्मिन्सुस्थिरे स्वप्रभामये ।

शिवैक्यानुभवार्थज्ञः स्वयं निरुपमस्स्थितः ॥ ३९९।

व. 262.

अरिविन कुरुहिदेनो!

ओळगे अनिमिषनंदिनाथनिरलु

पूजिसुव भक्तनारो; पूजेगोब देवनारो--

मुंदु हिंदु, हिंदु मुंदादडे?

गोगेश्वरा-- नीनु नानु, नानु नीनादडे?

गीतिः

अन्तर्बहिरविकल्पे त्वमहं शब्दे विभेदमतिशून्ये ।

को देवः को भक्तः कः पूज्यः पूजकश्च[कः]शम्भो ॥

४००।

उपजातिः

पश्चात्पुरस्तादुभयोर्विपर्ययां

किमावयोरीश वदामि भावनाम् ।

भक्तोऽप्ययं देव इहाभवं स्वयं

देवोऽपि भक्तस्त्वमभूः खलु प्रभो ॥ ४०१।

व. 263.

हरिव नदिगे मैयेल्ला कालु,

उरिव अग्निगे मैयेल्ला बायि.

बीसुव गाळिगे मैयेल्ला मुख.

इदु कारण, गोगेश्वरा, निम्म शरणंगे

सर्वांगवेल्ला लिंगमयवय्य.

ग्रं.

यथाऽम्भसः प्रवाहस्य सर्वाङ्गं चरणं भवेत् ।

यथाऽग्नेर्दीप्यमानस्य सर्वाङ्गं वदनं भवेत् ॥ ४०२।

ग्रं.

यथा वातस्य प्रवतः सर्वाङ्गं घ्राणमीरितः ।

तथैव शरणस्यास्य सर्वाङ्गं लिङ्गमुच्यते ॥ ४०३।

व. 264.

ऐळु ताळद मेले केळुव सुनाद;

स्थूल सूक्ष्म कैलासद रभस!

गंगेवाळुकसमारुद्रर तित्तिणि.

गगनगंभीरद शिवस्तुतिय नोडनोडलु

पिंडब्रह्मांडवायित्तु-- अखंडित निराळ गोगेश्वरा!.

ग्रं.

पिण्डब्रह्माण्डतश्चोर्ध्वे शिरःकैलासपर्वते ।

ब्रह्मरन्ध्रपुरे रम्ये परमाकाशमण्डपे ॥

४०४।

असङ्ख्यातमहारुद्रसभागणसमाकुले ।

कोलाहलः शिवस्तोत्रगीतवाद्यसमुद्गतः ॥ ४०५।

सप्ततालोल्लिखितो नादः स्थूलसूक्ष्मपराह्वयः ।

अखण्डः श्रूयते नित्यमस्माभिः शिवयोगिभिः ॥ ४०६।

व. 265.

“पूराय घाय तागि आ! नोदेनेदरियेनय्या.”

इदेनेदरियेनय्या. सत्तेनेदरियेनय्या.

काय पल्लटवायित्तु. गोगेश्वरलिंग स्वायतवागि.

मालिनी.

अनुभवसुखपूराऽस्त्रहतो मोहितोऽहं

निरतिशयशिवैक्यानन्दवृन्दामृताब्धौ ।

निपतति [च] निमग्नः पारवश्यः प्रभावा-

न्निधनमपि न जाने किञ्चिदप्यन्यदुःखम् ॥ ४०७।

व. 266.

बेरिल्लद गिडुविंगे परिमळविल्लद पुष्प हुट्टि,

रूहिल्लद अनलनु अवग्रहिसित्तु नोडा!

वृक्षविल्लद दळदल्लि ओंदु पक्षि हुट्टित्तु नोडा!

अत्तलित्तलु काणदे नेत्तिय नयनदल्लि नोडित्तल्ला!

नित्यानंद परिपूर्णद निलविन अमृतबिंदुविन रसव

दणियुंडु पश्चिमदल्लि गोगेश्वरलिंगव स्वीकरिसित्तल्ला!

ग्रं.

पुण्यपापविहीनेऽस्मिन् शरीरे शिवयोगिनः ।

देहेन्द्रियादिसंघातवासनारहितं परम् ॥

४०८।

ग्रं.

प्रादुर्भूतं शिवज्ञानं स्वयंज्योतिःप्रभावृतम् ।

तज्ज्ञानं देहगस्यास्य हंसस्य परमात्मनः ॥

४०९।

ऊर्ध्वनेत्रमभूत्तेन नेत्रेण सततोदितम् ।

परिपूर्णं महालिङ्गं पश्चिमद्वारगोचरम् ॥

४१०।

दृष्ट्वाऽऽनन्दामृतं पीत्वा तदैक्यसुखमश्नुते ।

व. 267.

सुळिव सुत्तुव मनद व्यवहरणैयुळ्ळन्नकर

अरियेनरिये नेरु' शिवपथव.

गोगेश्वरलिंगद निजवनरिद बळिक

अरियेनरिये लोकद बळकैय.

रथोद्धता.

यावदस्ति मनसः परिभ्रम-

स्तावदीश्वरपदं न विद्यते ।

यावदात्मनिजतत्त्ववेदनं

तावदस्य नहि लौकिकी गतिः ॥

४११।

व. 268.

नेने नेनेयेदडे ऐन नेनेवेनय्या?

एन्न कायवे कैलासवायित्तु. तनुवे लिंगवायित्तु;

तनुवे सेज्जेयायित्तु. नेनेवडे देवनुंटे? नोडुवडे भक्तनुंटे?

गोगेश्वरनेब लिंगवायित्तु.

उपेन्द्रवज्रा.

स्मरामि किं ब्रूहि महेश लिङ्गं

मनो वपुर्वासगृहं मदीयम् ।

न कोऽपि देवो नहि वापि भक्तो

विकल्पहीने शिवजीवयोगे ॥

४१२।

प्रभुगीता

३३. शरणस्थलम्

व. 269.

दर्पणदोळगण रूहिंगे आ दर्पणवे उत्पत्ति स्थिति,
 लयवल्लदे मर्त्यलोकदोळगण आकृतियल्लिल्ल.
 ऐक्य्या आलोकदोळगे उत्पत्ति-स्थिति-लय,?
 इदेंतह देहकर्मबद्धरु? ओंदर परि ओंदकिल्ल, कंडिर'?!
 दृष्टवह श्रीगुरुहस्तदोळगण सद्भक्तंगे
 अल्लिये उत्पत्ति, स्थिति, लय. इदेंतह कर्मद परियो?
 मत्ताव परियू अल्लः लिंगद परिय माडिद गोगेश्वर.

गीतिः

दर्पणमध्यगतस्य प्रतिबिम्बस्यास्ति किं जगत्यस्मिन् ।
 उत्पत्तिस्थितिमरणं तद्वल्लिङ्गस्थितस्य शरणस्य ॥

ग्रं.

४१३।

सद्गुरोः पाणिजाताश्च स्थितास्सद्भक्तसङ्गिनः ।
 लीयन्ते च महालिङ्गे शैवास्सर्वोत्तमोत्तमाः ॥४१४॥

व. 270.

संसारसंगव भेदिसि नोडुवडे दूरवे? कपट कन्नडवे?
 रविय तप्पिसि सुळिव गोगेश्वरनेंदरिद शरण संसारिये?

गीतिः

संसृतिसङ्गं भित्त्वा दृष्ट्वात्मनैव लिङ्गमपरोक्षम् ।
 तापत्रयराहित्यात्संसारीव प्रकाशते शरणः ॥ ४१५।

व. 271.

नीर सुट्ट किच्चिन बूदिय वर्मव बल्लडे
 नीवु हेळिभो! बयल सुट्ट किच्चिन बूदिय कंडर'
 नीवु हेळिभो! वायु निंद स्थानव, गोगेश्वर निंद निलव
 कंडर' नीवु हेळिभो.

ग्रं.

मनो मायाप्रपञ्चेन सह दग्धं चिदग्निना ।

भस्मीभूतं क्षणात्प्राणं लिङ्गैक्ये किमतः परम् ॥४३६॥

व. 272.

एन्नल्लि ना दृष्टवेबडे

निम्मल्लि नीवु मेच्चुविर'.

संदेहदिंद सवेयित्तु लोकवु.

कन्नडियुंड बिंब, कब्बुन उंड नीरु;

कब्बिसिलुंड अरिसिनदंते--गोगेश्वरा निम्म शरणरु.

ग्रं.

स्वस्मिन्नेव स्वयं दृष्ट्वा इति निश्चय बुद्धिमान् ।

तप्तायोग्रस्तजलवद्दर्पणग्रस्तबिम्बवत् ॥ ४३७॥

तथा सिद्धरसग्रस्तशातकुम्भवदात्मवित् ।

तिष्ठत्येवातपग्रस्तहरिद्रारागवच्छिवे ॥ ४३८॥

व. 273.

नच्चु मच्चिंगे पूजिसि निश्चयवेदेनलिल्ल.

तानु लिंगवो, प्राण लिंगवो आवुदु लिंग?

बल्लवरु नीवु हेळिर' अंगदल्लि अंगियल्ल;

संगदल्लि व्यसनियल्ल.

अंगविल्लद संग, गोगेश्वरा, निम्म शरण.

उपजातिः

स्वपक्षरागोचितमर्चनं य-

त्तदध्रुवं प्राहुरनात्मरूपम् ।

आत्मैकरूपं विगताङ्गसङ्गं

शिवार्चनं यः कुरुते स योगी ॥

४३९॥

व. 274.

नेळल हूळिहेनेदु बळलुत्तिदे जगवेल्ला!

नेळलु सायबल्लुदे अंगप्राणिगळिगे?

समुद्रदाचेय तडियल्लि कळ्ळन कंडु

इल्लिंद मुनिदु बैदर', अव सायबल्लने?

भावदल्लि होलिद होलिगेय भेदवनरियरु;

कामिसिदरुंटे नम्म गोगेश्वरलिंगवु ?

शा.वि.

स्वच्छायां विखनन्वृथा श्रममयं लोको ययौ स्वं विना

वार्देरुत्तरकूलगं निजरिपुं संहर्तुकामः परः ।

दृष्ट्वा दक्षिणकूलगः शपति तद्वद्भेदबुद्ध्या यया

सम्यग्ज्ञानविहीनया शिवपदं यामीति मूढो जनः । ४२० ।

व. 275.

‘न’ एंबुदे नंदियागि ‘म’ एंबुदे महत्तागि

‘शिश’ एंबुदे रुद्रनागि, ‘वा’ एंबुदे हंसेयागि,

‘य’ एंबुदे अरिवागि, ॐकारवे गुरुवागि,

असंबंधवे संबंधवागि, एरडू ओंदेयागि:

गोगेश्वरलिंगदल्लि संबंधि.

ग्रं.

य ॐ नमश्शिवायेति मन्त्रोऽयं स्वस्वरूपतः ।

षडङ्गलिङ्गसम्बन्धपरमैक्यपदं ययौ ॥

४२१ ।

व. 276.

नाददळद उत्पत्ति, स्थिति, लयव हेळिदडेनु, केळिदडेनु?

एले मरुळे, बिंदुदळद उत्पत्ति, स्थिति, लयवनु

हेळिदडेनु, केळिदडेनु? एले मरुळे, मध्यदळद उत्पत्ति,

स्थिति, लयवनु हेळिदडेनु, केळिदडेनु?

एले मरुळे, मुगिलगलदंबर, वायु, अग्नि, जल, धर'य
 होत्तुकोडु अव हेळिदडेनु, केळिदडेनु?
 एले मरुळे! गोगेश्वरलिंगद बारिगोळगागि,
 इवेल्लवनुंटुमाडलरियेनागि,
 एनगिल्लवेनुतिर्देनय्या.

वसन्ततिलका.

यः पञ्चभौतिकवपुर्वह एष विद्वान्
 ज्ञानाभिमानवशतः पठति शृणोति ।
 वा नादबिन्दुजननस्थितिनाशवार्ता
 भ्रान्तस्स एव शिवयोगविवेकहीनः ॥ ४२२।

व. 277.

परिपरिय अवलोह --परुष मुट्टलु होन्नु--
 परिवर्तनक्के बंदु --सलुत्तिद्वु नोडा!
 परुषव माडुव पुरुषर'ल्लरु परुष मुट्टिद
 होन्ननंतिद्वरु नोडा! परुष तावागलु--
 अदु ---हरिब्रह्मरिगळवल्ल;
 सुररु किन्नर'ल्लरु निम्म वरदल्लि सिलुकिदरु.
 परुषदंतिद्वरु नम्म गोगेश्वरन शरणरु.

गीतिः

परुषस्पर्शाल्लोहः सुवर्णतामेति नैव परुषत्वम् ।
 गुरुपदकमलस्पर्शाद्गुरुत्वमेवैति किं पुनः शरणः ॥

व. 278.

४२३।

पूर्वबीजवु ब्रह्मचर्यवे?

अरिवु ता ब्रह्मचर्यवे?

ज्ञानाज्ञानदुदय ता ब्रह्मचर्यवे, गोगेश्वरा,
 निम्म शरणर परिणामवे ब्रह्मचर्यवु.

गीतिः

ज्ञानं ज्ञानाज्ञानं तद्धेतुं ब्रह्मचर्यमिति नाहुः ।
शिवयोगानन्दकलापरिणामो ब्रह्मचर्यमुपदिष्टः ॥ ४२४।

व. 279.

परिणामदोळगे मनद परिणामवे चेलुव;
संगदोळगे शरणसंगवे चेलुव;
कायगोडु हुट्टिद मूढर'ल्ला
सायद संचवनरिवुदे चेलुव, गोगेश्वरा.

ग्रं.

परिणामेषु चित्तस्य परिणामो वरं भुवि ।
सङ्गेषु शरणस्यास्य सङ्गो वरमुदाहृतः ॥ ४२५।
सुखेषु मरणाभावसुखं वरमहो नृणाम् ।

व. 280.

पृथ्वि अप्पु तेज वायु आकाशदल्लि बेळवुत्तिद्धरु नोडा!
घन घनवनरिदेनेब मरुळु मानवर नोडा!
निर्णयविल्लद निर्विकार गोगेश्वरनेब महाघनव
तिळियरु नोडा!

ग्रं.

भूम्यम्ब्वग्निमरुद्ब्योमविकारेष्वविकारिणम् ।
चिद्धनानन्दसंपूर्ण किन्नु जानन्ति मानवाः ॥ ४२६।

व. 281.

पृथ्वि, अप्पु, तेज, वाय्वाकाशद कोनेय मोनेय मेले
इप्पत्तैदु ग्रामंगलु; चतुःषष्टि पट्टण; छप्पन्न वीदिगळ दांति,
छत्तीसपुरद रचनेय नोडबल्लेवैबरु.
त्रिकोणमंटपद * ऐवत्तक्षरद शासनद लिपिय

.....

* ऐवत्तेरडु (क.ग). स्वीपा: प्र.गी.SI.429 ib. Cf. Serpent Power P. 141.

तिळियलोदि एंबत्तनाल्कु लक्ष द्वारदोळगे होक्कु
 होरवडुव जीवन तिळिदु, दक्षिणद्वारदिंद उत्तरद्वारक्के बंदु,
 पश्चिम वायुव कोनेय मोनेय मेले
 बेळगुव ज्योतिय निम्म शरण बल्लनल्लदे
 लोकद अज्ञानिगळेत्त बल्लरु, गोगेश्वरा?

ग्रं.

पञ्चभूतात्मके पिण्डब्रह्माण्डे तत्त्वनिर्णयम् ।
 वक्ष्यामहे वयं किञ्चिच्छृणुतातीव शोभनम् ॥ ४२७।

पञ्चविंशन्महाग्रामश्चतुःषष्टिविधानि तु ।
 नगराणि विचित्राणि षट्पञ्चाशच्च वीथिकाः ॥ ४२८।

त्रयस्त्रिंशत्प्रभेदेन रचितानि पुराणि च ।
 त्रिकोणमण्टपस्तत्र पञ्चाशद्वर्णपङ्क्तयः ॥ ४२९।

चतुर्लक्षोत्तराशीति लक्षद्वाराणि सर्वतः ।
 एवंभूते शरीरेऽस्मिन्दुर्गमे विश्वसंकुले ॥ ४३०।

प्रविश्य दक्षिणद्वारादुत्तरद्वारगोपुरम् ।
 आगत्य पश्चिमस्थानगतस्य पवनस्य च ॥ ४३१।

शिखाग्रे दीप्यमानं यज्ज्योतिर्लिङ्गं महत्तरम् ।
 दृष्ट्वा सुखी भवत्येष शरणः शिवयोगवित् ॥ ४३२।

व. 282.

पृथ्वियनतिगळेद स्थावरंगळिल्ल;
 अप्पुवनतिगळेद तीर्थयात्रेगळिल्ल;
 अग्नियनतिगळेद होम समाधिगळिल्ल;
 वायुवनतिगळेद नेमनित्यंगळिल्ल;

आकाशवनतिगळेद ध्यानमौनंगळिल्ल.

गोगेश्वरनेदरिदंगे इन्नावंगवू इल्ल.

ग्रं.

न चास्ति स्थावरं पृथ्वीमपहाय स्थितं क्वचित् ।

न चाम्भसा विना तीर्थं न यज्ञो वह्निमन्तरा ॥४३३।

न नित्यनियमो वायुमृते कुत्रापि दृश्यते ।

न मूर्तिध्यानमाकाशं विहायैवोपपद्यते ॥ ४३४।

न शिवात्मैक्यविज्ञानमन्तरेण परं पदम् ।

व. 283.

भावदल्लि भ्रमितरादवर सीमेयेनु, निस्सीमेयेनु?

वचनद रचनेय रंजनेय लीलेयनाडुवरु.

गोगेश्वरनिर्द गुप्तवेतेदरियरु.

गीतिः

भावभ्रमितानां वा सीमासीमागमे न किं लभ्यम् ।

वाग्व्यवहारैः किं वाप्यजानतामात्मगूढशिवतत्त्वम् ।

व. 284.

४३५।

“प्रारब्धवंते! पूर्वाश्रयवेतु होयित्तु?

नोसल लिखितवंते ! हस्तमस्तकसंयोगवेतुटु?

प्रलयवंते ! प्राणलिंगवेतुटु?”गोगेश्वरा.

शा. वि.

प्रारब्धं यदि कर्मसंक्षयमगात्पूर्वाश्रयस्तत्कथं

नैटिल्यां लिखितं यदि स्वगुरुहस्ताब्जात्ममस्तद्वयोः ।

संयोगो वद तत्कथं प्रलयसंप्राप्तिर्यदि प्राकृतिः

शम्भो तत्कथमस्ति नित्यमुपदिष्टं प्राणलिङ्गं नृणाम् ॥

४३६।

व. 285.

बल्लनित बल्लरल्लदे अरियदुदनेतु बल्लरय्य?
अरिवु सामान्यवे? अरियदुदनारिगू अरियबारदु.
गोगेश्वरनेब लिंगवु अरियदिदुडे एरडु, अरिदुडे ओदे.
ग्रं.

यन्मात्रं ज्ञेयमाभाति तन्मात्रं ज्ञातुमर्हतु ।

अज्ञातज्ञापनायासः क एषोऽस्माकमुच्यते ॥

४३७।

अज्ञातं च द्वयं लिङ्गं ज्ञातं चेदेकमेव हि ।

व. 286.

भक्तं गे उत्पत्तियिल्लागि स्थितियिल्ल.

स्थियिल्लागि लयविल्ल.

मुन्नेल्लिंद बंदनल्लिगे होगि नित्यनागिप्प.

गोगेश्वरा, निम्म शरण.

ग्रं.

उत्पत्तिस्थितिसंहारा भक्तस्यास्य न सन्ति हि ।

आगतोऽसौ यतस्तत्र गत्वा नित्यसुखी भवेत् ॥

४३८।

व. 287.

भविबीजद वृक्षद फलदोळगे भक्तिबीजद वृक्ष पल्लविसित्तु.

भक्तिबीजवृक्षद फलदोळगे शरणबीजवृक्ष पल्लविसित्तु.

शरणबीजवृक्षद फलदोळगे कुलनाशकनाद शरण
ओदे बसुरल्लि बंदु, बंधुबळगक्के,

तन्न कुलक्के ताने मारियाद शरण.

भविभक्त भविबीजवृक्षद तंपु नेळल बिट्टु

कुळिळर्दल्लिये बळिबळिय बयलाद शरण!

नाद-बिंदु-बीज नष्टहोळ्ळागि हारिहोदल्लि

इन्नेन हेळलुंटु? गोगेश्वरनेब लिंगवनरिदु,

भविगे भवियादातंगे इन्नेनु पदवुंटय्य?

मालिनी.

शिवकुजफलबीजे भक्तिवृक्षोदयोऽभूत्

शरणतरुदास्ते तस्य बीजे समन्तात् ।

व्यपगतफलबीजः सोऽयमस्मिन्महीजे

शृणु परशिवहंसो नित्यतृप्तस्सुतस्थे ॥ ४३९।

व. 288.

ब्रह्मंगे दूरुवड़े सरस्वतिय विकार;

विष्णुविंगे दूरुवड़े लक्ष्मिय विकार;

रुद्रंगे दूरुवड़े देविय विकार;

इन्नारिगे दूरुवे कामन हुय्यल?

एल्लरू तम्म तम्म अवस्थेय कळेयलाररू.

परदैववेतेबे, हेळा, गोगेश्वरा?!

स्रग्धरा.

ब्रह्मा ब्राह्मी विकारी सरसिजनयनः पद्मवासाविकारी

देवो देवीविकारी किमितरसुरसाधारणा श्लाघनीयाः ।

एवं सर्वे विकारं ययुरथ वयमेतर्हि विज्ञापयामः

तेषां कामस्य बाधां शिवशिव परदैवत्वमेतेषु कस्मिन् ॥

व. 289.

४४०।

लिंग ओळगो, लिंग होरगो? बल्लड़े नीवु हेळिर'!

लिंगवेडनो, लिंग बलनो? बल्लड़े नीवु हेळिर'!

लिंग हिंदो, लिंग मुंदो? बल्लड़े नीवु हेळिर'!

लिंग स्थूलवो, लिंग सूक्ष्मवो? बल्लड़े नीवु हेळिर'!

लिंग प्राणवो, प्राण लिंगवो-- बल्लड़े नीवु हेळिर'--

गोगेश्वरलिंगनल्लि?!

ग्रं.

लिङ्गमाभ्यन्तरं बाह्यं लिङ्गं सव्यापसव्यगम् ।

अग्रतः पृष्ठतो लिङ्गमधस्तादूर्ध्वतः स्थितम् ॥ ४४१।

ग्रं.

स्थूलं सूक्ष्मं परं लिङ्गं लिङ्गं प्राणस्वरूपकम् ।

लिङ्गं सर्वाङ्गसंपूर्णमिति ज्ञात्वा सुखी भव ॥ ४४२।

व. 290.

इरुळोदु मुख हगलोदु मुख;

काय वोदु मुख, जीव वोदु मुख---

बुद्धियनरियदिदे नोडा!

प्राण लिंगवेब भ्रांतु नोडा!

इदु कारण मूरलोकवेय्दे बरुसूरेवोयित्तु,

गोगेश्वरा.

उपजातिः

नाहो न रात्रिर्न वपुर्न जीवो

न सच्च नासच्च मुखं न किञ्चित् ।

यत्प्राणलिङ्गैक्यसुखस्वरूपे

स्वयंप्रभे भेदविकल्पहीने ॥

४४३।

व. 291.

रूपने कंडरु, निरूपने काणरु;

तनुवने कंडरु, अनुवने काणरु;

आचारवने कंडरु, विचारवने काणरु;

गोगेश्वरा, निम्म कुरुहने कंडरु,

कूडलरियदे केट्टरु.

ग्रं.

अशरीरं शरीरेऽस्मिन्न रूपं रूपवस्तुनि ।

विचारतत्त्वमाचारे लक्षणादौ विलक्षणम् ॥

४४४।

अजानद्भिः शिवात्मैक्यं न लभ्यं न कदाचन ।

व. 292.

लिंगजंगमद संबंधसयव माडिहेनेबरु.

गुरु मुन्नवो, शिष्य मुन्नवो, आवुदु मुन्नवेदरियरु नोडा!
इदु कारण, आव संबंधवनु अरियरु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

लिङ्गजङ्गमयोश्चापि तथैव गुरुशिष्ययोः ।

प्रसादोदनयोः पूर्वापरसंबन्धनिर्णयम् ॥

४४५।

ये न जानन्ति तत्त्वेन ते न जानन्ति किञ्चन ।

व. 293.

ऊरद चेळिन ऐरद बेनेयल्लि

मूरु लोकवेल्ला नरळि होरळित्तु.

हुट्टद गिडुविन बिट्टे लेय तंदु

मुट्टदे पूसलु--माबुदु, गोगेश्वरा.

शा. वि.

मिथ्यासंसृतिवृश्चिकोल्बणविषार्तोऽस्मीति लोको मुधै-

वारोप्यात्मनि तोदमप्यनृतमाक्रोशत्यहो मोहतः ।

वक्ष्यामः परमौषधं वयमजातज्ञानवीरुल्लस-

द्गैराग्यच्छदसारलेपनमसङ्गत्वेन कुर्यात्सुधीः ।

४४६।

व. 294.

तुंबि बंदड़े परिमळ ओडित्त कंडे .

इदेनु सोजिग, हेळा!

मन बंदड़े बुद्धि ओडित्त कंडे ,

देव बंदड़े देगुल ओडित्त कंडे , गोगेश्वरा.

ग्रं.

सम्पूर्णज्ञान आयाते वासना लौकिकी गता ।

गता मतिरपि स्वस्मिन्नागते मनसि स्थिरे ॥

४४७।

मायोपाधिर्गताः साक्षादागते परमेश्वरे ।

व. 295.

ओडलल्लि हुट्टित्तु, भ्रमेयल्लि बेळैयित्तु ,
 ओडने हुट्टित्तु तन्ननरियद कारण, नोडा!
 इदु ओदु सोजिगव कंडे:
 कूडे भरितनेदरियलु अंगदलळवट्टित्तु, गोगेश्वरा.
 ग्रं.

देहवासनया जाता भेदबुद्धिविकल्पना
 भ्रान्त्या परिणतेत्येवमविचार्याङ्गलिङ्गिनः ॥ ४४८।

पारिपूर्ण्यमविज्ञाय शिवस्य परमात्मनः ।
 द्वैतमेवाचरिष्यन्ति पूर्वोत्तरविरोधतः ॥ ४४९।

व. 296.

? हिंदनरियदुदु मुंदेन बल्लुदो?
 ॐ उदयमुखदल्लि हुट्टिद प्राणिगळु
 अस्तमानक्के अळिदरल्ला!
 अंदंदिन घटजीविगळु बंद बट्टेगे होदरल्ला!
 गोगेश्वरनेब लिंगवु आरिगू इल्लवय्य.
 मालिनी.

प्रलयमुदयमेतान्याप्नुवन्त्यात्मदोषात्
 प्रकृतिजव*पुषा* योगेन भूतानि यानि ।
 शुभमशुभमनूनं भुज्जते तच्छिवैक्यं
 नहि नहि नहि तेषां प्राणिनामप्यमीषाम् ॥

४५०।

.....

? Opening sentence ? as found in Ka.Ga. and other Mss.
 ॐ Commencement of this vacana as indicated in the Pl..Ms.
 of PG is shown within these ॐ symbols. *पुःसं*.wrt-mer- PG.

व. 297.

ओक्कुद मिक्कुद कोंब निच्च प्रसादि केळा.
 ओक्कुदावुदु, मिक्कुदावुदु? बल्लड़े नी हेळा.
 ओक्कु होहुदु काय, मिक्कु होहुदु प्राण,
 इद तक्कुदैंदरिदुकोळबल्लड़े सिक्कुवनु नम्म गोगेश्वरानु.
 वसन्ततिलका .

उच्छिष्टमन्नमनुशेषविशेषभिन्नं

तत्किन्न साऽभ्यवहरस्यनिशं प्रसादी ।
 प्राणो विशिष्ट इति देह इहानुशिष्ट
 इत्येव निश्चित तयोर्घटते प्रसादः ॥ ४५१।

व. 298.

उंडडेनो, उण्णदिर्दडेनो? सोंक्तिवेनो,
 असोंक्तिवेनो? हुट्टुवुदिल्लवागि, होंदुवुदिल्ल.
 सत्तु बडुकि निश्चिंतवायित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

भुक्ताभुक्तविधौ नास्ति हर्षशोकागमो मम ।
 उत्पत्तिलयहीनस्य जीवन्मुक्तस्य योगिनः ॥ ४५२।

व. 299.

सर्प हावाडिगनोडनाडि कट्टुवड़ेयित्तु.
 मनद तमंध बिडदु; मनद कपट बिडदु.
 सटेयोडने दिटवाडि बयलु बडिवड़ेयित्तु.
 कायद संगद जीववुळ्ळन्नक्कर, एंदू हिंगदु. गोगेश्वरा.

ग्रं.

सहाहितुण्डिकेनायं सर्पः क्रीडन्प्रबध्यते ।
 अप्यन्यपीडाकरणं दौर्मनस्यं न मुञ्चति ॥ ४५३।
 तथा देहाद्यसत्यं यत्सहसत्येन वस्तुना ।
 क्रीडन्नपि स्वकं दोषं न मुञ्चति कदाचन ॥ ४५४।

व. 300.

१“संग्राम ओड्डिदल्लि हंदे गेलबल्लने,”^१ हेळा?
निंदनिलविन मडुव कंडु नीसाडबल्लने, हेळा?
गोगेश्वरनेब निराळद घनव पंचेंद्रिकनेत्त बल्लनु? हेळा.
वसन्ततिलका.

जेतुं क्षमो भवति किं समरं महान्तं
भीरुस्तरतीतुमथ वार्हदमम्बुधिं यः ।

पञ्चेन्द्रियात्मकतनुर्विषयेषु लोल-

स्तत्त्वं परं घनतरं कुत एष वेत्ति ॥

४५५।

व. 301.

सकल भुवनादिभुवनंगळिगे नीने तंदे.

सकल देवादिदेवर्कळिगे तंदे;

भव भवदल्लि नीनेन्नतन्दे;

गोगेश्वरलिंगनिराळदल्लि नीनेन्न तंदे!

ग्रं.

भुवनानां समस्तानां त्वमेव जनकः प्रभो ।

देवानामपि देवेशं भोगिनामपि भोगिनम् ॥

४५६।

भावानामप्यभावानां ममापि किमतः परम् ।

व. 302.

सुखव बल्लात सुखियल्ल;

दुःखव बल्लात दुःखियल्ल.

सुखदुःखवेरडनू बल्लात ज्ञानियल्ल.

हुट्टद मुन्न सत्तवर कुरुह बल्लडे बल्ल गोगेश्वर.

-----व. 300. wrt. PG.

1 - 1 Ref. मुंदणूरिगे बट्टे इदे ॐ होगेंदडे, अंधकनेन बल्लनु, हेळा!

---प्रभुदेवर षट्स्थलवचनगळुः फ.गु.ह. शरणस्थल वचन. १८३.

ग्रं.

सुखज्ञाता सुखी न स्याद्दुःखज्ञाता न दुःखवान् ।
सुखदुःखद्वयोर्ज्ञाता न योगी न च तत्त्ववित् ॥ ४५७।
प्रागेव जननान्मुक्तो यः स योगी स तत्त्ववित् ।

व. 303.

शब्दियात तरुव होत, निश्शब्दियादात पाषाणव होत;
शांतनादात जलव होत; कोपियादात अग्निय होत;
बल्लेनेबात इल्लवेय होत; अरियेनेबात पशुव होत;
इदु कारण, अरियेनेन्नदे बल्लेनेन्नदे, अरिविन कुरुहळिदुळिदु,
गोगेश्वरनेब लिंगव होतवरनारनू काणे

शा. वि.

शब्दी वृक्ष इवाभवद्वृषदिवाशब्दी बभौ वारिव-
च्छान्तोऽभूच्छिखिवद्धभूव खलु कोपी पण्डितोऽजोऽभवत्
रङ्गाजीवयिता स्वयं पशुरिवासीन्मूर्ख एतैर्गुणै-
र्निर्लक्ष्यं शिवयोगिनं निरुपमं पश्यामि नाहं भुवि ॥ ४५८।

व. 304.

होन्न तूगिद त्रासु कट्टळे होन्निंगे सरियप्पुदे?
सन्नहितरादेवेब नुडिगे नाचरु नोडा!
कन्नदल्लि सवेद कब्बुनदंते,
मुन्न होद हिरियरु लिंगद सुद्धियनरियरु.
इन्नारु बल्लरु? हेळा, गोगेश्वरा.

भुजङ्गप्रयातम्.

तुला स्वर्णभारेण तुल्योऽश्मभारः
सुवर्णो भवेत्किं तदेवाङ्गलिङ्गी ।
बहिर्लाञ्छनैः प्राणलिङ्गात्मनाऽयं
समानोऽपि न स्यात्स्वतः प्राणलिङ्गी ॥ ४५९।

ग्रं.

तस्मात्कुतो विजानन्ति लिङ्गैक्यं बाह्यलिङ्गिनः ।

पुरातना महात्मानस्तेऽपि ज्ञातुं न हि क्षमाः ॥ ४६०।

व. 305.

हसिविल्लदे उणबल्लड़े , उपाधियिल्लदे बेडबल्लड़े --

अदु वर्म. अदु संबंध. गमनविल्लदे सुळियबल्लड़े ,
निर्गमनियागि निलबल्लड़े अदु वर्म, अदु संबंध.

अवर नड़े पावन, अवर नुडि तत्त्व.

अवर जगदाराध्यर' देंबे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

यः क्षुधामन्तरा भुङ्क्ते विना दैन्येन याचते ।

गमनागमनाभावात्स चरत्यपि तिष्ठति ॥ ४६१।

स एव जगदाराध्य इति मे निश्चिता मतिः ।

व. 306.

“हरि होलबनरिय; ब्रह्म मुंदरिय;

रुद्र लेक्कव मरेदु जपवनेणिसुतैदाने.

ओदंडदोळगण बालकरु;

इवर'त बल्लरु निम्म.[महत्त्वव]‘गोगेश्वरा’ ”*

ग्रं.

ब्रह्मा दिङ्मूढः स्याद्विष्णुः प्रत्यक्षधृक्क्रियाहीनः ।

रुद्रो जपसंज्ञः कुत एते बालका विदुर्लिङ्गम् ॥ ४६२।

व. 307.

हत्तु बण्णद गिडुविंगे हत्तेले हत्तु हू;

हत्तु कायायित्तु, हत्तु हत्तु घनदल्लि अळवड्डु,

हत्तु हत्तु आचारक्रमदल्लि विचारव काणबल्लड़े,

आ काय लिंगमयवहुदु काणा, गोगेश्वरा.

* Ref. Tup. P.2."Vise; Kup. Bhaktana Jñānī V. 7

गीतिः

दशदशदशदशभिन्नैरनादिप्राणाक्षगोचरैः सार्थम् ।
समुचितमिदं शरीरं विविच्यतां दशविधप्रसादार्थम् ॥४६३॥

व. 308.

हसिदडे मेल्लबहुदे नसुगुन्निय तुरुचेयनु?
अवसरक्किल्लद दोरगे अर्थविदल्लि फलवेनु?
साणेय मेले श्रीगंधव तेवरल्लदे इट्टिगेय मेले तेयबहुदे?
रंभेय नुडि सिंबिगे शृंगारवे?
ज्ञानिय कूडे ज्ञानि मातनाडुवनल्लदे
अज्ञानिय कूडे मातनाडुवने?
सरवरदोळगोदु कोगिले सरगेय्दुतिदडे,
कोबिन्न मेलोदु कागे -- कन्नूर'न्नदे -- अंते-यिदित्तु.
बरदल्लि बरड कर'दहेनेदु कंदल कोडुहोदर',
कंदलोडेदु कै-मर'दंतायित्तु काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

भक्ष्यते किं क्षुधार्तेन कपिकच्छूर्दुरालता ।
स्वकार्याविसरायार्थो घटते किं परस्थितः ॥ ४६४॥

घृष्यते किमृते शाणामिष्टकायां सुचन्दनम् ।
चेटीविभूषणं रम्भाशृङ्गारमभवेत्किमु ॥ ४६५॥

पिकः कूजति किं स्निग्धं काकेन सह मञ्जुलम् ।
दोग्धुकामेन गौर्वन्ध्या लभ्यते किं पयस्तथा ॥ ४६६॥

अज्ञानिना सह ज्ञानी ऋतमर्थं प्रवक्ति किम् ।
ज्ञानिनैव सह ज्ञानी भाषते मोदते सदा ॥ ४६७॥

व. 309.

हसिवरतल्लदे प्रसादियल्ल; तृषेयरतल्लदे पादोदकियल्ल.
 निद्रेयरतल्लदे भवविरहितनल्ल;
 अनलपवन निदल्लदे प्राणलिंगियल्ल.
 इदु कारण, गोगेश्वरलिंगवु एल्लरिगेल्लियदो?

वसन्ततिलका.

पादोदकी नहि तृषास्ति यादे प्रसादी
 न स्यात् क्षुधा यदि यदि स्वपनं न मुक्तः ।
 वायुश्चलो यदि भवेन्मनसैव साकं
 न प्राणलिङ्गपरमैक्यसुखी कदाचित् ॥

४६८।

व. 310.

हृदयकंजदल्लि हुट्टि, हरिदु हब्बि, कोब्बि,
 हलवु फलवायित्तु नोडिर' !
 परिपरिय फलंगळनु बेडिदवरिगित्तु,
 आ फलव बयसिदवरु जलदोळगे बिद्वर' ,
 नोडि नगुत्तिर्दे, गोगेश्वरा.
 ग्रं.

जाता हृदम्बुजे विष्वक्फलिता प्रसृता स्वतः ।
 तृष्णा फलार्थिनां लोके ददाति विपुलं फलम् ॥ ४६९।

फलकामनया सर्वे निपतन्ति भवाम्बुधौ ।
 तां दृष्ट्वा विस्मयापन्नो हसन्नास्ते शिवैक्यवित् ।

व. 311.

४७०।

किच्चिन केंडद अग्नि
 भस्मद मरेयल्लिप्पंते इप्पेयय्य.
 बेकिय बेळग कंडे. इदु कारण,
 निम्म कंड परमज्ञानि, गोगेश्वरा.

ग्रं.

सारभूते यथागारे भस्मच्छन्नो विभावसुः ।

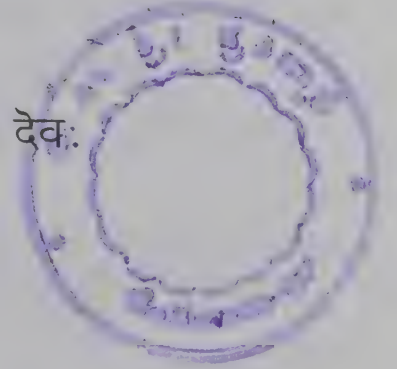
प्रकाशते तथा शम्भुर्विभाति ज्ञानविग्रहे ॥ ४७१।

व. 312.

ऊरोळगोब्ब देव, अडवियलोब्ब देव,
मडुविनलोब्ब देव, मडिललोब्ब देवः

नीरु नीर कूडि, बयलु बयल कूडि
नरनेब देव ता निराळवो!

लिंगवेंबुदु ओदु; अनंत हेसरु.
गोगेश्वरनेंबुददेनो?

ग्रं.

ग्रामे किञ्चिद्वने किञ्चिज्जले किञ्चित्स्थलेऽपि च ।

अङ्गोपरि तथा किञ्चिल्लिङ्गं कल्पितमात्मना ॥ ४७२।

आत्मा स्वयं निरालम्बो व्योम्नि व्योमवदम्भसि ।

अम्भोवल्लीयते लिङ्गे नामरूपविवर्जिते ॥ ४७३।

तस्मान्नामानि रूपाणि विकल्पबहुलानि च ।

हित्वाऽविकल्पमात्मानं लिङ्गमित्यवधारय । ४७४।

व. 313.

अंडदोळगण पिंड पिंडप्रभावितरु.

< ॐ

ग्रं.

अण्डपिण्डोद्भवाः केचिन्मुण्डकाषायधारिणः ।

दण्डिता निस्त्रपाः पुष्पकाण्डेनामिततेजसा ॥ ४७५।

अखण्डमद्वयं ब्रह्म दृष्टमस्माभिरित्यमी ।

जल्पन्ति लौकिकैः सार्धमेतदत्यद्भुतं भुवि ॥ ४७६।

व. 314.

बेल्लद पुत्थळिय कैयल्लि हिडिदु मत्तेल्लि
 चुंबिसिदडिनिदहुदल्लदे ओळ्ळिह बेविन हण्ण
 मेल्लने चुंबिसिदडे इनिदहुदे?
 एल्ला विद्यवनु बल्लेवेदेबरु.
 अवरु सल्लदे होदरय्या, गोगेश्वरा.

ग्रं.

शर्करास्वादने स्वादु पिचुमन्दफलादने ।
 अस्ति किं तद्वदेव स्याद्विद्याविद्यामुखद्वयोः ॥ ४७७।

व. 315.

अरिविन बलदिंद केलबरु अरियदवर गेलबल्लेवेदु.
 बरुमातिन उय्यलेयनेरि ओदेदु,
 ओरलि केडेव दरिद्ररु. अरिवु तोरदे इरबेकु;
 कायनिर्णयनिष्पत्तियेबा तनुसोकिन सोजिगवेब
 परिणते फलिसबेकु-- अरिवु तोरदे.
 एरडेब भिन्नवेषव तोट्टु डंबकव नुडिदहेवेब
 उट्टंडर गोगेश्वर कंडडे कनलुव.

ग्र. ज्ञानिनो वयमित्येते दाम्भिका वेषलाञ्छिताः ।

जैतुमज्ञान्प्रवर्तन्ते बहुजल्पैरनर्थकैः ॥ ४७८।

ज्ञानिनश्चेन्निजज्ञानं गोपयन्त्यात्मनि स्वयम् ।

न वदन्त्यनुभूतार्थं स्वात्मवेद्यं कदाचन ॥ ४७९।

त एव ज्ञाननिष्ठाः स्युस्तदन्ये व्यावहारिकाः ।

व. 316.

मरनुळ्ळन्नक्कर एले उलिवुद माबुदे;
 शरीरवुळ्ळन्नक्कर विकार माबुदे?
 अय्या सुळुहु उळ्ळन्नक्कर सूतक हिंगुवुदे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

यावद्धृक्षाः स्थितास्तावत्प्रकुर्वन्ति ध्वनिं तथा ।

यावदस्ति तनुस्तावद्विकारा न त्यजन्ति हि ॥ ४८०।

यावत्सञ्चरणं तावत्सूतकं न विमुञ्चति ।

व. 317.

“कामिसुव कल्पिसुव ब्रह्मनेबव व्रतगेडि;

विष्णुवेबव सत्तुबिद्ध; रुद्रनेबव अबद्धविचारि;

अविचारदल्लि एल्लर कोद कोले

निम्म तागुवुदु, ‘गोगेश्वरा.’ ”

/ “ कल्पिसुव रक्षिसुव कोलुव ब्रह्म विष्णु रुद्रनेबनज्ञानि.

एल्लर कोद कोले निम्म तागुवुदु ‘गोगेश्वरा.’ ” *

शा.वि.

न ब्रह्मा न हरिर्न रुद्र उदयस्थित्यन्तकर्मस्वमी

लोकानां जननादिहेतव इति प्रायेण जल्पन्ति ये ।

ते मूढा नहि संशयो हरिहरब्रह्मादिमूर्त्यात्मनां

सर्वेषामपि रक्षिता जनयिता हर्ता त्वमेव प्रभो ॥ ४८१

व. 318.

कूरह मुट्टदे, कूदलु हरियदे बोळागबेकु.

काय बोळो, कपाल बोळो, हुट्टुवुदु बोळो,

हुट्टदे होहुदु बोळो, गोगेश्वरा?

ग्रं

तदेव मुण्डनं प्राहुर्यत्क्षुरस्पृष्टिवर्जितम् ।

पुनर्जननराहित्यं न शिरःकेशलुण्ठनम् ॥ ४८२।

.....

* This is the full text of V. 317as written in the original Plms of Prabhugeetā indicating a different version of the author's own source work of collection of Vacanā-s of Allama Prabhudēva.

व. 319.

कायवे सत्तु मायवे उळियित्तु;

एरडर सुखदुःखवनरियरु नोडा!

अदेनेदरियरु, अदेनेदरियरु नोडा!

हिरियर'ल्ला वृथा होदरु नोडा.

कण्ण मुंदण कप्प कळेयलरियरु नोडा!

गोगेश्वरनेब शब्दक्के नाचरु नोडा!

ग्रं.

नष्टः कायो नृणां लोके शिष्टा माया भवाप्तये ।

अपनेतुमशक्तत्वात्तमश्चक्षुः पुरोदितम् ॥ ४८३।

व. 320.

मनद कत्तलेयोळगण ज्योतिय कोनेय

मोनेय मेले घनवनरिदेनेबवर अनुमानक्के दूर.

तमतमगे अरिदेनेबवरिगे कनसिन लिंग, गोगेश्वरा.

गीतिः

मनस्तमसो मध्ये व्यवस्थितं ज्योतिरस्य शिखाग्रे ।

चिद्धनलिङ्गं भाति ज्ञातानां स्वप्नदृष्टमिव दूरम् ॥ ४८४।

व. 321.

खेचररागलि, भूचररागलि, लांछनधारियागलि

मरणमन्नणेयिल्ल.

सनक सनंदादिगळिगू मरणमन्नणेयिल्ल.

इदुकरण, गोगेश्वर,

निम्म शरणरु कालन बारिगे कल्पितरागरु.

ग्रं.

खेचरा भूचरा लिङ्गलाञ्छिता अपि देहिनः ।

यान्त्येव मरणं सर्वे न यान्ति शिवयोगिनः ॥ ४८५।

व. 322.

गगनद मेघंगळेल्ला सुरिदु भूमि दाणेयुंडु ससिगळेल्ला बेळेदवु.
बहुविकारदिंद बेळेद ससिय विकारदिंद अवग्रहिसुव
कायविकारिगळु लिंगवनेत्त बल्लरु, गोगेश्वरा?

गीतिः

मेघविकारादृष्टिर्वृष्टिविकाराद्भवन्ति भुवि सस्याः ।
सस्यविकारादन्नं तस्य विकाराद्भवन्ति भूतानि ॥ ४८६।
ग्रं.

तस्मात्कुतो विजानन्ति पारम्पर्यविकारिणः ।
शरीरिणः शिवं साक्षाद्विकाररहितं परम् ॥ ४८७।

व. 323.

ज्ञानद उब्बु कोब्बिनलि नुडिवुत्तिद्वर'ल्लरु.
नाम नास्तियागदु, तनुगुण नास्तियागदु;
करणादिगुणंगळु नास्तियागवु. करस्थल नास्तियागदु:
इदेत्तण उलुहो, गोगेश्वरा!

वसन्ततिलका.

ज्ञानाभिमानिन इमे प्रवदन्ति मत्ताः
मर्त्या वृथा तनुमनःकरणाः प्रवृत्ताः ।
अद्वैतिनो वयमिति त्वमहं विभिन्ने
भावे स्थिते सति कुतो बहुजल्प एषः ॥ ४८८।

.....** X X X

☞ "लिङ्गं तदेव ननु तैत्ति कुतो विमूढः ।" ☞ Palm leaf No. 36 of Prabhugeeta begins with this last foot or part of a verse pertaining to the lost Pl.No.35 shown within symbols:☞ ☞.

** Since palm leaf No.35 is missing eighteen Slókā-s are lost. The numbering of slókā-s continues including those of the missing x x x ones. Four slókā-s are traced out of them.

व. 324.

“यम नियमासन प्राणायाम प्रत्याहार;

ध्यान धारण समाधियेब अष्टांगयोगदल्लि”

अळिदु कूडुवुदोंदु योग; अळियदे कूडुवुदोंदु योग.

ई एरडरोळगे अळियदे कूडुव योगवरिदु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

यमाद्यष्टाङ्गयोगेषु द्वौ योगौ परिकीर्तितौ ।

अक्षयक्षयनामानावक्षयो दुर्लभस्तयोः ॥

५०७।

व. 325.

आग हुट्टि, बेग साव कायगोंड मानवा

नी देवर'निसिकोंबुदु आवुदंतर हेळा.

देवरिगे देवलोक, मानवरिगे मर्त्यलोक.

गोगेश्वरल्लय्यंगे इन्नाव लोकवू इल्ल.

उपजाति:

क्षणं क्षणं जन्मविनाशवन्तः

कथं मनुष्याः प्रभवन्ति देवताः ।

देवा दिविस्था मनुजा भुविस्थाः

सर्वत्र संस्था शिवयोगनिष्ठाः ॥

५०८।

व. 326.

अत्तलित्तलु काणलिल्ल; बयल धाळि मुट्टितल्ला!

सरळमंडल मंजिन काळगत्तलेगवियित्तु.

रविय रथदच्चु मुरियित्तु.

शशिवंशद निलवनु राहु गेदुद कंडे.

हिरियरु होलबुगेदुरु, गोगेश्वरा.

ग्रं

सर्वतो दिक्समाभाति संसारभयमात्मनाम् ।

विषयार्थं प्रधावन्ति करणाश्च समन्ततः ॥

५०९।

ग्रं.

मायामयं तमो गाढमावृणोति जगत्रयम् ।
सद्विवेकगतिर्भग्ना शान्तिः क्रोधेन निर्जिता ॥ ५१०।
एतद्वृष्टा मया वृद्धा अपि दिङ्मूढतां ययुः ।

व. 327.

अद्वैतन करस्थलदोळगे अनन्तनेंब गिलि मूर्तिगोंडु,
अतीत-अनागत-वर्तमानवेंब कोरेय कूळनुंडु,
ओदित्तु अगणित पुराण, अनामय शास्त्रवनु---
अनुपम वेदवेंदु! निस्थलव स्थलविडलु निर्मलात्मंगे
इहविल्ल, परविल्ल. आदिमध्यांत निराळ
गोगेश्वरन अनुभविगे सर्वांग लिंगवु.

ग्रं.

अद्वैतात्मप्रकोष्ठोपर्यनन्ताख्यः शुकः परः ।
संश्रितोऽनागतातीतवर्तमानाख्यमोदनम् ॥ ५११।

भुक्त्वाप्यगणितं नाम पुराणं पठति स्वयम् ।
अनामयाभिधं शास्त्रं वेदं चानुपमाह्वयम् ॥ ५१२।

ब्रवीति सत्यमेतेषामर्थं तात्पर्यगोचरम् ।
स्थलातीतः स्थलात्माऽयं भवेदित्येव सादरम् ॥ ५१३।

न वाऽस्येहपरौ तस्मादाद्यन्तरहितस्य च ।
सर्वाङ्गलिङ्गमूर्तेश्च शरणस्याथ किं पुनः ॥ ५१४।

व. 328

आकाशद बीज अगिनियलोदगि
शाखेयिल्लदे मोळेतु पल्लविसित्तु.
अरिदहेनेबवननारडिगोडित्तु. ई निर्णयवनरियदव मानव.
गोगेश्वरनेबुदु बयलविकार.

ग्रं.

आत्मनः कारणं यत्तु ज्ञानसम्मिलितं यदि ।

प्रपञ्चमन्तरेणैव शिवभावे प्ररोहति ॥

५१५।

इत्येवं यो विजानाति स शिवैक्यमाप्नुयात् ।

व. 329.

ताळमरद मेलोदु बावि इदित्तल्ला.

आ बाविय तडिय हुल्लनोदु

मोल बंदु मेयित्तल्ला. कायसहित आ जीवव

बाणसव माडलरियरु,

गोगेश्वरा, निम्माणे.

ग्रं.

शरीरे तालवृक्षेऽस्मिन् तृष्णा कूपाह्वया मता ।

भोगासक्तिर्न जानाति तृणानि श्रूयतामथ ॥

५१६।

तानि भोक्तुं शशो जीव आगतो हेतुचोदितः ।

तमादाय शरीरेण सह ज्ञानात्मवित् [सदा]॥

५१७।

पक्त्वा शिवार्पणं कृत्वा प्रसादं लभते स्वयम् ।

व. 330.

तानिदु तन्ननरियदे इन्नेदिंगे शरणनप्पनय्या.

पवनस्थानवनरिद बळिक, बंदु बंदु सुळियलिल्ल.

इदरंतुवनारु बल्लरु, गोगेश्वरा--निम्म शरणरल्लदे.

ग्रं.

जीवे सति स्थिते स्वस्मिन्नात्मज्ञानी स्वयं पुमान् ।

न भवेच्चैत्कदा भूयाच्छिवैकशरणो महान् ॥

५१८।

यदा प्राणस्य लिङ्गस्य संयोगो विदितः परः ।

तदैव शरणः साक्षाद्भवत्येव न संशयः ॥

५१९।

व. 331.

तनु ओंदु द्वीप, मन ओंदु द्वीप,
 आप्यायन ओंदु द्वीप, वचन ओंदु द्वीप.
 ---इंती नाल्कु द्वीपदेड़ेय बेसगोंबड़े,
 गोगेश्वरा, निम्म स्थानंगळु.

ग्रं.

द्वीपाश्चत्वार इत्युक्ता मनोवाक्कायतृप्तिः ।
 तानि स्थानानि कथ्यन्ते शम्भोरमिततेजसः ॥ ५२०।

व. 332.

ब्रह्म घनवेदड़े ब्रह्मव नुंगित्तु माये ;
 विष्णु घनवेदड़े विष्णुव नुंगित्तु माये;.
 रुद्र घनवेदड़े रुद्रन नुंगित्तु माये ;
 ता घनवेदड़े तन्न नुंगित्तु माये ;
 सर्ववू निन्न माये! ओब्बरनोळकोंडित्ते? हेळा गोगेश्वरा!
 वसन्ततिलका.

माया कथं कुत इति ब्रुवतस्समस्तान्
 वृद्धानभक्षयदियं स्वयमेव माया ।
 सर्वैः परं स्वमपि सर्वगतं महान्तं
 किं चित्रमाददिति चक्रिणमब्जयोनिम् ॥ ५२१।

व. 333.

निराळवेंब कूसिंगे बेण्णोयनिक्कि हेसरिट्टु कर'दवरारो !
 अकटकटा, शब्दद लज्जेय नोडा!
 गोगेश्वरननरियद अनुभाविगळेल्लर
 तरकट काडित्तु.

ग्रं.

निरालम्बस्य निर्नाम्नः सद्योजातस्य गौणतः ।
 तैर्नामिरूपमुद्दिष्टमहो ज्ञानं कुतो नृणाम् ॥ ५२२।

व. 334.

अक्कटा! जीवनत्रिविधवे, मूरक्के मुट्टदे होदेयल्ला!
 बिंदुविन कोडन होत्तुकोडु,
 अंदचंदगेट्टु, आडुवरय्या, गोगेश्वरनिराळवे,
 ऐदरिंद केट्टित्तु: मूरुलोक!

वसन्ततिलका.

“हा! हन्त पञ्चभिरहो करणैः प्रमत्तैः
 वस्तुत्रये त्रिविधवस्तुनिवेदनाज्ञः ।

रेतोविकारजनितां तनुमुद्धहित्वा

क्रीडन्ननाशनमयोऽयमशेषलोकः” ॥ ५२३।

व. 335.

हन्नेरडु युगप्रलयवादल्लि आदिब्रह्मंगे प्रलय.

आ आदिब्रह्मन प्रलय अळिदुळिदल्लि मीनजरिगोडु
 सिंपिन प्रलय. मीनजरिगे मीनप्रलयवादल्लि

आ सहस्रनेब गणेश्वरंगोडु प्रलय.

आ सहस्रनेब गणेश्वरनु प्रलयदल्लि अळिदुळिदल्लि

अक्षयनेब गणेश्वरंगोडु तलेय प्रलय.

आ अक्षयनेब गणेश्वरंगे अरुवत्तु कोटि तले.

इंथा रुद्रावतारवु हलवळिदडे गोगेश्वरलिंगवेनेदू अरिय.

स्रग्धरा.

ब्रह्मा नाशं ययौ द्वादशयुगविलये प्रापिते तस्य नाशे
 शुक्तिः क्षीणा भवेत्काचिदमलमनसो मीनजस्यास्य नाशे ।
 साहस्रो नाम कश्चित्प्रलयमुपगतस्तस्य नाशे प्रणष्टं
 यक्षस्यैकं शिरष्षष्टिशतनियुतमूर्धाऽयमप्याप्रणाशम् ॥

ग्रं.

५२४।

एवं भूतेषु रुद्रेषु प्रणष्टेष्वखिलेषु च ।

महेश्वरो महादेवो न जानाति किमित्यपि ॥

५२५।

व. 336.

श्वेत पीत कृष्ण कपोत हरित मांजिष्ठ--षड्वर्ण--वेदेन्न;
 उंडु उपवासि, बळसि ब्रह्मचारियेदेन्न;
 लिंगवितुटेन्न, लिंगैक्यव नुडिय;
 अभंगन निलव भंगितर'त्त बल्लरु, गोगेश्वरा?

शा. वि.

षड्वर्णात्मकमित्युवाच न कदाचिल्लिङ्गमेतत्परं
 षड्वर्णातिगमित्यपि स्वयमहं भुक्तोपवासीति वा ।
 आसक्तो विषयेष्वपि स्वत इह स्यां ब्रह्मचारीति वा
 द्वैताद्वैतपदं किमित्यपि शिवैक्यस्य स्थितिं किं ब्रूवे ॥

व. 337.

५२६।

अंगद मेलण लिंग; लिंगद मेलण सिंहासनवेनो!
 धूप दीप निवाळियेबुदेनो?
 तळदल्लि ज्योति बत्तिद मेले प्रणिते.

कलशद मेलण नेलगट्टेनो, गुहेश्वरा."* ftn. on.p.166

x x x x

५२७।

x x x x

५२८।

व. 338.

“ कल्लु देवरुयेदु पूजिसुवरु---आगदु काणिरो !”
 अगडिगरादिरल्ला: मुंदे हुट्टुव कूसिंगे
 इंदु. मोलेय कोडुवंते, गोगेश्वरा.

भुजङ्गप्रयातम्.

शिलां देवतेति प्रपूजान्न कुर्यात्
 भविष्यत्फलप्राप्तिमुद्दिश्य मिथ्याम् ।
 पुरस्ताच्छिशोर्जायमानस्य मूढा-
 स्तनं दातुमिच्छावतीवाद्य वन्ध्या ॥

५२९।

व. 339.

सनक सनंदन मुनिजनंगळेल्लरू,
भस्मांगिगळेल्लरू---इवरु सत्यरं'बुदु हुसि;
नित्यरं'बुदु हुसि. सत्तरं' बुदु दिट, गोगेश्वरा.
ग्रं.

सत्या नित्या महात्मानो योगिनस्सनकादयः
इति वार्ता मृषैव स्यान्मृतवार्ता भुवि स्थिरा । ५३०।

व. 340.

कल्ल मनेय माडि, कल्ल देवर माडि,
कल्लु मेले केहे दल्लि देवर'त्त होदरो!
लिंगप्रतिष्ठेय माडिदवंगे नायक नरक गोगेश्वरा!
ग्रं.

शिलामयस्य लिङ्गस्य ‡ शिलागारः कृतो नरैः ‡
लिङ्गोपरि शिलापातो यदा भवति कालतः ॥ ५३१।
तदा ते नरकं यान्ति कर्तारो नात्र संशयः ।

व. 341.

एनगोंदु लिंग, निनगोंदु लिंग,
मनेगोंदु लिंगवायित्तु.
होयित्तल्ला भक्ति जलव कूडि.
उळिमुट्टिद लिंगव मनमुट्टबल्लुद्रे, गोगेश्वरा?

गीति:

तव किञ्चिन्मम किञ्चिद्गृहस्य किञ्चिद्विधीयते लिङ्गम्
प्रस्तरभेदिस्पृष्टं लिङ्गं कथमुच्यतां मनः स्पृशति ॥ ५३२।

.....
‡ Written reading in the Pl. manuscript. ° आगारम् (neuter gender).

* For slightly varied reading of the V. No.337* ib.refer Saranasthala (P.G.H)V. No.288 and V-s. No.598 and 816. Sanskrit version of the vacana is not written by the.scribe.

व. 342.

जंगमक्के लक्षणवावुदेंदड़े:

लिंगरूपागि पादार्चनेय माडिसिकोळ्ळबेकु.

भक्तंगे लक्षणवावुदेंदड़े:भृत्यरूपागि पादार्चनेय माडबेकु.

जंगमवु लिंगरूपवह विवरवेतेंदड़े:

मातिनल्लि नानु लिंगरूपेंदड़े हरियदु.

तनु मन धनत्रयंगळं हिडिदु हिडियदे

माडिसिकोबुदीग जंगमक्के लक्षणवु.

आ सुळुहिंगे भवं नास्ति. भक्तनु भृत्यरूपवह विवरवेतेंदड़े:

मातिनल्लि नानु भृत्यरूपेंदड़े हरियदु.

तनु मन धनत्रयंगळं जीवन गुणक्के इक्कदे,

लिंगजंगमक्के संदळिदु दासोहव माडुवुदीग

भक्तंगे लक्षणवु. आ निलविंगे भवं नास्ति.

--इंती उभय कुळ स्थळद संदळिदु

ओंदागि निंद निजवु गोगेश्वरलिंगदल्लि ऐक्यवु.

शा.वि.

वक्ष्ये जङ्गमलक्षणं शृणु तथा भक्तस्य चिह्नं क्रमात्

सोऽहन्ता समुपास्यताऽथ निजदासोऽहंत्वमौपासनम् ।

तुल्य जङ्गमभक्तयोस्तनुगुणत्रेधातिगत्वं स्वतः

खल्वेतौ भवदोषसङ्गरहितौ साक्षाज्जगत्पावनौ ॥७५३३॥

व. 343.

नेमस्थनरिवु प्रपंचिनल्लि होयित्तु.

भक्तनरिवु समाधानदल्लि होयित्तु.

जंगमदाः, तु बेडिदल्लि होयित्तु.

क्रियागमदोळगे आवंगू इल्ल.

गोगेश्वर, निम्म शरणरपूर्व.

.....७५३३ ib.sl.५३३ Ref. B.S.K/M.M.D: "Sivarahasye--" Gnr.

""तामसैक्यनिरसनस्थल"" २१-'गणभाष्यरत्नमाले' By गुब्बिमल्लण्ण.

ग्रं.

नियमस्थस्य विज्ञानं प्रपञ्चाङ्गीकृतावगात् ।
भक्तस्य वेदनं यत्तत्संविदाने जगाम ह ॥

५३४।

जङ्गमस्य च विज्ञानमगच्छत्प्रार्थनामुखे ।
एतेषु त्रिषु नैव प्रपद्यते ज्ञानमैश्वरम् ॥

५३५।

व. 344.

नाचि मादुदु मादुदल्ल,
नाचदे मादुदु मादुदल्ल;
हेसि मादुदु मादुदल्ल;
हेसदे मादुदु मादुदल्ल.
अलसि मादुदु मादुदल्ल;
अलसदे मादुदु मादुदु, गोगेश्वरा.
इन्द्रवज्रा.

लज्जा जुगुप्साऽऽलसताभिराभि-
वैराग्यमाप्तुं यदि नैव साधुः ।
स्वाभाविकं यद्वरमेव ताभि-
रेताभिरस्पृष्टमतीव शुद्धम् ॥

५३६।

व. 345.

नामनेमंगलागिष्प हिरियरु आदिय
कुळवनरियरागि, इदेनय्य!
स्थूलसूक्ष्मद गंटल गाळविदेनय्य!
नेळल रुहिंगे बयलु सयवे? अपायरहित गोगेश्वर!

ग्रं

सनामनियमो वृद्धैर्लक्ष्यते सूक्ष्मदर्शिभिः
अप्यादिलिङ्गमूर्तेस्तु शिवस्य परमात्मनः ॥
वियद्रूपस्य वै छाया लक्ष्यते किं विलक्षणैः ।

५३७।

व. 346.

सत्यविल्लदवरोडने सहस्रक्कोम्मे नुडियलागदु.

लक्षक्कोम्मे नुडियलागदु.

कोटिगोम्मे नुडियलागदु.

सुडलवंदिर कूड़े मारि होरलि,

गोगेश्वरा, निम्म शरणरल्लदवरोडने बायिदेर'यलागदु.

ग्रं

असत्यैर्जन्तुभिस्सार्धं सकृदेकं वचो महत् ।

सहस्रमपि कोटीनां वचसामपि नो वदेत् ॥ ५३८।

अनात्मज्ञानिनो ये स्युः शिवभावविवर्जिताः ।

मारी वदतु तैस्साकमिति मौनव्रतं चरेत् ॥(sic) ५३९।

व. 347.

भक्तेनेबव सूतकि; लिंगैक्यनेबव व्रतगेडि.

शरण सति लिंग पतियेबात शब्दि.

सर्वगुणसाहित्यनेबात कर्मि.

इंद्रियभोगक्के बारद भोगि-- गोगेश्वरा--

निम्म शरण आव भीतनू अल्ल, आव कर्मियू अल्ल.

वसन्ततिलका.

भक्ताभिमाननिरतः खलु सूतकी स्या-

ल्लिङ्गैक्यमाननिरतो व्रतनाशकस्स्यात् ।

दुर्वाग्भवेच्छरणभाववचाः स कर्मी

यो वक्ति सर्वकरणोपरतिं स्वकीयाम् ॥ ५४०।

ग्रं.

तस्मादहंकृतिं त्यक्त्वा यः स्थितः शान्तमानसः

स भक्तः शरणः सोऽयं स शिवैक्यः स सर्ववित् ॥

५४१।

व. 348.

भवियेबुदु हुसिरासि, भक्तियेबुदु उपदेश.

शीलवेबुदु संकल्प; समतेयेबुदु सूतक--
इंती चतुर्विधदोळगिल्ल-- गोगेश्वर-- निम्म शरण निस्सीम.

भुजङ्गप्रयातम्.

भवित्वं मृषा भक्तिरुद्देशवार्ता

भवेच्छीलमेतद्धि संकल्पमात्रम् ।

शमत्वं जने सूतकभ्रान्तिमूलं

चतुर्णाममीषामगम्यः शिवैक्यः ॥ ५४२।

व. 349.

बट्टेगोंडु होगुत्तोद कोट्टु होदर'म्मवरु.

एल्लियदु लिंग, एल्लियदु जंगम, एल्लियदु प्रसादवय्य.

अल्लदवरोडनाडि एल्लरु मुंदुगेट्टरय्य.

आ निम्म नंबि बयलादेनु, गोगेश्वरा.

गीतः

गच्छन्धिवमार्गेऽस्मिन् दत्तैकं वस्तु निर्विकल्पमगात्

आचार्यो मम तस्माद्व्यतिरिक्तं नास्ति किञ्चिदपि मत्तः ।

५४३।

मय्येव हि यत्सर्वं गुरुलिङ्गचरप्रसादपदतोयम् ।

इति विस्वासेनाहं शिव एवासंस्वभावपरिपूर्णः ॥

व. 350.

५४४।

उपचारद गुरुविंगे उपचारद शिष्यनु,

उपचारद लिंगवु, उपचारद जंगमवु;

उपचारद प्रसादव कोडु, गुरुविंगे भवद लेकनागि,

अंधकन कैय अंधक हिडिदंते- --

ई इब्बरु होलबुगेट्टरु काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

प्रसादे जङ्गमे लिङ्गे श्रद्धाहीनस्य कस्यचित् ।
उपचारक्रियारम्भा संरम्भाभिनिवेशिनः ॥ ५४५।

गुरोः शिष्यत्वमासाद्य कश्चिन्मिथ्योपचारवान् ।
पतेत्स्वगुरुणा सार्धं घोरे संसारसागरे ॥ ५४६।
अन्धेन साकमन्धोऽयमन्धकूपे यथा पतेत् ।

व. 351.

शरणसंबंधवनरिववरंतिर्दडेनय्या
तिळिदु नोडि नडेयदिद्वडे भक्तिविरोध.
तेरननरिदु मरेयळिदु सुळिवनागि, उपजीविकनल्ल, कैळिरण्णा.
गोगेश्वरन शरणन संगसुखदुरवणिय सौकु लोकक्के विरोध.

ग्रं

शिवैकशरणत्वेन भक्तिज्ञानैकतत्परः ।
स्वेच्छाचारो वसेल्लोकविरोधे न च स्वात्मवित् ॥ ५४७।

व. 352

शिष्यन मुखदिंदाद गुरुविंगे शिष्यन प्रसाद--
गुरुविंगल्लदे---गुरुविन प्रसाद शिष्यंगिल्ल.
इदु कारण, गुरुवे ओगर, ओगरवे अर्पित.
प्रसाद प्रसादवेदुंडु सवेदरल्ला!

सुडु सुडु, शब्दसूतकर कैयल्लि स्थावर विधिवशवायित्तु गोगेश्वरा.

गीतिः

शिष्यमुखादवतीर्णो गुरुरेष तदस्य नास्ति गुरुत्वम् ।
शिष्यप्रसाद एवमस्ति गुरुरित्युभावविज्ञाय ॥ ५४८।

ओदनमर्पयति वृथा प्रसादभोगार्थमङ्गस्थलिङ्गे ।
भक्तजनो निजमोहात् कुतः प्रसादः कुतोऽर्पणं तस्य ॥ ५४९।

व. 353.

हुसियुळात भक्तनल्ल;

बोधेयुळात जंगमनल्ल; आसेयुळात शरणनल्ल;
इंतप्प आसे हुसि, बोधेगळ नीकरिसबल्लर'--

गोगेश्वरा--निम्म शरणा.

उपजातिः

क्रमाद्वदामः शृणु निश्चितार्थ-

माशा च बोधा च मृषा च यस्य ।

स्वाभाविकी स्याच्छरणो न चायं

न जङ्गमो नैव भवेन्न भक्तः ।

५५०।

व. 354.

हुट्टि केट्टित्तु भाग, हुट्टदे केट्टित्तु भाग.

मुट्टि केट्टित्तु भाग, मुट्टदे केट्टित्तु भाग.

इदेनो इदेतो एंब कत्तले काणिरय्य.

इदेनो इदेतो एंबैरडु मातिन नडुवे

उरि हत्तित्तु मूरुलोकवु, गोगेश्वरा.

ग्रं. सम्भूतेऽपि परिज्ञाने नष्टाः सन्देहिनः परे ।

अनुभूते परिज्ञाने नष्टाः केचन मोहिताः ॥५५१॥

स्पृष्ट्वा लिङ्गमहो नष्टाः फलकामनया कति ।

अस्पृष्ट्वा लिङ्गमपरे भक्तिज्ञानविवर्जिताः ॥५५२॥

एवं जगत्रयं नष्टमुभयालम्बदोषतः ।

व. 355.

बल्लतनवनेरिसिकोडु अल्लदाटवनाडिदडे

बल्लतनक्के भंगवायित्तु. व्यसनदिच्छेगे हरिदाडुवरु बल्लर'

--हेळिर', समस्त मेळापद चच्चगोष्ठिय भंडर'ल्लरू बल्लर'

--हेळिर', कामक्रोधलोभमोहमद मत्सरदिच्छेगे हरिदु

हंदियोडनाडिद कंदिनंतादरु. इन्नु बल्लर',
गोगेश्वर, मायामुखरु निम्मनु?

गं.

ज्ञानिनो वयमस्माकं को दोष इति केचन ।

विषयव्यसनासक्ता मर्त्याः पण्डितमानिनः ॥ ५५३।

बहुवाचा दुराचाराः शिशनोदरपरायणाः

कामक्रोधादिवशगा दम्भाहंकारदूषिताः ॥ ५५४।

यथेष्टचेष्टा निश्शङ्कास्तिष्ठन्ति च रमन्ति च ।

तेषां नैवास्ति विज्ञानं पाण्डित्यं च परा गतिः । ५५५।

व. 356.

भविय तंदु भक्तन माडि, पूर्वाश्रयव कळेंद बळिक

पूर्ववनेत्ति नुडिव शिवद्रोहिय मात केळलागदु.

हेसरिल्लद लिंगक्के हेसरिडुव लिंगद्रोहिगळ मात केळलागदु.

पूर्वदल्लि नामविल्लद गुरु, हेसरिल्लद लिंग, हेसरिल्लद शिष्य

-- इंती त्रिविधस्थलवनरियदे केट्टरु, गोगेश्वरा.

उपेन्द्रवज्रा.

शिवैकभक्तं भविनं विधाय

निरस्य पूर्वाश्रयमस्य भूयः ।

वदेत्कुलं पौर्विकमीर्षया यो

भवेच्छिवद्रोहपरः स एव ॥ ५५६।

इन्द्रवज्रा.

आधिक्यमज्ञाय गुरोः परस्य

यो वेत्ति लिङ्गं गुरुरेव साक्षात् ।

यल्लिङ्गमेवेति गुरुः स्वयं स्या-

देवं गुरुद्रोहपरः स एव हि ॥ ५५७।

ग्रं.

नामरूपविहीनस्य लिङ्गस्य परवस्तुनः ।

नामरूपे कृते येन लिङ्गद्रोही स एव हि ॥ ५५८।

व. 357.

भक्तर'ल्ला लंदणिगरागि होयित्तु.

जंगमवेल्लवु उपजीविगळागि होयित्तु.

इदेनो, इदेतो, अरियले बारदु!

कायगुण नास्तियादात भक्त;

प्राणगुण नास्तियादात जंगम,

उळिदवर'ल्ला सटेयेबे गोगेश्वरा.

“वृत्तार्या”

व्यवहारपरा भक्ता स्वोदरपूरणपराश्चररूपाः ।

न चरात्मानो भक्ता न च सर्वे ते शरीरगुणवृत्ताः ॥ ५५९।

व. 358.

भक्तियेबुदु युक्तियोळगु; पूजेयेबुदु निर्माल्यदोळगु.

प्रसादवेबुदु ओगरदोळगु; आचारवेबुदु अनाचारदोळगु;

धर्मवेबुदु अधर्मदोळगु; सुखवेबुदु दुःखदोळगु;

व्रतवेबुदु वैराग्यदोळगु; नेमवेबुदु उद्वेगदोळगु;

अहिंसेयेबुदु हिंसेयोळगु. इवावंगयू इल्लदे, गोगेश्वरा,

निम्म शरण सुखियागिद्वनु.

गीतिः.

भक्तिर्निजयुक्तिः स्यात्पूजा निर्माल्यमन्नमपि जुष्टम् ।

आचारोऽनाचारो धर्मोऽधर्मः सुखं हि दुःखं स्यात् ॥ ५६०।

वैराग्यं व्रतमुक्तं नियमो ह्युद्वेगमित्यभिप्रायः ।

हिंसाहिंसैव स्यादेतेषु न कोऽपि सच्छरणमार्गः ॥ ५६१।

व. 359.

कंकुलेंबुदु कौचिन तवरुमने.

करस्थलवेंबुदु कैय केट्ट हुण्णु.

अमळोक्य(/क्ष)वेंबुदु बाय बगेदळ.

अंगसोंकेंबुदु पापद तवरुमने.

उत्तमांगवेंबुदु नेत्तिय मृत्यु. कंठवेंबुदु गंटल गाण.

मत्ते, गोगेश्वरन मातु निमगेकेलवो?

इन्द्रवज्रा.

दुर्गन्धजन्मस्थलमेव सत्यं

कक्षःस्थलं दुर्व्रणमेवमेव ।

हस्तस्थलं स्यादवलोक्यमुक्तं

वक्त्रस्य यद्वन्धनमित्यथान्यत् ॥

इन्द्रवंशा.

वक्षःस्थलं पापफलं तथैव [च]

स्यादुत्तमाङ्गं खलु मृत्युरुच्यते ।

कण्ठस्थलं कण्ठपदैकशृङ्खला

लिङ्गस्य वार्ता कुत एष कथ्यताम् ॥

व. 360.

मद्य मांसव मुट्टेवेंबवरु नीवु केळिरे --

मद्यवल्लदेनु अष्टमदंगळु?

मांसवल्लदेनु संसारसंग? ई उभयवनतिगळेदातने

गोगेश्वरलिंगदल्लि लिंगैक्यनु.

ग्रं.

मद्यमांसपरित्यागवार्ता या सा मृषैव हि ।

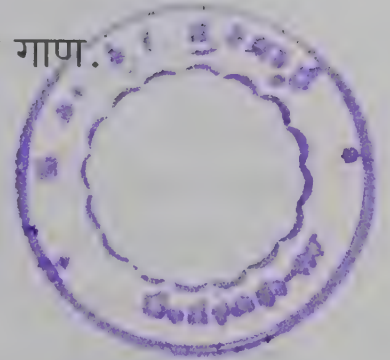
मद्यं संसारसङ्गस्यान्मांसमष्टमदाः खलु ॥

५६४।

एतद्द्वयपरित्यागी यस्तिष्ठति शिवाश्रमी ।

मद्यमांसपरित्यागी स एव भुवि ते नरः ॥

५६५।

व. 361

जंगम घनवेबेने : बेडि किरिदायित्तु! लिंग घनवेबेने :
 कलुकुटिकन कैय्यल्लि माडिसिकोडु किरिदायित्तु.
 भक्त घनवेबेने: तनुमनघनदल्लि वंचकनागि किरिदायित्तु.
 --इंतु त्रिविधदल्लि परिणामविल्ल, परमार्थविल्ल.
 घनव बल्लवरारो, गोगेश्वरा?

Ref. ib. V. 378

शा. वि.

याच्ञाकष्टनिकृष्टमार्गनिरतः पूज्यः कथं जङ्गम-
 स्तद्वत्प्रस्तरकुट्टिकोदितशिलालिङ्गं कथं पूज्यते ।
 भक्तो वञ्चनतत्परस्तनुमनोवित्तेषु पूज्यः कथं
 त्रिष्वेष्वल्पतया मया निजपदं नास्तीति वादस्सताम् ॥

व. 362.

५६६।

जानु जंघेयल्लि हुट्टि जंगमवेनिसिकोळबहुदे?

आ ठावु हिंगदडे भंगितनु कंडा!

अंतरंग ओदगुवुदनरियरु. गोगेश्वरनेबुदु मीरिद घनवो!
 मालिनी.

जनिमृतिगमनैर्यैर्जङ्गमत्वं प्रसक्तं

किमिह तदभिमानेनात्मनस्स्यान्महत्त्वम् ।

न कमपि जननादीनां त्रयाणामभावो

यदि भवति स यस्यासौ महाजङ्गमः स्यात् ॥

व. 363.

५६७।

जगद कर्तन कैयल्लि हिडिदुकोडु

काडुव बेडुव परिय नोडा!

मनेमनेदप्पदे तिरुगुव तुडुगुणियंते

काडलागदु भक्तन, बेडलागदु भविय;

काडियू, बेडियू ओडल होर'दर'

बेंटेय श्वान मोलक्के बायिदेर'दंते, गोगेश्वरा.

ग्रं.

जगदीशं महालिङ्गं निधाय करपङ्कजे
न प्रार्थयेत्परं कञ्चिद्भक्तं नैव प्रपीडयेत् ॥ ५६८।

यदि वा प्रार्थयेद्भक्तं पीडयेदात्मकामतः ।
स श्वेव मृगयासक्तः शशादो नात्र संशयः ॥ ५६९।

व. 364.

जीव तामसद मायद बलेय भ्रांतिगे सोलुव
शरीर-संसारसंगव भेदिसि नोडुवर' दूर;
चितनेयने गेलिदु सुळिदडे -- [sic]
गोगेश्वरनेदरिद शरण सारायनु.

ग्रं

जीवः स्वतामसभ्रान्तिमायासंसारबन्धनात् ।
स्वयमेव समालोक्य शिवं स्वस्मिन्नवस्थितम् ॥ ५७०।
शिवज्ञानैकदृष्ट्यैव शिवत्वं याति शाश्वतम् ।

व. 365.

तनु बत्तलेयिदडेनु, मन शुचियागदन्नकर?
मंडे बोळादरेनु, भाव बयलागदन्नकर?
भस्मव पूसिदडेनु, करणादिगुणंगळनोत्ति मेष्टि सुडदन्नकर?
--इंती आशेय वेषदभाषेगे, गोगेश्वरा, नीसाक्षियागि छी-एंबेनु.

गीतिः

अशुचि मनो यदि शम्भो नग्नेन कलेवरेण किं भवति ।
भावविशुद्धिर्नोचेच्छिरसा किं मुण्डितेन फलमस्ति ॥५७१।

भस्मालेपेन च किं भस्मीभूता न चेत्करणवृत्तिः ।
तस्मादाशाभग्नं वेषं दाम्भिकमहं विनिन्दामि ॥ ५७२।

व. 366.

तनुविन कोरतेगे सुलिसुलिदु, मनद कोरतेगे नेनेनेनेदु,
भावद कोरतेगे तिलितिलिदु, शब्दद कोरतेगे उलिदुलिदु,
गोगेश्वरनेब लिंगवु मनदल्लि नेलेगोळ्ळदागि.

ग्रं.

तनोः काश्याय चरतां मनःकाश्याय मन्वतां
जानतां भावकाश्याय कुतो लिङ्गं स्थिरीभवेत् ॥ ५७३।

व. 367.

बिरुगाळि बीसि मरमुरिवंतह सुळुह सुळियदै
तंगाळि परिमळदोडगूडि सुळिवंते सुळियबेकु.
सुळिदडे--नेट्टने जंगमवागि सुळियबेकु.

निंदडे---नेट्टने भक्तनागि निलबेकु.

सुळिदु जंगमवागलरियद, निंदु भक्तनागलरियद
उभयभ्रष्टरनेनेबे, गोगेश्वरा.

वंशस्थम्.

न सञ्चरेच्चण्डसमीरवच्चर-

च्चरेत्सदा मन्दसमीरवद्भुवि ।

स्थिरस्स्वयं भक्त इव स्थिरेत्पुनः

स जङ्गमस्यात्स तु भक्त उच्यते ॥ ५७४।

व. 368.

भस्मव पूसि बत्तलेयिदडेनु-- ब्रह्मचारिये?

अशनवनुंडु व्यसनव मर'दडेनु--ब्रह्मचारिये?

भाव बत्तलेयिदु, मन दिगंबरवागिर्दडे,

अदु सहजनिर्वाण काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

अशनव्यसनत्यागी नग्नो भस्मावगुण्ठितः ।

नैवायं ब्रह्मचारी स्यान्मनोनिर्वाणमन्तरा ॥ ५७५।

व. 369.

मज्जनक्केर'वर' ल्लरू भूतविकारिगळु;
 प्रमथगणंगळेल्लरू प्रेतुरु;
 वीरभद्रगणंगळेल्ला ब्रह्मराक्षसरु; अर्धनारीश्वरर'ल्लरू
 चिक्क मक्कळमेले तप्प साधिसि काडि उंबरु.
 --ई नाल्कु स्थलदोळगे आवुदू अल्ल,
 गोगेश्वरा, निम्म लिंगैक्यवु.

ग्रं.

भवन्ति पूजकाः सर्वे महाभूतविकारिणः ।
 प्रेताः स्युः प्रमथा वीरभद्राद्या ब्रह्मराक्षसाः ॥ ५७६।

अर्धनारीश्वरगणाः बालपीडाकरग्रहाः
 चतुर्ष्वेतेषु लिङ्गैक्यपदं पृथगुदीर्यते ॥

व. 370.

५७७।

इष्टलिंगव तोरि मृष्टान्नव होडेवरिगे
 इष्टार्थवेल्लियदो? अदेल्लियदो लिंग?
 अदेल्लियदो जंगम? अदेल्लियदो पादोदक प्रसाद?
 अल्लदाटवनाडि एल्लरु मुंदुगेट्टरु. गोगेश्वरा, निम्माणे.

ग्रं.

स्वेष्टलिङ्गं जगत्यस्मिन् दर्शयित्वात्मकामतः ।
 मृष्टान्नं भुञ्जतां नृणामसतां वेषधारिणाम् ॥५७८।

कुतो गुरुः कुतो लिङ्गं कुतो जङ्गमसन्निधिः ।
 कुतो पादोदकं साक्षात्प्रमथानुभवः कुतः ॥ ५७९।

व. 371.

हगलनिरुळ माडि, इरुळ हगल माडि;
 आचारव अनाचारव माडि,
 अनाचारव आचारव माडि;

भक्तन भविय माडि, भविय भक्तन माडि-
नुडिववर मात केळलागदु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

ये स्वयुक्त्या दिवं रात्रं रात्रिं च दिवसं पुनः ।
आचारमप्यनाचारमनाचारमथान्यथा ॥

५८०।

कुर्वन्ति भविनं भक्तं भक्तं च भविनं तथा ।
न श्रोतव्यं वचस्तेषामज्ञानां बहुभाषिणाम् ॥
विपरीतात्मबुद्धीनामिति निष्ठा महात्मनाम् ।
व. 372.

५८१।

आशेयेंब शूलद मेले वेषवेंब हेणन कुळिळरिसि
धरेय मेलुळ्ळ हिरियरु ईहिंगे सवेदरु नोडा!
आसेय मुंदिट्टुकोडु सुळिव हिरियर कंडु
हेसिकेयायित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

आशाशूले समारोप्य वेषं शवमहो भुवि ।
चरन्ति वृद्धास्तान् दृष्ट्वा बीभत्सो जायते मम ॥
व. 373.

५८२।

अंगजीविगळेल्ला अशनक्के नेर'दु
लिंगवार्तेय नुडिवरय्य.
कायजीविगळेल्ला कळवळिसि नुडिवरय्य.
मन बंद परियल्लि नुडिविरि.

गोगेश्वरनेब लिंग निमगेल्लियदो?

ग्रं.

कायोपजीविनः केचिदशनानन्दमानसाः ।
सम्भूय विकलात्मानो जल्पन्ति स्वेच्छया मिथः ॥
लिङ्गवार्तामहो क्वापि ते किं जानन्ति बालिशाः ।

५८३।

व. 374.

आदियाधार तनुगुण उळ्ळन्नक्कर समतेयेबुदेनो?
कालकल्पित उपाधियुळ्ळन्नक्कर शीलवेंबुदे भंग.
कामवेंबुदर बेंबळिय कूसिन हुसिय तानेदु तिळियदन्नक्कर,
गोगेश्वरा, निम्म नामक्के नाचदवर नानेनेबेनु?

ग्रं.

आधाराधेयसंभूतशरीरगुणदूषिताः ।

कालकल्पनया युक्ता उपाधिवशवर्तिनः ॥

५८४।

कामहस्ताश्च शिशवः शीलवन्त इति स्वयम् ।

जल्पन्ति लज्जया हीनास्तान् किमाचक्ष्महे वयम् ॥ ५८५।

व. 375.

शील शीलवेंब नीलिग वार्तेय बेळुवे

बालराळियंते आळिगोडित्तु.

हेळकेळलिल्लद वाळावळिय बरिय शब्द-- बयल होरटे !

अंगसुखिगळिगे लिंगविल्लागि,

गोगेश्वरनेब लिंगवु शीलसीमेय मीरि काडित्तु.

ग्रं.

बाला इव चरन्ति स्म शीलं केचिच्च शीलिनः ।

गर्हिता बहुजल्पाकाः स्वाङ्गभोगसुखार्थिनः ॥ ५८६।

जानन्त्येते कुतो लिङ्गं शीलसम्पादनाधिकम् ।

सीमासंबन्धरहितं भक्तिज्ञानैकगोचरम् ॥

५८७।

व. 376.

सुखविल्ल सूळेगे, पथविल्ल शीलक्के.

माडलागदु नेमव; नोडलागदु शीलव;

सत्यवेंबुदे सुशील--गोगेश्वरनेब लिंगवनरियबल्लवंगे.

ग्र.

सुखं नास्ति हि वेश्यायाः पन्थाः शीलस्य नास्ति हि ।
तस्माच्छीलं न कुर्वीत नियमं च विपर्ययम् ॥ ५८८।
सत्यमेव महाशीलमनुतिष्ठच्छिवात्मवित् ।

व. 377.

नदीजल तटाक जल कूपजलवेंबवरल्लि हिरिदु ,
हिरिदु-किरिदावुदेंबुदरियरु.

बेरे, मत्तोंदु भाषे , व्रत, नियमंगळ हिडिव
शीलसंबंधिगळु जात्यंधकरु!

निम्मनेत्त बल्लरु, गोगेश्वरा?

ग्रं.

नदीतटाककूपानां जलेश्वेतेष्वनुक्रमात् ।
इदं परमिदं किञ्चिदिदं नेत्यविवेकिनः ॥ ५८९।

पृथग्धृतं च भाषां च शीलं गृह्णन्ति केचन ।
ते जानन्ति कुतः शम्भो त्वां सत्यज्ञानलक्षणम् ॥ ५९०।

व. 378.

सृष्टिय मेलण कणिय तंदु इष्टलिंगव माडि,
अष्टतनुविन कैयल्लि कोडलु, अष्टतनु तप्पि
सृष्टिय मेले बिद्वडे, केद्वनल्ला अनाचारि एंदु मुट्टरु नोडा!
मुट्टद भेदवनु, विखंडिसिद भाववनु
भावव्रतगेडिगळु तावेत्त बल्लरु, गोगेश्वरा? Ref. ib. V. 361

वंशस्थम्.

पुरा पृथिव्यामुदभूच्छिला पुन-
लिङ्गाकृतिः सा वपुषि प्रतिष्ठिता ।

भूयः प्रमादात्पतिता निजस्थले

क एष भङ्गो नियमस्य कथ्यताम् ॥ ५९१।

वंशस्थम्.

कुतो विजानन्ति धराशरीरयो-

रभेदमेते विपरीतबुद्धयः ।

शिवात्मनोर्योगमथाङ्गलिङ्गयो-

र्निजैक्यभावं बहुभाषिणः प्रभो ॥ ५९२।

व. 379.

बाये भगवाणि, कैये इंद्रियवाणि

हाकुव तुत्तुगळेल्ला बिंदु काणिरो!

प्रथम विषयवितिरलु, गोगेश्वरा, ऐको अद्वैत?

गीतिः

वदनकरौ भगलिङ्गावन्नकब/व/लानि च शुक्लबिन्दूनि ।

प्रथमं विषयमजहतामन्यज्जहतां कुतः शिवैक्यपदम् ॥ ५९३।

व. 380.

नड़ेवरिगोदु बट्टे, मनेयोड़ेयरिगोंदु बट्टे.

नड़ेयदु नड़ेयदु हो! नड़ेगेट्टु निंदितल्ला!

गमनागमनद नुडिय बेडगिन कील

मडगिदात बल्ल, गोगेश्वरा.

गीतिः?

अतिथेर्नियमः कश्चिच्चरस्य नियमोऽन्यः^१ कथमुभयोः^२

संघटते योगः^२ कस्माच्चरस्य^{२*} चेन्नियमम् ॥ ५९४।

व. 381.

आकार निराकारंगळेंबेरडू स्वरूपंगळु :

ओदु आह्वान. ओदु विसर्जन;

ओदु व्याकुळ, ओदु निराकुळ.

उभयकुळरहित गोगेश्वरा, निम्म शरण, निश्चिंतनु.

.....

५९४. १. तत्कथमुभयोः (??)१.२* छन्दोपा.२*; कस्मात्तच्चरस्य(?).

ग्रं.

न साकारनिराकारौ न वाहानविसर्जने ।

व्याकुलाव्याकुलद्वन्द्वं न चास्ति शिवयोगिनः ॥ ५९५।

व. 382.

अप्पुविन बाविगे तुप्पद घटवो!

सप्पगे-सिहियेबेरडिल्लद रुचि.

परुष मुट्टद होनु!

कर'सद बोजगनु बेरसदे बसुरायित्त कंडेनाह!

अरिविन आप्यायन, मरहिन सुखवो!

इदनरियद कारण, मूरुलोकवळियित्तु, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

सङ्कल्पते मनसि नित्यमनःस्थितोऽपि

तत्सङ्गवर्जिततया शरणो विभाति ।

व्योमाङ्ग एष ननु राग-[विराग]हीनः

शुद्धः स्वतोऽस्य महिमानमहं किमीडे ॥ ५९६।

स्वस्मिन्सदा निवसितेन निजेश्वरेण

विश्लेषणान्वयमभूच्छिवभावयुक्तः ।

ज्ञानोदयास्तत इमां परमामवाप्य

शान्तिं तया स्वपरविस्मृतिसौख्यमाप ॥ ५९७।

व. 383.

आकाशव कप्पे नुंगिदड़े, आगळे हत्तित्तु राहु!

नोडिर', अपूर्व अतिशयव:

अंधक हावने हिडिद! इदु कारण,

लोकक्के अरुहदे नानरिदेनु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

शान्त्या गृहीतमात्मानं जीवमज्ञानमन्वगात् ।

सद्यश्चित्रमिदं पश्य संदेहात्कर्मचोदितात् ॥ ५९८।

एतद्रहस्यमस्माभिर्ज्ञानमन्यैर्न किञ्चन ।

व. 384.

अग्निय सुडुवल्लि उदकव तोळेवल्लि वायुव मेष्टि

आकाशव हिडिवल्लि, योगद होलब नीनेत्त बल्लै?

कदळिय बनव निन्नल्लि नी तिळिदु नोडु.

मदमत्सर बेड. होदकुळिगोळबेड.

गोगेश्वरनेंब लिंग कल्पितवल्ल, निल्लो!

ग्रं.

दग्धाहंङ्कारमात्मीयं मनःप्रक्षाल्य केनचित् ।

आक्रम्य प्राणमात्मानं यो गृह्णाति स योगवित् ॥ ५९९।

अज्ञात्त्वैवं महायोगमात्मस्थं कदलीवनम् ।

कामक्रोधादिभिर्जुष्टमविविच्यात्मविद्यया ॥ ६००।

निर्विकल्पपदं शम्भोः प्रयातुं शक्यते कथम् ।

व. 385.

आदिय शरणन मदुवेय माडलु युगजुगदवर'ल्ला

निब्बण होदरु. होद निब्बणिगरु मरळरु

मदवणिगन सुद्धियनरियलुबारदु. हंदरवळियदु.

हसे मुन्नलुडुगदु. बंद बंदवर'ल्ला मिंदुंडु होदरु.

इदरंतुवनरियदे जगवेल्ल बरडायित्तु.

गोगेश्वरनेंब शब्दवनोळकोड महांत बयलु!

ग्रं.

आत्मैश्वरैकतां कर्तुं सर्वे निर्वाणमाप्नुयुः ।

पुरातना महात्मानः पुनरावृत्तिवर्जिताः ॥ ६०१।

ग्रं.

अथात्मनोऽभेदवार्ता न विज्ञाता विचारणे ।

अपि नष्टे प्रपञ्चेऽस्मिन् स्थिते देहेऽपि किं पुनः ॥६०२॥

अन्ये विमोहिताः केचित्संसारे भोगकाङ्क्षिणः ।

भुक्त्वा भुक्त्वा गता भोगानावर्तन्ते मुहुर्मुहुः ॥ ६०३॥

इति वेत्ति महान् कश्चिन्निश्शब्दब्रह्मविद्वरः ।

व. 386.

आदियल्लि शिवदारव कंडे.

बीदियल्लि बिद्द सेज्जेय कंडे.

प्राणलिंगव बच्चिट्टुकाडेनु.

कायवळिदु जीव निम्मल्लिगे बंदडे

एन्निंद व्रतगेडिगळिल्ल, गोगेश्वरा.

ग्रं.

समस्तवस्तुविज्ञानात्प्रागेव ज्ञानमैश्वरम् ।

लब्धं खलु तदेव स्याच्छिवसूत्रमखण्डितम् ॥ ६०४॥

ततो विमृश्यता दृष्टं शिववासकरण्डकम् ।

हृदब्जधारा षट्चक्रविद्यां निपतितां मया ॥ ६०५॥

इन्द्रवज्रा.

ज्ञानेन सूत्रेण शिवाभिधेन

निधाय हृत्पद्मकरण्डवासी ।

प्राणाख्यलिङ्गं परिमार्जितं त-

द्व्रजामि शम्भो वपुषा सह त्वाम् ॥ ६०६॥

ग्रं.

अन्यथाचिद्व्रतभ्रष्टो मत्तो नैवास्ति कश्चन । ६०७॥

व. 387.

आगदंते आदेनु. जगदागुहोग कंडु बल्लेनागि.

ओल्लेनु. जग निल्लदु --कंडय्या.

माडि माडि केडिसदिरा; नी नाडिंगे मरुळागदिरा.

बेडुवुदु, गोगेश्वरा, निराळवनेन्नल्लि.

ग्रं.

अजात इव जातोऽस्मि [न] ज्ञाताविव कुत्रचित् ।

लोकस्योत्पत्तिसंसारौ ज्ञातौ दृष्टौ मयैव तु ॥ ६०८।

तस्मादेतत्परित्यक्तमनित्यं सकलं जगत् ।

मा नाशय जगच्छम्भो कृत्वा कृत्वाभिमानतः ॥ ६०९।

कर्तृत्वभ्रान्तिमोहेन किमिदं मोहितं त्वया ।

नास्ति चेद्विरतिस्तस्मिन् दास्यामि वृणु मां प्रभो ॥ ६१०।

व. 388.

आडाडबंद कोडग हंदरवनेरितल्ला!

नोडबंदवर कण्णेल्ल ओड़ेदवु.

बेण्णेय तिंदवर हल्लेल्ला होदवु;

इदेनु सोजिगवो, गोगेवरा!

ग्रं.

प्रत्यक्षेऽपि परे ब्रह्मण्यहो चेतः सुचञ्चलम् ।

अप्रत्यक्षमचिच्चक्रं प्रपञ्चमधिगच्छति ॥ ६११।

तेन परिदिदृक्षूणां दर्शनं भिन्नतां गतम् ।

तस्मात्संसारविषयनवनीतादने रतिः ॥ ६१२।

जाता तेषां ततो भग्नं विवेकदशनं नृणाम् ।

व. 389.

अग्नि मुट्टलु तृण भस्मवादुदनेल्लरु बल्लरु.
 तृणदोळ्ळे अग्नि उंटेंबुद तिळिदु नोडिरे.
 अग्नि जलव नुंगित्तु; जल अग्निय नुंगित्तु.
 पृथ्वि एल्लव नुंगित्तु;
 आकाशवनेय्दे नुंगित्तु.
 अरिदेनेब जडरु नीवु तिळिदु नोडिरे.
 तिळिय बल्लडे:
 गोगेश्वरन निलवु ताने.

स्रग्धरा.

लिङ्गस्पृष्टं वपुः शुद्ध्यति बहिरिति सर्वेऽपि जानन्ति साक्षा-
 ल्लिङ्गं तस्मिन्वपुष्यास्त इति न विमृशन्त्येव तेष्व्वात्मदृष्ट्या।
 अन्योन्यग्रस्तचेतोऽहमुभयसदसद्वस्तु देहादिसर्वम्
 यस्मिल्लीनं परे ब्रह्मणि तदिदमहो विद्धि लिङ्गं शिवस्य ॥

६१३।

व. 390.

आदियाधार उळ्ळन्नक्कर उपचार.
 एरडू ओंदादडे शिवाचार.
 आ शिवाचार सयवादडे ब्रह्माचार.
 गोगेश्वरननरिदडे अनाचार.

ग्रं.

देहदेहिद्वयोर्भावो यावदस्ति विशेषतः ।
 तावदेवोपचारः स्यादथ शृणु ययोस्तयोः ॥
 भावाभावे शिवाचारः स्वयमेवोपपद्यते ।

६१४।

शिवाचारे स्वतःसिद्धे ब्रह्माचारोऽवगम्यते ॥
 ततः सुविदिते ब्रह्मण्यनाचारोऽवशिष्यते ।

६१५।

व. 391.

“ऐवर सङ्गदिंदा बंदे नोडय्या.” [..°दा(आ)- sic]

ऐवर सङ्गदिंद निंदे नोडय्या.

ऐवरु तम्म तम्म बट्टेयल्लि होदरु.

नानोब्बने निस्संगियागि उळिदेनल्ला!

गोगेश्वरनेंब नित्यनिरंजन-- रूपिल्लदघन-व कंडेनय्य.

ग्रं.

पञ्चानामिह भूतानां सङ्गादेवागतोऽस्म्यहम् ।

स्थितोऽस्मि पुनरेषां सङ्गेऽस्मिन्नेव सन्ततम् ॥ ६१६।

पश्चादेतान् जगुः स्वस्वपदवीं सङ्गहानतः ।

असङ्ग एक एवाहमवशिष्ये स्वरूपदृक् ॥ ६१७।

व. 392.

केंडद मळे कर'वल्लि उदकवागिरबेकु.

जलप्रलयवादल्लि वायुविनंतिरबेकु.

महाप्रलयवादल्लि आकाशदंतिरबेकु.

जगत्प्रलयवादल्लि तन्न ता बिडबेकु.

गोगेश्वरनेंब लिंग तानागबेकु.

ग्रं.

अङ्गारवर्षसम्पाते यथा तोयं न दह्यते ।

न मज्जति यथा वायुरेकार्णवजलान्तरे ॥ ६१८।

महाभूतोपसंहारे यथाकाशो न हन्यते ।

तथैव जगति प्राप्ते प्रलये न विनश्यति ॥ ६१९।

स्वेच्छादृतशरीरोऽयं शिवैकशरणो महान् ।

व. 393.

तलेयिल्लदट्टे जगव नुंगित्तु.

अट्टेयिल्लद तले आकाशव नुंगित्तु.

अट्टे बेरे, तले बेरादर' मन संचलिसुत्तिदत्तु.

अट्टेयनू तलेयनू बयलु नुंगिदर',

आनु नुंगिदेनु गोगेश्वरनिल्लदंते!

ग्रं.

आवृतं क्रियया ज्ञानहीनया सकलं जगत् ।

आत्मक्रियाविहीनेन ज्ञानेन स्वयमावृतम् ॥ ६२०।

ज्ञानहीनक्रिया व्यर्था व्यर्थं च ज्ञानमक्रियम् ।

ज्ञानक्रियापृथग्भावे परिणामो न चेतसः ॥

तस्माज्ज्ञानक्रियायोगो योग एव न चावरः । ६२१।

ज्ञानक्रियात्मिकामर्चा माददाति शिवः स्वयम् ।

तदादानात्प्रसन्नोऽयमात्मन्येव विलीयते ॥ ६२२।

व. 394.

तप्पि नोडिदडे, मनदल्लि अच्चोत्तिदंतिदित्तु.

इप्पेडेय विचारिसि नोडिदडे इल्लदंतायित्तु.

लेप्पद जलद पादाघातदंते कर्तृत्ववेल्लियदो गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका .

आलोकिते यदि बहिःकरणप्रसङ्गे

यस्मिन्नवश्यवगतं निजतत्त्वरूपम् ।

तत्रावलोकितमुखे स्थितमात्मलीन-

मात्मैव चित्रपटसिन्धुरिवोपतस्थे ॥ ६२३।

व. 395.

तलेयिल्लद मृग ओडलिल्लदे आहारव कोडित्तु.
हज्जेयिल्लदे हरियित्तु. अद शुद्धिय माडहोदातनिन्नु मरळनु.
वेज्जविल्लद मणिय दारविल्लदे पवणिसुव,
गोगेश्वरा, निम्म शरणन परिय नोडा!

ग्रं.

अनहंत्वशिराः काचिन्ममत्वमुदरं विनाऽभ्यवजहार ।
भक्तिर्नाम मृगी या धर्माधर्मानुरूपपदशून्या ॥ ६२४।

धावति तामनुयातश्च पुरागतिवर्जितो मृगयुरेकः ।
अच्छिद्रात्मज्ञानानुगुणमणिभूषाविभूषणः शरणः ॥ ६२५।

व. 396.

तलेयलहुं बुदनोलेयलहुं बरु. ओलेयलुळुद, होट्टेयलुं बैसक्कर
होगे घनवायित्तु. इद कंडु हेसि बिट्टेनु गोगेश्वरा.

शा.वि.

मस्तस्थामृतमन्नमत्तुमविवेकोऽयं जनो बाह्यत-
श्चुल्यामन्नमहो पचत्यदनकाङ्क्षी यत्तदन्नं पुनः ।
पक्त्वा कुक्षिघटे मुखेऽभ्यवहरन्भूयो वृथा क्लिश्यति
प्रायेणैतदहं विलोक्य सकलं तत्त्यज्यः बीभत्सकः ॥ ६२६।

व. 397.

ध्यानसूतक, मौनसूतक, जपसूतक, अनुष्ठानसूतक,
गोगेश्वरनेंब लिंगवनरिद बळिक, सूतक हिंगित्तुः यथास्वेच्छे.

ग्रं.

ध्यानमौनतपोयज्ञजपानुष्ठानसूतकम्
सर्वं त्यक्त्वा शिवज्ञानी स्वेच्छाचारो वसेत्सुखी ॥ ६२७।

.....

६२६ --§ ' त्यक्त्वा' इति भाव्यम्'

व. 398.

नारि हरियित्तु, बिल्लु मुरियित्तु, अंबेन माडुवुदु?
एले एले, नोडिरण्णाः होत्तु होयित्तु, नेम नीरडसित्तु.
ऐनु कारण हेळा, गोगेश्वरा?

ग्रं.

मौर्वी मायामयी छिन्ना जीवभावमयं धनुः ।

त्रुटितं किं करोत्येष पश्चाज्ज्ञानमयः शरः ॥ ६२८।

तस्माज्ज्ञानैकनिष्ठस्य कृतकृत्यस्य योगिनः ।

न कालो नापि नियमो न कर्तव्यं च किं पुनः ॥ ६२९।

व. 399.

हिडिव कैय मेले कत्तलेयय्य; नोडुव कंगळ मेले कत्तलेयय्य;

नेनेव मनद मेले कत्तलेयय्य;

कत्तलेयेबुदु इत्तलेयय्य; *गोगेश्वरनेबुदु अत्तलेयय्य.

वंशस्थम्.

करस्थलस्योपरि लोचनाग्रतः

प्रगाढमन्धंतम एव दृश्यते ।

तमःपरस्तादुदितं यदद्वयं

स्वयंप्रभं लिङ्गमवेदितं यदि ॥

६३०।

व. 400. “एडद कैयलौदु मायव हिडिदुकोडु”

< 4

शा.वि.

मायां वामकरेण सम्प्रति गृहीत्वा नैव गाढं मन-

स्संसारं च तयोर्बहिः सुखतरं क्रीडामहे स्वेच्छया ।

मायाभाववतः क्रिया फलवती संसार एवाणिमा-

द्यष्टैश्वर्यपदं तदीश बिभिमः स्प्रष्टुं भवन्तं वयम् ॥ ६३१।

.....

*गोगेश्वर, निम्म निलवु अत्तलेयय्य(पा.'ऐको'ताडप्रति, पत्रसं ११०).

व. 401.

किच्चिगे मै हुगुलु हुट्टितु. उदक्क्के चळियागि,
स्फटिकद गिरियल्लि हण्णु हुट्टितु.

अट्टित्तोंदु तले आ हण्णनेय्दे नुंगित्तु.

हेंडतियिल्लद गंडंगे आरु मानिसमक्कलु.

अखंडित गोगेश्वरा, अहा निराळुरे!

ग्रं.

मनोऽहङ्कारयोर्भक्तिज्ञानाभ्यामुपदिष्टयोः ।

ममताऽहन्तयोः पश्चादभाव उपपद्यते ॥ ६३२।

अभावादेतयोरात्मा शुद्धस्फटिकनिर्मलः ।

जातः[†]स्तस्मिन् चरितार्थप्राणवस्तुत्रयं स्वतः ॥ ६३३।

परिपक्वमभूतत्तु स्वीचकार य एव सः ।

एकमूर्तिस्त्रिवदनो गुरुलिङ्गचरान्वयात् ॥ ६३४।

ग्रं.

अथ तस्यात्मनो माया नाशमाप यतस्ततः ।

भक्तादिषट्स्थलोत्पत्तिरासील्लिङ्गाङ्गयोगिना ॥ ६३५।

तयाऽखण्डाऽद्वयानन्दपरिपूर्णः स्वयं बभौ ।

व. 402.

प्राणलिङ्ग परा-प/-त्प^१/रवेंदरिदु

अणुरेणुतृणकाष्ठदोळगे कूडि

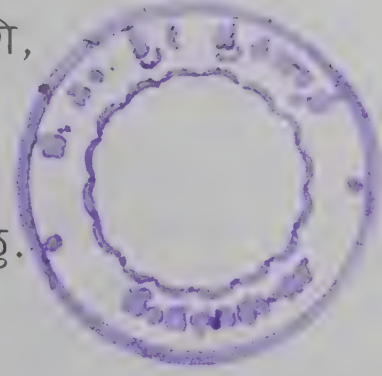
परिपूर्ण सदाशिवनेंदरिदु--इंतु क्षणवेदि अंतरंगव वेदिसल्केः

अगणित अक्षेश्वर तानेंदरिदु,

प्रणवप्रभेय मेलण परंज्योति तानेंदरिद कारण,

..... गोगेश्वरा, निम्म शरणनुपमातीतनु.

६३३ † --'स्मिंश्च-' इति भाव्यम् । व. 402. ^१ (owrt).

ग्रं.

अणोरल्पतरं यत्तन्महतोऽपि महत्तरम् -¹ ।

परिपूर्णमनाद्यन्तं प्राणलिङ्गं परात्परम् ॥

६३६।

प्रणवस्य शिखाग्रे तु भावज्योतिरनुत्तमम् ।

विदित्वात्मतयैवास्ति शरणोऽनुपमः सुखी ॥

६३७।

व. 403.

इंदु साव हेंडतिगे नाळे साव ^१गंड नोडव्वा ^२!

घळिगे घळिगेगे मगवु हुट्टि कैगे-बायगे बंदितव्वा.

अरिवु- कुरुहनु मरवे नुंगित्तु; गोगेश्वरनुळिदनव्वा.

गीति:

माया प्रियमाणाद्य श्रो प्रियमाणः पञ्चभूतात्मा ।

तयोरपत्यं क्षणिकं विद्याविद्यात्मकं च प्रियमाणम् ॥ ६३८।

मृते सदारतनये भूतात्मनियतक्रिये ।

शिव एवावशिष्येत किमन्यदवशिष्यते ॥

६३९।

व. 404.

वायु निद्देगेय्दडे आकाश जोगुळवाडित्तु.

बयलु बळलिदेनेंदडे निराळ मोलेगोडित्तु.

आकाशवडगित्तु, जोगुळ निंदित्तु:

गोगेश्वरनैदाने इल्लदंते.

शा. वि.

६४०।

प्राणायामबलेन सुप्तमनिलं कृत्वा शरीरस्थितम्

गायन्योगसमाहितेन मधुरालापेन तं बोधयेत् ।

श्रान्तिं तद्विजयोद्धतामपनयेन्नन्दामृतेनात्मना

किं भूयः शिव एव भाति न विभातीव स्वयं स्वात्मनि ॥

व. 405.

पृथ्वि जडवेदरिदवंगे स्थावरादिगळल्लि एरुगलेकय्य?

अप्पु जडवेदरिदवंगे तीर्थस्थानंगळल्लि अतिशयवेकय्य?

तेज जडवेदरिदवंगे होम समाधिगळेकय्य?

वायु जडवेदरिदवंगे ध्यान मौनंगळ हिडियलेकय्य?

आकाश जडवेदरिदवंगे मंत्रारूढि ऐकय्य?

इनितु जडवेदरिदवंगे विधिकिंकरते इल्लवय्यः

गोगेश्वरनेंब निजवु इदु-‘तान्’ एंदरिद महात्मंगे.

ग्रं.

जडा पृथ्वी जडाश्चापो जडो वह्निर्जडो मरुत् ।

जड आकाश इत्येवं जानतः परयोगिनः ॥ ६४१।

क्रमात्क्षेत्रे च तीर्थे च होमध्यानजपादिषु ।

तत्तत्सम्बन्धकृत्येषु भौतिकेषु जडात्मसु ॥ ६४२।

नास्ति श्रद्धा विशेषेण विधिकिंकरतापि च ।

स्वरूपज्ञाननिष्ठस्य शरणस्य महात्मनः ॥ ६४३।

व. 406.

आदिपुर, वेदपुर. हिमपुर, खंडित, अखंडित शिवशिवा !

गगनव मन नुंगित्तु. आदि वेदव नुंगि,

वेद स्वयंभुव नुंगि, कालकर्म हिंगित्तु,

गोगेश्वरा, निम्म शरणंगे.

ग्रं.

आदिपुरं वेदपुरं हिमपुरमित्यत्र गोपितं [वपुषि] ।

कारणसूक्ष्मस्थूलमित्युपदिश्यते क्रमाद्गुरुभिः ॥ ६४४।

आवृत्यैतत्त्रितयं मनसा खं वचो वपुः करणम् ।

अन्तःकृत्वाखण्डाद्वयपरिपूर्णं विभाति शिवलिङ्गम् ॥६४५।

गीतिः

तस्मात्कालत्रितयं कर्मत्रयमप्यमुष्य शरणस्य ।

प्राहुरसंगतमित्येवाचार्याः कालकर्मरहितस्य ॥

६४६।

व. 407.

परुषक्के बेलैयिल्ल, प्राणक्के निर्माल्यविल्ल.

रुचिगे एंजलिल्ल, सुखक्के अरोचकविल्ल.

गोगेश्वरा, निम्म शरणगे भवविल्ल, बंधनविल्ल.

इन्द्रवंशा.

पर्षस्य नैवार्घ्यमरोचको गुणः

सौख्यस्य न प्राणसमर्चनस्य च ।

निर्माल्यता नास्ति रसस्य कुत्रचि-

न्नोच्छिष्टभावो न भवः शिवात्मनः ॥

६४७।

व. 408.

आडुताडुत बंद कोडग

जपव माडुव तवसिय नुंगित्तल्ला!

बेड बेडैदित्तु मुंदण केरिय मोलनोदु.

मुंदण मोलन, हिंदण कोडगव

कंबळि नुंगित्तु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

कपिर्मनः शशः श्रोत्रं कम्बलश्चक्षुरुच्यते।

श्रुत्या श्रोत्रप्रवेशिन्या गुरूक्त्या च फलं पुनः ॥

६४८।

जक्षित्यात्मानमप्येनं तपोजपपरायणम् ।

प्रबोध्य सुस्थिरीकृत्य पश्चादात्मन्यवस्थितम् ॥

६४९।

शिवं विलोकयेत्प्राज्ञश्चक्षुषा ज्ञानगर्भिणा ।

विलोक्य परया भक्त्या तादात्म्यसुखमाप्नुयात् ॥ ६५०।

व. 409.

परतत्त्वदोळगिरबल्लङ्गे उणलागदु, उणदिरलागदु;
एल्लर संगदल्लिरलागदु, मत्ते ओब्बने इरलागदु.
तायि सत्त अरुदिंगळिगे ता हुट्टिद मूल : गोगेश्वर.
ग्रं.

तस्मिन्नेव परे तत्त्वे निष्ठस्य परयोगिनः ।

न विधिर्न निषेधश्च संगतासंगतद्वयोः ॥

६५१।

भोज्याभोज्यद्वयोश्चापि न ग्राह्यं त्याज्यमप्यथ ।

माया माता मृता तस्यां मृतायामुदभूच्चिरात् ॥

६५२।

बोधरूपः शिशुः साक्षात्परतत्त्वाह्वयः स्वयम् ।

व. 410.

आकाशव नुंगिद सर्पन फणामणियोळगण कप्पे

वायुवनलन संचव नुंगित्तदेनो!

रूहिल्लद तलेगे मोले मूरायित्त कंडे.

उंडाडुव शिशुविन कैय्यल्लि

माणिकदारतिय कंडे. कायविल्लद हेणन वायुविल्लदे

जवनेळदोय्दनेब वायक्के वायवनेनेबे गोगेश्वरा!

रथोद्धता.

शब्दजालमवगृह्य तिष्ठतः शास्त्रनामतमसः शिखाग्रतः ।

भाति चिद्धनतरःप्रभामयम् ज्ञानरत्नमथ पृच्छ वच्मि यत् ।

॥ ६५३।

तत्प्रभापटलमध्यगाऽपरा

शान्तिरग्रसदहंकृतेर्गतिम् ।

प्राकृतिं त्रिगुणलक्षणामहो

प्राणधर्ममपि तेन हेतुना ॥

६५४।

रथोद्धता.

स्वेच्छया विहरतः शिवात्मन-

श्चेतनस्य यदचेतनात्मकम् ।

देहपूर्वकमसत्यसंकुलं

कालकर्मकृतकं न विद्यते ॥

६५५।

व. 411.

नीरोळगण ज्योति मेरुव नुंगितु.

दूरद धातु सारायदोळडगितु.

पुरदोळगैवर शिरवरिदु परिमळदोकुळियाडित्त कंडे.

सारिर्द ब्रह्मनोलग हरयित्तु.

घोर रुद्रन दळ मुरियित्तु, गोगेश्वरा.

वंशस्थम्.

मनोमयज्योतिषि संविदात्मनि

भ्रमो विलीनः खलु जीवभावगः ।

न नाशमूलेन समं हि संसृतिः

शृणु प्रवक्ष्यामि शरीरमध्यतः ॥

६५६।

इन्द्रवज्रा.

पञ्चेन्द्रियाणां विषयाः प्रणाशाः

सद्वासनैव प्रसृता समन्तात् ।

वाचो निवृत्तास्त्रुटिता विकाराः

षड्भावषड्वर्गषडूर्मिजाताः ॥

६५७।

व. 412.

पंचीकृतवेंब पट्टणदोळगे ईरैदु केरि,

नाल्कैदु वीथियल्लि हाव कंडे.

हिंडुगट्टि आडुव मदगजव कंडे.

केसरिय कंडु मन बेदरित्तु नोडा!

मूवररसिंगे इप्पत्तैदु परिवार. अंजलंज बेळगायित्तु, गोगेश्वरा.

इन्द्रवंशा.

स्वप्नप्रपञ्चे प्रतिभासवन्मया

दृष्टाः शरीरे दशवायुसंचये।

नाडीभिराभिर्नवभिः प्रसारिते

जीवत्रये तात्त्विकपञ्चविंशके ॥

६५८।

इन्द्रवज्रा.

अष्टादशप्राकृतदोषवर्गा

भावाश्च संसारविकारभाजः ।

भीत्या यया स्वानुभवप्रबोधात्

प्रोन्मीलिताक्षेण न कोऽपि दृष्टः ॥

६५९।

व. 413.

बंद बट्टेय निंदु नोडलोल्ले, कंद!

कंद अदेनु सोजिगवो!

बिंदु छंदवल्ल.

बंद परियनु गोगेश्वर बल्ल, कंदा!

ग्रं.

उत्तरे शिवमार्गेऽस्मिन् गच्छन् भक्तो महामनः ।

पन्थानमागतं पूर्वमहो संसारगोचरम् ॥

६६०।

पुनर्निवृत्य नायाति न तिष्ठति न पश्यति ।

क्वचित्कदाचिदित्येषा निष्ठा शैवी पुरातनी ॥

६६१।

व. 414.

भित्ति मूरर मेले चित्र बर'यित्तु.

प्रथम भित्तिय चित्र चित्रदंतिदित्तु;

एरडने भित्तिय चित्र होगुत्त बरुत्तिदित्तु;

मूरनेय भित्तिय चित्र होयित्तु,

मरळि बारदु; गोगेवरा, निम्म शरण त्रिविधदिंदत्तले.

ग्रं.

भित्तिभूते त्रितत्त्वेऽस्मिन् गुरुलिङ्गचरात्मके ।
चित्रभूता विचित्रेयं भक्तिः त्रिविधरूपिणी ॥ ६६२।

चित्रकृद्भक्तिकर्ता स पुरुषः परमार्थतः ।
गुरुभक्तिकरः साक्षाद्गुरुवद्भुवि तिष्ठति ॥ ६६३।

लिङ्गभक्तिकरो याति चायाति फलकाङ्क्षया ।
चरभक्तिकरो याति निरीहः परमं पदम् ॥ ६६४।
नायाति पुनरेतस्मात्तृतीयाच्छरणः परः ।

व. 415.

तोऽरवारद ठाविनल्लि ओदु होंबण्ण सुळियित्तु.
सोऽहं सोऽहं एंदुदु ब्रह्मवु.
मुट्टियू मुट्टद ब्रह्मव नेट्टने मुंदरिदे.
कट्टळैयिल्लद इरवु, गोगेश्वर, निम्म निलवु!

ग्रं.

वर्णातीते परे व्योम्नि ब्रह्मरंध्रमहास्थले ।
हिरण्यमये परे कोशे विचरं ब्रह्मनिष्कलम् ॥ ६६५।

सच्चिदानन्दसंपूर्णमस्पृष्टस्पृष्टवैभवम् ।
सोऽहं पदं स्वसंवेद्यमात्मतत्त्वस्थमद्वयम् ॥ ६६६।

ग्रं.

शिवतत्त्वं परं ज्योतिर्लिङ्गमाद्यन्तवर्जितम् ।
उत्तरोत्तरभूतानामुत्तरस्थं विभाति यत् ॥ ६६७।

तत्संयोगसुखं वेद यः स्वानुभवमानतः ।
सोऽश्नुते सकलान् कामान्विपश्चिद्ब्रह्मणा सह ॥ ६६८।

व. 416. “नाददंतुटल्ल बिंदु बिंदुविनंतुटल्ल” < ॐ 5

गीतिः

नादाद्विन्दुर्बिन्दोर्नादस्ताभ्यां परं मनस्तेभ्यः ।

त्रिभ्यः पुरुषः पर इत्यवैति ह्य[न]सूयमेव शिवयोगी ॥६६९॥

इन्द्रवज्रा.

अन्योन्यसापेक्षतया विजाति-

प्राणश्च देहश्च मनश्च खानि।

तेभ्यः परोऽसौ निरपेक्ष आस्ते

देवः पुमानित्युपदिष्टमार्यैः ॥

६७०।

व. 417.

एडद कैयल्लि लिंगव हिडिदुकोडु

बलद कैयल्लि स्पर्शनव माडि,

तोरिदवन सत्यवेनो? भव भवदल्लि बह कर्मिय नानेनेबे?

सत्यवेनवदिर, मिथ्यवेनवदिर?

हिडिव कैयि ‘ताने’ एंदरियरागि, गोगेश्वरलिंग बेरगादनु.

शा.वि.

लिङ्गं वामकरे निधाय बहिरन्येन स्पृशन् दर्शय-

न्नात्मज्ञानविहीन एष गुरुरित्येवं स्वयं मन्यते ।

यल्लिङ्गं भगवत्तरं श्रुतिरयं मोहस्थ इत्यब्रवी-

त्तल्लिङ्गं स्वयमेव नान्य इति यो जानाति सोऽयं गुरुः ॥

व. 418.

६७१।

अंगद मेले लिंगवुळ्ळातन भक्तनेबरु.

अंगद मेले लिंगविल्लदवन

भवियेबरु. अंगदोळगे बेरसिप्प लिंगद होलबनरियदे,

लिंगविल्लदे ओंदु क्षण ओंदंग सुळिदुदुंटे, जगदोळगे?
 अंगदोळगण लिंगवनु हिंगिदवरिगे भवमालेयुंदु;
 हिंगदवरिगे भवमालेयिल्ल, गोगेश्वरा.

इन्द्रवज्रा.

अङ्गोपरि स्थापितलिङ्गमाहुः

भक्तं तदन्यं भविनं न जाने ।

12964

लोकेऽस्ति किं लिङ्गविहीनमङ्गं

लिङ्गाङ्गसङ्गं शिव एव वेत्ति ॥

६७२।

ग्रं.

अङ्गलिङ्गपरिज्ञानी अङ्गलिङ्गैक्यतत्परः ।

अङ्गलिङ्गार्चनः साक्षाद्भक्तः स खलु ते नरः ॥ ६७३।

व. 419.

बित्तदे बेळेयदे, तुंबिद राशिय कंडल्लि
 सुखियागि निंदवरारो!

इद हेळलु बारदु. केळलुबारदु, गोगेश्वरा,

निम्म शरणनु लच्चणवळियदे राशियनळेदनु.

मालिनी.

न विपरिणमते नावाप्यते ब्रह्मबीजं

स्फुरति विमलपूर्णानन्दराशिस्तथा हि ।

यमिह वपुषि दृष्ट्वा स्वानुभूतैकमानं

व्रजति परशिवैक्यं सौख्यमेवात्मनिष्ठम् ॥६७४।

व. 420.

मायद मंजिन संग्रहद घटाघटितरेल्लरू.

कुंजरन पंजरदल्लि संजीवितरागिप्परू.

एंजलनुंडुंडु बंदु अंजदे नुडिवरु. रंजनेगोळगप्पुदे?

आगरद संचवनरियरु. रंजकनू अल्ल, भुंजकनू अल्ल
गोगेश्वरा, निम्म शरण संजीवनरहितनु.

उपजातिः

मायागृहीताश्च महामहान्तो

मदोद्धताः पण्डितमानिनश्च ।

संसारिकोच्छिष्टरसैकलोला

भीत्या विहीनाः परमार्थमाहुः ॥

६७५।

ग्रं.

तेषां नैवास्ति विज्ञानं पारमार्थिकमुत्तमम् ।

इतीयं शाश्वती निष्ठा शरणानां महात्मनाम् ॥ ६७६।

व. 421.

इद्दुद हेळलिल्ल, इल्लदुद तोरिसलिल्ल.

होद्विद आश्रमवनेनें बेनु!

शिवने! भद्रकालिय बसुरोळगिर्द बाविय सर्पनु

सिद्धरसद घुटिकेय नुंगि एद्दाडित्तु नोडा!

हद्दिन हेडेयल्लि माणिकविद्दिहुदु, इल्लवेब

एद्दु हेळुव कनसु तानल्ल गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

न ब्रूयात्सत्सदित्यप्यसदसदिति नो दर्शयेद्यत्तथापि

व्याचक्षेऽ[हं] शृणुष्वश्रयविषयमहो सिद्धविद्याधराणाम् ।

सिद्धिं च ग्रासमायाजठरपिठरतृष्णास्य संसारसङ्ग-

स्सोऽयं स्वप्नप्रदृष्टानृतगरुडफणारत्नवत्क्थ्यते हि ॥ ६७७।

व. 422.

इरुळ नुंगित्तु, इरुळिल्ल; हगल नुंगित्तु हगलिल्ल.

अरिव नुंगित्तु, अरिविल्ल; मरह नुंगित्तु, मरहिल्ल;

कायव नुंगित्तु, कायविल्ल; जीवव नुंगित्तु जीवविल्ल;

इवेल्लव नुंगित्तु, इदेनय्या, साव नुंगदु, गोगेश्वर.

वसन्ततिलका.

रात्रिर्दिनं य[दु]दयास्तमयौ च कर्म

कालश्च नित्यनियमौ स्मृतिविस्मृती च ।

प्राणः शरीरमपि नेतिमुखे निरस्तं

सर्वं किमेतदनिराशि न मृत्यु-[‡-रात्त्ये] ॥ ६७८।

व. 423.

इहलोक परलोक तानिद्वल्लि, गगन मेरुमंदिर तानिद्वल्लि,
नित्य निरंजनतत्त्व तानिद्वल्लि.उत्तरोत्तर छत्रवलय तानिद्वल्लि.

चंद्रसूर्य तारामंडल तानिद्वल्लि.

अंतर महदंतर तानिद्वल्लि. स्वतंत्र गोगेश्वरलिंग तानिद्वल्लि.

स्वस्मिन्नेव स्थिते सत्यखिलभुवनमामुष्मिकं चैहिकं च
घौरादित्येन्दुतारागणपरिषद दिङ्मण्डलं दैवतं च ।

क्षेत्रं तीर्थं च रत्नाकरवलयमहामेरुकैलासपूर्वं

सर्वं चोक्तैः किमेतैर्बहुभिरथ शिवाद्यन्तमेतत्समस्तम् ॥६७९।

व. 424.

रुद्रनेंबातनोब्ब गणेश्वरनु. भद्रनेंबातनोब्ब गणेश्वरनु.

शंकरनेंबातनोब्ब गणेश्वरनु. शशिधरनेंबातनोब्ब

गणेश्वरनु. पृथ्विये पीठ, आकाशवे लिंग; अंतहनोब्ब

गणेश्वरनु. बल्लाळन वधुव बेडिदातनोब्ब गणेश्वरनु.

सिरियाळन मगन बेडिदातनोब्ब गणेश्वरनु.

कामदहनव माडिदातनोब्ब गणेश्वरनु.

ब्रह्मकपाल विष्णुकंकाळवनिक्कि आडुवल्लि

नीलकंठनेंबातनोब्ब गणेश्वरनु-- इवरल्लरू

एम्म गोगेश्वरलिंगदोळडिप्परु.

६७८ ‡ ' ' ..°रान्त्यु' मू. लि.पा. '°रान्त्ये'ori.owrt--PG.ms.

शालिनी.

रुद्रो भद्रः शंकरश्चन्द्रमौलि-

नीलग्रीवः कामहेत्येवमाद्याः ।

नानालीलातत्परा ये गणेशा-

स्ते सर्वेऽमी लिङ्गलीना वसन्ति ॥

६८०।

व. 425.

उंडे नुट्टे नेंब संदेह निनगेकय्य?

उंबुदे अग्नि; उडुवुदे पृथ्वि.

नीनेंदु उंडे, नानेंदु कंडे?

उण्णदे उडदे होगेय कैय्यल्लि

सत्तेनेंब अंजिके बेड; अंजदिरु गोगेश्वरा,

निनगाव नाचिकेयू इल्ल.

ग्रं.

आपश्च पृथिवी चान्नमत्तारौ वह्निमारुतौ ।

अवकाशोऽयमाकाशः पुंसा किं नाम भुज्यते ॥ ६८१।

अत्त्यन्नं जाठरो वह्निः सप्राणो नाग्नि साक्ष्यहं ।

इति भावयतः पुंसः उपवासः सदा न किम् ॥ ६८२।

ग्रं.

इन्द्रियैरजितैर्नग्नो दुकूलैरपि संवृतः ।

तैरेव संवृते गुप्ते न वस्त्रं कारणं स्मृतम् ॥ ६८३।

अतो दुकूलसंवीतलज्जं देहेन्द्रियादिकम् ।

नाहं वस्त्रपरीधान इत्येवं ज्ञानतः सतः ॥ ६८४।

देहेन्द्रियादिकादस्माद्व्यतिरिक्तस्य साक्षिणः ।

केवलस्याहियः पुंसो नग्नभावः सदा न किम् ॥ ६८५।

व. 426.

ऊरोळगण किच्चु काननदल्लि उरियित्तु.

काननद किच्चु बंदु ऊरोळगे उरियित्तु.

आलिसिरो, आलिसिरो नाल्कु दिक्किन बेगेय!

आ भूभूकारन दृष्टि मुट्टिदर' अट्टे सहस्रवाडित्तु.

लेक्कविल्लद मरण मडियित्तु, गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

देहेऽस्मिन् ग्रामसंज्ञे ज्वलति हुतवहो जाठरो नाम सोऽयं

तृप्तस्तेनापि भूयोज्वलति मदनतापाह्वयो यः स्वयं हि।

संसारासारसङ्गव्यसनविषयकान्तारमध्ये तदस्मि-

न्मृत्युरस्मीन्द्रियाख्या विकरणरणरङ्गे कबन्धाः समन्तात्

व. 427.

॥६८६॥

सटे दिटवादल्लि मुट्टि मुट्टदे इरबेकु.

अतिरति गतिमतिगे मंदवायित्तु.

एंटु हिट्टु, पंचमठवुंटु धर'य मेल्ले.

नरसुरादिगळेल्ला संभारव होत्तु बंदैदार',

हिट्टु नष्ट, मठ हाळु, ऊरिगुपटळ!

घनमठव सुट्टु गोगेश्वर बीदिगरुवाद.

शा.वि.

भान्तं सत्यमिव प्रपञ्चमखिलं निश्चित्य मिथ्यात्मना

तत्संस्पर्शरतौ मतिं न कुरुतेऽष्टैश्वर्यसिद्धावपि ।

पञ्चक्लेशमयस्थितस्वयमपि त्यक्ताभिमानाश्रयः

किं वक्ष्ये शरणस्य वैभवमहो दुर्ज्ञेयमाद्यैरपि ॥ ६८७॥

व. 428.

सरोवरद कमलद कर्णिकेयल्लि तानिडु मत्ते

केंदावर'य पुष्पद नेमवेको?

हूव मुट्टदे कोय्व नेमवेंतो? मुट्टदे कोय्व

मुट्टिद परिमळ गोगेश्वरा, निम्म शरणनु.

गीतिः

अमृतसरोवरमध्ये सहस्रदलपद्मकर्णिकानिलये
अपादपाणिरचक्षुर्घ्राणोऽजिह्वा ह्यकर्ण इव तस्थे ॥ ६८८।

योऽसौ गन्ता स्प्रष्टा द्रष्टा घ्राता च रसयिता श्रोता ।
न तस्य नियमः कश्चिन्नियम्यते [तेन]सर्वमिति विद्धि ॥
[६८९।

व. 429.

हूव कोय्यहोदर' हू दोरकोळवु. अगवणिय तुंबुवडे
अगवणि तुंबदु. पूजिसहोदर' पूजे नेलेगोळ्ळदु.
इदेनु सोजिगवो अय्या! अरिदु मरेदवनल्ल,
बेरगु हिडिदवनल्ल.
गोगेश्वरलिंगनेब बुद्धियितुटु!

गीतिः

अपरिच्छिन्नः पूर्णः पूज्यो यस्मात्स्वयं शरण एषः ।
तस्मान्न कुसुमहरणं जलपूरणमर्चनाकरणमस्य ॥ ६९०।

वसन्ततिलका.

आराधयत्यहरहः परमात्मलिङ्गं
सोऽयं हृदम्बुरुहपीठसुखोपविष्टः ।
श्रद्धासरिद्धिमलभक्तिरसाम्बुसेकैः
संवित्सुगन्धिकुसुमैः शरणः स्वतन्त्रः ॥ ६९१।

ग्रं.

नायं स्मर्ता न विस्मर्ता न स्मितो न च विस्मितः ।
न कर्ता नाप्यकर्ता च शिवैकशरणः खलु ॥ ६९२।

.....

‡६८८ Cf. "अपाणिपादो जवनो गृहीतापश्यत्यचक्षुस्सशृणोत्यकर्णः"

अष्टोत्तरोपनिषदः-- पु. १९४ -----Svétāsvatārōpanishad 3. 19.

व. 430.

होह बह बट्टेयलोंदु मायविद्दुद कंड़े .
 ठाणांतर हेळित्तु, ठाणांतर हेळित्तु.
 अल्लल्लिगे, अल्लल्लिगे
 गोगेश्वरन करणंगळु कुतापिगळु.

ग्रं.

तेष्वेषु खेषु सर्वेषु लिङ्गसत्याद्विलक्षणम् ।
 गुरूपदेशसंसिद्धं भासते सर्वतोमुखम् ॥ * ६९३।

गीतिः

व्रणनिजनिजेषु पदेषु पतन्त्विमाः करणवृत्तय उल्लसिताः ।
 मम क्षणमपीश मनागपि मैव भूत्पथरसकृतिसाहसम् ॥

व. 431.

६९४।

भुवन हदिनाल्कर भवनद कीलने कळेदु
 उरवणिसुव पवनंगळ तरहरिसिदडदु योग.
 चतुरसदोळगण निलव काणबेकु.
 वज्रनीलद होदिकेयल्लिद्द भुवनंगळ होद्दि,
 माणिकव नुंगि उगुळदु, गोगेश्वरा.

गीतिः

भुवनचतुर्दशभवनं तत्पदभोगं समाधिपत्यमपि ।
 तृणमिव सर्वं त्यक्त्वा विजितमनःपवन एव शिवयोगी ।
 ६९५।

उपरीसक्ताद्भुवनाद्दहराकाशावकाशगं भवनम् ।
 गत्वा तस्मिन्नेवाखिलतत्त्वशिरो[म]णिः स्वयं तस्थे ॥ ६९६।

.....

Sl. 693 *cf. Ch.6.Sl.No.20.of Anubhava Sūtra; prakarana 2. 49 of
 Viséshārthaparakāsikā of Maggè Māyidēva.

व. 432.

अरेय मेलण हुल्लेगे केंगरिय बाणव तोट्टवने,
तप्पदे तागित्तो! अदु ओदे बाणदल्लि अळियित्तल्ला!
नारि हरियित्तु, बिल्लु मुरियित्तु,
हुल्ले एत्त होयित्तो, गोगेश्वरा.

उपेन्द्रवज्रा.

असारसंसारशिलातलस्थो

मनोमृगो ज्ञानशरेण विद्धः ।

कुतो गतश्चेति न वेद्मि शम्भो

धनुष्यहन्त्वे तृजते भ्रमेजैः ॥

६९७।

व. 433.

किच्चिनोळगे होरिद हुळ्ळियंतादेनय्या.

बेंद नुलिय संदिक्कि मत्तोद माडबारदय्या.

गोगेश्वरा, निम्म निलविन परि यित्तुटय्य.

ग्रं.

यथाग्निदग्धः काष्ठादेः पूर्वभावो न विद्यते ।

एवं ज्ञानाग्निदग्धस्य शरणस्येति सूरयः ॥

६९८।

व. 434.

ऊर होरगोदु देगुल; देगुलदोळगोब्ब गो॑रति नोडय्य.

गो॑रतिय कैय्यल्लि सूजि, सूजिय मो॑नेयल्लि

हदिनाल्कु लोकव ओ॑दिरुहे नुंगित्त कंडे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

शरीरादिप्रपञ्चोऽयं ग्राम इत्यभिधीयते ।

देवालयो बहिर्ग्रामाच्छ्रद्धा सम्यगुदीर्यते ॥

६९९।

देवालयाश्रया या सा तापसी भक्तिरुच्यते ।

तापस्याः हस्तगा सूची सत्क्रिया परिकथ्यते ।

७००।

ग्रं.

सूच्यग्रः कर्मफलमित्याचार्यैरुपदिश्यते ।

क्रियाफलानुरूपाणि भुवनानि चतुर्दश ।

७०१।

यद्यत्पदानि भोग्यानि साधिपत्यान्यनुक्रमात् ।

तत्सर्वमगिलत्सूक्ष्मज्ञाना नाम पिपीलिका ॥

७०२।

व. 435.

सत्त कोळि एद्दु कूगित्त कंडे.

मोत्तद मामरनुलियित्त कंडे.

कत्तले बेळगायित्त कंडे,

होत्तार' एद्दु होलबुदप्पुद कंडे. इदेनु हत्तिर्तेदरिये, गोगेश्वरा.

ग्रं.

सत्ता स्वलक्षणः कश्चित्कुक्कुटः प्रणवाह्वयः ।

कूजति स्वयमुत्थाय सोऽहं सोऽहमिति स्वतः ॥

७०३।

ततोऽज्ञानं ततो ज्ञानप्रकाशः परितो बभौ ।

अज्ञाने ज्ञानभूतेऽस्मिन् निर्वाणं प्राप्यते परम् ॥

७०४।

निर्वाणे परमे प्राप्ते शृणु वक्ष्याम्यतः परम् ।

माया माता महापौत्री परा भक्ति तयाऽभवत् ॥

७०५।

तत्कथं चेतिचेत्तावज्जनितोऽयमविद्यया ।

अविद्या मायया जाता तस्मान्मातामहीव सा ॥

७०६।

अथ विद्यात्मना जाता स्वाविद्यादिनिवृत्तये ।

विद्यया जनिता भक्ति तस्मात्पौत्री वरैव सा ॥

७०७।

भक्त्या तु परया मार्गो लौकिको नाशमाप ह ।

नष्टस्य लौकिके मार्गे गमनागमनं कुतः ॥

७०८।

गमनागमनाभावात्पूर्णस्तिष्ठति निश्चलः ।

व. 436.

हुट्टिद कूसिंगे पट्टव कट्टि, विभूतिय पूसि,
 लिगव तोरि जो जो एंदु जोगुळवाडिदळु
 मायादेवियक्क. जो जो एंब सर हरिदु तोट्टिलु बिदित्तु,
 कूसु सत्तित्तु! गोगेश्वर ताने उळिदनु.

शा. वि.

जीवोऽयं शिशुरस्य भक्तिवनिता माता यतः सा शिरो-
 लिङ्गं दर्शितवत्यनादिनिधनं भूतिं विलेप्यामहे ।
 तेनासौ शिवतामियाय निजजीवत्वं परित्यज्य य-
 द्वेहादिभ्रमलक्षणं किमिव सत्साक्षाच्छिवैव स्वयम् ॥

व. 437.

७०९।

गिडविल्लद पुष्पक्के कुसुमविल्लद परिमळविट्टुदय्य.

क्षं क्षं एनुत्तिट्टुदय्य.

हं हं एनुत्तिट्टुदय्य.

बयलुविडिदु-होदडे पिंडक्के हेणन सुडुवरिल्ल, गोगेश्वरा.

ग्रं.

क्रियाज्ञानविमुक्तस्य ज्ञेयो रूपस्य साक्षिणः ।

शिवोऽहमिति सत्यार्थमूर्तेः सद्वासनात्मनः ॥ ७१०।

शरणस्य स्वतन्त्रस्य प्रपञ्चः कुत उच्यताम् ।

मृतस्य ताडनाद्ब्योम्नि दहनाय शवोऽस्ति किम् ॥ ७११।

व. 438.

अंबरविल्लद मेरु, अंबुधियिल्लद गुंपुव तंदवरिल्लदे बंदित्तु,

निंदित्तु निज. ओळकोडित्तु साधनविल्लद ओगरव;

भाजनविल्लदे गडणिसि भोजनविल्लदे तृप्तियायित्तु नोडा!

क्रियाविरहितयोग फलदायकहीन भक्ति---

आयत स्वायतवरियदे होयित्तु, गोगेश्वरा.

इन्द्रवज्रा.

क्री या फलेषूत्परिवर्जितस्य

(sic)

सद्भक्ति याऽग्रैकपरायणस्य ।

गांभीर्यमौन्नत्यमुपाधिहीन-

मित्यादि सर्व निजभावसिद्धम् ॥

७१२।

व. 439.

अडिगडिगे तोळेदु कुडिवर'

होद्वेय जलगरकुत्त बळेयित्ते?

अच्च प्रसादियादडे हिंदण परियाण उळिवुदे?

इवर'ल्लरू निम्म पूजिसि व्रतगेडिगळादरू.

ना निम्म पूजिसि बडुकिदेनु, गोगेश्वरा.

उपजातिः

मुहुर्मुहुः क्षाल्य निजेष्टलिङ्गं

तत्तोयमन्यैर्वपुरज्ञभावात् ।

उच्छिष्टमन्नं बुभुजे च नाहं

प्रसादपादोदकभक्तिहीनम् ॥

७१३।

व. 440.

“अरिदेनरिदेनेदर' कोबुदे मरवे?

नेरे मूर लोकद सेरगिनल्लदेको!”

अरिदेहेनेबुदु निन्नल्लि लेसागि उळ्ळडे

निन्नरिवेल्लव हरिहंच माडि नीनरि मरुळे.

स्वतंत्रघनद्रोळगिदु निजवनरिदेहेनेदडे

मूर्ति किरिदल्ल निल्लु, माणु,

गोगेश्वरनेब लिंगद घनघट्टियनरिवडे

निन्नरिवेल्लव हरिहंच माडि

बरिदेदु नीनरि मरुळे, नीननुभावियादडे.

स्रग्धरा.

ज्ञातं ज्ञातं मयेति प्रवदसि किमहो मा वदैवं कदाचित्
ज्ञातं चेद्विस्मृतिस्ते कुत इह परमात्मस्वरूपी त्वदीये ।
हित्वा लोकत्रयप्राकृतघटपटकुड्यादिविज्ञानमेत-
त्सर्वं जानासि यावद्धनतरशिव एवेति तावन्न संवित् ॥

व. 441.

७१४।

अमरद होलबनरियदे जगवेल्ला बरडायित्तु.

अंगद होलबनरियदे योगिगळेल्ला भंगितरादरु.

संगद होलबनरियदे शरणरु भंगितरादरु.

लिंगद होलबनरियदे भक्त शीलवंतनाद.

आदिमध्यावसानदल्लि गोगेश्वर लिंगवु

अरिविन मरेयल्लिहुदनारु अरियरल्ला!

ग्रं.

अमृताश्रुमविज्ञाय जगदेतन्न नाश हि ।

लिङ्गाङ्गसङ्गमज्ञात्वा भग्नो योगश्च योगिनाम् ॥

७१५।

आत्मज्ञानैकसंछन्नमविदित्वात्मविद्यया ।

आत्मरूपं शिवं भक्ता वृथा शीलैः श्रमं ययुः ॥ ७१६।

व. 442.

आदित्रैयुगदल्लि देव दानव मानवरु मायामोहदल्लि

हुट्टि तोळलिबळलुत्तैदार'. आव वेषवादडेनु--तामसधारिगळुः

काम क्रोध लोभ बिडद नाना विध डंबकरु.

हूळद हुणिंगे आरय्य मद्दनिक्कुवरु? ऐनु कारण--

गोगेश्वर-- सोर'य बण्णद हिरियरु?

ग्रं.

आदौ युगत्रये चापि देवदानवमानवाः

मायामोहावृताः सर्वे भ्रान्ताः श्रान्ता वसन्ति हि ॥ ७१७।

ग्रं.

किं वाऽमुष्मिन्नवीजाता दम्भदर्पानुजीविनः ।
कथमेते भवन्त्यार्यास्तामसा वेषधारणात् ॥

७१८।

वेषिणानेन का सिद्धिः कामक्रोधादयो यदि
नैषामस्ति प्रतीकारः स्वार्थभूताः कदाचन ॥

७१९।

दुष्पूरस्य यथा नास्ति दुर्ब्रणस्यौषधं तथा ।
एतत्परिग्रहादार्या निम्नालाबूरिवाभवत् ॥

व. 443.

७२०।

अज्ञानियादवंगे अरिवु तानेल्लियदो?
सुज्ञानियादवंगे मरहु तानेल्लियदो?
नानरिदेनें बात इदिर केळलुंटे? भ्रांतिन भ्रमेयोळगे
बळलुत्तिरलु मातिन मातिनोळगे अरिबेबुदुंटे?
सूतक हिंगदे, संदेहवळियदे
मुंदण सूक्ष्मव काब परियेंतो?
ज्योतिय बसिरोळगे जनिसिद कांतिय बेळगु,
गोगेश्वरा, निम्म शरण.

ग्रं.

अज्ञानिनां कुतो ज्ञानमज्ञानं ज्ञानिनां कुतः ।
स्वतः सिद्धात्मविज्ञानवतां पुंसां भ्रमः कुतः ॥

७२१।

अतो न लभ्यते ज्ञानं वाङ्मात्रेण कदाचन* ।
लभ्यते संशयभ्रान्तिसूतकादेरभावतः ॥
ज्ञानज्योतिः परं शुद्धं सुसूक्ष्मं शरणं पदम् ।

७२२।

.....

* Cf. “नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन
यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्”

--"Katha Upanishad I.ii. 23."

व. 444.

अमृतसेवनेय माडि आप्यायन घनवायित्तु.

परुषवेदिय साधिसहोदर' दारिद्र्य घनवायित्त कंड़े.

मरुज-वणि/= $\text{वळि}(>)$ वळ्ळिय हण्ण मेहु मरणवायित्त कंड़े.

एल्लवनू साधिसहोदेर', ऐनू इल्लदंतायित्तु.

नानु निजव साधिसि बडुकिदेनु, गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

सुधासेवां कृत्वाप्यहह पुनरासीदति तृषा

दरिद्रत्वं प्राप्तं निबिडमिह ‡ पर्षेऽपि घटिते ।

मृतिर्जाता भुक्त्वाप्यमृत मृतसंजीवनफलम्

कृतार्थोऽहं लब्ध्वा निजपदमथैतैरसुलभम् ॥ ७२३।

व. 445.

अल्पज्ञानि प्रकृतिस्वभावि, मध्यमज्ञानि वेषधारी

अतीतज्ञानि आरूढननारू अरियबारदय्य.

ज्ञानवनरियदात अज्ञानि, नामनष्ट---ई चतुर्विधदोळगे

आवंगवू अल्ल, गोगेश्वरा, निम्म शरण.

मन्दाक्रान्ता.

अल्पज्ञानी प्रकृतिगुणवान् मध्यमो वेषधारी

भ्रष्टज्ञानी भवति परमारूढभावाभिमानी ।

ज्ञानाज्ञानद्वयविरहितो नामरूपाद्विमुक्तः

किं वक्ष्येऽहं शरणपदमेषां चतुर्णामतीतम् ॥ ७२४।

व. 446.

आसुरवादुदु बीसरवोयित्तु.

बल्लेनोल्ले नी कोडुव वरवनु.

ना बेडिदुदु निन्न मुखदल्लिल्ल गोगेश्वरा.

.....

‡ Ref. v. 647 ib. "पर्षस्य" m. स्पर्शमणेः cf. परुषस्पर्श, स्पर्शमणिः.

ग्रं.

त्वया देयं वरं शम्भो जाने नेच्छामि नश्वरम् ।

अनश्वरो वरोऽन्योऽस्ति स तु मय्येव न त्वयि ॥ ७२५।

व. 447.

आसनबंधनरु सुम्मनिरदे भस्मव पूसि

स्वरव हिडिवुत्तिप्परु सायदिप्पर' ?

कालकर्म प्रळयंगळागि सायदिप्पर' ?

नित्यवने मरेदु अनित्यवने हिडिदु सत्तुहोदरु, गोगेश्वरा.

मालिनी,

पवनगतिनिरोधं साधयन्ति स्वमोहा -

ज्जडमतय इह प्राप्तुं हठाद्देहसिद्धिम् ।

सदसदुभय नित्यं नित्यविज्ञानहीना

निधनमपगमं गच्छन् क्व यास्यन्ति मर्त्याः ॥ ७२६।

व. 448.

घटसर्पनंते अतिशयवु नाभि;

सरवरस्थानकवु दळवेंटु, नव दशकमल.

ऊर्ध्वमंडलद अमृतसेवनेयागि

शिवयोगियादेवेंबरु! गोगेश्वरलिंगवु पवनवियोग.

उपेन्द्रवज्रा.

त्रिकोणपद्मस्थ फणिं च कन्यां

सुषुम्नया चोर्ध्वगतिं ¹ नयित्वा ।

सुधां पिबामः पवनं निरुध्ये-

द्यमी यतन्ते यतयः श्रमाय ॥

७२७।

ग्रं.

देहप्राणादिभिस्तत्त्वैर्वियुक्तं सत्यचिद्धनम् ।

स्वात्मरूपं महालिङ्गं किं न पश्यन्ति योगिनः ॥ ७२८।

.....

VI. 727 ¹ Ref. नीत्वा = ind .p. Br. &c, नयित्वा, **nayitvā** , MBh.

व. 449.

धातु मातु पल्लटिसिदडे गमनविन्नेल्लियदो?
 ध्यान मोनवेंबुदु तनुगुणसंदेहवय्य.
 सुज्ञानभरित अनुपम सुखि,
 गोगेश्वर, निम्म शरणनु.

उपजातिः

यथा स्थितं वस्तु तथैव वेत्ति
 न ध्यानमौनादिविपर्ययेण ।

शरीरसन्देहगुणातिरिक्त -

सुज्ञानपूर्णः शरणः स्वतन्त्रः ॥ ७२९।

व. 450. “ निम्मने निम्मने मेच्चिसबारदु. ” < ७ ६

ग्रं.

विविच्यतामिहैवेति मृतिं दुःखं च यातनाम् ।
 न परत्र शरीरेऽस्मिन् सति दुष्टे शरीरिणाम् ॥ ७३०।

व. 451.

मायद बलेयल्लि सिलुकिद
 मरुळ नानेंदरिद परिय नोडा!

लिंगवेंदरिद परिय नोडा!

तन्न विनोदक्के बंदु निश्चित निराळ
 गोगेश्वरनेंदरिद परिय नोडा!

ग्रं.

माययैव स्वयं शम्भुः स्वीयया परिमोहितः ।
 शरीरमेतदास्थाय करतो सकलं विभुः ॥ ७३१।

गीतिः

अविचारितरमणीयां मायामादृत्य ममतयाऽहंतात् ।
 अयमेव तु निष्कृष्टो जातो भूतात्मनापि भूतेशः ॥ ७३२।

व. 452.

युगव बल्लेवेंबरु, जुगव बल्लेवेंबरु
 निच्चक्के निच्चक्के बप्प चिक्कुट सावनरियरु.
 बाय बागिल तलेहोलद हुल्लोणगित्तु.
 निम्मनुविनल्लिद्दे काणा गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

केचिद्भूतं भविष्यद्युगमखिलजगद्वर्तमानं च यत्ना-
 ज्जातं^१बासाभि^२रित्याजगुरथ रमणंस्वीयमागामि किं वा।
 गैते जानन्ति संसारविषयसुखभोगानुरागप्रयोगा-
 द्भोक्तृत्वद्वारसंस्था प्रलयमपि गता यस्य^३तेऽमी [न] येत्ति^३॥

व. 453.

७३३।

लोक वोदनेंदर' तानोदनेनबेड. []
 मत्तारेनेदड़ेयू तन्ननेंदर'नबेड.
 भैत्रक्के बेंगुंडनिक्किदंतिरबेकु हिरियरु, गोगेश्वरा.
 ग्रं.

नाहं लोको न लोकोऽहं लोकनिन्दा कुतो मम ।
 इति भावस्थिरो यस्य स एवार्यः स वै महान् ॥ ७३४।

व. 454.

विरहदलुत्पत्यवादवर मायद बेळुवे हत्तितल्ला!
 स्वरूप निरूपवेंदरियरु.
 हेसरिट्टु कर'व कष्टव नोडा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

न नामानि न रूपाणि शिवस्य परमात्मनः ।
 तथापि मायया तस्य नामरूपं प्रकल्प्यते ॥ ७३५।

.....

बास--m. Pupils of a school of Rigveda

VI. 733 १. “बासाभिः” i.e. 1) Prakata-, 2) Samādhi- and 3) Sandhyā -
 Bāsābhiḥ; m. by courtesy: S.K.R. २. “ते मी स येत्ति” ता.मू.पा.

व. 455.

हिंदण कविगळेन्न तोत्तिन मक्कळु.

मुंदण कविगळेन्न करुणद कंदंगळु.

आकाशद कविगळेन्न तोट्टिल कूसु. हरिब्रह्मर'न्न कक्षकुळ.

नी माव नानळिय, गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

वैदुष्यं किं ब्रुवे यन्मम मितिरहितं ते सुता शाम्भवी या
विद्या सा मे वधूसङ्गमरतिकलयैवावयोर्वर्तमानाः ।

जाता भूता भविष्या हरिहरविधिमुख्याः कवीन्द्राश्च सर्वे
जामाताऽहं[च]शम्भो श्वशुर इह भवान् हेतुनानेन तेन ॥

व. 456.

[७३६।

देवलोकद गणंगळेल्ला एन्न होरगेबरु--अदु दिटवे.

सत्य सात्विक सद्भक्तरु एन्न होरगेबरु-- अदु दिटवे.

हदिनाल्कु भुवनदोळगे अवरु ताविरलि.

ना निम्मोळगु, गोगेश्वरा.

शा. वि.

एतत्सत्यमहं बहिःप्रपतति स्वेभ्यो गणानां वचो
भक्तानां किमतः परं भवति भूयो भूय एव ध्रुवम् ।

ते सर्वे निवसन्त्यमी त्रिषु सदा लोकेषु भक्ता गणाः

शम्भो त्वय्यहमावसामि सततं तस्माद्बहिस्थः खलु ॥ ७३७।

व. 457.

लोकविरहित शरण, शरणविरहित लोक,

हदिनाल्कु भुवन ओब्ब शरणन कुक्षियोळगु.

अरिवु-मरहिल्लद घनवु, गोगेश्वर, निम्म शरण

ग्रं.

लोकादन्यो जगत्कुक्षिज्ञानाज्ञानोभयातिगम्

शिवैकशरणत्वेन वसेयं सर्वदा शिवे ॥

७३८।

व. 458.

होरगने कोय्दु होरगने पूजिसिदवर कंडु
नाचिदेनय्या

ओळगोंदु अनिमिषलिंगव कंडु

एन्न मनोपुष्पदल्लि पूजेय माडिदर'
नाचिके मादु निस्संदेहियादेनु, गोगेश्वरा.
उपजातिः

ज्ञानप्रसूनापचयाय यातः

तस्योपरिष्ठात्प्रसृतामदर्शिवान् ।

मायामिमां वीरुधमेष भक्त्या

छित्त्वा यया पुष्पमपाचिनोत्प्रभुः ॥

७३९।

व. 459. “अरितेनेबवन अरिवे नुंगित्तु.”
ग्रं.

< ७

ज्ञानं ज्ञानिनमज्ञानमज्ञानिनमपाहरम् ।

आभ्यां विलक्षणः कश्चिच्छरणोक्तिस्वतन्त्रधीः ॥ ७४०।

व. 460.

अहंकारवने मरेदु देहगुणंगळने जर'दु

इहवु परवु तानेदरिद कारण,

सोऽहंभाव सुस्थिरवायित्तु; सहज उदयद निलविंगे

महाघनलिंगद बेळगु स्वायतवाद कारण,

गोगेश्वर, निम्म शरणनुपमातीतनु.

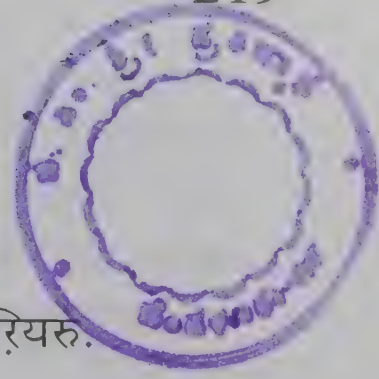
मन्दाक्रान्ता.

साहंकारं तनुगुणमपाकृत्य वैकारिकं य-

ज्जीवन्मुक्तः स्वयमिह परत्रापि पर्याप्तकामः ।

सोऽहंभावोदितसहजभक्तिप्रकर्षेण येन

प्रायादात्मा निरुपममहालिङ्गसाहित्यसौख्यम् ॥ ७४१।

व. 461.

गुरु-शिष्यसंबंधक्के लिंगव धरिसुवरय्य.

निम्म बंधनक्किक्कि आळुवरय्य.

आनु कंडु मरुगि अकटकटा एंदेनला.

कूगिल्ल, बोब्बेयिल्ल, होद होलबनरियरु.

देवा, गोगेश्वर-बाळुदलेय हिडिदेनु.

ग्रं.

गुरुशिष्याविमौ काचित्परस्परविमोहितौ ।

एकस्यैकः करोत्यत्र लिङ्गसम्बन्धमन्यथा ॥

७४२।

सम्बन्धो बन्धनायैव ज्ञानहीनो न संशयः ।

दृष्ट्वैतद्वन्दनं दूये न कोप्यस्य निवारकः ॥

७४३।

मुक्तोऽहं बन्धनादस्माज्ज्ञानसम्बन्धगौरवात् ।

व. 462.

गगनद मेलोदु सरोवर. आ जलदल्लि मोगव तोळेदु

हूव कोय्दवर'ल्लरु देवरिगे मुखमज्जनवे'बुदनेर'दु,

पूजिसि होडेवंटडे, ओम्मे नायक नरक तप्पदल्ला!

देवलोकद प्रमथर लज्जेयनेन हेळुवे, गोगेश्वरा.

शा. वि.

ब्रह्माकाशसरोवरे पदमुखे प्रक्षाल्य चाचम्य च

स्नात्वा तत्र सहस्रपत्रकुसुमान्यादाय लिङ्गार्चनम् ।

कुर्वन्तः शिवपूजनं यदि बहिः कुर्याद्बहिः कामतः

यत्तेषामुपहास्यतामिह किमित्याचक्ष्महे निस्त्रपाम् ॥ ७४४।

व. 463.

ता नडेवडे नडेगेट्टु नडेयबेकु.

ता नुडिवडे नुडिगेट्टु नुडियबेकु.

रूहिल्लद संगव माडबेकु. भवविल्लद भक्तिय माडबेकु.

तानावनेंदरियदंतिहुदु, गोगेश्वरा.

मन्दाक्रान्ता.

गच्छत्येषः स्वयमगमनो वक्ति वाचा विहीनः

सङ्गं रूपावयवरहितो यः करोत्याप्तकामः ।

भक्तिं शैवीं विगतभवदोषः समाश्रित्य तिष्ठ-

त्यात्मात्मानं^१ कर इति[च]न जानात्यपीशः^१ स एव॥ ७४५।

व. 464.

भविय कळेदेवेंब मरुळु जनंगळु नीवु केळिरे!

भवियल्लवे निम्म तनुगुणादिगळु? भवियल्लवे निम्म

मनगुणादिगळु? भवियल्लवे निम्म प्राणगुणादिगळु?

इवर'ल्लरू भविगळ हिडिदु भवभारिगळादरू.

नानु भविय पूजिसि, भवं नास्तियादेनु, गोगेश्वरा.

इन्द्रवंशा.

सम्पद्यमानैर्मनसेन्द्रियैश्चरैः

यच्चित्तमासीदनुरागगोचरम् ।

आयाति तेनैष पुनर्भवं भवी

प्राणः कथं भक्त इहोच्यतामयम् ॥

७४६।

वसन्ततिलका .

देहेन्द्रियादिभविसङ्गमिमे विधाय

भक्ता भवन्ति भविनः शिवभावहीनाः ।

यत्सङ्गमेव शिवभावसमन्वितोऽहं

कृत्वा शिवैकनिजभक्त इहाभवं [यः] ॥ ७४७।

व. 465.*

भविय कळदेवेंब अप्रमाणिगळु नीवु केळिर' .

१ भविय कळदेवेंब भवभारिगळु नीवु केळिर' १ :

.....

*प्रस्तुतवचनारंभः मूलतः संख्या १-१चिह्नांतर्गतैतद्सूचनावाक्येन वर्तते.

1-1 “करयिति नोत्यपीशःस्सयेव।”--छंदोदोषः : अक्षरलोपः--मूलिपा.

भविगे कोडलागदेब भक्तन नुडिय केळलागदु.

नानु भविविडिदु भक्तियिंद सुखियादे, गोगेश्वरा.

मालिनी.

वयमिह भविसङ्गं त्यक्तवन्तो न देयं

किमपि भविजनेभ्योऽस्माभिरन्नादि तस्मात् ।

इति कतिचन भक्ता प्राहुरश्राव्यमेत-

च्छिवशिव भविभक्तज्ञानहीनं दुरुक्तम् ॥ ७४८।

ग्रं.

अतो देहेन्द्रियप्राणाहंकारभविनो मताः ।

य एभिर्भविभिः सर्वैर्विभक्तो भक्त एव सः ॥ ७४९।

व. 466.

बिसिलेब गुरुविंगे नेळलेब शिष्य.

निराळलिंगक्के बयले सेज्जे,

वायुवे शिवदार; बेळगे सिंहासन.

अत्तलित्त चित्तव हरियलीसदे

मज्जननक्केर'दु सुखियादे, गोगेश्वरा.

उपजातिः

छायातपौ जीवशिवाद्यसौ गुरुः

शिवोऽद्य शिष्यः खलु जीवसंज्ञकः ।

लिङ्गं परं हृद्गगनं करण्डकं

प्राणानिलोऽयं शिवसूत्रमुच्यते ॥

७५०।

उपजातिः

ज्ञानप्रभामण्डलसिंहासीठे

निवेश्य लिङ्गं स्वगुरोर्नियोगात् ।

आराधयत्येष सुनिश्चलात्मा

शिवैकभक्तः परयैव भक्त्या ॥

७५१।

व. 467.

मज्जनक्केर'वड़े --

नीनु शुद्ध निर्मलदेहि;

पूजेय माडुवड़े--

निनगे गगनकमलकुसुमद अखंडित पूजे;

धूपदीपारतिगळ बेळगुवड़े--

नीनु स्वयंज्योतिःप्रकाशनु.

अर्पितव माडुवड़े--

नीनु नित्यतृप्तनु.

अष्टविधार्चनेगळ माडुवड़े--

नीनु मुट्टबारद घनवेद्यनु.

नित्यनेमंगळ माडुवड़े--

निनगे अनंत नामंगळादवु गोगेश्वरा.

ग्रं.

शुद्धस्य निर्मलाङ्गस्य स्नपनं किं प्रयोजनम् ।

परमव्योमकमलैरर्चितस्यार्चनं किमु ॥

७५२।

ग्रं.

स्वयंज्योतिः प्रकाशस्य धूपदीपादिकं वृथा

नैवेद्यं नित्यतृप्तस्य तव शम्भो निरर्थकम् ॥

७५३।

अस्पृष्टस्याप्रमेयस्य कथमष्टविधा क्रिया ।

अनाम्नोऽनन्तनाम्नस्ते का तुष्टिर्नियमैर्विभो ॥

७५४।

व. 468.

मलिन देहिगे मज्जनवल्लदे,

निर्मल देहिगे मज्जनवेको?

विषयवुंटे लिंगनिष्पतियाद शरणंगे?

अगम्य अगोचर अप्रमाण, गोगेश्वरा, निम्म शरण.

ग्रं.

स्नानं हि मलिनस्यैव निर्मलस्य न कारणम्
अथ स्वभावशुद्धत्वाल्लिङ्गनिष्पन्नभावतः ॥
अगम्यो लोकभावानां शरणोऽयं विराजते ।

७५५।

व. 469.

महामेरुविन मरेयल्लिर्दु

भूतलद नेळलनाचरिसुव कर्मि नी कैळा.

आ महाघनलिंगक्के मज्जनवेदेनो?

परिमळलिंगक्के पत्रे पुष्पंगळेंदेनो?

जगज्ज्योतिलिंगक्के

धूपदीपारतियेदेनो?

अमृतलिंगक्के आरोगणेर्येदेनो?

गोगेश्वरनेब लिंगदंतुव बल्लवरारो?

मन्दाक्रान्ता.

छायावृत्त्या स त इह दिनं रात्रिरुक्ता सुमेरोः

प्रातःसायं सवनमुभयोरेतयोरन्तमाहुः ।

यत्रादित्यप्रभृतय इमे न प्रभान्ति स्वभासा

तल्लिङ्गार्चानियमसमये के भवन्तो ब्रुवन्तु ॥ ७५६।

गीतिः

स्वच्छसुगन्धज्योतिस्तृप्तत्वं यस्य भावे निजसिद्धम् ।

तस्येहाम्भःस्नपनदीपोपहारविधिना किम् ॥ ७५७।

व. 470.

ओलुमेय कूटक्के हासिन हंगेके ?

बेटद मरुळिंगे लज्जे मुन्नुटे ?

निम्मनरिद शरणंगे पूजेय हंबल, दंदुगवेके ?

मिसुनिय चिन्नक्के ओर'गल्ल हंगेके ?

गोगेश्वरलिंगक्के कुरुहु मुन्नुटे ?

वसन्ततिलका .

प्रारम्भनिर्भरपरस्परसंश्रयोद्ध-

स्नेहानुकूलरतिसङ्गविमोहितस्य ।

शय्यात्रपानुसरणं नहि कामुकस्य

प्रायेण तद्वदपरं शृणु वक्ष्यमाणम् ॥

७५८।

ज्ञानाङ्गनारतिकलाविवशेन्द्रियस्य

पूजाक्रियानुकरणं शरणस्य नास्ति ।

शाणोपला किमिह षोडशवर्णपूर्णा

चामीकरस्य किमुपाधिगुणः शिवस्य ॥

७५९।

व. 471.

वायद पिंडिगे मायद देवरिगे .

वायक्के कायव बळलिसदे पूजिसिरो .

कट्टुगुंटक्के बंद देवर पूजिसलु ,

सूजिय पोणिसि दारव मर'दर' होलिगे बिच्चित्तु , गोगेश्वरा .

उपजातिः

वृथा श्रमं यान्ति जनाः स्वमोहा-

न्मायामयं लिङ्गमिहार्चयन्तः ।

यथेष्टलिङ्गं वशमागतं ते

किं नार्चयन्त्येतदभेदबुद्ध्या ॥

७६०

इन्द्रवंशा .

*[आत्थे]ष्टलिङ्गार्चन-^१तत्परेण य-

त्प्राणाख्यलिङ्गं यदि विस्मृतं भवेत् ।

सायुज्यसौख्यं शिवजीवयोर्ययो-

^२ नैदास्ति ^२ तस्मादुदयैक्यमुत्तमम् ॥

७६१।

.....

*“अथेष्टलिङ्गार्चन-^१” Mer .छन्दो .मूलिपा-^२Rv.m = नैवास्ति , Säyana.

व. 472.

अंतरंगदल्लि भवियनोळकोंडु.
 बहिरंगदल्लि भक्तियनोळकोंडु .
 आत्मसंगदल्लि प्रसादवनोळकोंडु इप्प
 भक्तर काणेनय्य नानु.
 इंतप्प लिंगैक्यर काणेनय्य नानु.
 अंतरंगदल्लि सुळिदाडुव
 तनुगुणादिगळ मनगुणादिगळ,
 प्राणगुणादिगळ कळेदल्लि शरणरहर' ?
 तनु मन धनव कोट्टल्लि भक्तरहर' ?
 उंबुवर कंडु कय्य नीडिदर' प्रसादिगळहर' ?
 अंतरंग बहिरंग आत्मसंग
 -- ई त्रिविधभेदव गोगेश्वरा, निम्म शरण बल्ल.

ग्रं.

बाह्यान्तरङ्गसङ्गैः स्तुतिभिरङ्गैस्तनुत्रयम् ।
 बोधयन्ति हि तत्त्वज्ञाः स्थूलसूक्ष्मपरान्वयात् ॥ ७६२।

इष्टलिङ्गं तु बाह्याङ्गे प्राणलिङ्गं तथान्तरे ।
 भावलिङ्गं सदैवात्मसङ्गेऽस्मिन् सुप्रतिष्ठितम् ॥ ७६३।

भक्तिज्ञानप्रसादाश्च स्थूले सूक्ष्मे च कारणे ।
 आचार्यैरुपदिश्यन्ते जीवत्रयविमुक्तये ॥ ७६४।

विश्वो जाग्रदवस्थायां स्वप्नाख्यायां तु तैजसः ।
 प्राज्ञः सुषुप्त्यवस्थायां लिङ्गत्रयमुपासते ॥ ७६५।

बहुना किं त्रितत्त्वार्थं ये विदुः स्वानुभूतितः ।
 ते भक्तास्ते तु शरणास्ते भवन्ति प्रसादिनः ॥ ७६६।

व. 473.

गंगादेविय हुळिय कासि, गौरीदेविय कूळनट्टु.

भक्तन बाडनट्टु, देवन सासवेगलसि---

ब्रह्मनड्डुणिगे, विष्णु परियाण, रुद्रनोगर. ईश्वर मेलोगर,
सदाशिव तुप्प, उणलिविके कैक्कालु मुरियितु, गोगेश्वरा.

उपजातिः

तृष्णात्र गङ्गा विषयव्यवस्था

गौरी उभे च शृणु चुक्रमन्नम् ।

ज्ञानाग्निनैवामिषमिन्द्रियाख्यं

क्रमात्पचन्वाम्लष तापय स्वम् ॥

७६७।

इन्द्रवंशा.

१ [मृष्टेत] मासीत् शिवभावसर्षपम्

मेलाप्य चैवं परिकल्प्य साधनम् ।

अद्वैत^१बिद्धोपरि^२भक्तिभाजनं

विन्यस्य शम्भुं विनयेन भोजय ॥

७६८।

उपेन्द्रवज्रा.

अतः शिवः प्रीतमनास्त्वदीयं

शुभाशुभं कर्म गमागमं च ।

ग्रसः स शक्त्या स्वयमात्मरूप-

स्त्वयि प्रसादं कुरुते सदैव ॥

७६९।

व. 474.

कंगळ तूक लिंगक्के भार. अंगजीविगळ कूडे नुडिवने
शरणनु? नडे-नुडिमुग्ध, गोगेश्वर, निम्म शरण.

.....

VL.768. १ "म्लष्टेत"--मूलिपा. २. The word "" बिद्धोपरि" is clearly written in the ms. The word "bidva' or vidvas is the name of a Brahman, Hariv. A tripod stand is personified as Brahman, the skilled. The dishplate stands for Vishnu, the "All pervader," in his fifth incarnation as Trivikrama.

गीतिः

दर्शनमपि चाज्ञानां सहते न कदाचिदेष इति मत्वा ।
परशिवलोक्यान्तःशरणोऽयं [स्व]प्रज्ञया सदृढमौनम् ॥

७७०।

व. 475.

“कालिल्लद गमनवागि,
कैयिल्लद सोंकागि,”
बायिल्लद रुचि, भाववे खर्परवागि,
परमदेहि एंदु बेडुव परमन तोरय्य, होगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

भिक्षामटत्यचरणोऽयमदेहिशब्दः
संप्रार्थयत्यरसनो रसयत्यपाणिः ।
गृह्णाति भावमयपात्रविशुद्धभैक्षम्
भिक्षुः स एव चरमः परमो न चान्यः ॥

व. 476.

७७१।

कण्णे कट्टिगेयागि, कैये खर्परवागि,
किविये सकल पुरातनर कारुण्यवेनुत,
मनद भिक्षवनुंडु तनुपरिणामवनेय्दिह
घनमहिमर तोरा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

दृग्दण्डः पाणिपात्रोऽसौ देहे शब्दश्रवाः स्वयम् ।
स्वमनोभैक्षमादत्ते यः स एव चरः [परः] ॥ ७७२।

गीतिः

अनिमिषदृष्टिर्दण्डः कृताञ्जलिपुटस्तु पाणिपात्रमहो ।
गुरुबोधामृतभिक्षाश्रवणपदं देहिशब्दनिहितास्यम् ॥

[७७३।

ग्रं.

परिपक्वं मनो नैजं भैक्षमन्नं सुतृप्तिदम् ।

यत्रादत्ते परो भिक्षुः शरणः खलु नेतरः ॥

७७४।

व. 477.

कंगळ करूळ कोय्दवर, मनद तिरूळ हुरिदवर,

मातिन मोदल बल्लवरनेनगोम्मे तोरा गोगेश्वरा.

गीतिः

[कु]दृष्टिरात्तं रागो मनसःसारो मनोरथः प्रोक्तः ।

मौनं वचसामादित्रिषु पूर्वोक्तान्निवार्य भज शेषम् ॥ ७७५।

व. 478.

अग्निगे तंपुंटे ? विषक्के रुचियुंटे, हेळा?

कंगळिगे मोर'युंटे ? हेळै लिंगवे!

दाळिकारंगे धर्मवुंटे ? कन्नगळनिगे करुणवुंटे?

गोगेश्वर, निम्म शरनरु मूरूलोकवरिये निच्चटरय्य.

मन्दाक्रान्ता.

अग्नौ शैत्यं नहि विषरसे स्वादुता नास्ति तद्व-

च्चक्षुःपाते न च विधिनिषेधस्तथा धर्मबुद्धिः ।

न स्याच्चोरे विमलकरुणा नैव हिंसेऽथ शम्भो

लोकाचारानुसरणगुणो वीरमाहेश्वरेण ॥

७७६।

व. 479.

अरियदंतिरलोल्लदे अरिदु कुरुहादेयल्ला!

हिरियर'ल्लरु नेर'दु निन्न कट्टिदर' अय्य, उपचारक्कोसुगर!

साविंगे संगडवादेयल्ला, गोगेश्वरा.

ग्रं.

अविज्ञेयः पुरेदानीं विज्ञेयः किमभूः प्रभो ।

विज्ञेयभावदोषेण गृहीतस्त्वापचारिकैः ॥

७७७।

ग्रं.

उपचारगृहीतत्वाद्धन्धनं प्राप्तवान् भवान् ।
बद्धोऽधःक्रियमाणैर्यो सहगाम्यभवः खलु ॥

७७८।

व. 480.

कुलमद छलमद विद्यामददवर तोरदिरा.
अवर आरूढपदवियनेनगे तोरदिरा.
अवर गरुव गंभीरतनवनेनगे तोरदिरा.
शमे दमेयुळिदु दशमुख निंदु,
लिंगदल्लि लीयवादवरनल्लदे,
एनगे तोरदिरा, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका .

शम्भो न दर्शय कुलच्छलरूपवित्त-
विद्यामदोत्कटपदस्थ विकारिणो मे ।
ये लिङ्गलीनमनसो दशदोषवर्ज्या-
स्तानेव दर्शय समाधिभिरप्यशक्तान् ॥

७७९।

व. 481.

ज्योति- कंडा- बरलु कत्तले कंडा?
निधान- कंडा- इरलु बडतन कंडा?
प्रसाद- कंडा- कोंडु प्रळय कंडा?
गोगेश्वर--कंडा--इद्दु भ्रांतु कंडा?

उपेन्द्रवज्रा.

कुतोऽन्धकारः प्रहिते प्रदीपे
कुतो निधाने सति काश्यदोषः ।
कुतः प्रसादे प्रलयो गृहीते
कुतः शिवैक्ये सति जीवभावः ॥

७८०।

व. 482.

देवलोकदवर व्रतगेडिगळेंबे; मर्त्यलोकदवर शिवद्रोहिगळेंबे;
 देवसंभ्रमगणपदविय पड़ेदवर'ल्ला कुंभकर्णनंते
 अतिनिद्रेगळेंबे. अनंतशीलर कंडडे कैकूलिकार'म्बे,
 गोगेश्वर, लिंगैक्यवनरियरागि.

स्रग्धरा.

देवा वा मानुषा वा मनुजपशुमृगाद्यासुरात्मान एते
 भक्ता अप्यागमोक्तव्रतनियमपरा स्वस्वमार्गेऽपि सर्वे ।
 भ्रष्टा दुष्टा दुरिष्टक्षणिकफलभुजस्तामसाश्चाथ शम्भो
 लिङ्गैक्यज्ञानहीनाः किमिह बहुभिरुक्तैः शिवद्रोहिणस्ते
 व. 483. ॥७८१

देवलोकदवर तृणवेबे; मर्त्यलोकदवर क्षणवेबे;
 अहंकारवेब शृंगारव माणे.
 नानल्लदन्यवनल्लेबे, गोगेश्वरनेबात तानागि.

गीतिः

अहमेव शिवः साक्षात् को दोषोऽहन्तयैतया शिवया ।
 तृणमिव भान्ति पुरो मे सुरनरदैत्याः शिवैकपदहीनाः ॥

व. 484.

७८२।

ना देवनल्लदे नी देवने? नी देवनादडे एन्ननेके सलहे?
 आरैदु ओदु कुडिते उदकवनेर'वे
 हसिदाग ओदु तुत्तु ओगरवनिक्कुवे
 ना देव काणा, गोगेश्वरा!

वसन्ततिलका.

देवोऽहमेव न भवानिह किं प्रमाणं

वक्ष्ये शृणु त्वमपि चेत्किमवस्यमुं माम् ।

पुष्णाम्यहं ननु सदाशिव लिङ्गमूर्ते

त्वां स्नाप्य भोज्य कृपया परिगृह्य तस्मात् ॥७८३।

व. 485.

प्राणलिंगिर्येव शब्दक्के मन नाचित्तु, मन नाचित्तु.
प्राणलिंग होदर', काय बिद्वर', लिंग ओदेसेयादर' मननाचित्तु.
प्राणलिंगसंबंधि, गोगेश्वर, निम्म शरणनु.

ग्रं.

प्राणोऽस्मि प्राणलिङ्गीति वचः श्रुत्वाविकी च यत् ।
प्राणे गते स्थिते लिङ्गे शरीरे पतिते यदि ॥ ७८४।

तत्कथं प्राणलिङ्गित्वं न जानाम्येवमात्मकम् ।
प्राणलिङ्गिपदप्राप्तयैक्यैव शिवात्मवित् । ७८५।

व. 486.

पंचमहापातकंगळाववेदरियरु;. भविय तंदु भक्तन माडुवुदे प्रथम
पातक. भक्तरिगे शरणेबुदे द्वितीय पातक. गुरुवेबुदे तृतीय पातक.
गुरुलिंगजंगमद प्रसादव कोडडे नाल्कनेय पातक.
गोगेश्वरनल्लि हिरिदु भक्तिय माडुवुदु पंचम पातक.

ग्रं.

कृत्वापि भविनं भक्तं भक्तानामभिवादनम् ।
गुरुभक्तिमपि श्रीमत्प्रसादत्रयसेवनम् ॥ ७८६।

लिङ्गार्चनमपि ब्रूमः पञ्चैतानि क्रमाच्छृणु ।
शिवात्मैक्यं परं ज्ञानं विवर्जानि भवन्ति चेत् ॥ ७८७।
पातकानि न संदेहो द्वैतमिथ्योपचारतः ।

व. 487.

मोटरमदुवेगे भंडरु हरेय होय्दु
मूकोरतियरेल्ल कळशव होत्तरल्ला!
उघे चांगु भला! एंदु निब्बण नेर'दु, हू-तंबुलक्के
मुनिवरिदेनय्य? त्रिजगदेल्ला निब्बण होयित्तु:
गोगेश्वरननरियद हगरणवो!

ग्र.

पोगण्डस्य विवाहाय प्रातिहासिकदुन्दुभिः ।

गृहीतकलशाच्छिन्ननासिका गायिकाः स्त्रियः ॥ ७८८।

लज्जिता अपि ता गाने सक्तगाम्बूलानि वृण्वते ।

कुप्यन्त्यदानतः शीघ्रं किं ब्रुवेऽत्रोपहास्यताम् ॥ ७८९।

एवं शिवात्मनोरैक्यं मूलज्ञानविवर्जितः ।

गुरुश्च साधकश्चापि साधनानि बहून्यपि ।

साध्यं च सर्वमेतद्धि विप्रलम्भाय कारणम् ॥ ७९०।

व. 488.

वेदवेंबुदु ओदिन मातु. शास्त्रवेंबुदु संतेय सुद्धि;

पुराणवेंबुदु पुंडरगोष्ठी; तर्कवेंबुदु तगर होरटे;

भक्तियेंबुदु तोरि उंब लाभ;

गोगेश्वरनेंबुदु मीरिद घनवु!

ग्रं.

वेदशास्त्रपुराणाद्याः परस्परविरोधिनः ।

न जानन्ति परं लिङ्गं भक्तिश्च व्यावहारिकी ॥ ७९१।

व. 489.

उंडेहेनेंदडे -- हसिविल्ल; कंडे हेनेंदडे -- प्रतियिल्ल.

नोडिहेनेंदडे -- उदकदोळगण ज्योतियंते!

गोगेश्वर, निम्म नामव हिडिदु बिट्टडे भंगवय्य.

शालिनी.

ज्योतिर्लिङ्गं मानसं सौख्यरूपं

भूयो भूयस्त्वां विलोक्याद्वितीयः ।

आसंतृप्तो देव नामामृतं ते

पीत्वा तस्मान्नास्ति भोक्तुं क्षुधा मे ॥

७९२।

व. 490.

हुट्टुबंजेय मगनोब्बनु

ईनदेम्मेय गिण्ण बेडिदनु.

कोबिल्लद मरननेरि होट्टेटुंब हण्ण मेलिदनु.

गोगेश्वरा, गोगेश्वरा, इळि इळि एंदर', अळुतैदाने.

स्रग्धरा.

माया वन्ध्या सती काचन सुत इह तस्याः प्रवक्ष्यामि ताव-
ज्जीवः कश्चिच्छनैः सोऽयमपि परतरां ब्रह्मविद्यामसूताम्।

एनां धेनुः प्रदुग्धा शृणु तदनुपमानन्दसंदोहसान्द्र-
क्षीरं पीत्वा सुतृप्तः पुनरयतत वृक्षं समारोढुमेकम् ॥७९३।

ग्रं

आत्मवृक्षं समारुह्य विशाखं स्थाणुमस्य यत् ।

अखण्डैकरसं भुक्त्वा फलं तत्रैव तिष्ठति ॥ ७९४।

व. 491.

आकाशवोदंडज. पृथ्विवोदु पिंडज.

एरडर मध्यदल्लि पक्षि मरिगळनिक्कित्त कंडे.

तुप्पुळु बारदु. अदरोप्पवनेनेबेनु गुरुवे!

बयलने उडुगित्तु, निर्वयलने गूडु माडित्तु.

उरियने उंडित्तु. मधुरसवने हिंडित्त कंडे.

पक्षिगे पक्क बंदित्तु; गगनक्के हारित्तु.

हारिहोगुत नम्म गोगेश्वर लिंगव कूडित्त कंडे!

स्रग्धरा.

पिण्डब्रह्माण्डयोर्मध्यत इह वपुषा कर्मणा स्वेन हंसः

श्रद्धाभक्तिप्रभावं शृणु न भवति यावन्नतावच्छिवोऽयम्।

पश्चाद्यत्तत्प्रभावान्निरवयवगुणोपाधिकः सन्स्वरूप-

ज्ञानानन्दामृतं च स्वयमवजगृहे स्वात्मनात्मानमात्मा ॥

७९५।

व. 492.

अंगद धर'य मेले मूरुबावियुंटु.

मोदल बाविय मुट्टिदातनु अंगसंगियादनु.

नडुवण बाविय मुट्टिदातनु-त्पत्तिस्थितिलयक्कोळगादनु.

मेलण बाविय मुट्टिदातनु जीवन्मुक्तनादनु.

इव तट्टदे मुट्टदे होदरु नोडा! परब्रह्मव दांटे

गोगेश्वरनेंब लिंगदल्लि हंगु हरिद शरणरु!

शिखरिणी.

तनौ भूमौ कूपत्रयमभिहितं तत्किमिति चे-

द्वदामो यद्धामत्रितयमनुतिष्ठत्यपि जनः ।

क्रमात्सोऽयं संसार्युदयलयभाङ्मुक्त इह य-

स्तुरीयत्वं हित्वा तदुपरिपदे भाति शरणः॥ ७९६।

व. 493.

पादविल्लद गुरुविंगे तलेयिल्लद शिष्यनु.

अनाचारि गुरुविंगे व्रतगेडि शिष्यनु

---ई गुरु शिष्यरिब्वरु सत्त साव निम्मल्लि अरसुवे.

गीतिः

गमनागमनविहीनश्चरितार्थो गुरुरथास्य निजशिष्यः ।

मूलोऽहंमतिरहितः पर्याप्तव्रत इमौ शिवे सत्यौ ॥७९७।

ग्रं.

अतो विभिद्यते द्वेधा गुरुशिष्यात्मना शिवः ।

एकमेव परं वस्तु पूर्णशेषस्वलक्षणः ॥

७९८।

व. 494.

अरिविन हृदय कंदेरेयबेकागि

गुरुर्वेदु कल्पिसिकोडरल्लदे, गुरुर्वेदेनलुंटे शिष्यंगे?

शिष्यनेदेनलुंटे गुरुविंगे? गमनागमन नास्तियाद लिंगक्के

अंगवेल्लियदु हेळा, गोगेश्वरा.

गीतिः

शेषितभावः शिष्यः पूर्णभावो गुरुः परस्य चित्तः ।

विशुद्धभावः शिव इत्येकस्मिन्नेव दृश्यते त्रिविधम् ॥ ७९९।

व. 495.

अज्ञानवेबं तोट्टिलोळगे ज्ञानवेबं शिशुव मलगिसि,

सकलवेद शास्त्रंगळेंब नेण कट्टि, हिडिदु तूगि,

जोगुळवाडुत्तिदाळे भ्रांतियेंब तायि.

तोट्टिलु मुरिदु, नेणु हरिदु जोगुळ निंदल्लदे

गोगेश्वरनेब लिंगव काणबारदु.

गीतिः

मायावृतचिद्रूपो भ्रान्त्या शास्त्रागमानुसरणमितिः ।

भूत्वाल्पत्वं प्राप्य प्रलपण्डोलायितः स्वयं तस्थे ॥ ८००।

ग्रं.

यदा मायानिवृत्तिस्स्याद्भ्रमालापैरनर्थकैः ।

सार्धं तदा परंज्योतिःशिवस्तस्मिन्प्रकाशते ॥ ८०१।

व. 496.

निराळस्थानदल्लि आप्यायनविल्लदे होयित्तदेनेबेनय्य?

हलवु नामवादेयल्ला!

चंद चंदद चरित्रवल्ला!

निल्लु, माणु, निम्मिच्छेय पडेदवरम्मवरु.

इंतह देवनु, अंतह देवनु एंब नाम उरिसदु,

ओल्ले काणा गोगेश्वरा.

ग्रं.

निरालम्बे महालिङ्गे नामरूपादिवर्जिते ।

निजैक्यसुखसंप्राप्तो नेतरत्किमपीहते ॥ ८०२।

व. 497.

हरिदु हत्ति मुट्टि हिडिदेवेदु उरुळिबिद्वरनंतरु.

हिडिदवर'ल्ल हेणनुंडु होदरु.

ना हिडिद बंदि,

ओडबंदियायितै गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

द्रष्टुं स्पष्टुं ग्रहीतुं व्यवसितमतयः केचिदाद्ये निपेतु-
स्त्वद्भक्तिज्ञानयोगाचरणकरणतात्पर्यराहित्यदोषात् ।

दृष्ट्वा स्पृष्ट्वा गृहीत्वाप्यहह फलपदप्राप्तिभाजःस्युरन्ये
शम्भो त्वां नाहमेतादृश इह सहसम्यक्त्वयेत्यग्रहोऽस्मि ॥

व. 498.

८०३।

अगम्य अगोचर नीनेनिसिकोडु --

अवरिवर कैगे एंतु बंदे?

उगुरुगळेल्ल सुत्तिदुवे अय्य?

अगवणि पत्रे अरतवे अय्य?

एन्न करस्थलदोळगिर्दु एन्नोडने नुडिये.

निन्न हल्ल कळेदर' ओडेयरुंटे, गोगेश्वरा?!

शोभा वृत्तम्.

अगम्यस्त्वं शम्भो किल किमिह नराणां करे दोषभाजां
स्थितोऽसि त्वां तेनाहमकरणतया पाणिकारागृही मे ।

निरुद्ध्या बद्ध्वैनं परिणतनखपाशैरदत्त्वान्नतोये

निगृह्णामि प्रायोऽत्र वदत भुवनैकः सहायो बलीयान् ॥

८०४।

व. 499.

अघटितघटितने, विपरीत चरित्रने,

साववर कैय्यल्लि पूजेगोबर' लिंगय्य!

साव-नोवर कय्यल्लि पूजेगोबुदु लज्जे काणा, गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

त्वं मृत्युहा किमिदमद्भुतमर्चितोऽसि

मृत्युप्रबाधितजनैः शिवलिङ्गमूर्ते ।

माङ्गीकुरुष्व यजनं*न कदापि*तेषाम्

अङ्गीकृते तव भवत्यनुबन्धबाधा ॥ ८०५।

व. 500.

धर'यू ब्रह्मांडवू चंद्रसूर्यतारामंडलवू

इल्लिंदित्तले नोडा!

नरनल्ल, सुरनल्ल, भ्रांतनल्ल शरणनु,

लिंगसन्नहित अपार महिमु.

सुरासुरर'ल्लरू निम्म वरदल्लि सिलुकिदरू.

सरसदोळगल्ल--केळु--भाव, गोगेश्वरा

ग्रं.

सार्वभौमेन्द्रचन्द्रादिपदं ब्रह्माण्डवर्ति यत् ।

नीचं क्षुद्रकरं क्षीणं सुरासुरनरैर्विभो ॥ ८०६।

लभ्यते फलकामैस्तु भ्रान्तैस्तव कृपाबलात् ।

न तादृक्शरणोऽनन्तमहिमास्पदवैभवः ॥ ८०७।

भावातीतपरानन्दलिङ्गैक्यं लभते पदम् ।

व. 501.

दूरद तुदिगो बनारय्य गेलुवरु?

मीरलिल्लद निराळद निलवनु मीरि काब घनवनु

बेर' तोरलिल्लय्य. तोरि काबडे तन्न हिडियलिल्लय्य.

ओर'याविन हालनारय्य कर'ववरु?

मूरलोकदोळगे तानिल्ल, गोगेश्वरा.

.....

* नक्कदापि* - लिखितपाठः-छन्दोदोषयुक्तः --wrt : mer .

शिखरिणी.

अलभ्यं दूरस्थं गगनफलमिच्छन्निव जनो
निराकारभ्रान्त्या श्रममुपगमिष्यत्यधिषणः ।

समीपस्थं लभ्यं सरसफलमात्मैकविषयं
चरित्वा लिङ्गैक्यं निरुपमसुखं किं [न] लभते ॥ ८०८।

व. 502.

किञ्चिन् देवन्, केंडद देवन्, मारिय देवन् ,
मसणद देवन्, तिरुक गोरवनेंदु
अल्लल्लि ओंदोदनाडुत्तिर्परय्य.

ना निम्म पूजिसि नष्टसंताननागि
बट्ट बयलल्लि बिट्टु केट्टेनु गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

नामानि ते शिव विकल्पबहूनि यादृक्
तादृग्विधानि कतिचित्प्रवदन्ति लोके ।

नेच्छामि तानि परमात्मनि निर्विकल्पे
लिङ्गस्वरूपिणि समाहितचित्तवृत्त्या ॥ ८०९।

व. 503.

अरगिन देगुलदल्लि ओंदु उरिय लिंगव कंडे .

मत्ते देवर पूजिसुवराखु इल्ल!

उत्तरापथद दर्शनादिगळिगे सुत्ति मुत्तिद माये .

एत्तलिके होयित्तु! मरनोळगण किच्चु मरन सुट्टित्त कंडे:

गोगेश्वरनेब लिंगवल्लिये निंदित्तु.

वसन्ततिलका.

लाक्षा शिवालयमिदं वपुरत्र लिङ्गं

ज्योतिर्निरुत्तरममायमपूज्यमन्यैः ।

यत्तत्त्वदर्शिभिरुपासितमात्मनिष्ठै-

स्तच्चिद्धनं स्वकलयाऽगिलदङ्गभावम् ॥ ८१०।

व. 504.

कामन कैय मरेदडे मोह मुंदुगेट्टित्तु.

आमिष तामसधारिगळेल्ला एळतटवादरु;
अक्कटा अय्यला, निम्म कंडवराओ!

अळलिल्लद स्नेहक्के मरणवे महानवमि.
गोगेश्वरननरियदे रणभूमिगळुलिदवु.
वसन्ततिलका.

शोकाकुला भवति पुत्ररनादिलोभो

काचिन्मृते निजपतावनुरागहीना ।

स्नेहानुबन्धकुशला सहगामिनी या

पुत्रादिलोभरहिता न च याति शोकम् ॥ ८११।

ग्रं.

एवं लिङ्गेऽनुरक्तस्य विरक्तस्य परत्र च ।

काम मोहादयो भावानतिकुर्वन्ति योगिनः ॥ ८१२।

व. 505.

“हेण्णु होन्नु मण्ण तोर’दातनेब वचनक्के.” < ॐ ⁸

उपजातिः

स्त्रीहेमभूमिष्वनुरागबन्धा-

च्छिवोऽर्धनारीश्वरतामियाय ।

हिरण्यगर्भत्वमहो विरिज्यो

धराधरत्वं सरसीरुहाक्षः ॥ ८१३।

ग्रं. एतेषामधिकस्तस्मात्स्वतन्त्रः शरणो महान् ।

विरागयोगात्त्रिष्वेषु निर्लेपत्वं ययौ [स्वयम्] ॥

व. 506.

८१४।

कायभिन्नवायित्तेंदु मुट्टिसुवरु लिंगवनु--

मुट्टलागदु. लिंगवनु मुट्टिदात मुंदे होद. मुन्न मुट्टिदवर’ल्ला
उपजीविगळादरु. इन्नु मुट्टिदवरिगे गतियुंदे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

चिन्मात्रलिङ्गादन्तःस्थाद्भिन्नः कायो बहिःस्थितः ।

इति तस्य जडस्यान्यद्वाह्यलिङ्गाभिमर्शनम् ॥ ८१५।

कारयन्ति जडं कायं लिङ्गस्पर्शं न कारयेत् ।

यन्मूललिङ्गस्पृहया यान्त्यग्रं पदमद्वयम् ॥ ८१६।

तदन्यास्पृगनात्माऽयं कायोऽन्वापतदक्रमात् ।

तस्माद्वाह्यान्तराभेदलिङ्गैक्यस्पृष्टिवर्जिताः ॥ ८१७।

कायजीवैक्यनिर्वाणं नाप्नुवन्त्युपजीविनः ।

व. 507.

कल्याणवरिये, कटकवरिये बेंटेयनाडुत्तिर्दे .

एन्न कैनोडिभो! कलिवीर सुभटरु एन्न कैनोडिभो!

अरुहिरियर कादि गेलिदु गोगेश्वरलिंगदल्लिगे

तल्लेवरियेयनिक्कि बंदेन्न कैनोडिभो!

ग्रं.

सर्वान्वीरभटानार्यान् ज्ञानयोगाभिसूनसः ।

जित्वाऽभिमानराहित्ये रणरङ्गे समुद्भटः ॥ ८१८।

जेतुं प्रवृत्तः कैश्चापि दुष्प्रापं दुर्जयं परम् ।

शिवं भटोद्धतं तस्मान्नास्ति प्रतिभटो मम ॥ ८१९।

व. 508.

आरु बण्णद मृगवु तोरि अडगित्तु बयल .

मूरुलोकदोळगे सारि, हज्जेय नोडि

तोरेय बेंबळिविडिदु तोहिनल्लिगे बंदित्तु मृगवु .

सोऽहं सोऽहं एनुत्तिद्धित्तु; इहपरव मीरि निंदित्तु!

तोरेलिल्लद बिल्लु, बेरनिसद बाण, अरिविन कैय्यल्लि

कुरुह बाणसव माडि तेरहिल्लद प्रसादवे नीनागि,

अग्नियिल्लद पाकदल्लि अडिगेय माडिद बोनव
अर्पितव माडिद प्रसाददिंद सुखियादे, गोगेश्वरा!
शा.वि.

षड्वर्णात्मकजीवभावमृग आविर्भूत आत्मस्थले
मायाजालतिरोहितो भ्रमति यद्धामत्रये प्राकृतः ।
योऽसावीक्ष्य ऽ पदानि यस्य मृगयुः प्रत्यङ्मुखस्तत्त्वदृक्
संसारहृदिनी प्रवाहमनुमन्दं मन्दमागच्छतः ॥ ८२०।

दृष्ट्वा तं मृगमागतं निजपदं कर्मक्षयाख्याश्रयं
सोऽहं सोऽहमिति ब्रुवन्तमिह चामुत्रोभयोरद्वयम् ।
प्रह्वीभावधनुःसुसंहितपरैक्यास्त्रेण विद्या स्वगं
पक्त्वा तत्पललं चिदग्निकलयाप्यादत्प्रसादं महान् ॥
८२१।

व. 509.

“ओंदु द्वीपदल्लि तलेयनिरिसि एंब वचनक्के.” < ॐ ९

शा. वि.

मूलाहंकृतिरर्पिता गुरुपदे लिङ्गे शरीरे स्थितिः
वाग्वृत्तिश्चररूपवस्तुनि रुचिश्रीमत्प्रसादे स्थिता ।
नैवाहन्त्ववपुर्वचोरुचिचतुष्कं मे चतुर्णां सतां
एषां मध्यसमाधिनिष्ठसुधियस्तस्मात्सुखी निश्चलः ॥
८२२।

व. 510.

“गुरुविन प्रसाद शिष्यगे ओगरवादुदनरियरु एंब” < ॐ १०

.....

Vr. 820-१. ‘यो सावीक्ष्य’--मूलिपा;.....’ईक्षित्वा’ इति स्यात्.

ग्रं.

गुरुप्रसादजं लिङ्गं सेव्यं शिष्यस्य वस्तुतः ।

इत्यविज्ञाय लोकोऽयं वृथा क्लिश्यति लौकिके ॥ ८२३।

व. 511.

नानु सज्जीववु, नीनु निर्जीववु.

निनगेयू ननगेयू संबंधवय्य.

निन्ननेतु प्राणलिंगवेदु पूजिसुवेनय्य?

एन्न प्रसाद निनगे, निन्न प्रसाद एनगे,

एनगेयू निनगेयू ऐकप्रसाद काणा, गोगेश्वरा.

उपजातिः

मम प्रसादात्प्रथमं त्वमासी-

रजीवितो जीवितलिङ्गमूर्तिः ।

पश्चात्प्रसादाद्भवतोऽहमासं

तस्मात्प्रसादैक्यमभूच्च ते मे ॥

८२४।

व. 512

नीरिल्लद, नेलनिल्लद बेरिल्लद, गिडु हुट्टित्तु.

तलेयिल्लद मृग बंदु मेयित्ता गिडुव.

कणिल्लद व्याधनु कंडना मृगव.

किच्चिल्लद नाडिगोय्दु सुट्टु बाणसव मडि,

लिंगक्कर्पितवायित्तु, गोगेश्वरा.

शा. वि.

अज्ञानाम्ब्वविचारभूमिरहिता सम्भ्रान्तिमूलं विना

भक्तिर्वीरुधभूदहन्त्व शिरसा हीनः पुमान्यो मृगः ।

यं जग्रास ददर्श तं मृगयुरेकोऽदृक्कराङ्घ्रिः स्वयं

विद्यादारुचदक्षुधानल^१मनाऽद्वेषं चकारार्पणम् ॥ ८२५।

.....

VI. 825. १ “मना द्वेषं” -- मूलिपा. ° मना अद्वेषं’ इति स्यात्.

व. 513.

इष्पतैदु तत्त्वद हत्तेंब द्वारदल्लि बळलुव व्यर्थगेडि मनवने-
नेनेबेनय्य! तन्न ता तिळियलु तनगे तानन्यवल्ल मरुळे!

मुतैय्यन बेण्णेय शिशु नुंगित्तु.

मत्ते शिशुविन सुखवनेनेबे, गोगेश्वरा.

स्रग्धरा.

देहेऽस्मिन्[स]प्रपञ्चीकृतगुणितमहाभौतिके पञ्चविंश-
त्संख्याके पञ्चपञ्चेन्द्रियमुखविषयास्वादने लम्पटस्त्वम्।
चेतःपोतः श्रमं मां व्रज तव न किमप्यन्यमज्ञेयमेत-
त्सत्त्वं भुङ्क्ष्व प्रसादत्रयममृतघनानन्दमात्मैकसेव्यम् ॥

व. 514.

८२६।

निरवय निर्गुण निश्शून्यलिंगक्के शरणरु तम्म तम्म
तनुगुणादिगळनर्पिसिहेनेबुदे महा पाप.

अवु तम्म तनुविनल्लिपुदि भंग, अदे कर्म.

ई उभय नास्तियागद सुळुहु मुंदे काडिहुदय्या गोगेश्वरा.

गीतिः

अशुचिद्रव्यस्पर्शाच्छुचिरप्यशुचिर्भवेदिति नयात् [त-]।

त्त]नुगुणमशुचिद्रव्यं तनुगुणरहितः शुचिः कथं स्पृशति

॥ ८२७।

शीतगृहीतं शीतं समर्पयति वह्नये शरीरगतम् ।

नाग्नौ नात्मनि शीतं समर्पिते सति तथैव शरणोऽयम् ॥

८२८।

देहगुणादिकमखिलं निर्गुणलिङ्गस्वरूपिणेऽर्पयति ।

न स्वीकुरुते लिङ्गं न स्वस्मिन्नेवमर्पणं विद्धि ॥ ८२९।

ग्रं.

अतो देहगुणास्सर्वे भ्रान्तिसिद्धा ययोस्तयोः ।

प्रतीता मध्यतो भूयो निरस्ताः स्वयमेव हि ॥ ८३०।

व. 515.

भूतलद मतिवंतरु आतुमस्थलव बिडरु.
मातु माणिकव नुंगि, जातिधर्मवनुडुगि, व्रतद भ्रमेगळ सुट्टु,
अवशेषितवाद चित्तभस्मव धरिसि, अणिमादि गुणंगळ गतिय
पदवने मीरि, भ्रांतळिदु -- ज्योति बेळगुतिदे : गोगेश्वरा.
ग्रं.

जीवात्मस्थलमुक्तानां धीमतां परयोगिनां।
तत्त्वार्थवचसां जातिगोत्रभ्रान्तिर्वियोगिनाम् ॥ ८३१।

निर्दग्धचित्तवृत्तीनां पदप्राप्तिर्विरागिणाम् ।
प्रकाशते प्रसादाख्यं लिङ्गं ज्योतिः परं भुवि॥ ८३२।

व. 516.

करणादि गुणंगळळिदु कळेदु, नव सूत्रंगळु
भिन्नवाद बळिक इन्नेनो इन्नेनो, पुण्य-पापविल्ल;
इन्नेनो इन्नेनो, स्वर्ग-नरकविल्ल; इन्नेनो इन्नेनो,
गोगेश्वरनेब लिंगवु वेदिसि सुखियाद बळिक इन्नेनो, इन्नेनो!

गीतिः

नष्टे करणादिगुणे दृष्टे नवनालसूत्रदलभेदे ।
शिष्टे परशिवलिङ्गे तुष्टे मयि किं ब्रवीमि निजनिष्ठाम् ।
ग्रं. ८३३।

पुण्यपापविनिर्मुक्ता सुखदुःखविवर्जिता ।
स्वर्गदुर्गतिदूरस्था मम निष्ठा शिवात्मिका ॥ ८३४।

व. 517.

कंगळु नट्ट गायवनारिगे तोरबहुदय्या?
मन सोंकिद सुखव मोट्टेय कट्टबहुदे?
आत निंद सुखवातंगे साध्यवायित्तु.
आत निंद निलवनेनेबे, गोगेश्वरा!

शा. वि.

दृक्पातास्त्रहतक्षतं न किमपि स्पष्टं बहिर्दर्शने
यत्सौख्यातिशयानुभूतिरपरा चेतो गताभ्यन्तरा ।
बाह्याद्बाह्यविशेषभारकरणं शक्यं न केषामपि
प्रायेणात्मशिवैक्यनिर्भरसुखप्राप्ता च निष्ठा तथा ॥

८३५।

व. 518.

नोडलिल्लद शृंगार, माताडलिल्लद शब्द,
हाडलिल्लद सरव, बैडलिल्लद वरव, नोडिरे निराळव!
बाडलिल्लद ससिय बेळसु कूडदे कूडित्तोदु सोजिगव कंडे
नानु. इल्लद उपकार, मेल्लद सवियिंद सुखियादे गोगेश्वरा.

शा. वि.

चिच्छृङ्गाररसावलोकनपरो मौनाभिभाषे सदो-
न्मन्युत्थस्वरगायका ह्यवृत जीवन्मुक्तिरूपो वरः ।
तुष्टान्तःकरणादिसस्यपरिणामोऽङ्ग[स्य] सङ्गं स्वतः
सिद्धोपाधिविहीनवस्तुसदभुक्तस्वादुरासं सुखी ॥

८३६।

व. 519.

मन मुट्टद मज्जन, तनु मुट्टद देहार,
भाव तागद पूजे, एवे तागद नोट,
वायु तागद लिंगद ठाव तोरा, गोगेश्वरा!

वसन्ततिलका.

पीठं वपुः स्थिरतरं स्नपनं रसार्द्रं
चेतोऽर्चनं निबिडभक्तिभरार्द्रभावः ।

आलोकनं दृशि गमागमहीनपक्ष्म

प्राणः स्वयं भवति लिङ्गमिति स्थितिर्मे ॥

८३७।

व. 520.

बंदू बारदु होंदियू होंददु.

निंदू निल्लद परिय नोडा!

अखंडचरितननेनेंदुपमिसुवे?

नवखंडपृथ्वियनोळकोंड बयलु!

अगम्य समाधिसंयोगदल्लि

गोगेश्वरलिंगवनेनेंदुपमिसुवे!

गीतिः

वेदनमागतमपि यन्नागतमाचरणमात्मसुलभतया ।

समरसमप्यन्तर्बहिरसमरसं किं ब्रुवे परं व्योम ॥

ग्रं

८३८।

तस्मादन्तर्बहिर्भावाभावे स्थिरसमाधिमान् ।

परस्मिन् व्योमलिङ्गोऽसौ सुखी भवति निश्चलः ॥

व. 521.

८३९।

लोकद नच्चु मच्चने नीगि निश्चितवायित्तु.

ऐनु हत्तितेदरियेनय्य. ऐनु होद्वितेदरियेनय्य.

गोगेश्वरनेब गूह ओळकोंडित्तागि नानेनेदरियेनय्य. <(sic)

ग्रं.

लोकलौकिक वात्सल्यं हित्वा निश्चलमानसः ।

आसं मयि किमाश्चर्यं शिवज्ञानगृहावृते ॥

८४०।

व. 522.

मेरु मंदिरदल्लि ईरैदु तले. वारिधिय जनरल्लरू बण्णिसु

तिरलु, ज्ञानामृतरसदल्लि ओगरव माडि, आरोगणेगेडेमाडिदेनु.

विषमाक्ष, हर, भस्मविभूषण, शशिधर शरणु शरणेनुत्तिर्देनु.

इंद्राग्निय पुर पट्टणदल्लि चंद्राहारव बेडदे खंडकपालदल्लि

उंडतृप्ति, अखंडित निराळ गोगेश्वरा.

ग्रं.

मेरुमन्दिरमित्यत्र शरीरं गृहमुच्यते ।

द्विपञ्चानां शिरांसीति दशानामिन्द्रियात्मनाम् ॥ ८४१।

विषयवारिधिजना इति संसारवर्तिनः ।

गीतिः

इन्द्रपुरं रागस्यादग्निपुरं द्वेष इत्यभिप्रायः ।

चन्द्राहारःशान्तिः खण्डकपालस्तु नेतिपदमुक्तः॥ ८४२।

“अथोच्यते.”

उपेन्द्रवज्रा.

दशेन्द्रि[याणां] विषयाञ्छरीर-

गृही शिवज्ञानरसेन पक्त्वा ।

निवेद्य देवाय शमप्रसादं

ववार संसारजनैरसाध्यम् ॥

उपजातिः

वृते प्रसन्नद्वयमिन्द्रियाणां

प्रसादमस्मै प्रददौ शमाख्यम् ।

तेन प्रसादेन निरस्तराग-

द्वेषप्रपञ्चो न्यवसन्निधायम् ॥

८४४।

ग्रं.

दत्तं नेतिमुखे पात्रे प्रसादं [प्रसन्नात्मकम्] ।

भुक्त्वा तृप्तः सुसंपूर्णः सुखं तस्थे शिवात्मवित्॥ ८४५।

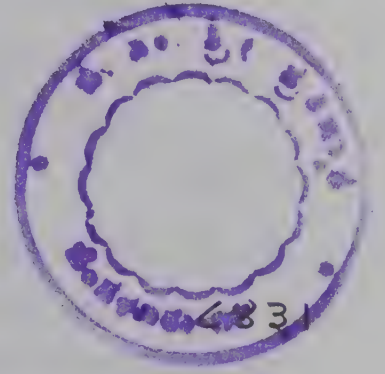
व. 523.

मणिल्लद हाळमेले कणिल्लदवनोंदु मणिय कंड.

कैयिल्लदात पवणिसिद.

कोरळिल्लदात कट्टिकोंड.

अंगविल्लद सिंगारक्के भंगवुंटे, गोगेश्वरा?

वंशस्थम्.

अदेहधर्मादिमृदात्मनि स्थले

ददर्श निष्पन्नचिदाह्वयं मणिम् ।

न रागचक्षु पदिरिवं

.....कर्तृत्वपरेण वर्जितः ॥

८४६।

उपजातिः

गुणं विनानेन मणिगृहीत-

स्यूतो निवीतोदृत आत्मनाऽयम् ।

.....प्रभकन्धरेण

ब्रुवे किमेतामधिकारभूषाम् ॥

८४७।

व. 524.

नेल हुट्टिदंदिन धवळार;

धवळारदोळगोब्ब सूळे नोडय्य.

तलेयिल्लदात निच्चक्के बप्प;

करुळिल्लदात कुंटणियाद नोडय्य.

कैयिल्लदे अप्पलोडने, इद कंडु बेरगादे गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

शरीरस्योत्पत्तेः धवलमुदितं धाम परमं

वियत्तस्मिन्वेश्या निवसति निवेश्या सुकृतिभिः ।

[भगाधानं] नाम प्रविपविभवो तामभिगतो

भुजङ्गो गत्यागत्युभयसदहीनः शृणु पुनः ॥

८४८।

शा. वि.

छिन्नाऽहन्त्वशिराश्च चुं. नाङ्गनाय स्वयं

जग्राहोभयकर्मपाणिरहितो ह्याश्लेषमत्यादरात् ।

नीरागं ममतान्त्रपुष्टिपरिहीनो ऽयं

किं वक्ष्ये सुरतोचितं समरसं सौख्यं ययौ निर्भरम् ॥ ८४९।

व. 525.

मुंडधारिय तले मुंदे बप्पुद कंडे.

जटाधारिय तले नडेदु होयित्त कंडे.

खंडकपालिय खंडव कोयित्त कंडे.

बालब्रह्मचारिय बारनेत्तित्त कंडे.

भक्तर'ल्लरू सत्तु नेलक्किक्कित्त कंडे.

गोगेश्वरा, नी सत्तु लिंगवायित्त कंडे.

ग्रं.

निष्क्रियं सत्क्रियं खण्डं बाल्यं चेति चतुर्विधम् ।

ज्ञानमुक्तं क्रमात्तत्र निष्क्रियं निर्गुणं परम् ॥ ८५०।

पुरस्कृत्य चरत्यन्तः सत्क्रियं सगुणं बहिः ।

तयोर्योगप्रभावेन खण्डं बाल्यं च नश्यतः ॥ ८५१।

नष्टे खण्डे सति ज्ञाने बाल्ये [ज्ञाने] च तत्परः ।

भक्तिः प्रादुरभूतस्याः सत्तायाः षट्स्थलात्मिका ।

निष्ठा जातितया लिङ्गं सत्यं पूर्णं प्रकाशते ॥ ८५२।

व. 526.

उगुळ नुंगि हसिव कळेद, तेवर मलगि निद्रेगेय्दु

नोडि नोडि सुखंबडेदेनय्य, गोगेश्वरा,

निम्म विरहदल्लि कंगळे करुवागिद्देनय्य.

वसन्ततिलका.

संयोगनिर्भरसुखं तव लब्धकाम-

स्तद्धेतुभूतविरहव्यसनातुरोऽहम् ।

शम्भो.....[तृ]षां च न वेद्मि निद्रां

दृग्वीक्षणानिमिषता परितृप्तनिष्ठः ॥ ८५३।

व. 527.

कल्ल होटेयोळगोंदु कार्यव काबड़े कल्ल बेदकदे,
कप्पेय सोंकदे, अल्लिय उदकव कुडियबल्लड़े योग.
बल्लड़े निम्मल्लि नीवु तिळियिर'.

अरिव योगक्के इदे चिह्नवय्य.

कल्ल कप्पेयोळगण हुल्लुरियदे अट्टुंबंते, गोगेश्वरा!

शा.वि.

देहोपाधिकठोरकोटरगतं दिव्यामृतं पातुका
नोऽकुर्वन्करणव्यथां शमकलास्पन्दा[नि शान्तात्म]नि।
प्रत्यग्रूपतया स्फुरन्निव कृशानुः प्रस्तरान्तःस्थितो
यो गुप्तःपिबति स्वयं यदमृतं यो[गानुसंधान]वित्

॥८५४॥

व. 528.

कायक्के कायवागि, प्राणक्के प्राणवागि,
भावक्के भाववागि इद्दुदनारु बल्लरो?
अद दूरवेंदु, समीपवेंदु, महांत गोगेश्वर
ओळगेंदु, होरगेंदु, अरियदे बरुसूरेवोदरु.

ग्रं.

कायस्य कायरूपेण प्राणस्य प्राणरूपतः ।

मनोरूपेण मनसः संस्थितं त्वां सदा प्रभो ॥ ८५५॥

अविज्ञाय वृथा लोको विवदत्स्वल्पधीर्मितः ।

कश्चिदन्तःस्थमित्यत्र बहिःस्थमिति कश्चन ॥८५६॥

ग्रं.

[तत्रात्र]स्थितमित्यन्यो नोभयस्थमितीतरः ।

सर्वत्रावस्थितं लिङ्गं न प्रपश्यति शाम्भवम् ॥ ८५७॥

ज्ञानचक्षुर्विहीनत्वादन्धः सूर्य[यथाग]तम् ।

व. 529.

शब्दवेबेने श्रोत्रदेजलु; स्पर्शवेबेने त्वक्किनेजलु;
 रूपेबेने: नेत्रदेजलु; रुचियेबेने: जिह्वेयेजलु;
 परिमळवेबेने: घ्राणदेजलु; नानीनेबेने: अरिविनेजलु.
 एंजलेब भिन्नवळिदु बेळगिनोळगण बेळगु,
 गोगेश्वरा, निम्म शरण!

ग्रं.

इन्द्रियाकारभासासौ विषयाकारभासनम् ।
 क्रीडया देवता भुङ्क्ते स्वतंत्रः शरणं मतम् ॥८५८॥

लिङ्गदेहे शिवात्मायं लिङ्गभावो न लौकिकः ।
 सर्वं लिङ्गमयं द्रव्यं लिङ्गेन सममश्नुते ॥ ८५९॥

अतीन्द्रियैरविषयैरकामैः षट्स्थलात्मभिः ।
 यदुक्तं तन्न चोच्छिष्टं न निषिद्धं न दूषितम् ॥८६०॥

व. 530.

नोडुवुद नोडलरियदे केट्टिती लोकवेल्ला.
 नोडुवुद नोडबल्लडे कूडलिल्ल, अगललिल्ल.
 नोटद कूटद अगलद सुखवनु गोगेश्वरा,
 निम्म शरण बल्ल.

ग्रं.

दृशा यया भवेद्दृश्यं यत्तत्पश्यति मूढधीः ।
 दृशं दृश्यतया कोऽपि न पश्यति विचारतः ॥ ८६१॥

ग्रं.

दृश्यं पश्यन्तमात्मानं दृग्दृशं योऽनुपश्यति ।
 न पश्यत्यवियुक्तं च यत्संयुक्तमवीक्षितम् ॥ ८६२॥
 सुखस्वरूपमचलं लिङ्गं स्वात्मनि किं पुनः ।

व. 531.

जूजिन वेधेयुंटु-- जागरद बलविल्ल.

आगळू गेललुंटे प्राणपद तनक?

रतुनद सर हरिदु सूसि बिद्वडे माणिकव बेलेंयिटु
बिलितवरिल्ल. सर्पिणि सर्पन नुंगि दीपवने नुंगित्तु,
इदु योगद दृष्टांत, गोगेश्वरा.

गीतिः

द्यूते कर्मणि वेधा यदि किं फलमवहितेक्षणं नो चेत्।
जेतुर्नियतार्घ्यवृत्तिर्यदि किं फलमपगते मणौ क्रेतुः

॥८६३॥

योगे धैर्यं यदि किं तदन्तरायापनोदनं नो चेत् ।

योगिनमित्येवं तु स एवाऽ[नात्मा]त्मयोगसुखभोक्ता ॥

व. 532

॥८६४॥

ओंदू इल्लद बिंदुव, तंदेयिल्लद कंदन,

मातेयिल्लद जातन गमनविल्लद गम्यन,

मूवररियद मुग्धन ठाव तोरिसु, गोगेश्वरा.

भुजङ्गप्रयातम्.

अविद्याविहीनात्मविज्ञानमूर्तिः

पितृभ्यां विना जारभक्तिप्रसूतः ।

चलत्पातिगाशाश्चतीगत्युपेतः

त्रिभिः कर्मभिः स्याद्दुरापः शिवैक्यः ॥ ८६५॥

व. 533

ओंदे हू, ओंदे अग्धवणि, ओंदे ओगर, ओंदे प्रसाद;

मनवोंदे, लिंगवोंदे, एंदू नंदादीविगे नंदद बेळगु;

स्वतंत्र पूजे. अनाहतवेरडागि केट्टु

बुरुमुखवागि होदरु, गोगेश्वरा.

ग्रं.

जलं च कुसुमं चार्चा दीपश्चोदनमप्यथ ।

मनश्च दृक्च लिङ्गं च न वचैकस्वरूपतः ॥ ८६६।

एकमेवेति यो वेत्ति स वेत्ति शिवमद्वयम् ।

व. 534.

“ भाव-सद्भाव-निर्भाववैब त्रिपुटि.” भाववावुवैदङ्गे :

जडवह तन्ननु अजडवह मनस्सिनिंदले तदेकनिष्ठेयिंद भाविसूदीग भाववु. सद्भाववैदङ्गे: जडवागि दृश्यवल्लद, अजडवागि अदृश्यवल्लद जडाजडसम्मिश्रवल्लद भावव भाविसूदे सद्भाववु. निर्भाववैदङ्गे : भाव सद्भाववेरडळिदु वाचिक अवाचिकवागिहुदागि निर्भाववु. --इन्ती भाव सद्भाव निर्भाववैब त्रिपुटिभाववळिद महा घनवु ताने श्रीगुरुवाद, लिंगवाद, जंगमवाद. इति त्रिविध पादोदक प्रसाददल्लि परिणामि, गोगेश्वरा, निम्म शरण.

ग्रं.

भावसद्भावनिर्भावत्रितयं कथ्यते क्रमात् ।

भावो मनोविकारस्स्यात् सद्भावस्तु ततः परम् ॥ ८६७।

भवेज्जीवविकारो हि निर्भावस्तत उत्तरम् ।

अविकारो भवत्येव तयोश्च परमार्थतः ॥ ८६८।

ग्रं.

एतत्त्रिविधनिर्मुक्तः स्वतन्त्रशरणो महान् ।

स्वयं गुरुः स्वयं लिङ्गं स्वयं जङ्गम एव च ॥ ८६९।

स्वयं प्रसाद एवेति निष्ठा शैवी पुरातनी ।

व. 535.

अग्धवणियने तंदु मज्जनव मरुदवन,

पुष्पव तंदु पूजेय मरुदवन,

ओगरव तंदु अर्पितव मरुदवन, लिंगव कंडु

तन्न मरुदवन, महाघन ओळकोंडि तु गोगेश्वरा.

गीतिः

स्नपनं पूजाकरणं समर्पणं चात्मकर्तृभावं च ।

न किमपि वेत्ति पयःकुसुमोदनलिङ्गेष्वभिन्नधिषणोऽयम् ॥

ग्रं.

८७०।

शिवरूपतया सर्वं यस्य भाति स्वभावतः ।

तेनामृतपदं प्राप्तं महत्तरमिति स्थितिः ॥

८७१।

स्वच्छन्दाचारवर्तिन्या भक्त्या यत्कृतमर्चनम् ।

यद्भक्तमर्पितं लिङ्गे सत्यमेतन्मयोदितम् ॥

८७२।

व. 536.

मुन्नेंतायितु, आगदेंतायितु .

तन्न तानु अरसुत्तिदितु.

तन्न बच्चिट्ट बयकेयनिधानव कंडु

ताने महवेंदु तिळिदुदु नोडा!

गोगेश्वरलिंग तन्नुव तन्नंते माडितु.

उपेन्द्रवज्रा.

सकायवद्यातमकायमेनं

ब्रुवे किमात्मानमभूतपूर्वम् ।

विहीनकायो मम कायमीशो

गृहीतमास्ते न तु कारणेन ॥

८७३।

व. 537.

मनद कालत्तलु; तनुविन कालित्तलु.

अनुभवदनुव नेनेवुत्त नेनेवुत्त गमनगेदितु;

लिंगमुखदलाद सूचनेय सुखव कंडु गमनगेदितु.

अनुवायितु, अनुवायितु;

अल्लिये तल्लीयवायितु गोगेश्वरनेंब लिंगैक्यंगे.

वसन्ततिलका.

लिङ्गानुषङ्गसहजानुभवोऽथ सौख्य-

प्राप्त्यर्थवन्मुखमिदं मननं मनो मे ।

कुर्वन्विलीनमभवत्परयाऽथ वक्ष्ये

किं देहभाव गतिभङ्गमहो महेश ॥

८७४।

व. 538.

पृथ्वियलोदगिद घटवु पृथुवियलङ्गिदर'आ पृथ्विय चरित्रवे

चरित्र नोडा! अप्पुविनलोदगिद घटवु अप्पुविनलोदगिदर'

अप्पुविन चरित्रवे चरित्र नोडा! तेजदलोदगिद घटवु

तेजदलङ्गिदर' आ तेजद चरित्रवे चरित्र नोडा!

वायुविनलोदगिद घटवु वायुविनलङ्गिदर'

आ वायुविन चरित्रवे चरित्र नोडा!

आकाशदलोदगिद घटवु आकाशदलङ्गिदर'

आ आकाशद चरित्रवे चरित्र नोडा!

गोगेश्वरनेब लिंगदलोदगिद घटवु

आ लिंगदलङ्गिदर' आ लिंगद चरित्रवे चरित्र नोडा!

* *

अत्र ताडपत्रभागं अलेख्यमस्ति.

८७५।

व. 539.

" "

८७६।

निरंतर पाताळ ऊर्ध्वद पवन त्रिभुवन गिरियेंब

पर्वतवनेरि कायवेंब कदलिय होक्कु एंब वचन.< ♪ "

ग्रं.

परनिर्वाणनिष्ठस्य शरणस्य परा स्थितिः ।

अगोचरा मनोवाचामपि वक्ष्ये समासतः ॥

८७७।

.....

**

अतः परं मूलकन्नडवचनस्य संस्कृतव्याख्यानं नोपलभ्यते.

♪ Ref V. No.374: "Jñānacakra"--Ms.K.G.=Avc. But the contents differ.

गीतिः

समता कन्था शान्तिर्भस्माधारः कमण्डलुः करुणा ।
ज्ञानं दण्डं पात्रं वैराग्यं भक्तिरनुपमा भिक्षा ॥ ८७८।
ग्रं.

विद्या भार्या सुतस्तोषः क्षमा हि परिचारिका ।
माता भक्तिः पिताऽऽचारः सत्यं नप्ता शमः सखा ॥ ८७९।

नैराश्यं सुहृदाचार्यो दमः श्रद्धा स्वसा मता ।
दासी त्वहिंसा दासः स्यादस्तेयः परिकीर्तितः ॥ ८८०।

मैत्राद्यास्तनयाः प्रोक्ता धर्मोऽसौ वाहनं मतम् ।
[ध्यानं]^१गृहं तथा क्षेत्रं विचारः सर्वगोचरः ॥ ८८१।

देशो मोक्षः सुगम्योऽयं प्राणलिङ्गाङ्गसङ्गिनः ।
एतान्परिग्राह्य^२स्थैर्यं^२गृहीत्वा शुद्धमानसः ॥ ८८२।
परिपूर्णचिदानन्दश्चरत्येवं महापुमान् ।

उपेन्द्रवज्रा.

लोभो महाकर्दम इन्द्रियाणि
दुष्पार यो मोह महापिशाचः ।
क्रोधस्तरक्षुर्ममताऽहिकास्या
मारस्तु चोरोऽथ महान्धकारः ॥ ८८३।

ग्रं.

तापव्रातो महागर्तो विषयाः कंटकाङ्कुराः ।
असूया विषवल्ली स्यादहंकारो विषं हृदः ॥ ८८४।

जाग्रदादित्रयोवस्थाः भवेद्दुर्गमपर्वतः ।
एतानुपद्रवान्सर्वान्निवार्य सुधिया पुमान् ॥+ ८८५

ग्रं.

शरीरकानने भिक्षुर्विचरन्सुखमश्नुते ।

अतो निर्वाणनिष्ठस्य स्वात्मनः परमां स्थितिम् ॥ ८८६।

स्वयं च न विजानाति शरणः किमथापरः ।

अहो निर्वाणनिष्ठस्य शरणस्य परा स्थितिः ।

यादृशी शिवनिष्ठा स्यात्तस्य निष्ठा हि तादृशी ॥ ८८७।

व. 540.

नेनहु सत्तित्तु, भ्रांतु बेंदित्तु.

अरिवु मर'यितु. कुरुहुगेट्टित्तु.

गतियनरसलुंटे? मतियनरसलुंटे?

अंगवेल्ला नष्टवागि लिंगलीयवायित्तु.

कंगळंगद कळेय बेळगिन भंग हिंगित्तु, गोगेशवरा.

ग्रं.

संकल्पभ्रान्तिविज्ञानलक्षणा नाम भावतः ।

लिङ्गाङ्गनिजभावः स्यान्निस्तरङ्गदृशो मम ॥ ८८८।

व. 541.

धर'य मेलण जनितक्के उरगन अधरपान!

न- ख- कं-कणमुख मूवत्तोदु शिरव उरगवु नुंगित्तु नोडा!

उत्तरापथद कोडगूसु ईशान्यद ओडलोळडगि,

साकारसंगव नुंगिद भाषेयनरियद मुगुद्रे! Ref. *Basabhih* .ib.Vr. 733

अरिविनोळगण मरहु, मरहिनोळगण अरिवु,

गोगेश्वरनेब लिंगवु त्रिकालपूजेय नुंगित्तु.

स्वयम्भूछन्दसि शोभावृत्तम्.

तनौ सम्भूतिं संसृतिमधुरसपानं विकाराभिभूतिम्

हृषीकप्राणार्तेः त्रिदशगुणितमेकाधिकं चेतसा मे ।

अहंभावग्रस्तं निखिलमिदमशेषप्रपञ्चानुपूर्व

परा भक्तिर्ज्ञानोत्तरपथचरिता शाम्भवी स्वीचकार ॥ ८८९।

इन्द्रवज्रा.

स्वीकृत्य निश्शब्दतया प्रमुग्धा

स्निग्धा विदग्धा चिदचिद्द्वयाऽन्या ।

कालत्रयार्चा नियमा विकल्पा

पूर्णा स्वतन्त्रा स्वयमेव तस्थे ॥

८९०।

व. 542.

तलेय मेले तलेयिद्वितल्ला;

तलेय तले आ तलेय नुंगितल्ला!

सत्तु हाल सवियबल्लड़े, रथद कील बल्लड़े योग.

शिशु कंड कनसिनलुळ्ळा तृप्ति

निम्मल्लि कंडेनु गोगेश्वरा.

इन्द्रवंशा.

बिन्दोः परं नादसमाख्यमुच्यते

नादात्कलातत्त्वसमाह्वयं परम् ।

तस्मात्परं लिङ्गपदं महत्तरं

तत्प्राप्तिमूलं कथयामि कारणम् ॥

८९१।

उपजातिः

यत्सत्यविज्ञानसुधारसादने

लाम्पट्यमोङ्काररथाधिःरूढम् ।

वाचं विना स्वानुभवप्रभावं

लिंगैक्यसम्प्राप्तिसुखैककारणम् ॥

८९२।

व. 543.

जगदगलदल्लि हब्बिद बले युगजुगक्केयू तेगेयदु नोडा!

बगेयदु, भ्रमेगेळ्ळदुः तन्नय इरविन परियितुटागि!

जगद प्राणिगळुलिदुलिदु मरळि मत्तल्लिये बीळलु,

बलेय नेणु बग्गुरिय कैयलिरलु,

बलेय नेण कण्णिय कळचि, शरणनु शरणेनुत्त निंदु,

ओडलुपाधियनरियदे बेळगिनल्लि निंदु,
बेडिदवरिगे अणिमादिगुणंगळनित्तु
मनोमध्यदल्लि निलिसि नेनवुत्तिदु सुखियाद
प्राणनाथन कायशून्यलिंगक्के
प्राणशून्यशरण गोगेश्वरलिंगवु बेरसि बेरिल्ल.

गीतिः

विष्वक्प्रसृतं मायाजालं यन्मयि करनिहितस्सूत्रम् ।
ब्रह्मादिस्तम्भान्तं प्राणिचयं यत्र पतति तदिदानीम् ॥८९३॥

रथोद्धता.

ऊ र्णनाभिततजालवत्पुरो-१

भाति सत्यशरणस्य चक्षुषः ।

यत्तदीक्ष्यमुकुलस्मिताननो

निर्ददाह शरणः कुतूहलात् ॥

८९४।

ग्रं.

ततो निजसखी भक्तिरमणीरमणं शिवम् ।

हृन्मध्ये सुस्थिरीकृत्य संस्मरन्नेव तिष्ठति ॥

८९५।

उपजातिः

अतः परं शृण्वनुभूतिगोचरं

प्रभावमस्याखिलसिद्धिदायकम् ।

यः प्राणशून्यः स्वयमात्मलिङ्ग-

प्राणस्थितोऽसौ वरलिङ्गमूर्तिः ॥

८९६।

ग्रं.

कायशून्यः स्वयं प्राप्तः भक्तकायस्थितः प्रभुः ।

तस्मात्पृथक्त्वमीषच्च ययोरैक्ये न दृश्यते ॥

८९७।

.....

८९४. - १ “ऊर्णनाभि ततज्जालवत्पुरो”---मूलिपा.

व. 544.

कोंकण द्वीपदल्लि ओंदु कपि हुट्टित्तु. तपव माडुव सप्त-
ऋषियर नुंगित्तु. नवनाथसिद्धर तोत्तळदुळियित्तु.

अरुहिरियर तलेय मेट्टि अरियित्तु.

कपि जनवैरिसर्पन हेळिगेयल्लि निद्रेगेय्दित्तु.

योगिगळ, भोगिगळ कोल्लद कोलेय कोदित्तु.

कामन अरेय मेट्टि कूगित्तु. कोळिय हंजर नासिकबेक्क नुंगित्तु.

कोळिय, अर्कजद अरिवनरिव अरुहिरियर अनुभाविगळ

मिक्कु, भाव सोक्कनुंडु कोक्करनायित्तु :

हिंदिर्द कोळिय, कोक्करन, कपिय भावदलरियदिर्द कारण

केदरिद चरण उडुगि मरणवरियदे, करणदेहत्वविल्लदे.

---ई वर्मवनरिदातने लिंगैक्य. ताने प्राणपुरुष.

इदनरिदु नुंगिदात परम शिवयोगि --

भंगवरियद, जननद होलबरियद, भावद जीववरियद--

इदु कारण, गोगेश्वरा, निम्म शरणनु

लिंगस्वयशक्तिशरण ताने.

शा.वि.

नाना वक्रगतिप्रसारितविकारस्थानमेतद्वपुः

संसारे परिवर्तिते नियतकर्मद्वन्द्वपाशाः शतम् ।

कर्मक्षैण्यमभूद्यथा वपुषि यस्मिंश्छान्तिरुत्पद्यते

हन्ते जन्मनि या तदा शिवपरा सा दुर्लभा देहिनाम् ॥८९८॥

शा. वि.

[शान्ति]र्लभ्यमहो मुहुर्मुहुरिहामुत्रार्थभोगप्रद-

मातन्वं तपनातपं तमृषिवर्गं सिद्धिकाङ्क्षातुरम् ।

सिद्धव्रातमभक्षयत्तदितरेषां का कथा देहिनां

शृण्वेषां सुलभा शिवैक्यशरणानामेव शान्तिः परा ॥ ८९९॥

शा.वि.

तत्सौलभ्यमहो जहार नियतं पञ्चेन्द्रियार्थागमं
संसारेण वसन्नवाप सह लेपं न स्वतः शुद्धधीः ।
कामं कर्कशमात्मपादहतमाक्रम्य त्रिमात्रात्मिका
भूत्वाऽथ प्रणवाभिधा वपुषि सोऽहंसोऽहमित्यब्रवीत्

॥ ९००॥

या सा शान्तिरवाग्रहीदथ च नासाग्रे चरं मारुतं
प्राणायामपरा निजेष्टनिहिते लिङ्गे निधाय स्वयम् ।
तन्मात्रोदितवेदनाऽथ विकलज्ञानं निराकृत्य य-
त्सम्यक्स्वानुभवेन सत्यशरणस्त्यक्त्वा बहिः कृत्रिमम् ॥*

संरम्भं विनिवार्य जन्ममरणं यत्राऽयं जीवैक्यवि-
ल्लिङ्गे स्वात्मनि तिष्ठति स्म शिवयोगी स्वेच्छयैव स्वयम् ।
*९०१।

व. 545.

पिंडमुक्तनु पदमुक्तनु रूपमुक्तनु--तिळिदु नोडा!
पिंडवे कुंडलिय शक्ति, पदवे हंसन चरित्र.
बिंदु अनाहतवेदरिदु गोगेश्वरलिंगव कूडिदेनु.

ग्रं.

नाभिमूलोत्थितं पद्मं नालं तस्य दशाङ्गुलम् ।

अष्टैश्वर्यदलं श्वेतं परं वैराग्यकर्णिकम् ॥ ९०२।

ग्रं.

प्रबोध्य हृदयाम्भोजं चतुरङ्गुलमुन्मुखम् ।

तदनाहतचक्रस्थं हंसं जानाम्यहं शिवम् ॥ ९०३।

.....

* शार्दूलविक्रीडितवृत्तमिदं षट्पादयुक्त प्रयोग इति गम्यते, यथा कन्नडभाषायां
विरलतया लभ्यते.

व. 546.

“बेदृक्के छळियादडदक्केन होदिसुवरैय्या”

बयलु बत्तलेयिदडेननुडिसुवरय्य?

भक्तनु भवियादडेननुपमिसुवेनय्य, गोगेश्वरा.

वंशस्थम्.

यथा गिरेः शीतविहीनकम्पनं

न चास्ति लज्जा नभसोऽवनग्नता ।

यथा तथा नास्ति भवित्वसङ्गमः

शिवैकभक्तस्य ^१न तत् स्वभावतः ^१॥

९०४।

व. 547.

बंदुदनेल्लव नुंगि, बारदुदनेल्लव हिंगि,

आरिगिल्लदवस्थे एनगायित्तु.

आ अवस्थे अरुतु, नीनु नानेदरिदे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

हृद्यमिष्टं समायातमात्मैकविषयं सुखम् ।

आदाय सकलं चैतद्विपरीतं विहाय च ॥

९०५।

अवस्थितोऽहमनयोर्ग्रहणत्यजनद्वयोः ।

मध्येऽथ सद्विचारेण किं गृह्णामि त्यजामि किम् ।

ग्राह्यं वाऽपि शिवादन्यत्त्याज्यं वाऽपि न विद्यते ॥ ९०६।

इत्यालोक्य न गृह्णामि न त्यजाम्यपि किंचन ।

ययोरवस्थाऽभावेन महत्त्वमुपपद्यते ॥

९०७।

ग्रं.

महत्त्वेनैवातो नोपादेयहेयहिताहितम् ।

न चास्ति मम किं भूयश्शिव एवास्मि केवलः ॥

९०८।

.....

९०४. ^१ “स त स्वभावतः” ---मूलिपा.

व. 548.

उदकदोळगे किच्चु हुट्टि सुडुत्तिर्दुद कंड़े, नोडा!
गगनद मेले मामरन कंड़े, नोडा!
पक्कविल्लद हक्कि बयल नुंगित्तु, गोगेश्वरा!

उपेन्द्रवज्रा.

विशुद्धचेतोऽम्बुभवश्चिदग्नि-
र्ददाह संसारशठप्रपञ्चम् ।

ततो हृदाकाशविराजमानः

शिवाख्यचूतः सफलः सुतस्थे ।

९०९।

ग्रं.

पुण्यपापविहीनोऽयमात्मा पक्षि विपक्षतः ।

परानन्दामृतव्योमफलमापत्सुतृप्तिदम् ॥

९१०।

व. 549.

हुट्टुवर'ल्लर हुट्टुबेडेंदेने? होंदुवर'ल्लर होंदबेडेंदेने?

प्रळयदल्लि अळिववर अळियबेडेंदेने?

गोगेश्वर निम्मनरिदु नेर'द बळिक

धर'य मेलुळ्ळवरनिरबेडेंदेने?

ग्रं.

जायतां म्रियतां लोकः पूज्यतां स्थावरं भुवि ।

आवयोरीश चित्तैक्ये किमप्यत्रेतरस्थितिः ॥

९११।

व. 550.

बेक्कु नुंगिद कोळि सत्तु कूगित्त कंड़े.

करिय कोगिले बंदु रविय नुंगित्त कंड़े.

सेज्जे बेंदु शिवदार उळियित्तु.

प्राणलिंगवेब शब्द व्रतगेडियायित्तु.

नीर मेलण हज्जेयनारु बल्लवरिल्ल.

गोगेश्वरनेब शब्दवल्लियू इल्ल, इल्लियू इल्ल.

उपजातिः

मायामयाज्ञानविमोहमग्रस-

द्यत्सत्यविज्ञानपरस्वलक्षणः ।

हंसोऽयमात्मा प्रणवार्थ [-मूलं

ज्ञानैक]-मात्रं निजभावसिद्धम् ॥

९१२।

निर्लक्ष्यनिष्ठाचरणं किमीडे

तत्रात्र कुत्राऽपि न लक्ष्यते यत् ।*

व. 551

अरुवेयोऽरुलेयनु कोंडर', आकाशवनाडु मेयित्तल्ला!

कत्तलेय-बेळगुव ताने नुंगित्तल्ला.

गोगेश्वरा, गोगेश्वरा, सत्तवरु बद्रुकिदवर ह्योत्तरु.

उपेन्द्रवज्रा.

यद्ब्रह्मविज्ञाननिरस्तकर्मा

जीवोऽभवद्ब्रह्मपदे विलीनः ।

तन्माययाच्छादितचित्प्रकाश-

स्तत्सत्तया दत्तशरीरभावः ॥

९१३।

व. 552.

परिमळविद्धिहुदय्या, गमनागमनविल्लविदेनो!

बयल सिडिलु होय्दडे, हिंदे हेणन सुडुवरिल्ल.गोगेश्वरा.

ग्रं.

सद्वासना स्थिरीभूता गमनागमनं विना ।

यथाशन्याहतं व्योम स्थितं बाधां मृतिं विना ॥ ९१४।

व. 553.

शब्दसंभ्रमदल्लि हिंदुगाणरु, मुंदुगाणरु.

तम्म तावरियरु. इदु कारण मूरुलोकवेल्लवू

बरु सूर'वोयित्तु, गोगेश्वरा.

* अस्य उपजातिवृत्तस्यापि पादसंख्या षट्कमस्ति.

वसन्ततिलका.

शब्दप्रपञ्चघनसम्भ्रममोहितोऽयं

लोको न पश्यति पुरो निजनिर्वृतिं च ।

स्वाज्ञानकीलमपनीय परागभूत्या

विज्ञाय यातुमचलं पदमाप नाशम् ॥

व. 554.

९१५।

तत्त्वर्वेबुद नीनेत्त बल्लेयो? सत्तु मुंदे नीनेन काबेयो:

निंदे निंदेयो! निंदे मानवा!

मातिनंतुटल्ल शिवाचारद सरिदोडकु काणिरण्णा.

* (Sic)

रच्चेय मातल्ल, बीदिय मातल्ल,

ऐकोरात्रिय बिंदु नोडा!

गोगेश्वरन कूडिद कूट, इंदु सुख मुंदे लेसु.

ग्रं.

भविष्यति सुखं नित्यं पुरस्तादिति दुर्मते ।

तत्त्वं वेत्ति कुतस्तत्त्वं कुतस्त्वं वेदनं कुतः ॥

९१६।

भविष्यति पुरस्तात्किं त्वया किं दृश्यते वद ।

मृते सति त्वयि व्यर्थं तस्माद्देहे स्थिते सति ॥

९१७।

अद्वैततत्त्वविज्ञानं शिवसायुज्यमुत्तमम् ।

संप्राप्य परया भक्त्यादयोर्नित्यसुखी भव ॥

९१८।

व. 555.

एन्न कंगळोळगण रूहिंगे आनु बेटगोडु

बळलुवंते हिडिदु नेरयलिल्लय्य.

तुरीयद तवकवनेनेबेनय्य!

संगसंयोगविल्लद रतिसुखवनरसलुंटे?

गोगेश्वरलिंगद कृतक दाळियनेनेबे!

.....

स्रग्धरा.

दृक्कारामध्यबिम्बाकृतिरिव मयि विभ्राजते लिङ्गमूर्ति-
र्दृष्ट्वा तारं तु रामामनुपतिमधुना पारवश्यं गताऽहम् ।
दुर्ग्राह्यः किं करोमीत्यनुचितकरणा स्थीयमानां सतीं मा-
मालोक्य स्नेहभारात्स्वयमभिजगृहे किं ब्रुवे सङ्गसौख्यम् ॥

व. 556.

९१९।

उरिव किच्चिनोळगे हाय्किदड़े
बेंदितेंदरियबारदु. बेयदेंदरिय बारदु;
हिडिदु सुट्टु बूदिय हूसिकोडड़े
मरळि हुट्टिलिल्ल काणा, गोगेश्वरा.

इन्द्रवंशा.

ज्ञानानलशास्त्रवचः समिद्भवे-

च्येतस्सरित्कृप्यत आत्मभस्मने ।

नादातुमेतत्पृथगेव शक्यते

स्वोत्थे स्वयं भस्म भवेन्न चेन्मनः ॥

९२०।

व. 557.

बयलु बयलने बित्ति, बयलु बयलने बेळेंदु

बयलु बयलागि बयलायित्तय्य.

बयल 'जीव'न बयल भावने,

बयलु बयलागि बयलायित्तय्य.

निम्म पूजिसिदवरु मुन्नवे बयलादरु.

ना निम्म नंबि बयलादे गोगेश्वरा.

इन्द्रवज्रा.

निर्वाणबीजोद्भवसस्यमेव

निर्वाणमेतत्परिणाम एव ।

निर्वाणमस्यैव फलं च दाता

भोक्ता च किं वच्मि शिवैक्यसौख्यम् ॥

९२१।

व. 558.

कर्पूरद कट्टिगेय सुट्टडे इदिलुंटे ?

मंजिन शिवालयक्के बिसिल कळशवुंटे ?

केंडद गिरियनरगिन बाणदलेच्चडे मरळि

बाणवनरसलुंटे ?

गोगेश्वरनेंब लिंगवनरिदु मरळि नेनेयलुंटे ?

गीतिः

कर्पूराग्नितुषारातपलाक्षाज्वालयोश्च संयोगे ।

न किमपि शिष्यत एवं जीवशिवैक्ये शरीरगुणभावः ॥

व. 559.

९२२।

तेरहिल्लद घनवु कुरुहिंगे बारद मुन्न

तोरिदवरारो महाघनलिङ्गैक्यवनु ?

आरूढद कूटदल्लि नानारुव साक्षिय काणेनु.

बेरुमाडि नुडियबहुदे प्राणलिंगवनु.

अरिवु सयवागि मरहु नष्टवादल्लि,

गोगेश्वरा, निम्म शरणनुपमातीतनु.

ग्रं.

ज्ञानेन ज्ञानमालोक्य पश्चाज्ज्ञानं विहाय च ।

ज्ञातृज्ञेयोभयैक्यं यत्प्राणलिङ्गमपार्थक्यम् ॥

९२३।

निरंतरसुखारूढं लक्ष्यलक्षणवर्जितम् ।

स्वतःसिद्धं निरुपमं स्वयमेव प्रकाशते ॥

९२४।

व. 560.

तनुविल्लदे कंडु निंदे ;

बेडगिल्लदे कंडु बेरगादे.

रूहिल्लदे कंडरिदे,

गोगेश्वरनेंब लिंगव.

ग्रं.

अशरीरमनाश्चर्यमरूपं लिङ्गमद्वयम् ।

शरीराश्चर्यरूपादिगुणकं चाभवत्स्वयम् ।

९२५।

दत्त्वा स्वात्मपदं मह्यमदत्त्वैव पदं मम ॥

व. 561.

अट्टि मुट्टिलिल्ल, मुट्टि मरळलिल्ल.

एनेंबे लिंगवे. एतेंबे लिंगय्य!

निजवनरिद बळिक हुट्टिलिल्ल काणा, गोगेश्वरा.

गीतिः

गन्तुमदूरं तत्पुनरागन्तुं लिङ्गतत्त्वमसमीपम् ।

स्प्रष्टुमभिन्नं ज्ञातुं चिद्धनमिति विद्धि गुरुपदं पूर्णम् ॥

व. 562.

९२६।

तन्ननरिदंगे इदिरं बुदिल्ल. तन्ननरियदवंगे इदिरं बुदुंटु.

अरिवु-मरहु-कुरहळियित्तु; बेरगायित्तु.

बेरगु बेरगिनोळगे करिगोडित्तिदेनो! भ्रांतु भ्रांत नुंगि,

गोगेश्वरा, भविय बेंबत्ति भवियाद कारण.

ग्रं.

विज्ञातस्वात्तरूपस्य नास्तीतरमिति भ्रमः ।

आदिज्ञातस्वरूपस्य चास्तीतरमिति भ्रमः ॥

९२७।

उभयभ्रान्तिनिर्मुक्तो ज्ञानाज्ञानविवर्जितः ।

चित्राचित्रविचित्रात्तसुचरित्रपवित्रितः ।

स्वतन्त्रः स्वयमेवास्ते लिङ्गैक्ये निश्चले पदे ॥

९२८।

व. 563.

ओंबत्तु ओट्टे नेर'दु मूरु तत्तियनिक्कित्त कंडे.

आने आडहोदर' ओंदु चिक्काडु नुंगित्त कंडे

नारियाडहोदर' ओंदु चंद्रमतिय कंडेनु.

गोगेश्वरनेंब लिंगव कंडवरुळ्ळर' हेळिर'.

शा.वि.

भक्तिस्तूर्ध्वमुखी स्वयं नवविधा प्रत्यक्षमाविश्रुता-
त्मा रासं गुरुलिङ्गजङ्गममयी तत्त्वत्रयं वस्तुतः ।
तेनाऽहं निरहन्त्वमाप विरतिः शान्त्या सह क्रीडते
देशादिप्रचुरप्रपञ्चमगिलत्पश्चाच्छिवस्वीकृतिः ॥

व. 564.

९२९।

उपाधिक मन उपाधिरहितवागि,
निंदल्लिये निवातवायित्तु.
आनंदद भाववू-- बिंदु तानळिदु
निंदल्लिये-- निवातवायित्तु.
लिंग उदयदल्लि प्रज्वलिसुत्तिदे.
गोगेश्वरनेंब लिंग तानेयागि.

वसंततिलका.

सोपाधिकं मन इदं निरुपाधिकं स्यात्
संकल्पवर्जिततया च यथा तथैव ।
आनन्दसच्चिदमलं निजभावसिद्धं
लिङ्गः स्वयंप्रभमुदैदवस्तुतोऽस्मिन् ॥ ९३०।

व. 565.

अरिदरिदु अरिवु बंजेयायित्तु.
मर'मर'दु मरहु बंजेयायित्तु.
गोगेश्वरनेंब शब्द सिनेबंजेयायित्तु.

वसन्ततिलका.

वेद्यं यदा भवति वेदितमात्मरूपं
वन्ध्यतदा वसति वेदनमप्रयत्नात् ।
तद्वैपरीत्यमपि यच्च तथा किमत्र
वक्ष्ये शिवैक्यप्रथमप्रतिमं त्ववाच्यम् ॥ ९३१।

व. 566.

“मनद कोनेयिंदा नेनद नेनहु
जननमरणव केडिसित्तु.”

ज्ञानज्योतिय उदयः

भानुकोटिय मीरित्तु.

स्वानुभवद उदयः

ज्ञानशून्यदलडगिद घन-वनेनेबे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

यन्मनो मननं सम्यग्जन्ममृत्युविनाशनम् ।

निरस्ताऽज्ञानतिमिरं ज्ञानज्योतिः प्रभावृतम् । ९३२।

स्वानुभूतिकलापूर्णं ज्ञानशून्यमहत्तरे ।

ज्ञेये विलीनमभवत्किं वक्ष्ये स्वात्मनः स्थितिम् ॥ ९३३।

व. 567.

धर'यगलदा हुल्ले हरिदु मेयित्त कंडे.

बलेय बीसुव गंडरारु इल्ल.

हरिदु हिडिदिहेनेदडे तले काणवस्तलदे.

शिरव हिडिदिहेनेबवरिन्नारु इल्ल. हरिदाडुव हुल्लेय कंडु

हलवु बेळ्ळारव बिट्टु, बेटेकार बलेय बीसिदर'

हुल्लेयंजि होयित्तु. मरुळुदलेयल्लि हुल्लेयनेसबेकेंदु सरळ बिट्टु

बाणवनोंदु कैयल्लि हिडिदु, हळ्ळकोळव दांति,

घट्ट बेट्टव कळिदु, अत्त बयल मरन ता मर'गोंडित्तु.

हत्ते सारिद मृगव तानेच्चडे नारि हरिदु,

बिल्लु मुरिदु, हुल्ले सत्तित्तु.

अद किच्चिल्लद नाडिगोय्दु सुट्टु बाणसव माडलु

सत्त हुल्ले करगि सब उळियित्तु; निश्चिंतवायित्तु.

गोगेश्वरा, निम्म शरण कट्टिदिर बाणसद मनेगे बंदनु.

शा.वि.

विश्वव्यापि चलं मनः शृणु मृगः संकल्पमूर्धानिशं
धावन्नेष समन्ततश्चरति यो निःशृङ्खलं केऽपि तम् ।
शक्ता न स्युरहो ग्रहीतुमपरे वाग्जालिनः शास्त्रिण
एतेऽमी भयविह्वला मृगयवस्तस्माद्बभूवुर्मृगात् ॥ ९३४।
ग्रं.

तृष्णा प्रवाहिनी नाम हृदो विषयसङ्गमः ।
अहंकारो महाघट्टः ममकारस्तु पर्वतः ॥ ९३५।
इन्द्रवंशा.

तृष्णा नदीतोयमसौ मनोमृगः
पीत्वा निमज्जेन्द्रियगोचरहृदे ।
आरोप्य भूयो ममकारपर्वतं
घट्टे चरित्वा निवसत्यहंकृते ॥ ९३६।

शा.वि.

तं दृष्ट्वा शरणो निवृत्तिपथगो व्याधः समीपं गतो
भक्तिज्ञानधनुःशरैककर आस्ते स्थैर्यवृक्षाश्रितः ।
विध्याच्चैनमसौ मृतः शरधनुस्तस्मिन् विलीनं बभौ
पश्चात्तत्पिशितं मदाग्निरहिते देहे पपाचात्मनि ॥ ९३७।
ग्रं.

पत्तं[कं?] खाद्यमभूत्स्वादु सुतृप्तीदमतः परं ।
यत्तदत्त्वा[#स] सुतस्थे शिवैक्ये निश्चले पदे ॥ ९३८।

व. 568.

अरसलिल्लद घनवनरसुवददेनो, तिळिवुददेनो?
तिळुहिन मुंदण सुळुहु तानेनो?
सरद समतेय परिणामव नोडा!
गोगेश्वरनेंबुदु अदे कंडा।

ग्रं.

अमृग्यमाणमात्मस्थमनन्यतरमद्वयम् ।

अवेदनकलावेद्यमभिन्नं सत्यचिद्धनम् ॥

९३९।

अवियोज्यमसंयोज्यं सामरस्यैकलक्षणम् ।

स्वानन्दपरिणामाद्यं तदेवैक्यं परं पदम् ॥

९४०।

व. 569.

नीर ओरळ माडि नेळल ओनकेविडिदु,

रूहिल्लद नारियरु बीजविल्लदक्किय थळिसुत्तलि,

बंजेय मगन जोगुळवाडुत्तलैदार'.

उरिय चप्परवनिक्कि गोगेश्वरन कंदनु लीलेयनाडिदनु.

ग्रं

उलूखलं मनः कृत्वा मुसलं मननं निजम् ।

अहेतुकशरीरार्थं प्राणानादाय तण्डुलान् ॥

९४१।

गुरुलिङ्गचराणां यजनार्थं वासना तुषम् ।

अपनीय विशुद्धान् तान्विधाय स्वानुभूतितः ॥

९४२।

निर्वाणलक्षणे नार्या पुङ्खे भक्तिक्रियाभिधे ।

भ्रान्तिवन्ध्याजमात्मीयं जीवभावशिशुं गुरोः ॥

९४३।

गायन्त्यौ तस्थतुस्तावत्त्रयोर्मध्ये स्वयंप्रभम् ।

ज्ञानज्योतिरुदैद्विष्वक्प्रकाशः शान्तिलक्षणः ॥

९४४।

तत्र प्रसन्नता डोलामारुह्यानन्दमन्दिरे ।

लीलया क्रीडति शिवः किं ब्रुवे शरणस्थितिम् ॥९४५।

व. 570.

‘ना नीनेंब भेद अंदू इल्ल इंदू इल्ल.

सालोक्यनल्ल, सामीप्यनल्ल शरण;

सास्वप्यनल्ल, सायुज्यनल्ल शरण.

कायनल्ल, अकायनल्ल : गोगेश्वरलिंग तानागि.

शा.वि.

वाच्यार्थो व्यवहारयोगज इदानीं पूर्वमप्यात्मनो

लक्ष्यार्थैकपरस्य न त्वमहमित्येतत्पदव्यापकः ।

तत्सालोक्यमुखं चतुर्विधपदं व्यर्थं किमिन्धे परा-

मीशां सच्चरणस्य साकृतिनिराकारेतरस्य प्रभोः ॥ ९४६।

व. 571.

बेण्णेय कंदलनोलेय मेलिट्टडे कंदलु करगित्तु .

बेण्णे उळियित्तु! तुंबियिदित्तु : परिमळविल्ल.

परिमळविदित्तु : तुंबियिल्ल. तानु इदनु: तन्न स्वरूपविल्ल!

गोगेश्वरनिर्दनु लिंगविल्ल.

वंशस्थम्.

शरीरभावे विलयंगते सति

स्थितं परानन्दधनं चिदाह्वये ।

कृपीटयोनौ विहिते पुनः शृणु

प्रधक्ष्यमाणं परमार्थनिर्णयम् ॥

ग्रं .

९४७।

नातद्भावो न तद्भावो नोभयोर्विपरीतधा ।

न रूपलक्षणोपाधिः किं ब्रुवे शरणं पदम् ॥

९४८।

व. 572.

पृथ्वियोलगिल्ल, आकाशदोलगिल्ल, चतुर्दश भुवनादिभुवनंग-

ळोलगेयू इल्ल - होरगेयू इल्ल. ऐनायित्तंदरियेनय्या.

गोगेश्वरा, अंदू इल्ल, इंदू इल्ल, एंदू इल्ल.

ग्रं.

न भूमौ न जले नाग्नौ न वायौ नाम्बरे च यत् ।

न चतुर्दश लोकेषु न पिण्डाण्डद्वयोर्बहिः ॥ ९४९।

नान्तर्निरूप्यते क्वापि सर्वगं शरणं पदम् ।

व. 573

ओद्वे. य मरि मूरोद्वेय नुंगित्तु.

कट्टुग्रद इरुहे कत्तलेय नुंगित्तु

बेट्टव बेळळक्कि नुंगित्तु. सुट्टुदु एट्टु कुळ्ळिट्टुदय्य.

कट्टिट्टुदु तोरदे गोगेश्वरनल्लिये अडगित्तु नोडा!

शालिनी.

आदौ भक्तेरुर्ध्वमुख्याः प्रजाता

दासोऽहन्ता स्वार्पिताङ्गी चकार ।

औपाधिक्येन त्रितत्त्वात्मिकेन

प्रादुर्भूतां पौर्विकीं भक्तिमेनाम् ॥

शिखरिणी.

९५०।

ततः सूक्ष्मज्ञानं समुद[यतमोऽ]ज्ञानहरणम्

महाहंकारोऽगाद्विलयमथ हंसे निजपदे ।

स हंसः शुद्धत्वात्परशिवपदे लीन उदितो

निरस्तौपाधिक्यः प्रमहति पदे भाति शरणः ॥ ९५१।

व. 574.

अंगैयोळगण नारिवाळद ससि अंबरदेरळेय नुंगित्तल्ला!

कंभदोळगण माणिक्यद बिंदु

नवकोटि ब्रह्मर नुंगित्तल्ला!

अंडजवेंब तत्ति हलवु पक्षिय नुंगि

निर्वयलायित्तु, गोगेश्वरा.

.....

९५०. * दोसोऽहन्ता*--मू.लि.पा.

गीतिः

व्योमातीते लिङ्गे निजभक्त्या परिणते परानन्दे ।
करस्थलस्थे लीनं मन आत्मन एतदीक्षितेऽनिमिषम् ॥
९५२।

लीने मनसि ज्ञानं लिङ्गशरीरान्तरुदितमपरोक्षम् ।
परिमितवान् प्रापञ्चप्रसारनाशं चकार निजभावे ॥
९५३।

नष्टे वाग्व्यवहारे मौने समवस्थितेऽनुभवसिद्धे ।
निरस्तबहुकृत्येऽयं कायो निर्वाणमाप परतत्त्वम् ॥
९५४।

मनोवाङ्मायनिर्वाणं निर्वाणं त्रिविधैक्यवत् ।
त्रिषु प्रत्येकनिर्वाणं न निर्वाणमितीरितम् ॥ ९५५।

व. 575.

अंगविल्लागि अन्य संगविल्लय्य; #
अन्य संगविल्लागि मत्तोद विवरिसि नुडियलिल्ल.
विवरिसि नुडियलिल्लागि, निस्संगवायित्तय्य,
गोगेश्वरा, निम्म नाम निर्लेपवायित्तय्य.
ग्रं.

अङ्गसङ्गविनिर्मुक्तः परसङ्गविवर्जितः ।
निस्सङ्गो नामरूपादिरहितः शरणः खलु ॥ ९५६।

व. 576.

ओत्ति हण्ण माडिदडे अदेत्तण रुचियप्पुदो?
कामिसि, कल्पिसि, भाविसिदडे अदे भंग नोडा!
भाविसुव भावनेयिंद सावु लेसु काणा, गोगेश्वरा.

.....

व. व. 575. 'लिंगविल्लागि संगविल्लैय्या एंबवचनक्के ग्रं. # 'मू.लि.पा.

ग्रं.

“स्वतोऽपक्वं हठात्परैः कृतं स्वादूयते किमु ।

एवं चावनया भाव्यं वस्तुनैव सुखायते ॥” ९५७।

भावना कल्पनासाध्यमनित्यमिति सम्मतः ।

स्वभावसिद्धं यत्सौख्यं तन्नित्यमिति मे मतिः ॥

व. 577.

९५८।

तुंबि परिमळव उंडुदो,

परिमळ तुंबियनुंडुदो!

लिंग प्राणवायितो, प्राण लिंगवायितो--

गोगेश्वरा-- ई उभयद भेदव नीने बल्ले.

गीतिः

प्राणे लिङ्गविलीने लिङ्गे प्राणप्रतिष्ठिते गुरुणा ।

न प्राणो न च लिङ्गं ह्यलिपरिमलयोर्मिथो विलयनश्च ॥

९५९।

३४. ऐक्यस्थलम्

व. 578.

स्थूलवनु ब्रह्मनलवडिसिकोंड;
 सूक्ष्मव विष्णुवलवडिसिकोंड;
 कारणव रुद्रनलवडिसिकोंड;
 निष्कायव ईश्वरनलवडिसिकोंड
 निरंजनव सदाशिवनलवडिसिकोंड;
 निरवयलनु व्योमातीतनलवडिसिकोंडनु.
---ई षडुस्थलदवर'ल्ला बयलनलवडिसिकोंडु
बयलायित्तु काणा, गोगेश्वरा.

ग्रं.

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरश्च सदाशिवः ।
 व्योमातीतशिवश्चैते भक्ताद्याः षट्स्थलात्मकाः ॥

९६०।

स्थूलं सूक्ष्मं निराकारं निरालम्बं निरञ्जनम् ।
 लिङ्गं निरुपमं दृष्ट्वा षड्विधं प्रापुरैक्यताम् ॥ ९६१।

व. 579.

लिङ्गवंतंगे लिङ्गवार्तेय नुडिवुदे भंग.
 हंग नोडा, हंगिन शब्द नोडा!
 कोडन तुंबिद हाल ओड़ेयहाय्कि,
 इन्नु उडुगिहेनेंदर' उंटे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

लिङ्गेक्यसुखसम्पूर्णो लिङ्गवार्ता वदेद्यदि ।
 व्योमपूर्णघटं भित्त्वा पुरस्तात्पूरयन्निव ॥

९६२।

व. 580.

कोणननू कुदुर'यनू, हावनू हदनू,
मोलननू इलियनू मेळविसुवंते
मेळविल्लदवन ओक्कतन आळिय बाळुवे;
काडबेक्किंगे तुय्यलनूडुवंते,
केळु, गोगेश्वरा, निराळ बोळिंगे तोंडिल मुडिसुवंते.
उपजातिः

असंगतं संगतमेव न स्यात्
सद्भक्तिविज्ञानसदाऽर्थयोगे ।
कथंचिदव्याप्तमतीव यत्नात्
विरुद्धमेव स्फुरति स्वभावात् ॥ ९६३।

व. 581.

कदनदोळगण कण्ण केंपु,
० कदनदोळगण मनद केंपु ० इदावनावन काडदय्य?
पदुमदोळगे बिंदु सिलुकि अल्लिये अदे नोडिर'!
गोगेश्वरनेब अनुग्रह तन्न नुंगि लिंगविल्लेनुत्तिर्देनु.

x x x x x

*९६४।

व. 582

हसिविन प्रेमक्के बोनव हिडिवरु.
तृषेय प्रेमक्के मज्जनक्केर'वरु.
देवरिगल्ल, भक्तरिगल्ल. नानू इल्ल नीनू इल्ल;
गोगेश्वरन पूजिसुववरु इल्ल, पूजेगोंबवरु इल्ल.

.....

*९६४ एतद्वचनस्य व्याख्यानं अलिखितं; अर्थात् नोपलभ्यते.

० “कदनदोळगण मदन केंपु”- मूललिखितपाठः

ताडपत्रे अस्य वचनस्य सूचनावाक्योल्लेखनं नास्ति.

वंशस्थम्.

क्षुधाऽन्ननैवेद्यसमर्पणं तदा

तृषा पयोभिः स्नपनं च भक्तितः ।

करोति यः स्वीकुरुते प्रसादतो

य एतयोर्नास्त्युभयोभयस्थितिः ॥

९६५

व. 583.

नित्यनिरंजन तानेंदरियदे तत्त्वमसियेंदु

होरगने बळसितल्ला जगवेल्ला

नाय साव सत्तरल्ला तम्म तावरियदे!

सत्तवर हेसर पत्रवनोदिदडेत्तण मुक्ति , गोगेश्वरा?
ग्रं.

तत्पदेनोच्यते लिङ्गं त्वं पदेनाङ्गमुच्यते ।

अनयोरैक्यभावो यः सम्बन्धोऽसिपदेन तु ॥ ९६६।

एवं लिङ्गाङ्गसम्बन्धं तत्त्वमस्यर्थनिर्णयम् ।

अविज्ञाय वृथा वाचारम्भणं ये प्रकुर्वते ।

ते विनश्यन्ति मोहेन तेषामर्थागमः कुतः ॥ ९६७।

मृतानामाङ्कपत्रोक्तपाठतोऽर्थागमोऽस्ति किम् ।

व. 584.

निम्म नेनवुत्तिदित्तु --नेनेव मुखवेंतेंदरियदे;

पूजेय पूजिसुत्तिदित्तु-- पूजेय मुखवेंतेंदरियदे

आडि हाडि बेडुत्तिदित्तु-- बेडुव मुखवावुदेंदरियदे;

कायदल्लिल्ल जीवदल्लिल्ल , भावदल्लिल्ल--

भरितवु अदु तानप्पुदु.

तानल्लदुदेन हेळुवे कौतुकव--

गोगेश्वरनेब हेसरोळगिदुद बेसगोबवरिल्लद निराळद घनव!

मालिनी.

मननयजनयाच्चाभिः क्रियाभिः प्रवृत्तः

स्वयमिह शिव एवौपासकोपास्य रूपः ।

मनसि वचसि काये नास्ति सत्ता स्वभावात्

किमथ बहुभिरुक्तैस्तस्य सत्तैव पूर्णा ॥ ९६८।

व. 585.

“नारु बेरिन कुटिल कपटद योगवल्लदु,” निल्लिभो.

कायसमाधि करणसमाधि

जीवसमाधि योगवल्लदु, निल्लि भो.

निजसहजसमाधि गोगेश्वरा.

गीतिः

मणिमन्त्रौषधसिद्धिर्वायुजयः कायजीवकरणानाम् ।

समाधिरेते योगो न भवति शिवैक्यभाव[स्व]सिद्धः ॥

९६९।

व. 586.

मूररल्लि मुट्टलिल्ल, आररल्लि तोरलिल्ल.

एरडरल्लि कंडुदिल्ल,

ओदरल्लि निंदुदिल्ल---

इदनेनेदेबे एतेदेबे!

कायदल्लि अळिदुदिल्ल,

जीवदल्लि उळिदुदिल्ल,

गोगेश्वरनेब लिंगवु शब्दक्के बंदुदिल्ल.

वसन्ततिलका.

षड्भ्रान्तिदूरमगुणत्रयमस्ति नास्ती-

त्येतद्द्वयातिगमहन्त्वपदैकशून्यम् ।

कायेन सार्धमविनष्टमशिष्टमेत-

ज्जीवेन सार्धमिति निश्चिनु यच्छिवैक्यम् ॥९७०।

व. 587.

युगजुग मडिवल्लि ब्रह्मांडंगळळिवल्लि
 लिंगवेदरितवरारो, शिवशिवा!
 वायदलोदगिद मायावादिगळु देवनेदरितवरारो शिवशिवा!
 अग्नि तृणदोळडगि लीयवादुद गोगेश्वरा, निम्मशरण बल्ल.
 ग्रं.
 लीयते गम्यते यत्र येन सर्वं चराचरम् ।
 तदेतल्लिङ्गमित्युक्तमात्मस्थं दारुवह्निवत् । ९७१।
 अन्ये मायालीना लिङ्गं न जानन्ति स्वरूपतः ।

लिङ्गमध्ये जगत्सर्वं तन्मध्ये लिङ्गमव्ययम् ।
 इति ज्ञात्वा शिवज्ञानी लिङ्गैक्यसुखभाग्भवेत् ॥ ९७२।

व. 588.

उरवणिसुव मन मुट्टुवन्नबर काडुवुदु,
 घनाघनदल्लि मन नंबुवन्नक्कर काडुवुदु.
 महांत गोगेश्वरनेंब शब्द उळ्ळन्नक्कर काडुवुदु.
 उपेन्द्रवज्रा.

ससम्भ्रमं सत्त्वरमेव याव-
 न्मनः स्पृशत्यात्मपरं स्वभक्त्या ।
 विलीयते तत्र तथैव तावत्
 शिवैक्यसौख्यं खलु^१ [दुर्लभस्यात्]^१ ॥ ९७३।

व. 589.

होसमुत्तिन सुप्पाणियंते आ लिंगैक्यवु.
 स्पटिकद घटदोळगण प्रभेयंते लिंगैक्यवु.
 वायुविन संचद परिमळद निलविनंते
 लिंगैक्यन संबंधवदु, गोगेश्वरा.

.....

९७३^१ “दुर्बलस्यात्”-- मूलिपा.

वंशस्थम्.

यथा सुपाणीयनवीनमौक्तिकं

यथा सदीपस्फटिकामलो घटः

यथा वियत्संयुतवायुमण्डलं

तथैव लिङ्गैक्यपदं विभाति हि ॥

९७४।

इन्द्रवंशा.

मुक्ताफलस्फटिकवायुमण्डला-

न्तःस्थाम्बुदीप्त्यम्बरतत्प्रवच्छुणु ।

अङ्गस्थलान्तःस्थितसत्यशाम्भवं

लिङ्गस्थलं केवलमेव राजते ॥

९७५।

व. 590.

कैयल्लि करस्थल, मनदल्लि परस्थल,

तनुवेल्ला हुसिस्थल--शरणनेर्तेबे?

मातिनंतुटल्ल क्रियासमस्थल;

उत्पत्ति-स्थिति-लयरहितनिजस्थल.

गोगेश्वरनेर्ब लिंगैक्यवु.

उपेन्द्रवज्रा.

करस्थले लिङ्गमहो विभाति

मनःस्थले द्वैत मृषा विकल्पः ।

किमेतदद्वैतवचो बहिर्यत्

समस्थलत्वं यदि नास्त्यभिन्नम् ॥

९७६।

उपेन्द्रवज्रा.

ययोस्तयोः शृण्वथ किं ब्रवीमि

तनुक्रियाशाठ्यमनैक्यभाजम् ।

तदन्तरेण स्थितिजन्ममृत्यु-

विहीन लिङ्गैक्यनिजस्थलं स्यात् ॥

९७७।

व. 591.

“विरळ विटन मडुवेगे” निब्बणगित्तियर’ल्ल बंदु
 कोंडद दंडेयने मुडिदु, अंडजवेब अरिसिनव मिंदु,
 उरियेब हच्चडद होदकेयल्लि निब्बणगित्तियर
 बप्प बरव कंडु, नीरलडिगेय माडि,
 वायद कूसिंगे मदवनिग संगसंयोगविल्लदे बसुरायित्तु.
 कूसेट्टु कुणिदाडि सूलिगित्तिय निग्रहिसित्तु,
 गोगेश्वरा, ओब्बनिब्बमूवरु त्रिदेवतेगळु बल्लरे
 आ लिंगद घनवनु?

ग्रं.

विराजमानश्चिद्रूपपुरुषो माययावृतः
 प्रसादपूर्विका भक्तिः संयोगं तं निवृत्तये ॥ ९७८।

लभ्यं निर्वाणसाहाय्यमवाप्याधःस्वरागतः ।
 वासनामपनीयैनां चित्प्रकाशबलेन सः ॥ ९७९।

परिपक्वमना योऽसावङ्गसङ्गविवर्जितः ।
 स्वस्यां परायां भक्तौ तु लब्धसंयोग आत्मनि ॥ ९८०।

लिङ्गं समुदितं ज्योतिः परं दृष्ट्वा स्वकीयया ।
 विलसद्रूपमानन्दघनं भ्रान्तिं निरस्य याम् ॥
 तल्लिङ्गैक्यसुखं प्राप त्रिभिर्देवैरवेदितम् । ९८१।

व. 592

तोरीद भेदव तोरिदंते कंडातनल्लदे
 दृष्टिवाळ तानल्ल. बेरौद विवरिसिहेनेदडे
 आर मीरिदल्लदे अरियबारदु.
 अरिवनरिदु, मरह मरयदे,
 मनद बेळगिनोळगण परियनरियदे
 वादिसि केट्टुहोदरु--गोगेश्वरा-- सले कोंडमारिंगे.

ग्रं.

यथा प्रदीयते वस्तु स्वतःसिद्धं स्वभावतः ।
तथैव वेत्ति न पृथग्भावेन शृणु दृ[ग्वलः] ॥

९८२।

षड्भ्रमातीतचरितो विद्याऽविद्याविलक्षणः ।
विशुद्धमानसः सम्यग्स्वानुभूतिप्रभाकृतः ॥

९८३।

तदन्ये केचिदज्ञात्वा वस्तु सद्भावमर्थतः ।
परस्परविवादेन नाशं यान्ति विमोहिताः ॥

९८४।

व. 593.

वस्तुक - वर्णक - त्रिस्थानद मेले नुडिव नुडिगळु
इत्तित्तलल्लदे, अत्तलारु बल्लरु?
इवर'त्तलेदरियरु -- गिळिविंडु गेडेवरु.
निम्म बल्लर', गोगेश्वरा?

गीतिः

कविगमकिवाग्मिवादिभिरवेदितं लिङ्गमाद्यमपरोक्षम्।
सनकाद्यैरपि यत्तत्स्वरूपतो नेत्ति/[वेत्ति?]तत्त्वदृक्शरणः ॥

व. 594.

९८५।

“कालचक्र ॥”

एकं एकवाद वस्तुव-- लोकालोकंगळनरियरु--

स्थूल सूक्ष्मनेनुत्तिर्पर'ल्लरु आतन :

ईत बेरे मत्तोब्बातने ब भ्रमेयल्लि.

भूतप्राणिगळेत्त बल्लरु आतन घनव?

चिटुकु मुन्नूरुवत्तु कूडिदडे ओंदु विघळिगे;

आ विघळिगे अरुवत्तु कूडिदडे ओंदु घळिगे.

आ घळिगे अरुवत्तु कूडिदडे ओंदु दिन;

दिन मूवत्तु कूडिदडे ओंदु मास.

मास हन्नेरडु कूडिदडे ओंदु वरुष;
वरुष अरुवत्तु कूडिदडे ओंदु संवत्सर.

--इंती कालचक्रंगळु तिरिगि, बरुत्तिहवु काणिर',
नाल्कु युगंगळु. बेरे बेरे कट्टिद कट्टळेयोळु

कृतयुग हदिनेळुलक्षवु इप्पत्तेटुसाविर वरुष वर्तिसि निंदित्तु;
त्रेतायुग हन्नेरडुलक्षवु तोंबत्तारुसाविर वरुष वर्तिसि निंदित्तु;
द्वापरयुग एंटुलक्ष अरुवत्तुनाल्कुसाविर वरुष वर्तिसि निंदित्तु;
कलियुग नाल्कुलक्षवु मूवत्तेरडु साविरवरुष वर्तिसि निंदित्तु.

---इंती नाल्कु युगंगळु कूडि ओंदागि मेळैसिदडे नात्वत्तु
मूरुलक्षवु इप्पत्तु साविर वरुष कट्टळेयायित्तु.

--ई नाल्कु युगंगळू इप्पत्तोंदु बारि तिरिगिदडे
सुरपतिगे परमायु--ब्रह्मंगे जाव.

अंथा अष्टाशीति सहस्र ऋषियरु साविर बारि
तिरिगिदडे ब्रह्मंगे आयुष्य नूरप्पुदु-- विष्णुविगे जाववप्पुदु.

आ विष्णुविन ओंदु दिनदोळगे ब्रह्म नाल्कु बारि हुट्टि
नाल्कु बारि हो दुव-- विष्णुविन ओंदु दिनवप्पुदु :

समस्त ईरेळु भुवनंगळेल्ला भूतसंहार.

अंथा भूतसंहारंगळु हदिनेटु लक्षवु इप्पत्तेटु सहस्रवप्पुदु --
पृथ्वियेल्ला जलप्रलय.

अंथा जलप्रलयवेंटु बारि तिरिगिदडे विष्णुविगे मरण --
रुद्रंगे निमिष.

रुद्रन ओंदु दिनवप्पुदु : अतळ वितळ सुतळ महीतळ
तळातळ रसातळ पाताळ--इंतु केळगेळु भुवनंगळू, मेले
सत्यलोक, जनलोक, तपोलोक, महर्लोक, स्वर्लोक,
भुवर्लोक, भूलोक मोदलागि--

-इंती लोकालोकंगळेल्ला मुळुगि महाप्रळय वादल्लि,
रुद्रलोकवोंदुळिये, आ रुद्रंगे ओंदु दिन.

अंथा दिन मुन्नूरुवत्तु कूडिदडे ओंदु वरुष.
अंथा वरुष शतकोटि कूडिदडे रुद्रंगे परमायु.
अंथा रुद्ररु अनेकरु होदरल्ला,

मत्तं पशुपति, शंकर, शशिधर, सदाशिव गौरीपति,
महादेव, ईश्वररं'बवरु अंदिन दिनदल्लि इवरु प्रमथ गणेश्वररु,
तपोराज्यवनुंबरु; तपक्के बिजयंगैवरु.

आ रुद्ररु लोकालोकंगळु कूडि भूत वर्तिसुत्तिदित्तु
ओंदु केलवु काल. अदु तोडेदुहोयित्तु.

बळिक शून्य वर्तिसुत्तिदित्तु केलवु काल. अदु तोडेदु
होयित्तु. बळिक कालांतर वर्तिसुत्तिदित्तु केलवु काल.
अदु तोडेदु होयित्तु. बळिक महाप्रकाशद बेळगु.
इंथा कालंगळु ई परियल्लि तिरिगि बरुत्तिहवु काणिर'!

अंथा कालंगळू अरियवु; अंथा दिनंगळू अरियवु.
अंथा देवरुगळु अरियवु, अप्रमाण, अगम्य, अगोचर.
उपमिसबारदु : अंतितेनलिल्ल.

गोगेश्वरलिंग निरंजन! निराळ! निरामय!
ग्रं.

अक्षिपक्ष्मपरिक्षेपो निमेषः परिकीर्तितः ।

तादृशानां निमेषाणां काष्ठा दश च पञ्च च ॥ ९८६।

काष्ठात्रिंशत्कला नाम कलात्रिंशन्मुहूर्तकम् ॥

मुहूर्तानामपि त्रिंशदहोरात्रं प्रचक्षते ॥

९८७

ग्र.

त्रिंशत्संख्यैरहोरात्रैर्मासपक्षद्वयात्मकः ।

ज्ञेयः पित्र्यमहोरात्रं मासः कृष्णसितात्मकः ॥ ९८८।

मासैस्तैरयनं षड्भिर्वर्षं द्वे चायने मते ।

लौकिकैकैकमानेन वर्षो यो मानसः स्मृतः ॥ ९८९।

एतद्विव्यमहोरात्रमिति शास्त्रस्य निर्णयः ।

दक्षिणं चायनं रात्रिस्तदोदनयनं दिनम् ॥ ९९०।

मासस्त्रिंशदहोरात्रैर्दिव्यो मानुषवन्मतः ।

संवत्सरोऽपि देवानां मासैर्द्वादशभिस्तदा ॥ ९९१।

त्रीणि वर्षं शतान्येव षष्टिर्वर्षयुतान्यपि ।

दिव्यसंवत्सरो ज्ञेयो मानुषेण प्रकीर्तितः ॥ ९९२।

दिव्येनैव प्रमाणेन युगसंख्या प्रवर्तते ।

चत्वारि भारते वर्षे युगानि कवयो विदुः ॥ ९९३।

पूर्वं कृतयुगं नाम ततस्त्रेता विधीयते ।

द्वापरश्च कलिश्चैव युगान्येतानि कृत्स्नशः ॥ ९९४।

चत्वारि तु सहस्राणि वर्षाणां तत्कृतं युगम् ।

तस्य तावत्सती संध्या संध्यांशश्च तथाविधः ॥

९९५।

इतरेषु स सन्ध्येषु स सन्ध्यांशेषु च त्रिषु ।

एकापायेन वर्तन्ते सहस्राणि शतानि च ॥ ९९६।

यद्द्वादशसाहस्रं साधितं च चतुर्युगम् ।

चतुर्युगसहस्रं यत्स कल्प इति कथ्यते ॥ ९९७।

ग्रं.

चतुर्युगैकसप्तत्या मनोरन्तरमुच्यते ।

कल्पे चतुर्दशेकस्मिन् मनूनां परिवृत्तयः ॥ ९९८।

एतेन क्रमयोगेन कल्पो मन्वन्तराणि च ।

न प्रजा न व्यतीतानि शतशोऽथ सहस्रशः ॥ ९९९।

अज्ञेयत्वाच्च सर्वेषामसंख्येयतया पुनः ।

शक्तो नैवानुपूर्वाद्वै तेषां वक्तुं सविस्तरम् ॥ १०००।

कल्पो नाम दिवा प्रोक्तो ब्रह्मणोत्पत्तिजन्मनः ।

कल्पानां वै सहस्रस्य ब्राह्मं वर्षमिहोच्यते ॥ १००१।

वर्षाणामष्टसाहस्रं यच्च तद्ब्रह्मणो युगम् ।

सवनं युगसाहस्रं ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ १००२।

सवनानां सहस्रं च त्रिगुणं त्रिवृतं तथा ।

कल्प्यते सकलः कालो ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ १००३।

तस्यैव दिवसे यान्ति चतुर्दश पुरन्दराः ।

शतानि मासि चत्वारिविंशत्या सहितानि च ॥ १००४।

अब्दपञ्चसहस्राणि चत्वारिंशद्युतानि च ।

चत्वारिंशत्सहस्राणि पञ्चलक्षाणि चायुषे ॥ १००५।

ब्रह्मविष्णवोश्चैकदिने विष्णुरुद्रदिने तथा ।

ईश्वरस्य दिने रुद्रः सदाख्यस्य तवेश्वरः ॥ १००६।

साक्षाच्छिवस्य तत्संख्यैस्तथा सोऽपि सदाशिवः ।

तस्मिन्नस्याच्छिवेनैष कालात्मा संप्रवर्तते ॥ १००७।

ग्रं.

यत्तु सृष्टिसमाख्यातं कालान्तरमिह शृणु ।
तत्तत्कालान्तरं ज्ञेयमहर्वै पारमेश्वरम् ॥ १००८।

रात्रिश्च तावति ज्ञेया परमेश्वरस्य कृत्स्नशः ।
अहस्तस्य तु या सृष्टिः रात्रिश्च प्रलयो मतः ॥ १००९।

अहर्न विद्यते तस्य न रात्रिरिति धारयेत् ।
उपचारो यः क्रियते लोकानां हितकाम्यया ॥ १०१०।

प्रजाः प्रजानां पतये मूर्तयश्च सुरासुराः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थाश्च महाभूतानि पञ्च च ॥ १०११।

तन्मात्राण्यथ भूतादिबुद्धिश्च सह दैवतैः ।
अहस्तिष्ठन्ति सर्वाणि शिवस्य परमात्मनः ॥ १०१२।
अहरन्ते प्रलीयन्ते रात्र्यन्ते विश्वसम्भवः ।

उपजातिः

यो विश्वात्मा कर्मकालस्वभावा-
द्येतैः शक्तिर्यस्य नोलङ्घनीया ।
यस्यैवाज्ञाधीनमेतत्समस्तं
नमस्तस्मै महते श्रीशिवाय ॥ १०१३।

व. 595.

कल्पितद उदयः उदयसंकल्पद सुळुहु ;
पवनभेदवरियदे प्राणलिंगवेबुदु अंगसंसारि;
जंगमवेबुदु लिंगसंसारि;
परवल्ल, स्वयवल्ल,
निरवयगोगेश्वरनेब नामक्के नाचरु नोडा !

शा. वि.

यत्संकल्पविकल्पवर्तनमहित्वा चाविदित्वा मनः
प्राणद्रव्यसमर्पणं सुनिहिते लिङ्गे निजाङ्गे स्थिते ।
यः सम्बन्ध इहाभवत्स खलु संसारोऽथ लिङ्गाङ्गयो-
रन्यो[न्य] स्वपरैक्यसौख्यपरनिर्वाणेतरः किं पुनः ॥१०१४।

व. 596.

नाद मुन्नवो, बिंदु मुन्नवो;
जीव मुन्नवो काय मुन्नवो!
जीव-कायद कुलस्थलंगल बल्लवरु नीवु हेळिर'.
गोगेश्वरा, नीनु मुन्नवो, ना मुन्नवो
बल्लवरु नीवु हेळिर'.

शा. वि.

नो माया प्रकृतिर्मनो न पवनः कायो न जीवस्तयोः
योगोऽपि त्वमहं विभागकरणं लक्ष्यं च यल्लक्षणम् ।
नैव प्राग्व्यवहारभेदकृतवाच्यत्वादतत्त्वापरः
चिन्मात्रः परिपूर्ण एष शिव एव प्राक्तनो नापरः ॥१०१५।

व. 597.

पंचभूतसंगदिंद ज्योतियायित्तु.
पंचभूत संगदिंद कर्पूरवायित्तु.
एरडर संगवेनायित्तु, हेळा,
वाङ्मनातीत गोगेश्वरा.

ग्रं.

पञ्चभूतात्मकं ज्योतिः कर्पूरं पाञ्चभौतिकम् ।
अपि सङ्गस्तयोरेव परां निर्वाणतां व्रजेत् ॥ १०१६।
एवं लिङ्गाङ्गयोस्सङ्गः सङ्ग एव परं पदम् ।

व. 598.

परिणामपरिमित दोरकोडातंगे

बलिकेको बरुमातिनवरोडने गोष्टि?

बलिकेको बरिय संभ्रमिगळोडतण अनुभाव?

ऐवत्तेरडक्षर तम्म तावु उलियदंते उलिदवु.

गोगेश्वरनेब लिंगवनरिदातंगे बलिकेको?

गीतिः

क्षुत्तृड्विषयमहित्वा लिङ्गानुभवः कुतो वृथा वचसा ।

किं फलमर्थेन विना न लभ्यते लिङ्गसौख्यमितरेषाम् ॥

व. 599.

१०१७।

“ हुट्टि हुट्टि होंदलिल्ल एंब वचनक्के वृ.”

ॐ 12

वसन्ततिलका.

अस्पृश्यमेनमवियोगममृग्यमाण-

मन्तर्बहिश्च परिपूर्णमनाद्यनन्तम् ।

स्पृष्ट्वा स्वयं निरवकाशमथावकाशं

कृत्वाल्पभावनपरा जनिमृत्युमापुः ॥ १०१८।

व. 600.

हुल्ल किच्चुव, कल्ल बीजव,

नीरनेळलुव. गाळिय नारुव,

अग्निय हगिनुव, बिसिलिन रुचिय

तन्न बेळगुवनारु बल्लरु,

गोगेश्वरा, निम्म शरणनल्लदे?

गीतिः

विषयस्तृणाग्निरागः पार्थिववपुरुपलबीजमज्ञानम् ।

मनोजलच्छाया स्यात्सङ्कल्पः प्राणवायुवल्कमथ । ॥

१०१९।

गीतिः

क्षुत्तृड्बाधा हन्ति वह्नेर्निर्यास उद्यदभिमानः ।
तापत्रयातपरसं दुःखं शृणु जीवगगनफलमपि च

॥१०२०॥

प्राकृतभोगः क्षणिकः प्रकीर्तितः सर्वमेतदपहाय
परनिर्वाणपदस्थो नित्यं स्वयमेव राजते शरणः ॥

१०२१।

व. 601.

सत्तात्तानोब्ब, होत्तातनोब्ब--

ई इब्बरनू ओय्दु सुट्टातनोब्ब.

मदवनिगनारो, मदवळिगेयारो?

मदुवेय नडुवे मरण अडुबिद्धित्तु.

हसेयळियद मुन्न मदवनिगनळिद.

गोगेश्वर, निम्म शरणनेदू अळिय!

गीतिः

कायः प्रकृतिः पुरुषो जीव इति प्रोक्त एतयोरुभयोः ।

भावः सम्यग्ज्ञानानलदग्धश्चेद्विभाति शिवभावः ॥

१०२२।

प्रकृतेः परिणामो यः पुरुषस्य च या प्रवृत्तिरित्युभयम् ।

दीनं यदि शिवभावे तस्मिन्नेवावशिष्यते स शिवः

॥१०२३॥

व. 602.

एरडेंबरय्य, करणद कंगळल्लि नोडिदवरु.

एरडुवनतिगळेदु ओदेंबरय्य:

कामिसुवुदिल्लागि कल्पिसुवुदिल्लि;

भाविसुवुदिल्लागि बयसुवुदिल्लि;

गोगेश्वरनेंबुदिल्लागि मुंद्रे बयलेंबुदू इल्ल.

वसन्ततिलका.

तावद्विभाति फलकामनया युतस्य

द्वैतं विकल्पमलिनीकृतलोचनस्य ।

यावन्न याति फलकामविकल्पबुद्धि-

र्नाशं निरीहपरिपूर्ण शिवैक्यसौख्ये ॥ १०२४।

व. 603.

केर'यनुंडु तोर'य होगळुवरु.

अतीतद परब्रह्मवने नुडिवरु.

सहजपिनाकिय बलेयल्लि सिलुकि

भवव हरियलरियरु.

रुद्रन छत्रवनुंडु इल्लवेय नुडिव हिरियरिगे

महद मातेको?

वसन्ततिलका.

रुद्रः पुमान् शृणु नपुंसकमेव सत्यं

ब्रह्म स्वयं किमिह तत्परमित्यथाहुः ।

यत्स्वामिकं सकलमेतदहो विमोहात्

तत्रैव केचन विभेदधियोऽविदित्वा ॥ १०२५।

ग्रं.

सर्वमन्नं हि रुद्रस्य स एवाधिपतिर्यतः

तन्निषेधधियां नित्यमभुक्तिरवशिष्यते ॥ १०२६।

व. 604.

हुडुवात नानल्लय्य, होंदुवात नानल्लय्य.

अदेनेबेनय्य, अदेनेबेनय्य.

निजवनरिद बळिक मरळि हुडुलुंटे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

न जायते न म्रियते नागच्छति न गच्छति

निजतत्त्वे परिज्ञाते किं वक्ष्ये शरणास्थितिम् ॥ १०२७।

व. 605.

अक्षरव नोडि अभ्यासव कलितु नानावर्णवनिट्टु कळेविरि भो!
स्वरूपाधिकनल्ला, निरूपाधिकनल्ला! महाघनवु काणि भो--
आदिनिराळ, मध्यनिराळ, ऊर्ध्वनिराळ गोगेश्वरय्यनु ताने!

उपजातिः

यदक्षराभ्यासबलेन तत्त्वं

निरूपयन्ति ह्यनिरूप्यमाणम् ।

सोपाधिकं वा निरूपाधिकं वा

स्वमोहतोऽनादिमनन्तमन्ये ॥

१०२८।

व. 606.

भाववळियदे, बयके सवेयदे

ऐक्यवु आव घन-वेदडहुदे?

शब्दसंभ्रमद मदवळियदे

तन्न इदिरल्लि प्रतियुळ्ळडे एनेदडू अहुदे?

गोगेश्वरनेब शब्द संदळियदे

बेसत्तु बयलादडे आयतवहुदे?

उपजातिः

निर्भाविनिष्कामनिरङ्गसङ्ग-

निर्वादिनिर्भेदनिजैक्यसौख्यम् ।

षडूर्मिषड्भावविकारभाजां

शरीरिणां दूरमितीह निष्ठा ॥

१०२९।

व. 607.

अरिदेनेबुदु ता बयलु, अरियेनेबुदु ता बयलु.

मर'देनेबुदु ता बयलु, मर'येनेबुदु ता बयलु.

अरुहिन कुरुहिन मरहिनोळगे

गोगेश्वरनेबुदु ता बयलु नोडा!

ग्रं.

वेदनावेदनं नास्ति निर्वाणे परमे पदे ।

वेदितं चापि किं भूयो न किमप्यस्ति वस्तुतः ॥ १०३०।

व. 608.

“एंबत्तु कोटि गीतव हाडि हंबलिसि” तेन्न मनवु.

मन घनवनरियदु. घन मनवनरियदु.

गोगेश्वरनेंब लिंगवनरिद बळिक

गीतवेल्ला ओंदु मातिनोळगु.

ग्रं.

अशीतिशतलक्षाणि गीतान्युक्तानि यन्मया ।

वेदितुं लिङ्गमात्मस्थं नेति नेतीति भावतः ॥ १०३१।

नेति नास्तिपदे लिङ्गे ज्ञाते स्वात्मनि किं पुनः ।

गीतानि तानि सर्वाणि चैकगीतार्थतां ययुः ॥ १०३२।

व. 609.

होरसिन एककेय[लि] शंखद मणिय पवणिसबल्लवरु

नीवारादडू पवणिसिरय्य. इद नानरियेनय्या.

ओंदु ताळमरद मेले मूरु रत्नविहुद ना बल्ले

ओंदु रत्न उत्पत्तिस्थितिलयक्कोळगायितु.

ओंदु रत्न हदिनाल्कु भुवनक्के बेलैयायितु.

इन्नोदु रत्नक्के बेलैयिल्लवेंदु गोगेश्वरलिंगैक्यवु

‘निश्शब्दं ब्रह्म उच्यते’

ग्रं.

अनात्मात्मद्वयोरैक्यं तेऽपि कुर्वन्ति यत्नतः ।

तयोः समुच्चयं वस्तुत्रयं दृष्टमयत्नतः ॥ १०३३।

.....

Ref. “होरसिनेक्केयलि शंखद मणिय सरगोळिसुवंतायितु.”--आदय्यन
वचन २४३.

ग्रं.

त्वंपदं तत्पदं चासिपदं तं निर्णयं ब्रुवे ।

त्वंपदार्थः स्वयंजीव उत्पत्तिस्थितिनाशभाक् ॥१०३४॥

तत्पदार्थः शिवः साक्षाच्चतुर्दश जगत्पतिः ।

तयोरसिपदार्थस्तु योगो निर्वाणलक्षणः ॥

निश्शब्दं तत्परं ब्रह्मेत्युच्यते किमतः परम् । १०३५।

व. 610.

निजवनरिद निश्चितने, मरणव गेलिद महंतने ,

घनव कंड महिमने, परमनोळकोड परिणामिये,

बयललोदगिद भरितने,

गोगेश्वरलिंगनिराळवनोळकोड सहजने!

गीतिः

घनतरसम्यग्ज्ञानान्मरणमतिक्रम्य परमपदमत्या ।

परिपूर्णः स्वयमेव प्रकाशते निजशिवैक्यपदनिष्ठः ॥

१०३६।

व. 611.

कक्षेयल्लि लिंगव धरिसिकोडातनु ब्रह्म.

करस्थलदललि लिंगव धरिसिकोडातनु विष्णु,

उत्तमांगदल्लि लिंगव धरिसिकोडातनु रुद्र,

¹अमळोक्य¹दल्लि लिंगव धरिसिकोडातनु ईश्वरनु,

मुखसेज्जेयल्लि लिंगव धरिसिकोडातनु सदाशिवनु

अंगसेज्जेयल्लि लिंगव धरिसिकोडातनु उपमातीतनु.

इवरल्लरू बयलने पूजिसि,

बयलागिहोदरू.नानु नित्यव पूजिसि,

मिथ्यवनळिद इरविनल्लि सुखियादेनु, गोगेश्वरा.

.....

व. 611. ¹ वचनग्रन्थान्तरे --“अमलोक्षम्”इति शब्दरूपमुपलभ्यते.

शालिनी.

कक्षे ब्रह्मा लिङ्गधारी कराब्जे

विष्णुः रुद्रो मस्तके चावलोक्ये ।

लिङ्गं धत्ते चेश्वरो वक्त्रमध्ये

धत्ते लिङ्गं श्रीसदाख्यः शिवो हि ॥ १०३७।

ग्रं.

व्योमातीतान्महालिङ्गं स्वाङ्गे धारयति स्वयम् ।

एवं ब्रह्मादयो लिङ्गमेकैकस्थानकेषु च ॥ १०३८।

धारयन्ति तथा नाहं सर्वाङ्गे लिङ्गधारकः ।

व. 612.

कायदोळगे करुळुळन्नकर हसिवु माणदु,

कायदोळगण करुळ तेगेदु कंगळ मेलिरिसि,

इदनडिगेय माडि गडणिसुत्तिदे, ऐनेबे गोगेश्वरा!

शा. वि.

क्षुद्रव्याजादुदरस्थ[‘मन्त्र’]महहं कृष्ये² क्षणौत्सुक्यतः²

संस्थाप्यक्षिणि तत्समन्त्रमथ गाढालोकनत्वाच्छिवे ।

लिङ्गे³ स्थाप्य³ निजानुभूतिकलया वक्त्रा तदेतत्परा-

भक्तिर्भोजयती न मां किमिह वक्ष्ये तृप्तिमात्यन्तिकीम्॥

व. 613.

॥ १०३९।

ता सुखियादडे नडेयलु बेड,

ता सुखियादडे नुडियलु बेड.

ता सुखियादडे पूजिसलु बेड,

ता सुखियादडे उणलु बेड, गोगेश्वरा.

मालिनी.

शिवसुखपरिपूर्णं चेत्स्वयं स्यान्निषिद्धं

गमनवचनपूजाभोजनाच्छादनं च ।

.....

१०३९.1. ‘‘मात्र;’’² ‘‘क्षणत्सुक्यतः’’---मूलिपा. 3 Ägamic usage.

ग्रं. किमिह बहुभिरेतस्मात्परं नास्ति तस्मा-
न्न किमपि करणीयं विद्यते सम्यगैक्ये ॥ १०४०।

व. 614.

“सचराचर वोदु किंचित्,”
चतुर्युगवेंबुदोदु किंचित्
अप्पुदेंबुदोदु किंचित्, आगदेंबुदोदु किंचित्,
तानु शुद्धवाद शरणंगे गोगेश्वरनेबुदोदु किंचित्.
उपेन्द्रवज्रा.

स्वभावशुद्धेन शिवैक्यभाजा
चराचरोपेतजगत्समस्तम् ।
यदस्ति यन्नास्ति पदं प्रतीतं
अवीकृतं किं पुनरीश्वरोऽपि ॥ १०४१।

व. 615.

घनव मन कंडु अदनोंदु मातिंगे तंदु
नुडिदु नोडिदडे अदे किरिदु नोडा!
अदेनू इल्लद निस्संगद सुखवु, गोगेश्वरा.
वसन्ततिलका.

स्वात्मैकगम्यपरमार्थघनं प्रदृष्ट्वा (wrt)
यत्स्वानुभूतिकलया पुनरुक्तमात्रम् ।
वक्तुं न शक्यमथ किंचिदुदीरितं चे-
न्निस्सङ्गनिर्भरनिरन्तरनित्यसौख्यम् ॥

व. 616.

१०४२।

शयनासन परविल्लेंदुदु ज्ञानाज्ञानभाव नोट तानल्ल.
अरिविन भाव स्वतंत्रविल्ल काणा! अकायदल्लि अद्वैतचरित्र;
अरिविनलनुग्रहिसि सकायदल्लि सदैवचरित्र;
मरहु उदयिसिद निरिगेय पवन ब्रह्मरंधरहित
शयनासनवेंदल्लि गोगेश्वरनेन्नलु हेसित्तु.

उपजातिः

लिङ्गस्य चाङ्गस्य न कायभावे

पृथङ् न कार्यं शयनासनादि ।

इति स्थितं ज्ञानमतं वृथैव

कृते पृथक्काप्यकृतेऽपि चाथ ॥

१०४३।

उपजातिः

शृणु स्वतःसिद्धमकायभावे

लिङ्गस्य चाङ्गस्य पृथक्त्वमीष- ।

न्न चास्ति सत्यं शयनासनादौ

ययोस्तयोरैक्यपदं वदामि ॥

१०४४।

गीतिः

द्वैतचरित्रः शरणः सकाय इति वर्तते स्वयमकायः ।

अद्वैतचरित्रः स्याद्वैततयोरैक्यमेव निष्पत्तिः ॥

१०४५।

एवं निजैक्यनिष्पत्तिर्निर्वाणपदभागसौ

मोहतो ब्रह्मरन्ध्रे खे मारुतैक्यं न गच्छति ॥

१०४६।

व. 617.

अरिवरतु बेरुगु हत्तिर्तेब ज्ञानविदेनो?

‘नाहं’ एंबल्लि तानारु, कोऽहं’ एंबल्लि मुन्नारु?

‘परब्रह्म सोऽहं’ एंबल्लि मुन्न तानेनागिर्देनो?

‘चिदहं’ एंब हम्मिन माले इदेनु हेळा;

‘निश्शब्दं ब्रह्म उच्यते’ एंब शब्दविडिदु

बळलुव कारणविदेनु हेळा, गोगेश्वरा.

गीतिः

ज्ञानविलीनस्तम्भीभावो नाहं च कोऽहमपि सोऽहम् ।

चिदहं निश्शब्दं चेत्येतत्सर्वं भ्रमो हि सहजैक्ये ॥

व. 618.

उपमे, उपमिसलरियदे, उपमातीतवेनुत्तिदित्तु.

अरिवु, अरिविन मर'यलिदुदनरियलरियदे,
अरिवु परापरवेनुत्तिदित्तु. ध्यान ध्यानिसलरियदे,

ध्यानवु रूपातीतनेंदु, ध्यान तद्ध्यानगोडित्तु.

ज्ञातृ- ज्ञान-ज्ञेयक्के इन्नाव ज्ञानवो--वेद'विज्ञान'वेदुदागि.

तत्त्वमसि वाक्यंगळेल्लवू हुसियागि होदवु--

“सच्चिदानंद”वेदुदागि.

द्वैताद्वैतंगळेल्ला संहारवागि होदरु.

बंदू बारद, निंदनिराळ गोगेश्वरा.

12964

गीतिः

उपमा ज्ञानं ध्यानं निरुपमज्ञेयमिदमरूपमिति ।

लिङ्गं त्रिपुटिविदूरं सच्चित्सुखपूर्णमुपदिशन्त्यनिशम् ॥

ग्रं.

१०४८!

तदेतल्लिङ्गमज्ञात्वा द्वैतिनो नाशमाप्नुयुः ।

ज्ञात्वापि भक्तिराहित्यान्नश्यन्ति द्वैतिनो वृथा ॥१०४९।

ज्ञानभक्तिद्वयोरैक्यं द्वैताद्वैतातिगं पदम् ।

तत्रागतं स्थितं लिङ्गं परमन्यत्र नागतम् ॥ १०५०।

व. 619.

दृष्टक्के दृष्ट मुंदिल्ल, इल्ल, इल्ल. माडिदडेनहुदो,

माडिदिदडेनहुदो? गोगेश्वरनेब अरिविन कुरुहु

मुंदिल्ल, इल्ल. माडिदडेनहुदो?

उपजातिः

दृष्टस्य लिङ्गैक्यपदस्य चास्य

दृश्यं परस्तादपरं पदं यत् ।

नैवास्ति विज्ञानमुखे किमस्मिन्

कृताऽकृताभ्यां फलमुच्यतां मे ॥

१०५१।

व. 620.

हिंदे ऐसु प्रळय होयितेंदरिये ; मुंदे ऐसु प्रळय बंदहुदेंदरिये.
तन्न स्थितिय तानरिदर' अदे प्रळयवल्ला;

तन्न वचन तनगे हगेयादर' अदु प्रळयवल्ला?
इंथा प्रळय निन्नल्लुंटे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

अतीतानागता ज्ञातानेकप्रळयसंगतिः ।

जगतो वर्तमानेऽस्मिन् विज्ञाने स्वात्मनि स्वतः ॥

१०५२।

प्राप्यते स्वप्रपञ्चस्य प्रलये समुपस्थिते ।

पश्चात्पुरस्तात्प्रलयसमन्वयः विशेषतः ॥

१०५३।

एकाकारो भवेत्तस्मात् संख्या न ज्ञायते मया ।

वचो विकारदूरेण मौननिष्ठेन किं पुनः ॥

१०५४।

व. 621.

अर्पितानर्पितवेंबुभय कुलशंकेयनारु बल्लरय्य.

अर्पिसि कोबुदु अनर्पित. अर्पिसदे कोबुदु अनर्पित.

अर्पिसि अर्पिसदे प्रसादव कोळबल्ल,

गोगेश्वरा, निम्म प्रसादी.

वसन्ततिलका.

नैवार्पितं न यदनर्पितमेतयोर्यः

संदेह एव ननु संसृतिरेतमेनम् ।

हित्वा प्रसादपरिणामविलीनभावो

यस्तिष्ठति स्म स शिवैक्यमहाप्रसादी॥

१०५५।

व. 622.

निराळवेंब शिशुविंगे पृथ्वियेंब तोट्टिलु,
 निजैक्यवेंब तायि बंदु, मोलेय कोट्टु बेण्णेयनिक्कि,
 वायु बंदु तोट्टिल तूगि जोगुळवाडिदर' ,
 आकाश बंदु शिशुवनेत्तिकोडु बेळेयित्तल्ला.
 निराळवेंब-- हसिवु-तृषेय-- शिशुविंगे बेकें (-एं) दु
 मुग्धेय बेसगोळलरियरु मूर लोकवु. गोगेश्वरा.

वसन्ततिलका.

आत्मा प्रपञ्चरहितो वपुषि स्थितोऽपि
 स्वस्येश्वरैक्यसुखसारसुधाप्रसादम् ।
 लब्धुं समर्प्य मन इन्द्रियमर्थमङ्गं
 प्राणं ततः परतरां परितृप्तिमाप ॥ १०५६।

व. 623.

केट्टुदनरसहोगि ता केट्टित्तु. हेळलेंतू बारदु, केळलेंतू बारदु,
 एंतिर्दुदंते सहज. स्वानुभावद सम्यग्ज्ञानवनज्ञानि बल्लने,
 गोगेश्वरा?

ग्रं.

अनुगच्छन्मनो लिङ्गे विलीनं स्वयमेव हि ।
 विलीनाहंकृतिस्तस्मिन् किं वक्ष्ये सहजां स्थितिम् ॥

व. 624.

१०५७।

“ नेनय नेनय शब्दविल्लवेंब वचनक्के.”

ॐ < 13

उपेन्द्रवज्रा.

मनोवचःकायविलीनभावे

किमत्र वक्ष्ये सहजैक्यसौख्यम् ।

यदा स्थितः स्वानुभवप्रभावः

तदानुतिष्ठाम्यहमेव लिङ्गे ।

१०५८।

व. 625.

भावक्के इंबिल्ल, शब्द मीसलु नोडा!
 नुडिगे एड़ेयिल्ल, एड़ेगे कड़ेयिल्ल,
 गोगेश्वरनेब लिंगवु वेदिसलोडने.

ग्रं.

भावस्य भावनातीतं वाचो वचनदुर्लभम् ।
 वेदिते सति लिङ्गेऽस्मिन् यत्तदैक्यपदं परम् ॥ १०५९।

व. 626.

अरिदु पूजिसलिल्ल, मर'दु नेनेयलिल्ल. तेरहिल्लद घनक्के
 कुरुहु मुन्निल्ल. तनगे गुरुविल्ल, गुरुविंगे तानिल्ल.
 गुरुविंगे शिष्यनु होड़ेवडद कारण मुन्निल्ल. बयल बित्तलु
 इल्ल, बेळेयलू इल्ल; ओक्कलुयिल्ल, तूरलु इल्ल.
 गोगेश्वरनेब लिंगक्के कुरुहु मुन्निल्ल.

गीतिः

पूजाकरणं मननं निवेदनावेदनं निरवकाशे ।
 परमैक्यपदे नास्मिन् गुरुशिष्यादिप्रभेदता नास्ति ॥
 ग्रं. १०६०।
 नावाप्यते परं व्योम नैव सस्यायते भुवि।
 न पलायनलक्ष्याय किं वक्ष्ये सुखमद्भुतम् ॥ १०६१।

व. 627. “अरिवनरिदु मर'दु निंदु ”एंब वचन. [५] <14

[अरिदु मर'दु बेरगु हत्तित्तु.
 ऐनेंदरियदे अदेतेंदरियदे
 गोगेश्वरा गोगेश्वरा एनुत अल्लिये निंदत्तु. *]

.....

व.627.[*] ग्रन्थान्तरे अधिक वचन-- अवसं (AVs). ८२६.

वसन्ततिलका.

ज्ञात्वा स्वरूपमभिमानमतीत्य यत्त-

ज्ज्ञानागतं स्वपरविस्मृतिनिष्ठयैव ।

तिष्ठत्यहो किमिह वच्मि शिवैक्यभावं

स्वस्मिन् स्वयं परिणतात्मसुखैकतृप्तः ॥

व. 628.

१०६२।

कडल मेलण कल्लु, सिडिलु होय्द बावि,

तडेद रक्कसिय मगळडवियल्लि मडिदळु.

तोडेयबारद लिपिय बर'यबारदु नोडा!

नडुनीरज्योतिय वायुव कोनेयल्लि नोडा!

मोदलल्लि निज, कडेयिल्लद, नडु ऐनू इल्लद

ऊरोळगे हिडिदडे नुंगित्तु नोडा हेम्मरि, गोगेश्वरा.

शिखरिणी.

चिदम्भोधौ देहोऽयमभवदतृष्णो प्रकृतिजं

विना पुण्यं पापं लिखितमुभये जन्ममरणम् ।

परं ज्योतिर्लिङ्गं स्वयमुदि[त]चेतः पवनतो

ह्यनाद्यन्तैक्येऽस्मिन् लयमुपगतः किं पुनरपि ॥

व. 629.

१०६३।

शिशु ताय मोलेवालनोसेदुंडु तृप्तनागि

हेसर बेसगोबडुपमेगे साध्यवल्लय्य.

कण्णालि कप्प नुंगि, सण्ण बण्णगळुडुगेय

बण्णदोळगण भ्रमे इन्नारिगळवडु.

बण्ण समुच्चयवागि, बण्ण बगेयने नुंगि

गोगेश्वरनेब निलव निजद निष्पत्ति नुंगित्तु.

स्रग्धरा.

भक्तेर्मातुः स्तनं ज्ञानरसभरितमात्मा शिशुः सम्यगत्त्वा
तृप्तो भक्त्या तया षट्स्थलपरिणतया लेपदूरः स्वयं सन्
सूक्ष्माचारक्रिया प्रावरणविलसितः सोऽयमैक्ये स्थलानां
षण्णां रूपादियुक्तोसति^१[निज]शरणः षट्स्थलब्रह्ममूर्तिः

व. 630.

॥१०६४

वसुधेयिल्लद बेळसु, राजान्न- हेसरिल्लद ओगर!

वृषभ मुट्टद हयनुव बेण्णेय

होसेवरिल्लदे कंडु उंडेनु. शिशु कंड कनसिनंते.

गोगेश्वरने बुदु हेसरिल्लद बयलु.

ग्रं.

देहधर्मातिगानन्दपरिणामोऽन्नमक्षुधम् ।

तदन्नभोजनात्पुण्यापुण्यसम्पर्कवर्जिता ॥

१०६५।

अपाकृतिर्बभौ तृप्तिर्वचसो मथनं विना ।

वक्तुं न शक्यते बालदृष्टस्वप्न इव स्थितिः॥ १०६६।

व. 631.

बेळगु कत्तलेय नुंगि, ओळगे तानोब्बनेयागि,

काब कत्तलेय कळिदुळिदु,

निमगे नानु गुरियादे, गोगेश्वरा.

ग्रं.

ज्ञानाज्ञानलयं स्वस्मिन्विधाय स्वयमेव हि

एकोऽवशिष्यते सम्यक्तत्त्वधृतमनः परः ॥ १०६७।

व. 632.

उलिव मरद पक्षियंते देसे देसेयनालिसुत्तिद्दे.

अरिवरिल्ल. अरिवरिल्ल, अरिदु मर'यित्तय्य.

मडुविनोळगे बिद्द आलिकल्लिनंते तन्न तानिद्दनु गोगेश्वरय्यनु.

वसन्ततिलका.

वाताहतच्छदपरस्परसंहतोद-

ह्लादद्रुमस्थ विहगध्वनिरश्रुतोऽस्मि ।

मेघोपलो हृद इवाहमदृष्टरूप-

स्थाय्येव लीन इह शंकर किं ब्रवीमि ॥ १०६८।

व. 633.

जगदगलद गगनदाने कनसिनलि बंदु मेदित्त कंड़े.

अदनेनेबे, हेळा; महाघनवनदेतेबे, हेळा !.

गोगेश्वरनेब लिंगवनरिदु मर'दड़े

लोयिसरद मेले भंडि हरिदंते.

ग्रं.

अहन्ता जगदाकारा स्वप्नवद्दृश्यते मया ।

प्रबुद्धे सति सा नष्टा ततोऽहं शिवतामियाम् ॥ १०६९।

व. 634.

सोप्पडगिद सुम्मानिगळवरल्लि

गतियनरसुवर', मतियनरसुवर'?

अंगवेल्ला नष्टवागि लिंगलीयवादवरल्लि

गतियनरसुवर', मतियनरसुवर',

गोगेश्वरनेब निज निंदवरल्लि?

ग्रं.

स गुप्तसच्चिदानन्दघनीभूते शिवात्मनि ।

निजैक्यपदनिष्ठेऽस्मिन्न किमप्यस्ति किं पुनः ॥ १०७०।

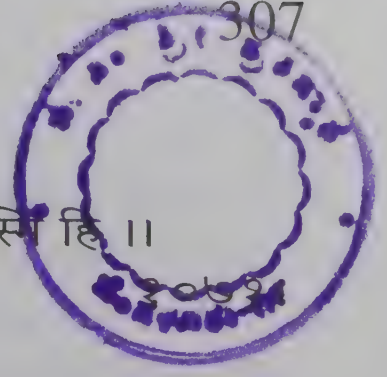
व. 635.

निर्विकल्प निजदोळगय्या,

निरहंभावदल्लि नानिर्देनय्या.

नोडिहेनेदड़े नोडलिल्ल, केळिहेनेदड़े केळलिल्ल.

घननिरंजनद बेळगिंबादुदनेने बे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

निर्विकल्पनिजानन्दनिरहंभाववैभवम् ।

श्रोतुं द्रष्टुमशक्यत्वात् स्वप्रकाशोऽहमस्मि हि ॥

व. 636.

सत्यवनोळकोड मिथ्यक्के भंग;

मिथ्यवनोळकोड सत्यक्के भंग.

सत्यमिथ्यवनोळकोड मनक्के भंग.

मनवनोळकोड ज्ञानक्के भंग.

ज्ञानवनोळकोड निजक्के भंगवुंटे, गोगेश्वरा?

ग्रं.

सत्यं मिथ्या मनोज्ञानं स्वयं चान्योन्ययोगतः ।

निजलिङ्गैक्यसम्प्राप्तेरभावान्द्भङ्गमाप्नुयुः ॥ १०७२।

प्राप्ते तु निजलिङ्गैक्ये सर्वं चास्मिन्विलीयते ।

व. 637.

करिय मुत्तिन हारद परियोदु शृङ्गार!

करद बण्णद नुडिय बेडगिनोळडगित्तु!

सिडिल बण्णवनुट्टु मडदि ओंदूरोळगे

कडुगलिय विद्यवनु नोडि-नोडद निर्भाव--

वीरवितरणेयिंद धारिणिय रचनेय,

गोगेश्वरनेब लिंगव बेडगु नुंगि अडगित्तु.

शा. वि.

योषान्तःकरणः शिरःप्रहरणं कृत्वामलेन्दीवरा

भक्तिस्तन्निजमुक्तिमौक्तिकमुरोहारं प्रकल्प्य स्वकम् ।

चिद्विद्युत्परमप्रकाशवसनादानाविदां सत्क्रियां

कुर्वन्ती --¹ फलकामना विरहिता स्वातन्त्र्यतः क्रीडते ॥

.....

१०७३।

१०७३ --¹ “कुर्वती” --mer.-मूलिपा.

श. वि.

सा भक्तिः फलदानशूरशिवसामर्थ्यं कटाक्षेक्षणौ-
दासीन्येन समीक्ष्य भावरहिता श्रीवीरशैवी स्वयम् ।
दत्त्वात्मानमवेश्वराय वपुषा सार्धं निजैक्ये पदे
किं वक्ष्ये समतिस्थिता जयति निर्लक्ष्यप्रभावास्पदा ॥

व. 638.

१०७४।

नुडियिंद नडेगेट्टितु, नडेयिंद नुडिगेट्टितु.

भावद गुसुटु अदु ताने नाचि निंदुदु.

गोगेश्वरनेब अरिवु सिने बंजेयायित्तु.

वसन्ततिलका.

अन्योन्यलीनवचसाऽऽचरणप्रभावा-

द्या भावना हियमगाद् गतभावनीया ।

स्वात्मप्रवेदनमभूदफलं निकृष्टं

किं वच्मि यत्परशिवैक्यपदे [सुखं च] ॥ १०७५।

व. 639.

अंगदोळगण घन, संगदोळगण रुचि;

अंगने नखदोळगे बंदु मूरुतियायित्तु.

चंद्रकांतद गिरिगे बिंदुतृप्तिय संच.

अदरंदोळगण भ्रमेय पिंडदाहुति नुंगित्तु.

चंद्रमन षोडशकळेय इंद्रन वाहन नुंगि

गोगेश्वरनेब निलव नखद मुख नुंगित्तु.

गीतिः

अङ्गे समुदितलिङ्गं सङ्गे रोचिष्यमाणमुपतस्थे ।

शशिकान्तरेतबिन्दोः परिणामवदीक्षतेऽनतिज्ञाने ॥

१०७६।

अथ तद्भावभ्रान्तिर्मिथ्या शान्ता बभूव चिदभावी ।

निरहन्तावनतोऽयंप्रत्यङ्मुखोऽवभातिपरमैक्ये ॥ १०७७

व. 640.

बयल बेरगिन सुखद सविय बेरगल्लदे काणे.

काणेनेब नुडिगेडेय काणे.

कुरुहुगेडरिव, नेर'यरिदु बेरसिदेनेब

बरुनुडिय नुडिगे नाचिदेनय्य, गोगेश्वरा.

Sl.. x x x x

१०७८।

व. 641.

धर'याकाशविल्लदंदु, त्रैमंडल नेलेगोळ्ळदंदु,

होम नेम जप तपविल्लदंदु,

निम्मनारु बल्लरु--हरिब्रह्मरिगे अगोचर---

निर्लेप निरंजननागि!

वेदंगळरियवु; शास्त्रश्रुतिगळु निम्मनरियवु.

गगनकमलकुसुम-परिमळदिंदत्तलु!

गोगेश्वरा, निम्म निलवनारु बल्लरु?

उपेन्द्रवज्रा.

धरानभोवहिनरवीन्दुमण्डलं

जपश्च होमो नियमस्त्रिदेवताः ।

श्रुतिश्च शास्त्रं च शिवात्परं च य-

न्न चास्ति पुष्पं वियतो यथा तथा ॥

१०७९।

व. 642.

आकाश मारुतरिल्लद मुन्न, अंबुधि कमठरिल्लद मुन्न,

हरि ब्रह्मादिगळारार निलविल्लद मुन्न,

हिमकर दिनकरर सुळुहिल्लद मुन्न,

हिंदिल्ल, मुंदिल्ल मत्ते ओंदू इल्लद मुन्न,

गोगेश्वरनिद्द तन्न तानरियदंते.

इन्द्रवज्रा.

आकाशवाय्वम्बुधिकूर्मविष्णु

ब्रह्मेश्वरादित्यशशिप्रभावात् ।

पश्चात्पुरस्तादुभयोरभावात्

पूर्वन्तनो भाति शिवप्रभावात् ॥

१०८०।

व. 643. “बयल बण्णवायितु एंब वचनक्के ” < 15

ग्रं.

अभावं[नाम] वस्तुना वर्णो यन्नभसोऽपि च ।

वायोः सौरभ्यमप्यग्नेरुष्णं नैव पृथक्तया ॥

१०८१।

यथा तथोपमा नास्ति पृथङ्निरूपमस्य हि ।

व. 644. “भूमिगे बीजवुंटे एंब वचनक्के वृ.” < 16

इन्द्रवज्रा.

भूमेर्न बीजं[^१सलिलं तु नास्ति]

छाया^१ कुलं नैव कृपीटयोनेः ।

वायोर्न विष्टं नभसः प्रमाणं

यच्चाङ्गलिङ्गस्य तथा न नाम ॥

१०८२।

व. 645.

अक्षरद अभ्यासव माडि बर'व तोड़ेव परियेतो --

स्वरु पे'बुदावुदु, निरुपे'बुदावुदे'दरियरागि!

आदिनिराळ, मध्यनिराळ, ऊर्ध्वनिराळ गोगेश्वरा.

ग्रं.

अक्षराभ्यासयोगेन लिख्यते न विलोप्यते ।

आदिमध्यान्तशून्यं यल्लिङ्गं सत्यार्थवैभम् ॥ १०८३।

.....

व. 646.

त्रिपुरवनुरुहिदातनल्ल.

अंधकासुरन मेष्टि नाट्यवाडिदातनल्ल.

खंडकपालियल्ल, मुंडधारियल्ल.

मंडलदोळगे बंदु सुळिवातनल्ल.

ईश्वरनल्ल, महेश्वरनल्ल, गोगेश्वरनेब लिंग अपार महिमनु.
वसन्ततिलका.

नायं पुरत्रयछिदंधकदैत्यहानो

भिक्षाटनी न जटिलो न च मुण्डधारी ।

न स्थावरं च न च जङ्गममीश्वरश्च

नैवापरादिमहिमास्पदलिङ्गमूर्तिः ॥ १०८४।

व. 647.

तोरबारद घनव हेळलेदेनो!

हेळबारद घनव तोरलेदेनो !

स्वरद संधानद परिय बल्लर' हेळा.

गोगेश्वरनेब लिंगवु अकल्पित नोडा!

ग्रं

न श्रुतान्तं न दृष्टान्तं नानुमानान्तमत्र हि ।

कल्पनारहिते लिङ्गे निजनित्यार्थवैभवे ॥ १०८५।

व. 648.

अभ्यासद मातल्ल; श्रोत्रद सुखवल्ल.

वेद शास्त्रागमद नुडियल्ल.

अनुभावद आलोचनेयल्ल.

ओळगण मातल्ल, होरगण वाक्यवल्ल.

ई निजदंगवनरियदे अनुभवव माडि फलवेनु, हेळा?

नम्म गोगेश्वरलिंगवु उपमातीत नोडा.

ग्रं.

नाभ्यस्तं न श्रुतिसुखं न शास्त्रीयं न चेतरत् ।

न बहिर्लपितं नान्तर्निजानुभवभाषितम् ॥ १०८६।

व. 649.

आदियनादिसंगदिंदादवनल्ल.

संगसुखदोळगिर्दवनल्ल.

इब्बर संगदिंदादवनल्ल;

रविशशिय बेळगिनिंद बेळेदवनल्ल.

नाद बिंदु कळे हुट्टद मुन्न

अल्लिंदत्त गोगेश्वरा, निम्म शरण.

मालिनी.

प्रकृतिपुरुषयोः संयोगतोऽवेददेवा

घनतरवृषयानादीन्दुभान्वोः प्रकाशात् ।

दिवसरजनिगत्यागत्युपेता त्रिलोकात्

प्रथममुदितमेव स्यात्सतो लिङ्गनैजम् ॥ १०८७।

व. 650.

अळिय बळिय सुळिवनल्ल

प्रळयविल्लद विजयनु!

कळाकुळद आत्मन अंगसंगियल्ल.

सुळुहिनोळगण सूक्ष्मन तिळिदु नोडुवडे

अणिमादिगुणरहितनु;

अकल्पित महिमननेनेबेनु!

नेळल कळवळद बळिय भावरूपनल्ल;

बेळगिनोळगण बेळगु. गोगेश्वरलिंगवु

ग्रं.

मनः पूर्वेन्द्रियातीतमुदयास्तमयातिगम्

शब्दादिगुणदूरस्थमङ्गसङ्गविवर्जितम् ॥

१०८८।

ग्रं.

सर्वभूतेषु गूढस्थमणिमाद्यैरलक्षितम् ।
मायातीतं परं ज्योतिर्लिङ्गमेव प्रकाशते ॥

१०८९।

व. 651.

अंगविल्लदनुभवक्के नेमविल्लद नेनहु.
तागु तड़ेयिल्लद सुम्मानद सुख कंडा!
गोगेश्वर निराळ कंडा!

ग्रं.

अङ्गसङ्गविनिर्मुक्तलिङ्गसङ्गानुभूतिमत् ।
स्मरणं नियमातीतं निःशृङ्खलसुखं परम् ॥ १०९०।
यत्तद्धि लिङ्गनैजं स्यादिति निष्ठा पुरातनी ।

व. 652.

“अरसुवातनुळ्ळड़े एंब वचनक्के ग्रं.”

✚ <17

ग्रं.

नान्वेषणे न संयोगे न तयोश्च समुच्चये ।
तेभ्यस्त्रिभ्यः परं साक्षाल्लिङ्गमित्यवधारय ॥ १०९१।

व. 653.

नीरलोदगिद बेण्णे काणबारद नेळलु;
बीजविल्लद मरन हेसरेनेलवो?
इदनेन बल्लिरि अरिविन मर'य घनक्के घनवादुद?
कासलिल्लद तुप्प,
वासनेयिल्लद परिमळ:

गोगेश्वरनिष्प नि-रा-ळव नोडय्य.

गीतिः

जलनवनीतातापनसर्पिरवासनसुगन्धिगन्ध इव ।
अबीजसम्भववृक्षच्छायावल्लिङ्गनैजमुपदिष्टम् ॥

१०९२।

व. 654.

प्राणलिंगवुल्लातंगे प्राणलिंगवेब वार्ते भंग नोडा संगन
बसवण्ण. बीदियल्लि बिद्द कोडननोडेदु बयलनुडुगिदडुंटे?
हेळा, गोगेश्वरलिंगव बेरुमाडि अरसलुंटे, बसवण्णा?!
ग्रं.

यस्यास्ति प्राणलिङ्गं स नोवदेद्भिन्नभावतः ।

व्योमपूर्णघटं भित्त्वा न दातुं शक्यते घनः ॥ १०९३।

व. 655. “पंचतत्त्वद परमानंदवेब वचनक्के” <18

ग्रं

पञ्चतत्त्वमये पृथ्वीवलये मितिवर्जितम् ।

नाना चित्रतरं रूपमन्योन्यातिशयस्थितम् ॥ १०९४।

चराचरात्मकं विश्वं मनोवाचामगोचरम् ।

यच्च किञ्चिज्जगच्चास्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ॥

अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं^१ व्याप्त्वा^२ स्ते लिङ्गमद्वयम् । १०९५।

व. 656. “सत्तु सायदु, बडुकि बडुकदु एंब वचनक्के” 19

गीतिः

न मृतं मरणे नैजं न च जीवति जीवितं न जानाति ।

कायक्लेशं च तथा जीवक्लेशं^३ चिदचिदुभाभ्यां च^२ ॥

ग्रं

१०९६।

पूर्णं नित्यं परानन्दं लक्ष्यलक्षणवर्जितम् ।

सर्वाधिष्ठानमेवैतल्लिङ्गमित्यवधारय ॥ १०९७।

व. 657.

“अरिवरारो एंब वचनक्के” [?] <20

.....

Sl. १०९५, १..१ (sic); Sl. १०९६, २ “च चिदचिदुभाभ्यां” २--मूलिपा.

[अरिविनोळगण मरहु मरहिनोळगण अरिवु
अरिदु मर'दु नेनेदडे नेलेगोळ्ळनु.

अरिवरारय्या अगम्य लिंगवनु?
कोट्टु कोडाडुव व्यवहारक्केल्लियदो,
नीरलोदगिद बेण्णे;
मुगिललोदगिद मिंचु?

पवनसंचद शब्दक्के बण्णवुंटे?
गोगेश्वरनेब निराळद निलव तोरबारदु केळा,
संगन बसवण्णा." **]?

ग्रं.

अगम्यं च महालिङ्गं न जानन्त्यल्पबुद्धयः ।

जातिसूतकसंयुक्ताः समयाचारवर्तिनः ॥ १०९८।

संसारिणो जडादानदानार्थव्यावहारिकाः ।

ज्ञानाज्ञानोभयालम्बसंशयभ्रान्तचेतसः ॥ १०९९।

तैर्ज्ञातमटवी यत्किञ्चित्स्वप्नदृष्टवन्मृषा ।

भवेदन्तर्बहिर्ज्ञानक्रियायोगविवर्जितैः ॥ ११००।

ग्रं.

वृथा त्रिकालनियमागमनान्तं चरन्ति ते ।

तत्रानुभवितव्यं यत्सुखं दुःखं व्रजन्ति हि ॥ ११०१।

यत्काष्ठलक्ष्यवेधृत्वात्समरे विजयः कुतः ।

बाह्यमिथ्योपचारेण कुतो लिङ्गैक्यवेदनम् ॥ ११०२।

.....

व. 657. ** हलगेयाचार्येण सम्पादित शून्यसम्पादन ताडग्रन्थे
उपलब्धमूलवचनस्य(२५६) लिखितपाठः ; पत्राङ्कः--२५८.

ग्रं.

तस्मात्केऽपि न जानन्ति जानन्ति शरणाः स्वतः ।

जलस्थ वह्निवज्जीमूतस्थविद्युद्वदेव हि ॥ ११०३।

नान्तःस्थशब्दवल्लिङ्गमात्मस्थं स्वयमद्वयम् ।

व. 658.

[न. m. श्रोत्र]

मथनद लीलेयल्लि हुट्टुवुदे ब्रह्मवु?

श्रुति स्मृतिगळिगे अळवडदु, नोडा!

पृथ्वियोळगिल्लद अचलवप्प घनवनु

इल्लद इल्लद लिंगवनल्लल्लिगे उंटुमाडुव

“ई नीलिग वार्ते ”एल्लियदो, गोगेश्वरा?

ग्र.

न वचोमथने लिङ्गं न श्रुतौ न स्मृतावपि ।

न पृथिव्यादितत्त्वेषु न चराचरजन्तुषु ॥ ११०४।

न तत्र नात्र न क्वापि निश्चलं पूर्णमव्ययम् ।

सत्यं शिवं सुंदरम्

“ इदं साम्बशिवार्पणमस्तु.

मङ्गलमहाश्री श्री श्री आयुरारोग्यमस्तु॥ श्री ॥”

[ताडग्रन्थसमाप्ति वाक्यम्]

प्रभुगीता

इति शिवशरणकिरीटिनः षट्स्थलचित्क्रियाचरणनिजरूपस्य
 साक्षाच्छिवस्वरूपीणः अल्लम प्रभुदेवपरमाराध्यस्य
 कन्नड वचनानि प्रभुगीतेति
 सम्पाद्य संस्कृतभाषया व्याख्यातवान्
 महात्मा मग्गे मायिदेव प्रभुः
 उपलब्धस्य एकैक ताडपत्रलेख्यस्य आधारेण सिद्धं
 ग्रन्थमिदं समाप्तम्
 विद्वज्जनविधेयेन प्रो. सि. महादेवप्पाख्येन विदुषा
 सम्पादितम्
 आत्मविद्याबोधककृतिरत्नमिदं
 विश्वविद्वन्मण्डलचिद्गगने
 द्युमणिरस्तु.

संशोधक संपादकः
 प्रो. सि. महादेवप्पा
 बेंगलूरु संशोधनकोटि,
 १९७, शारदा निवास
 मुख्य वीथि, ५, वैय्यालिकावल्
 बेंगलूरु -- ५६० ००३

Researcher Editor
 Prof. C. Mahadevappa
 Bangalore Research Corner,
 197, 5th Main, Vaiyali Kaval
 Bangalore, 560 003
 Karnataka, India. --
 Tel: 91 80 3310460 / 3368617

Missing Slókā-s found elsewhere

- १) वेषस्य शान्तिस्सुलभा वाचा शान्तिस्तु दुर्घटा ।
अगोचरमनश्शान्तिश्शान्तिस्सर्वत्रसाधनम् ॥ 2
- २) स्वस्थानं च परित्यज्य परस्थानं समाश्रितम् ।
स्त्रीहेमभुक्तिलाभस्य आशाद्गच्छन्ति प्राणिनः ॥ 3
- ३) प्राणिमार्गं परित्यज्य सन्मार्गी लिङ्गसंयुतः ।
सत्यज्ञानमहापुरुषस्सङ्ग (मि^f) च्छति गच्छति ॥ 4
- ४) ≠ एतानुपद्रवान्सर्वान्विचार्य सुधिया नरः ।
संसारकानने भक्तो विचरन्सुखमश्नुते ॥ 6

.....

A group of seven slókā-s are quoted at a stretch as that of Prabhugeetā “प्रभुगीतायां” at the end of (p. 86) the text of "Saivasanjeevini" ± by Virakta Tóntadārya (C. 1530). Out of those seven slókā-s, four with slight modifications are to be found vide ibid.slókā-s No.582 (1), 884 (5) 885--886(6) and 734 (7) The first three slókā-s quoted above are either among the unwritten or the missing slókā-s of the lost palm leaf No. 35 of Prabhugeetā manuscript on the basis of which the present book is edited.

.....

f ori--Mer--cum--Explanatory syllable. ≠ cf. ib .Sl.Nos. 885--886(6)
± See paper manuscript No. 324 (1--92), M.O. R. I. Vol. iv. along with "Déveekālóttara" included in Candrajñānāgama.

अनुबन्धः -- १

श्री मग्गे मायिदेवप्रभुविरचित

षट्स्थलगद्यम्

भक्तस्थलम्

स्रग्धरा।

स्वस्ति श्री षड्विधाङ्गस्थलवेनिप लसद्भक्तमाहेश्वराहम्
हस्तव्याप्तिप्रसादिप्रविमल हृदयप्राणलिङ्गि स्वयंज्यो-।
तिस्तत्त्वावासभूतप्रबल शरणलिङ्गैक्यतद्विव्यमाहा-
त्म्यस्तोत्रं माळूपेनाहा करुणिसेनगे नीनोल्दु सोमेशलिङ्गा ॥
गद्यम् ।

हंसध्वनि । हरिगति.

श्रीमदनादिविमुक्तं भक्तं । प्रेमकळासंयुक्तं भक्तं ॥
उत्साहागुणशक्तं भक्तं । कुत्सितकर्मविधित्तं भक्तं ॥
लोकाचारविरक्तं भक्तं । लोकानुग्रहशक्तं भक्तं ॥
स्निग्धवचःसंप्रोक्तं भक्तं । जग्धतृणानत्युक्तं भक्तं ॥
वेदान्तरहस्योक्तं भक्तं । बोधाख्याश्रीयुक्तं भक्तं ॥
धर्मरम्भोद्युक्तं भक्तं । निर्मलमतिनिर्णित्तं भक्तं ॥
अर्जितभूरिविवित्तं भक्तं । निर्जितमोहोद्वित्तं भक्तं ॥
मङ्गलतर सद्भुक्तं भक्तं । अङ्गसुसङ्गनिवृत्तं भक्तं ॥
आचाराश्रितचित्तं भक्तं । श्रीचरतुष्टितवित्तं भक्तं ॥ १ ॥

.....

माहेश्वरस्थलम्

भैरवि। द्विरदगति रघट ।

श्रीलिङ्गनिष्ठागरिष्ठमाहेश्वरम् ।

शीलव्रतक्रियाश्रेष्ठमाहेश्वरम् ॥

प्रारब्धपर्यन्तकारिमाहेश्वरम् ।

सारसज्जनमनोहारिमाहेश्वरम् ॥

उक्तिगमनद्वितयवन्तमाहेश्वरम् ।

युक्तिपूर्वाङ्गमितशान्तमाहेश्वरम् ॥

वीरव्रतं महोदारिमाहेश्वरम् ।

पारलौकिकसुखाकारिमाहेश्वरम् ॥

श्रद्धापरं सत्यशुद्धमाहेश्वरम् ।

सिद्धगुरुलिङ्गसन्नद्धमाहेश्वरम् ॥

तृष्णातरङ्गगुणहीनमाहेश्वरम् ।

कृष्णकर्माधिगाधीनमाहेश्वरम् ॥

शस्ततरवरबुद्धिहस्तमाहेश्वरम् ।

अस्तिभावैकविश्वस्तमाहेश्वरम् ॥

अन्यचिन्तातीत धन्यमाहेश्वरम् ।

एकाग्रसङ्गतशिवात्ममाहेश्वरम् ।

नैकदृष्टिप्रत्ययात्ममाहेश्वरम् ॥ २ ॥

.....

प्रसादिस्थलम्

मोहन। तुरगवलन रघट.

श्रीशिवाभिधान लिङ्गसावधानि सुप्रसादि ।

पाशमोचनार्पणक्रियाभिमानित प्रसादि ॥

इन्द्रियादिमितसमस्तवस्तुभेदकप्रसादि ।

बिन्दुनादकालकर्मचक्रसाधकप्रसादि ॥

लिङ्गमुखनिवेद्यमान शब्दसेवकप्रसादि ।

सङ्गतास्पर्शसुखसमर्पणक्रीप्रियप्रसादि ॥

दृश्यमान सर्वरूपसुखसमर्पकप्रसादि ।

रस्यमान सर्वविधरसौघदर्पकप्रसादि ॥

दिव्यतरसुगन्धसुखसमर्पणप्रियप्रसादि ।

भव्यतरविशिष्टसर्वगुणगणाश्रयप्रसादि ॥

देशिकप्रसन्नभावभाजनस्थलप्रसादि ।

श्रीशिवातिशयकृपासमुद्रभूतलप्रसादि ॥

चारुतर चराभिमानलिङ्गलालितप्रसादि ।

सार सारभूत पादवारिजालितप्रसादि ॥

पावनप्रसादधनमहत्मकोविदप्रसादि ।

केवलावधानगुणनिरस्तदुर्मदप्रसादि ॥

शुद्धसिद्धसुप्रसिद्धतत्त्वसुखमयप्रसादि ।

वेद्यमान तनुगुणप्रहरणनिर्दयप्रसादि ॥

सूतकभ्रमाविकल्पजातनिग्रहप्रसादि ।

वातमित्रलक्षणप्रतीतविग्रहप्रसादि ॥ ३ ॥

.....

प्राणलिङ्गस्थलम्

शङ्कराभरण।

द्विरदगतिय इम्मडि रगळे.

श्रीमन्निखळगाढानुभव दिव्यप्र-
 भामयनिरामयप्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 व्यामोहदूरफलकामसंहारवि-
 श्रामविद्यामय प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 अङ्गलिङ्गोद्भवस्थलपरिज्ञान पा-
 रङ्गत सुसङ्गतप्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 अङ्गस्थलं जीव लिङ्गं शिवेति वि-
 द्याङ्गनालिङ्गत प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 देहोऽहमिन्द्रियाण्यहमिति विक्ल्पसं-
 दोहसंहारक-प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 सोऽहं शिवोऽहं शिवोहमिति नित्यं स-
 माहितोच्चारक-प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 मङ्गलमनोहस्त सौम्याङ्घ्रिधर महा-
 लिङ्गस्वरूपक-प्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 भृङ्गचम्पकवदात्मज्ञानपारव-
 श्यङ्गतविलेपक-प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 हृद्यशिवयोगनिश्चलतरसमाधि निर-
 वद्यानुभवमयप्राणलिङ्गीश्वरम् ।

विद्यते हृदयेति बोधिताम्नाय सं-
 सिद्धपुरुषाग्रणि प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 द्वैतमिथ्याशुष्कवादवृन्दध्वान्त-
 शीतलान्यद्युति प्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 स्फीत परमाद्वैत सद्भक्तिघनरस-
 स्रोतस्विनीपति प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 सत्यविज्ञानमय सद्गुरुकृपालब्ध
 तत्त्वमसितत्पर प्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 कृत्यकर्माकृत्यकर्मपाशच्छेद-
 नात्यधिक विद्वर प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 जीवन्विमुक्तो भविष्यति श्रुति त-
 तिवचोविशेषार्थक प्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 व्यावहारिकदृष्टिसत्यसद्भाव मा-
 याविलासात्यय प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥
 नित्यं तरति शोकमात्मदीधितिरिति
 श्रुत्यर्थकीर्तित प्राणलिङ्गीश्वरम् ।
 प्रत्यक्षभूत निर्मलजीवलिङ्ग व्यु-
 त्पत्तिसहवर्तित प्राणलिङ्गीश्वरम् ॥ ४ ॥

शरणस्थलम्

कल्याणि। मधुरगति रगळे ।

श्रीपरमानन्दोदयशरणम् ।

व्यापितघनमहिमानिधि शरणम् ॥

निजलीलापरिवर्तितशरणम् ।

त्रिजगज्जनसंकीर्तितशरणम् ॥

सर्वानुग्रहनेत्रं शरणम् ।

सर्वेशैककळत्रं शरणम् ॥

निर्भीतनिरावरणं शरणम् ।

गर्भीकृतपुरहरणं शरणम् ॥

स्वच्छन्दाचारपरं शरणम् ।

स्वच्छकरज्ञानकरं शरणम् ॥

परमाकाशशरीरं शरणम् ।

परतत्त्वैकाकारं शरणम् ॥?

स्वविनोदाद्धृतपिण्डं शरणम् ।

शिवसुखरत्नकरण्डं शरणम् ॥

भक्तियजेप्सित भोगं शरणम् ।

त्यक्तत्वमहाभागं शरणम् ॥

स्वयमेव स्वस्वप्रिय शरणम् ।

जय जय जयशब्दाश्रयशरणम् ॥ ५ ॥

.....

ऐक्यस्थलम्

साम ।

श्रीमन्निस्सङ्गं लिङ्गैक्यं ।

व्योमातीताङ्गं लिङ्गैक्यम् ॥

सुमहद्भावकरं लिङ्गैक्यम् ।

समरसरूपधरं लिङ्गैक्यम् ॥

परतरवस्तुनिजं लिङ्गैक्यम् ।

परिपूर्णनिरञ्जनलिङ्गैक्यम् ॥

नष्टाष्टविधार्चनलिङ्गैक्यम् ।

षष्टब्रह्माणव लिङ्गैक्यम् ॥

निश्शेषं निश्चललिङ्गैक्यम् ।

निश्शब्दं निष्कललिङ्गैक्यम् ॥

बहिरन्तरशून्यं लिङ्गैक्यम् ।

इहपरलोकान्यं लिङ्गैक्यम् ॥

स्तिमितोदधिदममम लिङ्गैक्यम् ।

हिमशिखियोगक्रम लिङ्गैक्यम् ॥

घनषट्स्थलबीजं लिङ्गैक्यं ।

विनमितगणराजं लिङ्गैक्यम् ॥

साक्षितया तिष्ठति लिङ्गैक्यम् ।

साक्षादैपुरपति लिङ्गैक्यम् ॥ ६ ॥

मत्तेभविक्रीडितम् ।

मध्यमावति ।

निरवधामल षड्विधस्थलद दिव्यस्तोत्रमं भक्तियं
निरुतं केळ्दोड़े पेळ्दोडोदिदड़े तच्छब्दार्थमं प्रीतियिम् ।
पिरिदुं ताळ्दोड़े पेळ्दपे परमसम्यग्ज्ञानमं माळ्पनै-
पुर सोमेश्वरदेवरेंदेनलिकें चोद्यमो महापाद्यमे ॥

अष्टोत्तरशतविधदि-

दिष्ट सुषट्स्थलद सुप्रसंगवनोर'दम् ।

स्पष्टतरोक्तिगळिंदं

श्रेष्ठं श्रीसोमनाथसद्गुणयूथम् ॥

षट्स्थलगद्यं समाप्तम्

मङ्गलमहाश्री श्री श्री

Vacanānkita of Prabhugeetā

As it has been noticed already in an earlier chapter, Prabhugeetā is a collection of Kannada Vacanā-s of Allama Prabhu, particularly dealing with the doctrine of Shatsthala Siddhānta. Prabhu himself has called his sayings as Geetā-s. As expressed in one of his vacanā-s, it seems, Allama was tired of singing as many as eighty crore or even twice that number of Geetā-s as mentioned in some other manuscripts, available. According to Allama the sum and substance of all those songs rests --"Ondu Mātinōḷagu"--within a word, which means "Vacana," an equivalent Sanskrit term for the Kannada word "Mātu."

While going through his voluminous number of scattered vacanā-s one meets with different views, and at times, as though they are contradictory. But it is absolutely necessary on the part of the reader to know in what circumstance it was uttered and with whom. Hence the meaning of the text depends upon the context in which it has appeared. The vacanā-s of Prabhudēva in particular were not written sitting in a place. They were the outpourings of the spontaneous inspired utterances sung on different occasions and in various places of visit with pupils of different degree of capability of intellectual achievement or spiritual experience. Each vacana is a unit in itself and consists with one complete idea of devotion to Siva or the thought-provoking content of intellectual knowledge of the world.

It is most significant of the Vacana literature that took its birth in Karnataka for the first time in 12th century A.D. that each saying or vacana without exception, invariably includes in the body of the text or concludes with the sigil

of one's own devotional deity called **prānaliṅga** such as Kūdala Sangamadēva, kūdala Chenna Sangamadēva, or Cchenna Mallikārjuna etc. by the respective **Saranā-s**.

Ankita or Mudrikè of the Vacanā-s of Prabhudēva is either "**Gógésvara**" (गोगेश्वर) or "**Góhésvara**" (गोहेश्वर). They are prominently found written in the palm-leaves manuscripts. Only the well trained, devoted and authorised scribes used to be apponinted for writing those manuscripts by the competent compilers of Vacanā-s of Prabhudēva. Among them Mahālingadēva of Vāgata, Kalmathada Prabhudēva (1430 A.D.) of Vijayanagara and Halagèyārya (1530 A.D.) of Mēgana Gavi or cave of Sivagangè are most renowned compilers and Acāryās of Veerasaiva religion. But for the detailed Commentary of Mahālingadēva, the esoteric vacanā-s of Allama would have remained as riddles alone for all times, as attributed by some **pandits** in the court of Praudhadēvarāya of Vijayanagara Empire.

In this context it is highly desirable and most appropriate to take into consideration of the fact that ancient palm-leaf manuscript editions of religious works are more reliable than the hand-written paper or printed editions of later centuries, not because they happen to be of a few centuries old, but because they were prepared by religious heads of mutts who by practice had the traditional backing of Agamic knowledge and spiritual experience of truth of inner Self. As such palm-leaf manuscript texts prepared under the guidance and supervision of those knowledgable religious preceptors are the only authentic versions.

Palm-leaf manuscript-reading is an art in itself. If a reader does not know how to read a word in which there is a significant gap between letters in it, then he naturally

fails to observe that it is a long vowel-sign and he reads wrongly. That gap has to be understood as a long vowel-sign and has to be supplied with the concerned long vowel pronunciation of the word at the time of reading the text. Even if one fails to understand the mode of writing of the scribe, the long or short vowel sign-markings also, the reader commits mistakes. Thus the original word-form of the signet of Allama namely " Góhészvara" was wrongly read as "Goh.észvara" and later on, its corrupt form 'Guhészvara" came to be in vogue. The true form of the word has the right to prevail in the end in all authoritative editions.

The only real source for the right form of signet of Vacanā-s of Allama is that of the works of Mahālingadéva. As it has come to our notice that Mahālingadéva was a Sivayógi. He was known as Vāranāsi Siva, Désikéndra, that means a great swami, the preceptor. He was the head of "Jnānānubhava mantapa," an Academy of Saranā-s of eminence with ~~wide~~ knowledge of Veerasaivism. There are two Collections of Vacana literature to his credit.. The one is on the commentary of the Vacanā-s of Prabhudéva connected with the doctrine of Shatsthala Siddhānta; the other, one hundred one sthalā-s called "Ekóttarasatasthala." Kalmathada Prabhudéva in his Lingaleelā Vilāsa, while commenting on some of the vacanā-s of prabhudéva has mentioned " Góhészvara" as Ankita. "Veerasaiva Cintāmani" (d.ms.1759 A.D) of Mahattudéva, the head of Virakta Mutt of Hānugal has also mentioned the said signet as " Góhészvara." In a different series of manuscripts of Mahālingadévā's Commentary on Allamā's vacanā-s bear "Gógészvara" also as signet. Such being the case both the forms of the Ankita have gained acceptance of Jagadārādhyā Mahālingadéva of Vāgata, titled "Puligerè Puravarādheesvara".

Maggè Mäyidéva, an authority on Virasaivism, in his collection of Kannada vacanä-s of Prabhudéva, and Halgèyārya, the author of Sünya Sampādanè, have also followed Mahāligadéva in having "Gógésvara" as the signet in Allamä-'s vacanä-s.

The meaning of the devotional signature or Ankita employed by Allama in his sayings has been explicitly narrated in one of his vacanä-s thus: "Isvarananaridadè tāSivanu, Gógésvara / Góhésvaranèmbudu bérilla." If a devotee realises the lord, the Supreme Being, he is himself Siva. There is no other "Gógésvara" / "Góhésvara." is what the Kannada text means. The word "Siva" herein mentioned by Allama brings home the meaning of the Ankita as such and it is very clear and needs no other evidence for that matter. While feeling for the devotee for his unawareness of the Supreme Being in himself, Allama exclaims as "Ettanéri ettanarasuvavaru etta hódaró?" No devotee of Siva should be like a person who while riding on an ox, tries to go out in search of that ox. By being ignorant of one's own status any attempt to seek it outside will never reach one's destiny is what is conveyed in the above saying of Allama. This illustration of an ox and his rider definitely points out the meaning contained in the signet of Prabhudéva, namely Gógésvara, the lord who is the rider of ox; Vṛishabhavāhana, one who has Vṛishabha as his vehicle. Another shade of the inner meaning of it is, one who is pleased with or by Vṛishabha, the symbol of Dharma of Siva. The other Ankita, namely "Góhésvara" is an alternative word for "Vṛishabhānkita Siva," Vṛishabharūpa Siva who is called "Dviteeya Sambhu," the companion of Siva. we may here remember that Lord Basavésvara is revered as "Dviteeya Sambhu;" " Vṛishabhātman."

Since Allama got the Ishtalinga at the hands of his preceptor who was in a forest called by his name as "Animishāranya" near Balligavè in Nāgara Khanda 70, he has adorned it as "**Animishanijaikyalinga**," the manifestation of the spiritual truth attained by Animisha Guru.

In an age when there was a lot of discussion about the existence of God in person and some schools of thought such as Cārvāka and Buddhist religions even expressed doubt and did not believe in God, at that time Gósāla Ganācārya of Ajeevikā-s preached his devotees to meditate on Sūnya called Sūnyalinga, irrespective of the existence or otherwise of God in person so as to attain Oneness of individual soul with the Divine Universal soul. The worship of Sūnyalinga through meditation, preached by Gósāla was Sivayōga of Divyāgamā-s which were as old as the Védā-s.

The doctrine of Sūnyadhyāna of Gósāla was upheld by Allama Prabhu in his propagation of "Bayala tattva." Allama has identified his Prānalinga with Siva personfying Him in a Paurānic perception as the rider of Vṛishabha, the Gógésvara or Góhésvara. The implied meaning of the signets of the Vacanā-s of Allama Prabhu has been adopted in its full significance as "Siva, Sambhu, Sankara, Param Jyóti, Lingam" etc., by Maggè Māyidéva throughout his commentary on "Prabhugeetā" and not the very words either Gógésvara (गोहेश्वर) or Góhésvara(गोहेश्वर). To conclude, the authoritative versions adopted by Mahālingadéva namely either Gógésvara or Góhésvara should be taken as correct readings and not the corrupt ones that have been pointed out earlier.

.....

Ref. for more details : Karnāṭaka Lócana, Vol.10 . issue No.1. June 1977 pp. 24 -- 48 Prabhudévara ragale hāgu vacanākita," by the present editor of this book.

ग्रन्थस्थ छन्दोवैविध्यसूची.

I. अनुष्टुभ् छन्दः

१). अनुष्टुभ् वृत्तं (slóka = ग्रन्थः. Several varieties of this metre having an artificial arrangement of words especially of 32 syllables, usually the fifth syllable of each quarter to be short, the sixth long, and alternately long and short.)

उ ॥ अवाच्यात्मस्वरूपाय
शिवभावप्रदायिने ।
नमस्सद्गुरुनाथाय
षट्स्थलब्रह्ममूर्तये ॥

A Slóka is usually written in two lines containing the first two and second two quarters in each line. Both the second and fourth quarters end with L.G. L. G. thus:

अवाच्यात्मस्वरूपाय शिवभाव प्र दा यि ने ।
नमस्सद्गुरुनाथाय षट्स्थलब्र ह्म मूर् त ये ॥

गणाष्टकसूत्रः “यमाताराजभानसलगम्”

गणप्रस्तारः	१. य. यगण-	यमाता-	लघु, गुरु, गुरु.
	२. म. मगण-	मातारा-	गुरु, गुरु, गुरु.
	३. त. तगण-	ताराज-	गुरु, गुरु, लघु.
	४. र. रगण-	राजभा-	गुरु, लघु, गुरु.
	५. ज. जगण-	जभान-	लघु, गुरु, लघु.
	६. भ. भगण-	भानस-	गुरु, लघु, लघु.
	७. न. नगण-	नसल-	लघु, लघु, लघु.
	८. स. सगण-	सलग-	लघु, लघु, गुरु.

ल/L:लघु(Short syllabic instant);ग/G:गुरु Long syllabic instant).

I (१) अनुष्टुभ् वृत्ताः (also called slóka-s)

ib. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 39, 43, 44, 45, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 64, 65, 68, 69, 71, 73, 75, 76, 77, 79, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 95, 104, 105, 107, 108, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 118, 119, 120, 121, 123, 127, 131, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 149, 152, 154, 156, 157, 163, 164, 165, 167, 168, 175, 176, 180, 186, 187, 188, 189, 191, 192, 193, 194, 196, 197, 200, 201, 206, 212, 215, 217, 218, 221, 222, 223, 224, 226, 228, 229, 230, 231, 232, 236, 237, 238, 239, 240, 242, 244, 245, 248, 250, 254, 257, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 266, 267, 268, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 283, 284, 285, 287, 291, 292, 293, 295, 297, 298, 302, 303, 304, 305, 308, 317, 318, 320, 321, 324, 325, 327, 331, 332, 333, 334, 335, 338, 339, 340, 341, 343, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 354, 359, 360, 365, 366, 367, 368, 369, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 380, 381, 382, 383, 384, 394, 395, 396, 399, 402, 403, 404, 405, 406, 408, 409, 410, 414, 416, 417, 418, 421, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 437, 438, 441, 442, 444, 445, 447, 448, 449, 452, 453, 454, 456, 457, 460, 461, 462, 464, 465, 466, 467, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 482, 483, 485, 487, 507, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 522, 525, 530, 531, 534, 535, 537, 538, 539, 541, 545, 546, 547, 551, 552, 553, 554, 555, 558, 564, 565, 568,

569, 570, 573, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583,
 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 595, 598, 599, 600, 601,
 602, 603, 604, 605, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 614, 615,
 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 624, 625, 627, 628, 629,
 632, 633, 634, 635, 636, 637, 639, 641, 642, 643, 648, 649,
 650, 651, 652, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668,
 673, 676, 681, 682, 683, 684, 685, 692, 693, 698, 699, 700,
 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 710, 711, 715, 716,
 717, 718, 719, 720, 721, 722, 725, 728, 730, 731, 734, 735,
 738, 740, 742, 743, 749, 752, 753, 754, 755, 762, 763, 764,
 765, 766, 772, 774, 777, 778, 784, 785, 786, 787, 788, 789,
 790, 791, 794, 798, 801, 802, 806, 807, 812, 814, 815, 816,
 817, 818, 819, 823, 830, 831, 832, 834, 839, 840, 841, 845,
 850, 851, 852, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 866,
 867, 868, 869, 871, 872, 877, 879, 880, 881, 882, 884, 885,
 886, 887, 888, 895, 897, 902, 903, 905, 906, 907, 908, 910,
 911, 914, 916, 917, 918, 923, 924, 925, 927, 928, 932, 933,
 935, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 948, 949, 955,
 956, 957, 958, 960, 961, 962, 966, 967, 971, 972, 978, 979,
 980, 981, 982, 983, 984, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992,
 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000, 1001, 1002, 1003,
 1004, 1005, 1006, 1007, 1008, 1009, 1010, 1011, 1012,
 1016, 1026, 1027, 1030, 1031, 1032, 1033, 1034, 1035, 1038,
 1046, 1049, 1050, 1052, 1053, 1054, 1057, 1059, 1061, 1065,
 1066, 1067, 1069, 1070, 1071, 1072, 1081, 1083, 1085, 1086,
 1088, 1089, 1090, 1091, 1093, 1094, 1095, 1097, 1098, 1099,
 1100, 1101, 1102, 1103, 1104.

II त्रिष्टुभ्यां एकादशे छन्दसि (In metres of four pādā-s or feet with 11 syllables each).

(२) शालिनी-- गणप्रस्तारः (यति ४.७) म, त, त, ग, ग.

“शालिन्युक्तामृतौतगौ गोब्धिलोकैः””..° लोकैरिति अब्धिभिश्चतुर्भिः लोकै-
-स्सप्तभिश्च अक्षरे यतिस्स्यादिति शेषः””“विश्रामस्स्यात्तन्वि वेदैस्तुरङ्गैस्तां
भाषन्ते शालिनीं छांदसाग्र्याः”ib. 181, 203, 680, 792, 950, 1037.

(6)

(३) इन्द्रवज्रा-- ग.प्र.(५.६.) त, त, ज, ग, ग.

ल-- “स्यादिन्द्रवज्रा ततजास्ततो गौ” ”उपेन्द्रवज्रा प्रथमे लघौ सा”

ib. 78, 109, 147, 160, 241, 253, 279, 322, 536, 557, 562,
606, 657 659, 670, 672, 712, 890, 921, 1080, 1082. (21)

(४) उपेन्द्रवज्रा-- ग.प्र.(५.६.) ज, त, ज, ग, ग.

ल. “उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो गौ.”

ib. 214, 280, 412, 556, 697, 727, 769, 780, 843, 873, 883,
909, 913, 973 976, 977, 1041, 1058. (18)

(५) उपजातिः --

ल. “इन्द्रवज्रोपेन्द्रवज्रा लक्षणयुक्तौ यासां पादौ ता उपजातयो भवन्ति.”

“इन्द्रोपेन्द्रवज्राभ्यां अन्यास्वपि जातिषु मिळितासुसतीषु तासामप्युपजातिरिति
संज्ञा भवति.”उपजातयश्च षोडशभिः प्रकारैर्भिन्ना भवन्ति.”

(when the above second and third (२ & ३) and other metres
such as vamsasta are mixed in one verse it is called upajāti,
which is said to have 14/or 16 varieties). See ib. verses Nos:
36, 42, 47, 62, 63, 66, 96, 99, 102, 130, 133, 151, 161, 169,
173, 174, 185, 235, 306, 310, 345, 356, 379, 401, 419, 443,
508, 550, 675, 713, 729, 739, 751, 760, 767, 813, 824, 844,
847, 892, 896, 912, 963, 1013, 1028. 1029, 1043, 1044,
1051, 1079. (50)

(६) स्थोद्धता-- ग.प्र. (३.८./४.८.) र, न. र, ल, ग.

ल. १) “रान्नराविह स्थोद्धता लगौ” २) “रात्परैर्नरलगै स्थोद्धता.”

ib. 103, 288, 411, 653, 654, 655, 894. (7)

III जगत्यां द्वादशे छन्दसि (In metres with 12 syllables in a quarter)

(७) इन्द्रवंशा-- ग. प्र. (५.६.) त, त, ज, र.

ल. 'स्यादिन्द्रवंशा ततजै रसंयुतैरिति तगणद्वय जगणरगणैरुपलक्षितं इन्द्रवंशा नामस्यात्.' “ इन्द्रवंशा प्रथमाक्षरे गुरौ” (but for the change in the

first syllable being long or guru in each quarter this metre would have been same as vamsasta. See ८ vamsasta below.)

ib. 38, 243, 301, 563, 647, 658, 746, 750, 761, 768, 891, 920. 936, 975. (14)

(८) वंशस्थ-- also called vamsasthavila and vamsasthnita.

“वदन्ति वंशस्थविलं जतौ जरौ” ग.प्र.(५.७.) ज, त, ज, र.

ल. “जतौ तु वंशस्थमुदीरितं जरौ.” “इन्द्रवंशा प्रथमाक्षरे गुरौ.” ib. 300, 574, 591, 592, 630, 656, 846, 904, 947, 965, 974. (11)

(९) भुजङ्गप्रयातम् ग.प्र. (६.६) य, य, य, य.

ल. “भुजङ्गप्रयातं भवेद्यैश्चतुर्भिः” ib. 8, 143, 148, 247, 249, 282, 286, 299, 353, 364, 459, 529, 542. 865. (14)

IV शङ्कर्या --(In metres with 14 syllables in a quarter.: Vasanta tilaka/kä, also called Uddharshanī, Simhónnatä and Sóbhāvati and Sóbhāratī.)

(९०) वसन्ततिलका-- ग.प्र.(८.६.) त, भ, ज, ज ग ग.

ल. “उक्ता वसन्ततिलका तभजा जगौग इति उक्तं वसन्ततिलकमिति केचित् नपुंसकलिङ्गतया पठन्ति.” “मुनिकाश्यपेन इयं वसन्ततिलका सिंहोन्नता नाम उदिता । उभयोरपि मते लक्षणभेदो नास्ति. नामभेद एवेति भावः ”

ib. 92, 93, 106, 110, 124, 126, 128, 132, 144, 158, 171, 172, 182, 190, 207, 246, 252, 265, 269, 281, 290, 296, 309, 313, 330, 355, 357, 390, 391, 393, 397, 422, 451, 455, 468, 488, 521, 523, 540., 596, 597, 623, 678, 691, 747, 758, 759, 771, 779, 783, 805, 809, 810, 811, 837, 853, 874, 915, 930, 931. 970, 1018, 1024, 1025, 1042, 1055, 1056, 1062, 1068, 1075, 1084 (71)

V अतिशक्यार्थं पञ्चदशे छन्दसि (In metres with 15 syllables in a quarter).

(११) मालिनी-- ग. प्र. (८.७.) न, न, म, य, य.

ल. “ननमयययुतेयं मालिनी भोगिलोकैः.” ib. 101, 125, 170, 227, 270, 407, 439, 450, 567, 674, 726, 748, 968, 1040, 1087.

(15)

VI अत्यष्ट्यां सप्तदशे छन्दसि (In metres with 17 syllables in a quarter).

(१२) शिखरिणी--ग. प्र.(६.११) य, म, न, स, भ, ल, ग.

ल. “रसैरुद्रैश्छिन्ना यमनसभलागशिखरिणी ।”

ib. 2, 13, 100, 159, 195, 361, 362, 723, 796, 808, 848, 951, 1063. (13)

(१३) मन्दाक्रान्ता-- (४, ६, ७) म, भ, न, त, त, ग, ग.

ल. १. “मन्दाक्रान्ता जलधिषडगैर्भौनतौतो गुरुचेत् ।”

२. “मन्दाक्रान्तांबुधिरसनगैर्भो भनौ तौ गयुग्मम् ।”

ib. 122, 145, 255, 319, 724, 741, 745, 756, 776. (9)

VII अतिधृत्यां एकोन विंशे छन्दसि (In metres with 19 syllables in a quarter.).

(१४) मेघविस्फूर्जिता--ग.प्र.(६.६.७.) य,म,न, स,र,र,ग.

१ "यमनसररगणैः गुरुणा च युक्तं मेघविस्फूर्जितं वृत्तं षड्भिष्षड्भिस्सप्तभिश्च यतिः" २. "रसत्त्वश्चैर्यमौ न्सौ ररगुरुयुतं मेघविस्फूर्जितं स्यात्।" ib. 177.

(१५) शार्दूलविक्रीडितम्-- ग.प्र.(१२.७)म,स,ज, स,त,त,ग.

"सूर्याश्चैर्मसजस्ततास्सगुरव शशार्दूलविक्रीडितम् " ib. 33, 34, 40, 41, 46, 49, 50, 54, 67, 80, 81, 94, 117, 134, 150, 155, 162, 166, 198, 202, 205, 219, 251, 256, 312, 314, 328, 336, 337, 342, 358, 363, 386, 387, 388, 389, 392, 420, 436, 446, 458, 481, 526, 533, 566, 626, 631, 640, 671, 687, 709, 737, 744, 820, 821, 822, 825, 835, 836, 849, 854, 898, 899, 900, 901, 929, 934, 937, 946, 1014, 1015, 1039, 1073, 1074.

(74)

VIII कृत्यां विंशे स्वयम्भु छन्दसि (In metre with 20 syllables in a quarter.).

(१६) शोभा-- ग.प्र. (६.६.६) य,म,न,न,त,त,ग,ग.

ल. सूत्रः " यमौनौ तौ गौ शोभा च छैः"

Hemachandra's

ChandónuSāsana 42. 338 1. 53.

ib. 804, 889. (2)

IX प्रकृत्यां एकविंशे छन्दसि (In metres with 21 syllables in a quarter.).

(१७) स्रग्धरा--ग.प्र.(७.७.७) म, र, ब, न, य, य, य.

ल. "भ्रमैर्यानां त्रयेण त्रिमुनि यतियुता स्रग्धरा कीर्तितेयं"

ib. 17, 37, 51, 52, 53, 55, 74, 98, 153, 199, 211, 289, 294, 307, 323, 344, 440, 524, 613, 677, 679, 686, 714, 733, 736, 781, 793, 795, 803, 826, 919, 1064. (32)

X. जाति (A class of metres governed by the number of syllabic instants.).

(१८) आर्या. Among jāti metres the most common variety is Arya and it is said to have nine sub-divisions. A few of them are sometimes composed keeping in mind the **gana** scheme.

ल. "यस्याः पादे प्रथमे द्वादशमात्रास्तथा तृतीयेपि ।
अष्टादश द्वितीये चतुर्थके पंचदश सार्या ॥"

The first and third quarters must each contain 12 matras or syllabic instants, the second 18, and the fourth 15.

ib. "'वृत्तार्या'" ib. 216, 559, 594, 644, 645. (Aryä?) (5)

(१९) गीतिः

ल. "आर्या पूर्वार्धसमं द्वितीयमपि भवति यत्र हंसगते ।
छंदोविदस्तदानीं गीतिं ताममृतवाणि भाषन्ते ॥"

The first and third quarters of this metre must contain 12 syllabic instants each, the second and fourth 18 each.

ib. 35, 48, 70, 72, 97, 129, 146, 178, 179, 183, 184, 204, 208, 209, 210, 213, 220, 225, 233, 234, 258, 277, 278, 311, 315, 316, 326 329, 370, 385, 398, 400, 413, 415, 423, 424, 435, 463, 484, 486, 532, 543, 544, 548, 549, 560 561, 571, 572, 593, 638, 646, 669, 688, 689, 690, 694, 695, 696, 732, 757, 772, 773, 775, 782, 797, 799, 800, 827, 828, 829, 833, 838, 842, 863, 864, 870, 878, 893, 922, 926, 952, 953, 954, 959, 969, 985, 1017, 1019, 1020, 1021, 1022. 1023, 1036, 1045, 1047, 1048, 1060, 1076, 1077, 1092, 1096.

(102)

Appendix--1

References

(Abbreviations of works given within brackets)

Sanskrit / Kannada

- Anädi Veerasaiva Sangraha Vol. I (Avs)
by Sampādanè Siddhaveeranna B.S.P. 1999
- Anupamacarita Allama Prabhudēva
by Basavaraja Purānika 1999
- Anubhavamantapada Aitihāsikatè
by C. Uttangi K.M.D. 1951
- Anubhava Sūtra (Ans)
by Maggè Māyidēva M.U.O.I. 1983
- Allamaprabhu mattu Saivaprabhè
by D. R Nagaraj 1999
- Astóttarasatōpanishadah (Ast)
Bangalore book depot press 1900
- Isāvāsyōpanishat (Isā)
ed. by Swami Harshānanda 1982
- Udayādityāḷankāram (Uda)
by Prof. C. Mahādēvappa B.S.K 1996
- Upanishattu (Upd)
by Devudu Narasimha Sāstri 1958
- Ekóttarasatasthali (Eko)
Jakkanārya Ms
- Katha Upanisad (Kup) E.U.1977
- Kannada Sasana sampada K.U.P.1968
- Kannada Sāhityadalli Nālku Nāyakaratnagalu
by Dr. D. R. BÉndrè K.U.P.1948

Karanahasigè	
by Cennabasavanna, with Teekè .	B.S.K Pl.Ms
Karanahasigè, (Kar) Parisishta 1	
Cannabasavannanavara Vacanagalu (Cbv)	K.U.P. 1965
Karnātaka Kavicaritè (Kkc) Vols.I - III	1907, 1919, 1929
Karnātaka Parampare	
Karnātaka Govt. pub.	1970
Kénópanisad	E. U. 1977
Ganabhāshita Ratnamälè (Gnr)	B,S,K Pl.Ms
G u b b i Mallanna,	M.M.D. 1948
Góraksha Satakam (Gs)	
Ed. by Prof. C. Mahādévappa	B.S.K . 1996
Tóntada Siddhésvara Purāna (Tsp)	
by Sāntésa s/o Gubbi Mallānarya	
Tóntada Siddhésvara Vacana	
Ed. Cenna Mallikārjuna (Sdh)	1951
Dasagranthi Sivajñānadipikè (Dsd)	
by Sósälè Veeranārādhya	
Ed. P.R. Karibasavasāstri	1898
Nārada Bhaktisūtra	
by Sómanāthānanda	1957
Nāsadeeya sūkta (Nas)	
by T.N. Mallappa	1964
Niranjanavamsa ratnākara part ii (Nirt)	
Saddharma deepike pub.(Sdh)	1930
Niranjanavamsa ratnākara (Nirs)	
Sivānubhavagrantha mälä (Sgm)	1932
Pancācāra Vamsāvali (Pan)	
Sāradāmudrākshara sāle, Madras	1890
Prabhudévara (Tíkina) vacanagalu (Ptv)	
by Mahālingadéva	
1) B.S.K "K" 'G' "C"/ ક. ં. ઝ.	Pl.Mss

2) Ed. by P. G. Halakatti	1931
Prabhulingaleele	
by S.S Basavanäl,	L.E. A.D. 1956
Prabhuleelä (Plī)	
by Muriga Gurusiddha dēsika	M.U.O.R.I. 1966
Pāramēsvarāgama (Pār)	
Dr. M. Sivakumāra Swamy	1999
Pādódakasudhākaraḥ (Pād)	
by Huli Neelakantha Sivācārya	
Pub.by Veerasaiva Sangha, Sósale	1972
Basavannanavara Vacanagalu (Bsv)	
Ed.by S.S. Basavanäl	
Bhagavadgeeta Veerasaiva Bhāshya (Bvb)	
by Dr. T.G. Siddappārādhyā	1965
Makutāgama	
Ed. by Kasinātha Sāstri	1956
Māyidēva Prabhuvāṇi (Mpv)	
Ed. Chennamallikārjuna,	M.M.D. 1962
Mundakópanishat (Mun)	
Sri Rāmakrishnasrama, Mysore.	1969
Ratnamanjūshikāyām Chandóviciti (Rmc)	
Nāgavarma II (C.1200 A.D)	B.S.K. Pl.ms
Saivópanishat sangraha (Sai)	
Pandita Kashinātha Sāstri	K.G.M. 1948
Sreekarabhāshyam Part ii (Kan. Trans)	
by .Dr. T.G. Siddappārādhyā	1963
Vacana nirvacana Vol. I (Vni)	
by Sri Siddhēsvara swamy	J.S.S.P.M. 1998
Vātula Suddhāgama	M.U.O.R.I. 1988
Vivékacitāmani (Viv)	
by Nijaguna Sivayógi --Vicāradarpana pub.	1863
Viséshārtha prakāsikā, (Vsp)	B.S.K Pl.Ms.
1) Pub. by Hubli Moorusāvira mutt	1906

- 2) Ed. by Pandita Y. Nagésa Sastri M.M.D. 1961
Veerasaivämrita Mahāpurāṇa (Vīm)
 Ed. by N. Sivappa Sāstri 1907
Virasaivānvaya candrikā (Vīn)
 by Arādhyā Veerésvara Sāstri 1890
Veerasaivéndusékhara:
 Pam. Sadāshiva Sāstri, K.J.V.S. 1932
Veerasaiva Dharmanirnaya
Siddhānta Sikhāmani tātparya deepikè (Vis)
 by N. R. Karibasava Sāstri 1921
Veerasaiva Dharmasirómani (Vid)
 by Shadakshara Mantri, Kēladi 1907
Veera Māhēsvarācārya sangraha-h (Vīm)
 Vol. I M. U. O.R.I. 1991
Veerasaiva sadācārasangrahah (Vss)
 by Nāganātha K.G.M. 1963
Veerasaiva Sāhitya mattu itara lekhanagalu (Vsi)
 by Prof. C. Mahādévappa K.S.P 2000
Veerasaivótkarshadeepikā (Vsó)
 Sudhāpuree Cennabasavésvara swami 1883
Vrittaratnākara by Kédara Bhatta (Vrt)
 Ed. by H. Narasimha Sāstri, Mysore 1912
Shatkhandāgama (Sht)
 by Puspādanta-Bhūtabālī Ācārya
 Ed. by Subbaiah Sāstri with Dhavala Tika 1967
Siddhānta Sikhāmani Vicāradeepti
 Ed. Dr. M. Sivakumāra Swami 1998
Sivatattavacintamani (Svt)
 by Lakkanna dandésa M..U. O. I 1960
Sivayóga Pradeepikā
 by Chenna Sadāsiva Yógi 1976
Sivānubhava sāstra--- "Uddharaneya patala" (Udp)*
 Pub. by Siddhalingaswami, "Viraktavargada" 'kalmatha, Kavitāla 1958

(Udp)* Referred to in Lingadhāraṇacandrikè by M.R.S.	1942
Sivānubhava Sūtra (Svs)	B.S.k Pl.ms
Ed. by Y. Nagéshasāstri,	M. M. D. 1958
Sivayōga pradeepika	
By Chennasadāsiva yōgi	K.U.P. 1976
Sūnyasampādanè (Sūn)-M/G/H)	
1) by Sivagana prasādi Mahādevaiah	K.U.P. 1971
2) by G ü l ü ru Siddhaveeranārya,	
Ed. by P.G. Halakatti	1930
3) Halageyārya	B.S.K. Pl.ms
Saivadarsana	
by Dr. J. Rudrappa,	M.U.P 1973
Saivasanjeevini (Sas)	
by Virakta Tōntadārya (C. 1530 A.D.)	Pms.
Srutisāra Bhāshya (Srs)	
by Sivapūjā Sivayōgindra, Hōsa mutt, Mysore.	1913
Sri Prabhudēva Vacanāmrita (Srv)	
by Sivakumāradēva	N.P.B. 1960
Srimadanādi Allama Prabhudeva (Sap) and	
Sri Prabhudēvara Purāna (Ppu)	
Ed. Buddhaiah swami Purānika, Dharwar.	1940
Subhāshita suradruma (Sur)	
by Keladi Basavappa Nayāka (A.D.1698- 1715)	B.S.K Pl.Ms.
Sūkshmāgama	
Ed. Pandita Kāsīnātha Sāstri	1956

Works in English

A hand-book of Veerasaivism (Hbv)	
by Dr. S. C. Nandimath	LEAD. 1941
Anubhava Mantapa---	
The heart of Lingāyat (Anm)	
by C.D. Uttangi	K.S.D. 1955

Eight Upanisads (Eup)	
Advaita Āshrama, Calcutta	1977
History and doctrines of Ajīvikā-s (Haj)	
by A. L. BASHAM	M. B. D. 1981
Jaina Literature in Tamil (Jlt)	
by Prof. A. Chakravarti	J.S.B.A. 1941
Jaina Religion	
Tr. by Amulya Chandra Sen and T. C. Burk	
Lord Mahāveera (Lmv)	
by Dr. Bool chand	B.H.U. J.C.R.S 1948
Lingadhāraṇachandrikā of Nandikēsvara	
Ed. by M. R. Sākhare	1942
Living with the Himālayan Masters (Lhm)	
by Swami Rama	1978
Mahāveera and Jainism	
by Sanderson Beck	1998
Mahāveera : His Life and Influence (Mli)	
by S. K. Ramachandra Rao	
Quarterly Journal, Mythic Society	1958
Mystic Approach to The Veda and the Upanishad	
by M.P. Pandit	
Ganesh & co. Madras	1974
Mysticism in Rgvēda	
by Dr. T. G. Mainkar	P.B.D. 1961
Rajatarangini by Ranajit Sitaram Pandit	
Sahitya Akademi, New Delhi Pub.	1968
Revolution of the Mystics on Social aspects	
of Veerasaivism by J.P. Schouten	1991
Religion and culture	
by T. L. Vaswani,	Ganesh & Co, Madras 1930
Serpent Power (SP)	
by Arthur Avalon (Sir John Woodroffe)	" 1964

2500 Years of Buddhism (Tyr)	G.O.I.P.	1956
The Glory of Kāshi Jangamavādi Math (Gkj)		
Dr. S.S. Swamiji		1994
The Saivāgamā-s Part I & II		
by Siddharamappa Pavate, Hubli		1927
The Unknown Pages in the History of Kannada Literature I (Tup)		
by C. Mahādévappa		1960
Veerashaiva Weltanchauung		
by H.H. Sivakumāraswāmi		1996
Yoga-Tantra-Sampradaya		
Yoga and Tantra in India and Tibet (Part I & II)		
by Prof. S.K. Ramachandra Rao		
Kalpataru Research Academy, Bangalore 4		2000
A Descriptive Catalogue of the Kannada Mss in the Govt. Oriental Mss. Library, Vol. III.		
Madras. .		1939

* * *

Appendix --2

Publications of reference works

- B.B.K. --- Bägalkótè Basavésvara College Karnātaka Sangha.
 B.H.U.J.C. R.S..... Benāres HINDU University Jaina Cultural
 Research Society
 B.S.K.... Bangalore Research Corner Mss Library, Bangalore.
 B.S.P. Basava Samiti, Bangalore.
 E.U. Advaita Āshrama, Calcutta.
 G.O.I.P.... Government of India Publications, Delhi.
 H.K. Halakatti P.G. Sivānubhava Granthamāla.
 J.S.B.A..... Jaina Siddhānta Bhavana, Arra.
 K.S.P. Kannada Sāhitya Parishad, Bangalore.
 K.S.D..... Karnātaka Sāhitya Mandira, Dharwar.
 K.U.P. Karnātaka University Publications.
 K.G.M. Kāsīnātha Grantha Mālā, Mysore.
 K.M.D. Kalāmandira, Dharwar.
 L.E.A.D. Lingayat Education Association, Dharwar.
 M.B.D. Motilal Banārasi Dās, Vāranāsi.
 M.M.D. Murughā Mutt Dhārswād.
 M.U.P. Mysore University Publications.
 M.U.O.I Mysore University Oriental Research Institute.
 P.B.D. Popular Book Depot, Bombay.
 S.Dh. Saddharma Deepikè, Mysore.

वृत्तानुक्रमणिकासूची

अ	वृ.सं		वृत्तसंख्या
अक्षराभ्यासयोगेन	१०८३	अचेतनो द्विजः	१५४
अक्षिपक्ष्मपरिक्षेपो	९८६	अजात इव जातो	६०८
अखण्डमद्वयं ब्रह्म	४७६	अजानन्नर्थतात्पर्य	९
अखण्डाद्वयसम्पूर्ण	२९५	अज्ञात्वैवं महायोगं	६००
अङ्कुरदलकुसुमा	२२५	अज्ञाननिर्णयं चेतः	३९
अङ्गमात्मेति निर्णीतं	११५	अज्ञानागमनेऽज्ञात्मा	९५
अङ्गलिङ्गपरिज्ञानी	६७३	अज्ञानाम्ब्वविचार	८२५
अङ्गविलीने लिङ्गे	३२९	अज्ञानिनां कुतो	७२१
अङ्गसङ्गविनिर्मुक्त	१०९०	अज्ञानिना सह	४६७
अङ्गसङ्गविनिर्मुक्तः	९५६	अज्ञेयत्वाच्च	१०००
अङ्गाभावादस्मात्	३९८	अण्डपिण्डोद्भवाः	४७५
अङ्गारवर्षसम्पाते	६१८	अणोरणीयान्महतो	१२१
अङ्गे यत्करणं	३२६	अणोरल्पतरं यत्तन्	६३६
अङ्गे समाहितं लिङ्गं	१११	अतः परं शृण्वनुभू	८९६
अङ्गे समुदित	१०७६	अतः शिवःप्रीत	७६९
अङ्गोपरिस्थापित	६७२	अतिक्रम्य कर्मद्वयं	२८६
अगम्यं च महा	१०९८	अतिथेर्नियमः	५९४
अगम्यस्त्वं शम्भो	८०४	अतीतानागता	१०५२
अग्निस्त्म्भमणौ	२०२	अतीन्द्रियैरविषयेः	८६०
अग्नौ शैत्यं नहि	७७६	अतो दुकूलसंवीत	६८४

अतो देहगुणास्सर्वे	८३०	अन्तःसन्निहिते	३९६
अतो देहेन्द्रिय	७४९	अन्यथा चिद्ब्रत	६०७
अतो न लभ्यते	७२२	अन्ये विमोहिताः	६०३
अतो विभिद्यते	७९८	अन्योन्यलीन	१०७५
अत्यन्नं जाठरो	६८२	अन्योन्यसापेक्षता	६७०
अथ तद्भाव	१०७७	अन्वेषमाणो गुरु	१०९
अथ तस्यात्मनो	६३५	अनात्मज्ञानिनो ये	५३९
अथ तावद्विमृशतः	३३९	अनात्मात्मद्वयोः	१०३३
अथ मायाविलासेन	२४	अनात्मानमनात्मेति	३०
अथवाऽन्यत्प्रवक्ष्या	३३३	अनाद्यन्तं ज्योतिःपरम	२
अथ विद्यात्मना	७०७	अनाहूतास्समायान्ति	६४
अथात्मनोऽभेद	६०२	अनिच्छन्नासन्नं विषयं	१००
अदृष्यमानं खलु	९९	अनिमिषदृष्टिर्दण्डः	७७३
अदृष्टं मृग्यते	११३	अनुगच्छन्मनो	१०५७
अदेहधर्मादिमृदात्मनि	८४६	अनुभवसुखपूरास्त्रा	४०७
अद्वैततत्त्वविज्ञानं	९१८	अनुलेपोऽस्य विभूतिः	२३३
अद्वैतात्मप्रकोष्ठोपरि	५११	अपरिच्छिन्नः पूर्णः	६९०
अधोरसातलात्	१०४	अपाकृतिर्बभौ	१०६६
अर्धनारीश्वरगणाः	५७७	अब्धिपञ्चसहस्राणि	१००५
अनहन्त्वशिराः	६२४	अभावं [नाम] वस्तु	१०८१
अन्तःक्षालनम्	२५०	अभावादेतयोरात्मा	६३३
अन्तर्बाहिरविकल्पे	४००	अमूर्तमासीत्स्वयमेव	९६

अमृग्यमाणमात्मस्थं	९३९	अशुचिद्रव्यस्पर्शा	८२७
अमृतशरधिमध्ये	१७०	अशुचिमनो यदि	५७१
अमृतसरोवरमध्ये	६८८	अष्टपत्रकमलस्थं	२८८
अमृताश्रुमविज्ञाय	७१५	अष्टादशप्राकृतदोष	६५९
अरण्यदेशगृहवत्	३६०	असंख्यातमहारुद्र	४०५
अलभ्यं दूरस्थं	८०८	असङ्गतं सङ्गतमेव	९६३
अल्पज्ञानी प्रकृति	७२४	असम्बन्धसम्बन्धयोः	२८२
अवस्थात्रय राजानः	३५०	असत्यैर्जन्तुभिस्सार्धं	५३८
अवाच्यात्मस्वरूपाय	१	असारसंसारशिला	६९७
अविचारसमोद्धूता	४३	असौ मनस्त्वपगतं	२६२
अविचारितरमणीयां	७३२	अस्थित्वङ्मांस	२११
अविज्ञाते लिङ्गे	१९५	अस्थिस्तम्भ तुला	१६६
अविज्ञाय वृथा लोको	८५६	अस्पृश्यमेनं	१०१८
अविज्ञाय वृथा वाचा	९६७	अस्पृष्टमग्निजल	२९०
अविज्ञायाचारं	१५९	अस्पृष्टस्याप्रमेयस्य	७५४
अविज्ञेयः पुरेदानीं	७७७	अहन्ता जगदाकारा	१०६९
अविद्याविहीनात्म..	८६५	अहम्भावो भग्नो	३६१
अवियोज्यमसंयोज्यं	९४०	अहमेव शिवःसाक्षात्	७८२
अशनव्यसनत्यागी	५७५	अहर्न विद्यते तस्य	१०१०
अशरीरमनाश्चर्यं	९२५	अहो निर्वाणनिष्ठस्य	८८७
अशरीरं शरीरेऽस्मिन्	४४४	अहो पितृभ्यामुदभूत्	६६
अशीतिशत	१०३१	अहो संसार वात्स्यात्	१९४

आ		आधारे चतुराननो	३८७
		आधारे भवसाहित्यं	३१७
आकाशवाय्वम्बुधि	१०८०	आधारे लिङ्गनाभ्यां	३०७
आघ्रायाघ्राय मुखं	२०८	आधिक्यमज्ञाय गुरो	५५७
आत्येष्टलिङ्गार्चन	७६१	आपश्च पृथिवी चान्नं	६८१
आत्मज्ञानैक संच्छन्नं	७१६	आप्यायन प्रवेशाच्च	२३८
आत्मद्रुमः कुसुमितः	३५५	आराधयत्यहरहः	६९१
आत्मनः कारणं यत्तु	५१५	आरोग्यं न भवति किं	३७०
आत्मवत्सर्वभूतानि	१७५	आलोकिते यदि बहिः	६२३
आत्मवृक्षं समारुह्य	७९४	आवृतं क्रियया	६२०
आत्माग्नौ प्राणसमि	२४४	आवृतं मायया लोक	३८३
आत्मा प्रपञ्चरहितो	१०५६	आवृत्येतत्त्रितयं	६४५
आत्मा स्वयं निरालं	४७३	आशाभोगावुभौ	३३१
आत्मैश्वरैकतां कर्तुं	६०१	आशाशिशुवात्सल्यात्	१८३
आदिपुरं वेदपुरं	६४४	आशाशूले समारोप्य	५८२
आदौ भक्तेरूर्ध्वं	९५०	इ	
आदौ युगत्रये चापि	७१७	इडा पिङ्गलयोद्वारं	२७३
आधारलिङ्गमणिपूर	३०९	इडा पिङ्गलयोर्मध्ये	३२०
आधाराग्निमुद्धोध्य	३४३	इतरेषु स संध्येषु	९९६
आधाराद्धरन्द्रान्त	३४८	इत्यालोक्य न गृह्णा	९०७
आधाराधेयतः प्राङ्	१७	इष्टलिङ्गं तु बाह्यां	७६३
आधाराधेयसंभूत	५८४	इन्द्रपुरं रागस्यादग्नि	८४२

इन्द्रियाकारभासासौ	८५८	ए	
इन्द्रियैरजितैर्नग्नो	६८३	एकमेव शिवाद्वैतं	६
उ		एकाकारो भवेत्	१०५४
उच्छिष्टमन्नमनुशेष	४५१	एतत्त्रिविधं मयादृष्टं	४५
उत्तरे शिवमार्गे	६६०	एतत्त्रिविधनिर्मुक्तः	८६९
उत्तरोत्तरकक्ष्यायां	३७७	एतत्सत्यमहं बहिः	७३७
उत्पत्तिसंहारदशाः	६३	एतद्द्वयपरित्यागी	५६५
उत्पत्तिस्थितिकाल	३८९	एतद्विव्यमहोरात्रं	९९०
उत्पत्तिस्थितिसंहारा	४३८	एतेन क्रमयोगेन	९९९
उत्पत्तिस्थितिसंहाराः	११८	एतेषां जीवराशीनां	२२
उदयास्तमयौ काल	१८८	एतेषामधिकस्तस्मात्	८१४
उद्धृतं चित्रगुप्ताय...	२३०	एभिर्लिङ्गैर्नवाङ्ग	५३
उपचारगृहीतत्वात्	७७८	एवं ज्ञात्वापणं	२४०
उपदिश्य गुरुस्साक्षात्	२२१	एवं निजैक्यनिष्पत्तिः	१०४६
उपमा ज्ञानं ध्यानं	१०४८	एवं भूतेषु रुद्रेषु	५२५
उपरीसक्तान्द्रुवनात्	६९६	एवं निबोधितो	३९४
उलूखलं मनः कृत्वा	९४१	एवं लिङ्गेऽनुरक्तस्य	८१२
उवाच परमाद्वैतं	७		

ऊ

ओ

ऊर्णनाभिततज्जाल	८९४	ओदनमर्पयति वृथा	५४९
ऊर्ध्वनेत्रमभूत्तेन	४१०	

क

कक्षे ब्रह्मा लिङ्ग	१०३७	कालो यत्र न तत्र	१५०
कथं भवन्ति भक्ताः	२१७	काष्ठो त्रिंशत्कला	९८७
कनीनिकाऽति सूक्ष्मा	२२४	किमशक्यं नेतिमुखे	१८४
कपिर्मनः शशः श्रोत्रं	६४८	किं वाऽमुष्मिन्नावी	७१८
करस्थलस्थोपरि	६३०	कुण्डलिबन्धविवेकान्	३११
करस्थले लिङ्गमहो	९७६	कुतः पिकश्चूतमही	१०२
करे कक्षकण्ठोत्तमा	२९९	कुतोन्धकारः प्रहिते	७८०
कर्तृत्वभ्रान्तिमोहे	६१०	कुतो गुरुः कुतो लिङ्गं	५७९
कर्पूराग्नितुषारातप	९२२	कुतो विजानन्ति धरा	५९२
कर्माधीनमितिप्रवक्ति	३६३	कुप्यन्त्यदानतः शीघ्रं	७८९
कल्पो नाम दिवा	१००१	कुरूपः सुरूपस्मरं किं	१४३
कवलीकृत विश्वायाः	४८	कुर्वन्ति भविनं भक्तं	५८१
कवि गमकि वाग्मि	९८५	कृत्वा कृषिं स्वयं	१२६
काको हेमाद्रिमाश्रित्य	१२७	कृत्वापि भविनं भक्तं	७८६
कामश्शोषकथा पुर	२०५	केचिद्भूतं भविष्यद्युग	७३३
कामहस्ताश्च शिशवः	५८५	केचिल्लिङ्गाङ्गयोः	१९२
कायः प्रकृतिः	१०२२	केषाञ्चनश्रिये किञ्चित्	६१
कायशून्यः स्वयं	८९७	कैलासमन्दरनगो	३१३
कायस्य कायरूपेण	८५५	कैलासमुदरे स्थाप्य	२३१
कायोपजीविनः	५८३	क्रमात्क्षेत्रे च तीर्थे च	६४२
कारयन्ति जडं कायं	८१६	क्रमाद्ददामः श्रुणु	५५०

क्रियाज्ञानविमुक्तस्य	७१०	ग्रामस्य तण्डुलघृतादि	३५७
क्रियाविषयमुक्तस्य	२७५	ग्रामे किञ्चिद्वने	४७२
क्री या फलेषूत्परि	७१२	ग्रामे वपुष्यात्मविवेक	३७९
क्षणं क्षणं जन्मविनाश	५०८	गुणं विनाऽनेन मणि	८४७
क्षीरव्रतं चरति यः	१४४	गुरुणा दत्तं लिङ्गं	२१३
क्षुत्तृड्बाधाहन्त्वं	१०२०	गुरुप्रसादः शिष्यस्य	२६४
क्षुत्तृड्विषयमहित्वा	१०१७	गुरुप्रसादजं ज्ञानं	१३९
क्षुत्तृष्णोपाधिवशतो	२१२	गुरुप्रसादजं लिङ्गं	८२३
क्षुधाऽन्न नैवेद्यसम	९६५	गुरुलिङ्गचराणां	९४२
क्षुद्व्याजादुदरस्थ	१०३९	गुरुश्चं साधकश्चापि	७९०

ख

खेचरा भूचराद्याश्च	२१
खेचरा भूचरा लिङ्ग	४८५

ग

गच्छज्छिवमार्गे	५४३
गच्छत्येष स्वयमगम	७४५
गत्वा ब्रह्मपुरं	२७४
गन्तुमदूरं तत्पुनरागन्तु	९२६
गमनागमनविहीन	७९७
गायन् गायन् स्वमात्मा	५९
गायन्त्यौ तस्थतुः	९४४

गुरुशिष्यं कृतयुगे	१०७
गुरुशिष्याविमौ	७४२
गुरोः शिष्यत्वमासाद्य	५४६

घ

घनतरमन्नं भक्त्या	२५८
घनतर सम्यग्ज्ञान	१०३६
घृष्यते किमृते	४६५

च

चक्रे नाभिसरोरुहे	३१२
चतुर्युगैक सप्त	९९८
चतुर्लक्षोत्तराशीति	४३०

चत्वारि तु सहस्राणि ९९५
चन्द्रकान्तस्य शैलस्य ३६५
चन्द्रार्को न प्रकाशन्ते १६५
चन्द्रो जीवो मनस्त्वेण ३२३
चराचरात्मकं विश्वं १०९५
चाञ्चल्यं मनसा ८२
चित् शृङ्गाररसाव ८३६
चित्रकृद्भक्तिकर्ता स ६६३
चित्राचित्रविचित्रात् ९२८
चिदाकाशगङ्गाजलैः ३५३
चिदम्भोधौ देहो १०६३
चिन्मात्रलिङ्गादन्तः ८१५
चौराद्भीतो वनमुपगतो १२२

छ

छायातपौ जीवशिवा ७५०
छायावृत्त्या स त ७५६
छित्त्वा सकामविषया ३९०
छिन्नाहन्त्वा शिराश्च ८४९

ज

जक्षित्यात्मानमप्येनं ६४९
जगदीशं महालिङ्गं ५६८

जङ्गमस्यच विज्ञानं ५३५
जडा पृथ्वी जडाश्चा ६४१
जनिमृतिगमनैर्यैः ५६७
जलकमठफणीन्द्राशा २२७
जलगन्धाक्षतैः १९१
जलनवनीतातप १०९२
जलाभिषेकोच्चफलं १५१
जलं च कुसुमं च ८६६
जाग्रदादित्रयोवस्थाः ८८५
जातं स्वानुभवात् २५७
जाता हृदम्बुजे ४६९
जाताः पृथिव्यामुपल ३०१
जानन्त्येते कुतो ५८७
जानाति लोकेऽयं ३६
जामातृ सहिता श्वश्रूः ८९
जायतां प्रियतां ९११
जित्वा परमया ८६
जीवस्यास्य पशोरहं ४६८
जीवः स्वतामसभ्रान्ति ५७०
जीवात्मस्थलमुक्तानां ८३१
जीवे सति स्थिते ५१८
जीवोऽन्तरात्मपरमात्म ३३०

जीवोऽयं शिशुरस्य	७०९	ज्ञानविलीनःस्तम्भी	१०४७
जेतुं क्षमो भवति	४५५	ज्ञानहीनक्रिया व्यर्था	६२१
जेतुं प्रवृत्ति कैश्चापि	८१९	ज्ञानहीनं भवेत्कर्म	६८
ज्योतिःकरान्तरगतस्य	११०	ज्ञानाङ्गनारतिकला	७५९
ज्योतिःप्रकाशे विमले	३७६	ज्ञानाऽज्ञानलयं	१०६७
ज्योतिर्लिङ्गं मानसं	७९२	ज्ञानात्तस्मादहं	३४१

ज्ञा

ज्ञातं ज्ञातं मयेति	७१४	ज्ञानानलाकारनगोपरि	७८
ज्ञातुं चिकीर्षुरयि मे	२६९	ज्ञानानले देहघटे	२४१
ज्ञात्वापि ज्ञानहीनो	२८३	ज्ञानानलःशास्त्रवचः	९२०
ज्ञात्वा स्वरूपमभि	१०६२	ज्ञानाभिमानिन इमे	४८८
ज्ञानं ज्ञानाज्ञानं	४२४	ज्ञानावलेपमानान्धैः	१९७
ज्ञानं ज्ञानिनमज्ञानं	७४०	ज्ञानिनश्चेन्निजज्ञानं	४७९
ज्ञानक्रियात्मिकां	६२२	ज्ञानिनो वयमस्माकं	५५३
ज्ञानक्रिया नाम हृषिक	४७	ज्ञानिनो वयमित्येते	४७८
ज्ञानज्योतिः प्रकाशः	३४४	ज्ञानेन ज्ञानमालोक्य	९२३
ज्ञानदृक्शम दमो	२५३	ज्ञानेन वच्मि न भवा	१७१
ज्ञानप्रभामण्डलसिंह	७५१	ज्ञानेन सूत्रेण शिवाभि	६०६
ज्ञानप्रसूनापचय	७३९	ज्ञानं ज्ञानाज्ञानं	४२४
ज्ञानपिण्डं पुरा	४४	ज्ञानं ज्ञानिनमज्ञानं	७४०
ज्ञानभक्तिद्वयोरैक्यं	१०५०		

ड

डोलायमानघन	२८१
------------	-----

.....

त		तथा सिद्धरसग्रस्त	४१८
		तदन्यास्पृगनात्मा	८१७
तत उत्थाय सुज्ञान	३४०	तदन्ये केचिदज्ञात्वा	९८४
ततः सर्वेन्द्रियाणां	७४	तदाचार्यप्रसादेन	२७
ततः सूक्ष्मज्ञानं	९५१	तदाऽऽनन्दाश्रुसलिल	३३४
ततोऽज्ञानं ततो	७०४	तदा विरक्तिरहिता	८५
ततो दृष्ट्वाऽमृतं	३६९	तदेतल्लिङ्गमज्ञात्वा	१०४९
ततो निजसखी	८९५	तदेव मुण्डनं प्राहुः	४८२
ततो विमृश्यता दृष्टं	६०५	तनुः पूजाविधौ शम्भो	२३६
तत्कथं चेतिचेत्तावज्ज	७०६	तनोः काश्याय चरतां	५७३
तत्कथं प्राणलिङ्गि	७८५	तनोरन्तःप्रसादः स्यात्	३६७
तत्कथमिति चेद्ब्रूमा	२०९	तनौ भूमौ कूपत्रयं	७९६
तत्र प्रसन्नता डोला	९४५	तनौ सम्भूतिं संसृतिं	८८९
तत्रात्रस्थितमित्यन्यो	८५७	तन्मात्राण्यथ भूतादि	१०१२
तत्पदार्थः शिवः	१०३५	तं दृष्ट्वा शरणो	९३७
तत्पदेनोच्यते लिङ्गं	९६६	तं प्राणं गुरुणा दत्तं	२२३
तत्परानन्दपीयूष	३२१	तया भावनया	३७३
तत्पभापटलमध्यगा	६५४	तयोः किञ्चिन्न	१३६
तत्संयोगसुखं वेद यः	६६८	तयोः समर्पणीयं	२६०
तत्सौलभ्यमहो जहार	९००	तल्लिङ्गमग्रसदृष्टि	७६
तथा देहाद्यसत्यं यत्	४५४	तव किञ्चिन्मम	५३२
तथा भक्तिहीनात्मा	१४९	तस्मात्कालत्रितयं	६४६

तस्मात्कुतो विजानन्ति ४६०	तावद्विभाति फल १०२४
तस्मात्कुतो विजानन्ति ४८७	तुलास्वर्णभारेण ४५९
तस्मात्केऽपि न ११०३	तृष्णात्र गङ्गा ७६७
तस्माच्छिवार्पणज्ञानं २६३	तृष्णानदीतोयं ९३६
तस्माज्ज्ञानैकनिष्ठ ६२९	तृष्णाप्रवाहिनी नाम ९३५
तस्मात्संसारविषय ७३	तेन तत्परिदिदृक्षूणां ६१२
तस्मादन्तर्बहिर्भावा ८३९	तेषां नैवास्ति विज्ञानं ६७६
तस्मादनेन द्वारेण २८५	तेष्वेषु खेषु सर्वेषु ६९३
तस्मादहंकृतिं त्यक्त्वा ५४१	तैर्ज्ञातिमटवी यत् ११००
तस्मादुपदिशन्ति ये २१०	त्रयत्रिंशत्प्रभेदेन ४२९
तस्मादेतत्परित्यक्त ६०९	त्रिकोणपद्मस्य फणिं ७२७
तस्मान्नामानि रूपाणि ४७४	त्रिविधपदार्थं त्रिविधे २२०
तस्मिन्नेव परत्वे ६५१	त्रिंशत्संख्यैरहोरात्रैः ९८८
तस्य तादृग्विधां निष्ठां ३१	त्रीणि वर्षशतान्येव ९९२
तस्यामुत्पादयामास २०	त्वंपदं तत्पदं च १०३४
तस्यैव जन्मसफलं १५७	त्वत्पूजया यदि १२८
तस्यैव दिवसे १००४	त्वं देशिको भवसि यद्यदि ९३
तस्यैव दोहिनी धेनुः ३२५	त्वं मृत्युहा किमिदं ८०५
तस्योपरि परे व्योम्नि ३३५	त्वया देयं वरं शम्भो ७२५
तानि भोक्तुं शशो ५१७	
तापत्रयानलसमावृत १८२	
तापव्रातो महागर्तो ८८४

द	दृष्ट्वा तं मृगमागतं	८२१
दग्धाहंकारमात्मीयं ५९९	[कु]दृष्टिरातं रागो	७७५
दत्तं नेतिमुखे पात्रे ८४५	देव त्वमेव किल	१३२
दर्पणमध्यगतस्य ४२३	देवलोके च मर्ते च	१३८
दर्शनमपि चाज्ञानां ७७०	देवालयाश्रया या सा	७००
दश दश दश दशभि ४६३	देवा वा मानुषा वा	७८१
दशेन्द्रियाणां विषया ८४३	देवोऽहमेव न भवान्	७८३
दिव्येनैव प्रमाणेन ९९३	देश देशान्तरं केचित्	१८७
दीपप्रकाशो न विना १४७	देशो मोक्षः सुगम्यो	८८२
द्वीपाश्चत्वार इत्यु ५२०	देहगुणाधिकमखिलं	८२९
द्वीपे संसार नाम्नी ३७	देहदेहिद्वयोर्भावो	६१४
दुर्गन्धजन्मस्थलमेव ५६२	देहधर्ममतिक्रम्य	१३७
दुष्पूरस्य यथा नास्ति ७२०	देहधर्मातिगानन्द	१०६५
द्यूते कर्मणि वेधा ८६३	देहप्राणमनांसि यानि	९४
दृक्कारामध्यबिम्बा ९१९	देहप्राणादिभिस्तत्त्वैः	७२८
दृक्पातास्त्रहतक्षयं ८३५	देहवासनया जाता	४४८
दृग्दण्डपाणिपात्रो ७७२	देहं प्राणं भावं कृत्वा	९७
दृशा यया भवेद्दृश्यं ८६१	देहान्ते शिवसायुज्यं	१३१
दृश्यप्रकाशः श्रवण ३२२	देहाद्यचेतनान्तःस्थं	३४७
दृश्यं पश्यन्तमात्मानं ८६२	देहेन्द्रियमनःप्राणा	२९२
दृष्टस्य लिङ्गैक्य १०५१	देहेन्द्रियादिकादस्मात्	६७५
दृष्ट्वा ज्ञानविहीनं ६९	देहेन्द्रियदिभवि	७४७

देहेस्मिन्ग्रामसंज्ञे	६८६	नदीतटाककूपानां	५८९
देहेस्मिन् पञ्चभूता	२८९	न देयं स्वमनस्पृष्टं	२५४
देहेस्मिन्भूतपञ्ची	५२	न धनुर्न शरो लक्ष्यं	१६८
देहेस्मिन्सप्रपञ्ची	८२६	न नामानि न रूपा	७३५
देहोपाधिकठोर	८५४	न नित्यनियमौ	४३४
देहो वासगृहं	३५२	न ब्रह्मा न हरिर्न रुद्रः	४८१
द्रष्टुं स्पृष्टुं ग्रहीतुं	८०३	न ब्रूयात्सत्सदिति	६७७
द्वापरे तर्जनाच्छिष्यं	१०८	न भूमौ न जले	९४९
द्वैतचरित्रः शरणः	१०४५	न मनसि न तनौ	२७०

ध

धनुर्भक्तिः शरो ज्ञानं	१६७
धरानभोवह्निरवीन्दु	१०७९
धरित्रीं स्थापयामास	१९
धावति तामनुयातः	६२५
ध्यानमौनतपोयज्ञ	६२७

न

न चास्ति स्थावरं	४३३
न जायते न म्रियते	१०२७
न तत्र चन्द्रार्कवपुः	३५६
न तस्य कालनियमौ	१८९
न दिवापूजयेल्लिङ्गं	३५१

नमश्शिवायेति पदं	२१४
न मूलमस्या जलं	४२
न मृतं मरणे नैजं	१०९६
न वचो मथने लिङ्गं	११०४
न वाऽस्येहपरौ	५१४
न विपरिणमते	६७४
न श्रुतान्तं न नष्टा	१०८५
नष्टः कायो नृणां	४८३
नष्टे करणादिगुणे	८३३
नष्टे वाग्व्यवहारे	९५४
न सञ्चरेच्चण्डसमीर	५७४
न साकारनिराकारौ	५९५
न हेम माया न च	१३३

नातद्भावो न तद्भावो	९४८	निरालम्बस्य निर्नाम्नः	५२२
नादाद्विन्दुर्विन्दोर्	६६९	निरालम्बे महालिङ्गे	८०२
नाद्या न वेद्यो न च	१६०	निराशो मोक्षमार्गे	८३
नाना वक्रगति	८९८	निरूपलिङ्गसाहित्यं	३०५
नान्वेषणे न संयोगे	१०९१	निदग्धचित्तवृत्तीनां	८३२
नाभ्यस्तं न श्रुतिसुखं	१०८६	निर्भाव निष्काम	१०२९
नाभिमूलोत्थितं पद्मं	९०२	निर्वाणबीजोद्भव	९२१
नामरूपविहीनस्य	५५८	निर्वाणलक्षणे नार्या	९४३
नामानि ते शिव	८०९	निर्वाणे परमे प्राप्ते	७०५
नायं पुरत्रयच्छिदं	१०८४	निर्विकल्पनिजानन्द	१०७१
नायं स्मर्ता न विस्मर्ता	६९२	निष्कृत्यं सत्क्रियं	८५०
नावाप्यते परं व्योम	१०६१	नेति नास्तिपदे	१०३२
नाशात्प्रागेव मृगये	७१	नैराश्यं सुहृदाचार्यो	८८०
नास्ति श्रद्धाविशेषेण	६४३	नैवार्पितं न यद्	१०५५
नाहं त्वमिति भावो	३९५	नो माया प्रकृतिः	१०१५
नाहं लोको न लोको	७३४		
नाहं वक्त्रा प्रभोरुक्तिः	११		
नाहो न रात्रिर्न वपुर्न	४४३	पक्तिं खाद्यमभूत्	९३८
नित्यमुक्तिप्रकाशात्मा	७७	पञ्चतत्त्वमये	१०९४
निपात्यते ज्ञान	३०६	पञ्चप्राणनवीनरत्न	३१४
नियमस्थस्य	५३४	पञ्चब्रह्मतनुःस्वयं	३८८
निरन्तरसुखारूढं	९२४	पञ्चभूतात्मके	१०१६

प

पञ्चविंशति तत्त्वाढ्यं	२५	पिण्डब्रह्माण्डमध्ये	३३८
पञ्चविंशन्महा	४२८	पिण्डब्रह्माण्डयोर्	७९५
पञ्चश्वसनतुरङ्गा	३१५	पीठं वपुःस्थिरतरं	८३७
पञ्चानामिह भूतानां	६१६	पुण्यपापविनिर्मुक्ता	८३४
पञ्चेन्द्रियाणां	६५७	पुण्यपापविहीने	४०८
परदुःखमविज्ञाय	१७६	पुण्यपापविहीनो	९१०
परनिर्वाणनिष्ठस्य	८७७	पुनःप्रासूततनयां	२९
परमानन्दनैवेद्यं	३५४	पुनर्निनिवृत्य नायाति	६६१
परिणामेषु चित्तस्य	४२५	पुरस्कृत्य चरत्यन्तः	८५१
परिपक्व मना यो	९८०	पुरापृथिव्यामुदभूत्	५९१
परिपक्वमभूत्तु	६३४	पूजयित्वा वृथा	२६७
परुषस्पर्शाल्लोहः	४२३	पूजाकरणं मननं	१०६०
पर्षस्य नैवार्घ्यं	६४७	पूर्णं नित्यं परानन्दं	१०९७
पवनगतिनिरोधं	७२६	पूर्वं कृतयुगं नामं	९९४
पश्चात्पुरस्तादुभय	४०१	पृतत्तैलं पृथग्वर्तिः	१३५
पश्चादनात्मनिवहं	३९१	पृथगधृतं च भाषां च	५९०
पश्चादेतान् जगुः	६१७	पृथ्वी देहं विधाय	५१
पादस्य यद्गमनं	१७२	पृथ्वी लीना जले	२९४
पादोदकी नहि तृषा	४६८	पोगण्डस्य विवाहाय	७८८
पारिपूर्ण्यमविज्ञाय	४४९	प्रकृतिपुरुषयोः	१०८७
पिकःकूजति किं	४६६	प्रकृतेः परिणामो	१०२३
पिण्डब्रह्माण्डतश्चो	४०४	“प्रक्षाल्यपाणिचरणौ”	२५२

प्रजा प्रजानां पतये १०११	प्राणत्यागे न कर्तव्यं ३०४
प्रणव्य शिखाग्रं ६३७	प्राणस्य लिङ्स्य १७३
प्रणितावर्तिर्दीपः १४६	प्राणापानादिभेदेन २३२
प्रत्यक्षेऽपि परे ब्रह्म ६११	प्राणायामबलेन ६४०
प्रबोध्य हृदयाम्भोज ९०३	प्राणे लिङ्गविलीने ९५९
प्रभावहेतुर्लोकानां २२८	प्राणोऽस्मि प्राण ७८४
प्रभुः कर्णाटभाषायां ३	प्रादुर्भूतं शिवज्ञानं ४०९
प्रभुगीतेति सम्पाद्य ५	प्राप्यते स्वप्रपञ्चस्य १०५३
प्रबोध्यानूनयेन १४२	प्रारब्धं यदि कर्म ४३६
प्रभोरल्लमस्य प्रसादो ८	प्रारम्भनिर्भर परस्पर ७५८
प्रलयमुदयमेतान् ४५०	
प्रविश्य तदा दृष्ट्वा ३७४	फ
प्रविश्य दक्षिणद्वारात् ४३१	फलकामनया सर्वे ४७०
प्रवृत्तिं मनसा छित्वा ३८१	फलभोगं विनैवास्ते ६५
प्रसादमन्त्रतन्त्रात्मा ११४	ब
प्रसादे ङ्गमलिङ्गे ५४५	बन्धो नैवादिमध्यान्त ९८
प्राकृताभोगःक्षणिकः १०२१	बहिरन्तःस्थिते ३४६
प्रागेव लिङ्गार्पणं २४३	बहिर्लिङ्गाङ्गसम्बन्ध ३२७
प्रागेव हि विषं पीतं २२९	बहु [ना] किं गुरोः २३९
प्राणप्रियतमे लिङ्गे ११२	बहुना किं त्रितत्त्वार्थ ७६६
प्राणवायुस्तुरङ्गः ३८०	बहु वाचा दुराचारा ५५४
प्राणविक्रयिणां २४८	बालं निबोधत तरीरि ३९३

बाला इव चरन्ति स्म ५८६

भ

बालोऽयमज्ञानवशात् ३८

बाह्यं चाभ्यन्तरलिङ्गं २६६

बाह्यलिङ्गपतनात् ३०३

बाह्यान्तरङ्गसङ्गैः ७६२

ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय १५६

बिन्दुनादोदयात्पूर्वं १५

बिन्दुमूर्तिरथ त्रिधा ३४२

बिन्दोः परं नाद ८९१

बुद्बुदफेनतरङ्गैः १२९

ब्रवीति सत्यमेतेषां ५१३

ब्रह्मरन्ध्रे महालिङ्गं ३५९

ब्रह्मविष्णवोश्चैक १००६

ब्रह्मस्थाने वियति ३१९

ब्रह्माकाशसरोवरे ७४४

ब्रह्मा दिङ्मूढः स्यात् ४६२

ब्रह्मा नाशं ययौ ५२४

ब्रह्मा ब्राह्मीविकारी ४४०

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ३०८

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ९६०

ब्रह्मा विष्णवोश्चैक १००६

ब्रह्मोक्त्वाहमिति १५५

भक्ष्यते किं क्षुधार्तेन ४६४

भक्ताभिमाननिरतः ५४०

भक्तिकम्पभरितं १०३

भक्तिज्ञानप्रसादाश्च ७६४

भक्तिर्निजयुक्तिः ५६०

भक्तिः प्रादुरभूतस्याः ८५२

भक्तिस्तूर्ध्वमुखीस्वयं ९२९

भक्त्या तु परया ७०८

भक्तेर्मातुःस्तनं १०६४

भक्तोऽहं यदि ३२८

भवति हि मम निष्ठा १२५

भवन्ति पूजकाः सर्वे ५७६

भवित्वं मृषा भक्तिः ५४२

भविष्यति सुखं नित्यं ९१६

भविष्यति पुरस्तात्किं ९१७

भविष्यतीति केनापि २८४

भवेज्जीवविकारो हि ८६८

भवो देहोऽस्ति चेत् २०१

भस्मालेपेन च किं ५७२

भान्तंसत्यमिव प्रपञ्चं ६८७

भार्या भक्ता यदि	१४५	म	
भावदार्ढेन यत्	२९८	मणिमन्त्रौषधसिद्धि	९६९
भावना कल्पनासाध्यं	९५८	मर्ते लोके मानवाः	२०३
भावभ्रमितानां वा	४३५	मद्यमांसपरित्यागी	५६४
बाव-सद्भाव-निर्भाव	८६७	मध्येऽथ सद्विचारेण	९०६
भावस्य भावनातीतं	१०५९	मनन यजन याचना	९६८
भावाभावे शिवाचारः	६१५	मनःपूर्वेन्द्रियातीत	१०८८
भिक्षामटत्यचरणा	७७१	मनसस्तमसो मध्ये	४८४
भित्तिभूते त्रितत्त्वेऽ	६६२	मनोगर्भगतं लिङ्गं	७५
भुक्ताभुक्तविधौ	४५२	मनोमयज्योतिषि	६५६
भुक्त्वा ज्ञानामृतं	२७६	मनोमये परे तत्त्वे	२८
भुक्त्वाप्यगणितं नाम	५१२	मनोमायाप्रपञ्चं	४१६
भुवनचतुर्दशभवनम्	६९५	मनोव चःकालविलीन	१०५८
भुवनानां समस्तानां	४५६	मनोवाक्कायनिर्वाणं	९५५
भूतग्रामस्सकामे	७४	मनोविकरवातेन	२६१
भूतेन्द्रियान्तःकरणं	१७४	मनोऽहंकारयोः	६३२
भूमिप्रदक्षिणविधौ	२९६	मम प्रसादात्प्रथमं	८२४
भूमेर्न बीजं	१०८२	मम मनसि शिखाग्रे	१०१
भूम्यम्ब्वग्निमरुद्योम	४२६	मय्येव हि यत्सर्वं	५४४
भूम्याकाशद्वयोरन्तर	५५	मया म्रियमाणाद्या	६३८
भोज्याभोज्यद्वयो	६५२	मस्तस्थामृतमन्नं	६२६
.....		महत्त्वैनैवातो	९०८

महाधीरोऽहमेता	२७२	मिथ्याभक्त्युपचारदम्भ	१९८
महाप्रधानपुरुषान्	३८२	मिथ्यासंसृतिवृश्चिको	४४६
महाभूतोपसंहारे	६१९	प्रियन्ते लोकेऽत्र	१६१
मां विहाय माया	८८	मुक्ताफलस्पाटिक	९७५
माययैव स्वयं	७३१	मुद्राधारण इत्युक्ता	१९३
माया कथं कुत इति	५२१	मुहुर्मुहुः क्षाल्य	७१३
मायागृहीताश्च	६७५	मूत्रावपातघननिर्झर	२०७
मायापाशमयं वितत्य	३३	मूलाधाराग्निकलया	३६८
माया ब्रह्मणि कल्पिता	१३४	मूलाहंकृतिरर्पिता	८२२
मायामयं तमो गाढं	५१०	मृताः प्रयान्तीति	१३०
मायामयाज्ञानविमोहं	९१२	मृतानि विषयाभावात्	२७८
मायाप्रियमाणाद्या	६३८	मृते सदरतनये	६३९
मायायाः प्रथमार्भकौ	४१	मृत्वा मुक्तिं प्राप्तु	१८१
मायाविरागविषयेषु	९२	मृष्टेतमासीत् शिव	७६८
मायावृतचिद्रूपो	८००	मेघविकाराद्दृष्टिः	४८६
मायावैभवमत्र	३४	मेरुमन्दिरमित्यत्र	८४१
माया वंध्या सती	७९३	मैत्राद्यास्तनयाः	८८१
मायाशासनमालिलेख	८१	मोक्षाकाङ्क्षिणि मार्गे	२७७
मायां वामकरेण	६३१	मौर्वी मायामयी छिन्ना	६२८
मा विध्य मा विध्य	२३५	य	
मासस्त्रिंशदहो	९९१	य ओं नमश्शिवाय	४२१
मासैस्तैरयनं षड्भिः	९८९	य ओमर्थः शिष्टो	३६२

यः क्षुधामन्तरा	४६१	यदल्पोऽप्ययमात्मा	७०
यः पञ्चभौतिकवपुः	४२२	यद्द्वादशसाहस्रं	९९७
यत्काष्ठलक्ष्यवेधृत्वा	११०३	यद्ब्रह्मविज्ञाननिर्गत	९१३
यत्किमप्युच्यते	१०	यद्भोज्यमन्नमुदरं	१९०
यत्तत्प्रसूते तेना	९०	यद्यत्पदानि भोग्यानि	७०२
यत्सत्यविज्ञानसुधा	८९२	यदा गिरिर्भवेद्गन्धः	२४५
यत्संकल्पविकल्प	१०१४	यदा प्रविश्य दलीं	१२३
यत्रास्ते परहंसाख्यः	७९	यदा प्राणस्य लिङ्गस्य	५१९
यत्तु सृष्टिसमाख्या	१००८	यदा मायानिवृत्तिः	८०१
यथा कल्पित वस्तु	२४९	यदि वा प्रार्थयेत्	५६९
यथा गिरः शीतविहीन	९०४	यन्मनो मननं सम्यक्	९३२
यथाग्निद्गन्धः काष्ठा	६९८	यन्मात्रं ज्ञेयमाभाति	४३७
यथाद्यनाद्योरुभयोः	२८०	यमाद्यष्टाङ्गयोगेषु	५०७
यथा पदपदार्थौ द्वौ	२५९	ययोस्तयोः शृण्वथ	९७७
यथा प्रदीयते वस्तु	९८२	यस्यास्ति प्राणलिङ्गं	१०९३
यथाम्भसः प्रवाहस्य	४०२	याव्वा कष्टनिकृष्ट	५६६
यथा वातस्य प्रवतः	४०३	यावच्छरीरभावोऽस्ति	१२०
यथा सुपाणीयनवीन	९७४	यावत्संसारभावोऽस्ति	२००
यथा स्थितं वस्तु	७२९	यावदस्ति मनसः	४११
यथेष्टचेष्टा निश्शङ्क	५५५	यावद्दृक्षाः स्थिताः	४८०
यदक्षराभ्यासबलेन	१०२८	यावन्न नश्यते पूजा	१८०
यदन्ये केचिदज्ञात्वा	९८४	यावन्न नामनष्टं	१७९

यावन्न भवति माता १७८

या सा शान्तिरवाग्रही ९०१

युगकल्पान्तरापूर्व १६

ये द्वादश साहस्रं ९९७

ये प्राणलिङ्गमिदं ३०२

ये स्वयुक्त्या दिवं ५८०

योगे धैर्यं यदि किं ८६४

यो विश्वात्मा कर्म १०१३

योषान्तःकरणशिरः १०७३

योऽस गन्ता स्पष्टा ६८९

र

रथःशरीरं चरणौ थाङ् ६२

रसः परुषस्य गोत्रस्य ३६६

रससिद्धमयं स्वर्णं १६४

रागविरागौ हित्वा २१६

रात्रिर्दिनं यदुदयास्त ६७८

रात्रिश्च तावति १००९

रुद्रः पुमान् श्रुणु १०२५

रुद्रो भद्रः षङ्करश्च ६८०

रूपं वस्तु समर्प्य शुद्धि २५१

रे रे काम वृथा गमि. १६२

ल

लज्जाजुगुप्साऽऽलस ५३६

लभ्यते फलकामैस्तु ८०७

लभ्यं निर्वाणसाहाय्यं ९७९

लाक्षाक्रीडनकं वपुः ८०

लाक्षाशिवालयमिदं ८१०

लिख्येत भावरसरूप १२४

लिङ्गजङ्गमयोश्च ४४५

लिङ्गदेहविहीनः १८६

लिङ्गदेहे शिवात्मायं ८५९

लिङ्गभक्त इति १८५

लिङ्गभक्तिं करो ६६४

लिङ्गमध्ये जगत्सर्व ९७२

लिङ्गमाभ्यन्तरं ४४१

लिङ्गस्पृष्टं वपुः ६१३

लिङ्गस्य चाङ्गस्य १०४३

लिङ्गार्चनमपि ब्रूमः ७८७

लिङ्गानुषङ्ग सहजा ८७४

लिङ्गे च्युते सति २६५

लिङ्गैक्यसुखसम्पूर्णो ९६२

लिङ्गं पतिः शरण एव १५८	वदनकरौ भगलिङ्गा ५९३
लिङ्गं प्राणः प्राणो ३७१	वदन्ति वचनं तेषां २२२
लिङ्गं वामकरे ६७१	वयमधिका वयम् २०४
लिङ्गं समुदितं ९८१	वयमिह भविसङ्गं ७४८
लिङ्गं स्वस्वमते यजं ३३६	वृषाणामष्टसाहस्रं १००२
लिङ्गं स्वानुभवैक २१९	वस्तुनि शिवेतरस्मिन् २३४
लीने मनसि ज्ञानं ९५३	वागर्थयोरिव नभो ३९७
लीयते गम्यते यत्र ९७१	वाग्व्यवहारे कतिचित् २८७
लीलया सहितः साक्षात् २२६	वाचं वदन्ति मृषया २४६
लोकधर्मं बहुविधं ८७	वाच्यार्थो व्यवहार ९४६
लोकलौकिकवात्सल्यं ८४०	वाताहतच्छद परस्पर १०६८
लोकस्साक्षरता मदान् ११७	वामभागकरे लिङ्गं ६०
लोकादन्यो जगत्कुक्षि ७३८	वामा नाम महामाया ५६
लोके लज्जावहं २०६	वायुपाशेण गां बद्ध्वा ३२४
लोभो महाकर्दमः ८८३	विज्ञातमप्यविज्ञातं २९७
	विज्ञातस्वात्तरूपस्य ९२७

व

वक्षोकक्षकरोत्तमाङ्ग ३५८	विद्या भार्या सुतस्तोषः ८७९
वक्षःस्थलं पापफलं ५६३	विद्युद्धिनिहतावकाश ४९
वक्ष्ये जङ्गमलक्षणं ५३३	विभज्यैतेषु चात्मानं २१८
वर्णातीते परे व्योम्नि ६६५	विराजमानश्चिद्रूप ९७८
	विविच्यतामिहैवेति ७३०
	विवेकपादपस्य ३७५

विंशत्सहशतानङ्ग	२६	वैदुष्यं किं ब्रुवे यन्मम	७३६
विशुद्धचेतोऽम्बुभव	९०९	वैराग्यं व्रतमुक्तं	५६१
विश्वयोनिरभेदात्मा	३८४	व्यवहारपरा भक्ता	५५९
विश्वव्यापि चलं मनः	९३४	व्याधिर्न स्याद्यदि	२५५
विश्वस्यायतनं महद्बु	३८६	व्याप्तं विश्वमनाद्यन्तं	२९८
विश्वो जाग्रदवस्था	७६५	व्योमातीतान्महा	१०३८
विषयस्तृणाग्निरागः	१०१९	व्योमातीते लिङ्गे	९५२
विषयेन्द्रियसम्पर्कात्	२३७	व्रण निजनिजेषु पदेषु	६९४
विषयेषु विलोपत्वात्	२७१		
विष्वक्प्रसृतं माया	८९३	श	
वृते प्रसन्नद्वयमिन्द्रिया	८४४	शब्दजालमवगृह्य	६५३
वृथा त्रिकालनियमा	११०१	शब्दप्रपञ्चघनसम्भ्रम	९१५
वृथा श्रमं यान्ति	७६०	शब्दी वृक्ष इवाभवत्	४५८
वेदनमागतमपि	८३८	शम्भो न दर्शय कुल	७७९
वेदनावेदनं नास्ति	१०३०	शर्कशास्वादने स्वादु	४७७
वेदशास्त्रपुराणाद्याः	७९१	शरणस्य स्वतन्त्रस्य	७११
वेदशास्त्रपुराणानि	२९३	शरीरकानने भिक्षुः	८८६
वेदाद्यष्टादश प्राकृत	१९९	शरीरभावे विलयङ्गते	९४७
वेदैर्न वेद्यते शास्त्रैः	१९६	शरीरवृक्षमारुह्य मनः	१४१
वेद्यं यदा भवति	९३१	शरीरस्योत्पत्तेर्धवलं	८४८
वेश्यापुत्रो न जानाति	२१५	शरीरं शरीरस्य	३६४
वेषिणानेन का सिद्धिः	७१९	शरीरादिप्रपञ्चोऽयं	६९९

शरीरे तालवृक्षेऽस्मिन्	५१६	शीतगृहीतं शीतं	८२८
शान्त्या गृहीतमात्मा	५९८	शुद्धस्य निर्मलाङ्गस्य	७५२
शान्त्याग्रसन्महा	९१	शृणु स्वतःसिद्धः	१०४४
शान्तिर्लभ्यमहो	८९९	शृण्वन्ति पश्यन्ति	१६९
शिखाग्रे दीप्यमानं	४३२	शेषितभावः शिष्यः	७९९
शिलान्तःस्थाग्निवत्	१४	शोकाकुला भवति	८११
शिलान्तःस्थो वह्निः	१३		
शिलां देवतेति प्रपूजान्	५२९		
शिलामयस्य लिङ्गस्य	५३१	षड्भ्रमातीत चरितो	९८३
शिवकुजफलबीजे	४३९	षड्भ्रान्तिदूरमगुण	९७०
शिवतत्त्वं परं ज्योति	६६७	षड्वर्णात्मकजीव	८२०
शिवद्रव्यं शिवायैव	१५२	षड्वर्णात्मकमिति	५२६
शिवरूपतया सर्वं	८७१	षोडशकलाः प्रजाः	३१६
शिवसुखपरिपूर्णं	१०४०		
शिवाचारे स्वतस्सिद्धे	६१५		
शिवादन्यस्य सर्वस्य	११	स	
शिवैकभक्तं भविनं	५५६	सकायवद्यातमकायं	८७३
शिवैकशरणत्वेन	५४७	सगुप्तसच्चिदानन्द	१०७०
शिवोऽस्ति साक्षात्	१८	सच्चिदानन्दसम्पूर्ण	६६६
शिवं विलोक्येत्	६५०	स जीवःशिवतां स्वस्य	५८
शिशुत्वं बालभावः	५७	सत्ता स्वलक्षणः	७०३
शिष्यमुखादवतीर्णो	५४८	सत्यं मिथ्या मनो	१०७२
		सत्या नित्या महात्मा	५३०
		सदाशिवो विशुद्धौ	३१८

सद्गुरोः पाणिजाता	११९	सर्वे स्वस्वमता	२४२
सद्गुरोः पाणिजाताश्च	४१४	स शिवः पुनरद्वैतजगत्	२३
सद्वासना परिवृतामल	१०६	स सम्भ्रमं सत्त्वरमेव	९७३
सद्वासना स्थिरीभूता	९१४	सहव्याघ्रेणैणश्चरति	१७७
सन्मात्रभूतः परमा	३४५	सहस्रपत्रकुसुमैः	३४९
सन्मात्रमङ्गमाख्यातं	११६	सहाहितुण्डिकेनायं	४५३
सनामनियमो वृद्धैः	५३७	संकल्पते मनसि	५९६
सप्ततालोत्थितो	४०६	संकल्पभ्रान्ति	८८८
स भक्तो हि यः	२४७	संचितागामिनोः	१०५
समता कन्यां शान्तिः	८७८	संबन्धो बन्धनाय	७४३
समस्तवस्तुविज्ञानात्	६०४	संयोगनिर्भरसुखं	८५३
सम्पद्यमानैर्मनसे	७४६	संसारदुःखातप	३१०
सम्पूर्णज्ञान आयाते	४४७	संसाराम्बुनिधौ	६७
सम्भूतेऽपि परिज्ञाने	५५१	संसारिणो जडादान	१०९९
सम्यग्ज्ञानप्रकाशा	३३२	संसारेऽस्मिन्नरण्ये	१५३
सम्यग्ज्ञानी शान्तो	३८५	संसृतिविषयं कुणपं	७२
सवनानां सहस्रं च	१००३	संसृतिसङ्गं भित्त्वा	४१५
सर्वतो दिक्समाभाति	५०९	स्तम्भा उभौ ज्ञान	२७९
सर्वद्रव्यसमर्पको	२५६	स्तम्भौ पादौ गृहं देहः	३७८
सर्वभूतेषु गूढस्थं	१०८९	स्नपनं पूजाकरणं	८७०
सर्वमन्नं हि रुद्रस्य	१०२६	स्पृष्ट्वा लिङ्गमपरे	५५२
सर्वान् वीरभटान्	८१८	स्मरामि किं ब्रूहि	४१२

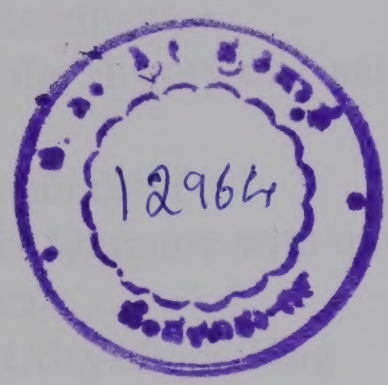
स्वर्गे मर्त्ये च पाताले १६३	साक्षाच्छिवस्य तत् १००७
स्वच्छन्दाचारवर्तिन्या ८७२	सा बहिःक्रीडते भूयो ३२
स्वच्छ सुगन्धज्योति ७५७	सा भक्तिः फलदान १०७४
स्वच्छायां विखनन्वृथा ४२०	सारभूते यथागारे ४७१
स्वतो पक्वं हठात्परैः ९५७	सार्वभौमेन्द्रचन्द्रा ८०६
स्वदेह मध्यस्थमृते ३००	साहंकारं तनुगुणं ७४१
स्वपक्षरागोचितमर्चनं ४१९	स्थाने कुण्डलिनी ३९२
स्वप्नप्रपञ्चे प्रतिभास ६५८	स्नानं हि मलिनस्यैव ७५५
स्वपादोहतःकणटकेन १४८	सुखज्ञाता सुखी न ४५७
स्वभावशुद्धेन शिवैक १०४१	सुखं नास्ति हि वेश्या ५८८
स्वयंज्योतिःप्रकाशस्य ७५३	सुखं, सर्षपमात्रं तु १४०
स्वस्मिन्नेव स्वयं दृष्ट्वा ४१७	सुधासेवां कृत्वाप्यहह ७२३
स्वस्मिन्सदा निवसितेन ५९७	सुमनोमण्टपे स्वस्मिन् ३९९
स्वस्मिन्नेव स्थिते सति ६७९	सूक्ष्मः कर्मफलं ७०१
स्वात्मैकगम्य परमार्थ १०४२	स्थूल सूक्ष्म निराकार ९६१
स्वादुत्वं मृदुता तथा ५०	स्थूलं सूक्ष्मं परं ४४२
स्वानुभूतिकलापूर्ण ९३३	सोपाधिक मन इदं ९३०
स्वानुभूतिकलावेद्यं ४	ह
स्वानुभूति शिवज्ञानं ३७२	हरिहरहिरण्यगर्भाः ३५
स्त्रीहेमभूमिष्वनुराग ८१३	हंसो यद्वलभेदको ४०
स्वीकृत्य निश्शब्दतया ८९०	हा! हन्त पञ्चभिरहो ५२३
स्वेच्छया विहरतः ६५५	हत्कूपतटजातायां २९१
स्वेष्टलिङ्गं जगति ५७८	हृद्यमिष्टं समायातं ९०५
ओं....

Main Publications by the present editor

College Translation	1949
Bhāvacintāratna by Gubbi Mallan <u>ā</u> rya	1954
Manucóla Ragalè by Hampèya Harihara	1954
Kāvyaśamartha <u>n</u> è --a Kannada translation of Shelley's 'A Defence of Poetry'	1956
Sankaradēvara Kanda--compiled by Chennajédēva	1958
Srīsailanāthānkita Pancaratnam	1959
The unknown Pages in the History of Kannada Literature--1	1960
Sankara Sataka-- by Candrakavi	1965
A new Chapter of sataka literature with quota- tions of unknown Satakā-s	1965
Udayādityāḷankāra by Udayāditya, king at Tadapatri (C.1199A.D.), Āndhra pradēśh	1996
Góraksha Sataka --Muktisópāna	1996
Veerasaiva Sāhitya Mattu itara lékhanagalu -- a Collection of a few articles of the present editor- cum-publisher (published by Kannada Sāhitya Parishat, Bangalore).	2000
Jñānasāra by Udayāditya (in print)	
Siddhēsvara Purāna by Gubbi Sāntesa (in print)	

12964

1940	
1941	
1942	
1943	
1944	
1945	
1946	
1947	
1948	
1949	
1950	
1951	
1952	
1953	
1954	
1955	
1956	
1957	
1958	
1959	
1960	
1961	
1962	
1963	
1964	
1965	
1966	
1967	
1968	
1969	
1970	
1971	
1972	
1973	
1974	
1975	
1976	
1977	
1978	
1979	
1980	
1981	
1982	
1983	
1984	
1985	
1986	
1987	
1988	
1989	
1990	
1991	
1992	
1993	
1994	
1995	
1996	
1997	
1998	
1999	
2000	
2001	
2002	
2003	
2004	
2005	
2006	
2007	
2008	
2009	
2010	
2011	
2012	
2013	
2014	
2015	
2016	
2017	
2018	
2019	
2020	
2021	
2022	
2023	
2024	
2025	
2026	
2027	
2028	
2029	
2030	
2031	
2032	
2033	
2034	
2035	
2036	
2037	
2038	
2039	
2040	
2041	
2042	
2043	
2044	
2045	
2046	
2047	
2048	
2049	
2050	
2051	
2052	
2053	
2054	
2055	
2056	
2057	
2058	
2059	
2060	
2061	
2062	
2063	
2064	
2065	
2066	
2067	
2068	
2069	
2070	
2071	
2072	
2073	
2074	
2075	
2076	
2077	
2078	
2079	
2080	
2081	
2082	
2083	
2084	
2085	
2086	
2087	
2088	
2089	
2090	
2091	
2092	
2093	
2094	
2095	
2096	
2097	
2098	
2099	
2100	

Professor C. Mahadevappa is to be congratulated for having focussed the world's attention on eminent mystic-poet of Karnataka, Allamaprabhu, by writing this book in English. Allama wrote in Kannada, but was proficient in Sanskrit. His articulations read like the utterances of the ṛshī-s, the sages of yore. Had the world got acquainted with his works, he would surely have ranked among the most eminent of the mystics of the world.

Prof. Mahadevappa has unearthed Māyidēva's Prabhugeetā, an important work in Sanskrit, which crystallized the doctrines of Allama on the Shatsthala-Siddhānta, the corner stone of Virasaiva philosophy. He has done in English what Māyidēva did in Sanskrit. This part of the book expounds Allamā's mysticism with remarkable clarity and fidelity. This is obviously a labour of love, an honest labour of intense love. It is a great work that he has accomplished in his old age. Age has not robbed his energy or enthusiasm, but has bestowed on him maturity and clarity of vision. He has in fact rediscovered Allama for the world.

There is a detail in the Professor's Introduction which merits the attention of the scholarly world. The Professor establishes a link between Allamā's doctrine of the sky-void (Gaganasiddhānta) and the teachings of Makkali-Gósāla. One of the teachings of Gósāla pertained to the contemplation on the Void (Sūnya-dhyāna). This was doubtless a mystical idea. Allama personified the divine experience (Sivānubhava), which was verily the mystical experience of the Ultimate Void (in Allamā's own words, 'bayalu').

It is time this glorious chapter in the history our religions got revived. A study of Allama's teachings is likely to herald a new era of religious consciousness, where cultic affiliation, ceremonial formalism and doctrinal fanaticism will have no place. It is my hope that Professor Mahadevappa's book will enable people all over the world recognize the excellence of the mystical teachings of Allama, whose words were not that of a Sādhaka (seeker) but that of a Siddha (one had accomplished).

– **Prof. S.K. Ramachandra Rao**

ISBN 81-901411-0-4

9 788190 141109